

சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும்
முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

செல்வி ச.பிரேமகுமாரி,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002



தமிழ்த்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002,
தமிழ்நாடு.

ஜூலை 2018

முனைவர் **ச.சுமதி**, எம்.ஏ., எம்.ஃ.பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்காக முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி தமிழ்த்துறையில், நவம்பர் 2014 முதல் ஜூலை 2018 வரை என் மேற்பார்வையில் செல்வி ச. பிரேமகுமாரி என்பார் பகுதிநேர ஆய்வாளராக ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதியதாகும். இவ்வாய்வேடு, ஆய்வாளரின் சொந்த முயற்சியால் உருவானதென்றும் இதற்குமுன் இவ்வாய்வின்மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு வழங்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : வேலூர்-2

நாள் :

(முனைவர் ச. சுமதி)
நெறியாளர்

செல்வி ச. பிரேமகுமாரி,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
முத்தரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழ் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்கு நவம்பர் 2014 முதல் ஜூலை 2018 வரை ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப்பட்டதாகும். இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதென்றும், இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அனுப்பப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம் : வேலூர்-2

நாள் :

(ச. பிரேமகுமாரி)

ஆய்வாளர்

(முனைவர் ச. சுமதி)

நெறியாளர்

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்த திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு இடமளித்த வேலூர் முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரிக்கும், ஆய்வு காலங்களில் தொடர்ந்து உதவிய இக்கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர்களுக்கும், இந்நாள் முதல்வர் முனைவர் ரா. சுகிர்தராணி ஜூலினை அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் பி. அலெக்சாண்டர் அவர்களுக்கும் என் பணிவான நன்றி.

இந்த ஆய்விற்கு எனக்குச் சிறந்த முறையில் உதவியாக இருந்தும், அணுகுந்தோறும் நன்முறையில் வரவேற்று ஆய்விற்கான பல தரவுகளைத் தந்துதவியும் நேரம், காலம் கருதாமல் பல பணிகளுக்கு இடையே என் ஆய்வினைத் திருத்திக் கொடுத்து, ஆலோசனைகள் வழங்கிய எனது நெறியாளர் வேலூர் முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் திருமதி ச.சுமதி அவர்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி.

ஆய்வுத் தொடர்பாகத் தக்க ஆலோசனைகள் வழங்கி வழி நடத்திய எனது ஆய்வாளர் மதிப்பீட்டுக்குழு உறுப்பினர்களும், திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களுமான முனைவர் இரா. ஜெகதீசன் அவர்களுக்கும், முனைவர் ம. செந்தில்குமார் அவர்களுக்கும் என் பணிவான நன்றி.

ஆய்வின்போது உதவிகள் நல்கிய வேலூர் முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி. ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு அனுமதி தந்து தடையில்லாச் சான்று வழங்கியும் தொடர்ந்து ஆய்வு மேற்கொள்ள உதவிகள் புரிந்த, நான் பணியாற்றும்

வாலாஜாபேட்டை அறிஞர் அண்ணா அரசு மகளிர் கலைக்கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர்களுக்கும், இந்நாள் முதல்வர் முனைவர் க. பரமேஸ்வரி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி. இந்த ஆய்வு செம்மையாய் அமைவதற்கு உறுதுணையாய் இருந்த இக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் என் ஆசிரியருமான முனைவர் திருமதி வி. அநுராதா அவர்களுக்கும், என் தோழிகளான முனைவர் மு. ராஜமூர், முனைவர் கு. ராஜலட்சுமி, செல்வி க. திலகவதி, முனைவர் க. காமாட்சி மற்றும்முள்ள சுழற்சி I, II பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி.

ஆய்வுக் காலத்தில் எனக்கு முழு ஒத்துழைப்பும், உதவியும் நல்கிய என் பெற்றோர் திரு. நா.சந்திரன், திருமதி கு.வள்ளி அவர்களையும் நன்றியுடன் வணங்கி மகிழ்கிறேன். எனக்கு ஊக்கமும், உதவியும் அளித்த என் தம்பி திரு. ச.சங்கர் அவர்களுக்கும் மற்றும்முள்ள என் குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் என் கனிவான நன்றி.

ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு உறுதுணையாய் இருந்த என்னுடன் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் திருமதி கோ.செண்பகவல்லி அவர்களுக்கும், திரு. ஜி.சண்மதி அவர்களுக்கும் என் கனிவான நன்றி. ஆய்வுத் தொடர்பான நூல்களை வழங்கி உதவிய வேலூர் மாவட்ட மைய நூலகம் மற்றும் வாலாஜாபேட்டை, அம்மூர் கிளை நூலகங்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி. ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் ஒளியச்சு செய்து, வடிவமைத்து உதவிய வேலூர் டிஜிட்டல் டிசைன்ஸ் உரிமையாளர் திரு. க.நவேந்திர ராஜ்குமார் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

- செல்வி. ச. பிரேமகுமாரி

(ஆய்வாளர்)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
அடி.	-	பாடலடி
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை
கள.	-	களவியல்
கற்.	-	கற்பியல்
குறள்.	-	திருக்குறள்
சொல்.	.	சொல்லதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
புறத்.	-	புறத்திணையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பு.வெ.மா.	-	புறப்பொருள்வெண்பாமாலை
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மதுரைக்.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
மேலது.	-	மேற்குறித்த நூல்
p.	-	Page
pg.	-	Pages

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	1 - 7
1	செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்	8 - 48
2	அகப்பாடுபொருள்	49 – 114
3	புறப்பாடுபொருள்	115 - 178
4	சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்	179 - 263
5	செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு	264 - 311
	முடிவுரை	312 - 322
	துணைநூற்பட்டியல்	1 – 12

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகம்

தமிழ் மொழியின் பண்டைய இலக்கியங்களாகக் கிடைத்துள்ளவை சங்க இலக்கியங்கள். சங்க இலக்கியங்கள் உலக இலக்கியங்களுள் ஒன்று. இவ்விலக்கியங்கள் மிகப் பழமையான பாரம்பரியம் கொண்டவையாகும். எத்தனையோ நாடுகளிலும், மொழிகளிலும் இலக்கியம் தோன்றாத காலத்தில் தோன்றிய தொன்மையும், முதுமையும் உடையதாகும். தமிழகத்தில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த புலவர்களால் எழுதப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பு சங்க இலக்கியம் எனப்படுகிறது. கி.மு.500 முதல் கி.மு.1 வரையிலான நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்டக் காலக் கட்டத்தில் இவை தோன்றியிருக்கலாம். கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் தோன்றியது எனக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரம், அதற்கு முன்னரே தோன்றிவிட்ட திருக்குறள் போன்ற நூல்களுக்கு முன்னரே தோன்றியவை சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம்.

சங்க இலக்கியங்களின் பல்வேறு பண்புகளை அடிப்படையாக வைத்துச் சங்கச் சான்றோர் அவற்றைச் செய்யுள் இலக்கியம், செவ்வியல் இலக்கியம், தொன்மையான இலக்கியம் மற்றும் தமிழின் அகஸ்டஸ் கால இலக்கியம் என்று கூறுவர். சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழியின், தமிழ் நாட்டின் பழமையான இலக்கியம் மட்டுமன்று. இந்திய நாட்டின் பழமையான இலக்கியங்களில் இவையும் ஒன்று. இந்திய நாட்டில் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே வாழ்ந்து வளர்ந்திருந்த திராவிட நாகரிகத்தின் பிரதிபலிப்பாக விளங்கும் பழமையான இலக்கியம் இதுவேயாகும். பழமைக்குப் பழமையாகவும், புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் உள்ள நிலையில் வேறுசில மொழிகளில் தோன்றிய இலக்கியம் போலன்றி இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களின் இலக்கியமாகவும் உள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள் பாடுபொருளாலும், பாடப்பட்டுள்ள வகையாலும் பிற பழைய இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்டு ஒரு தனித்தன்மையுடன் விளங்குகின்றன. அவற்றுள் அக இலக்கியங்கள், இதற்கென ஒரு உத்தியை உருவாக்கி, மனிதனையும் மனிதப் பண்புகளையும் உள்ளடக்கித், தற்சார்பின்றிப் பாடப்பட்டுள்ள சிறந்த பாடல்களாகத் திகழ்கின்றன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை அரசர்களையும், வீரர்களையும் போற்றிப் புகழ்பவையாகும். வீரமும், காதலுமே இப்பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ள முக்கியப் பாடுபொருள்களாகும். ஒரு சில பாடல்களில் கடவுள், தத்துவம் முதலான பொதுக் கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்கள்

உண்மை நிலையில் நின்று பாடப்பட்டவை. நம்ப முடியாத கதைகளும், இல்லாததைத் சொல்லிப் புகழ்வதும் இவற்றில் இல்லை. கவி மரபுக்காக ஓரளவு உயர்வு நவீனசியாகப் பாடப்பட்டிருந்தாலும் இப்பாடல்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ள அரசர்கள், தலைவர்கள், மக்கள் முதலியோரின் வரலாற்றையும், வாழ்க்கை முறையையும் உள்ளது உள்ளபடி படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. எனவே சங்ககால வரலாற்றை எழுதுவதற்குச் சங்கப் பாடல்கள் சிறந்த சான்றாக விளங்குகின்றன.

சங்கப் பாடல்களைப் புலவர்கள் சங்கம் அமைத்துப் பாடியுள்ள வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் எனப்பட்டன. இவ்விலக்கியங்கள் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பாடப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டனவாக உள்ளதைச் சங்க கால வரலாற்றால் அறிய முடிகின்றது.

தொகுத்தோர் வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் பொருட்பாகுபாட்டினையும், தொகுக்கச் செய்துள்ள மன்னர்களின் கால எல்லையினையும் கொண்டு திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பாடப்பட்டு வெளிவந்த கால எல்லையின் தொன்மையினைக் காணும் போது அவற்றிற்கான எல்லையினையும் (தமிழக) தெளிவாக அறிந்திட முடியவில்லை. ஆயினும் தமிழ்மொழி இலக்கியங்கள் என்ற வகையில் சங்க இலக்கியங்களுக்கு நேர்த்தொடர்புடைய மொழியினைக் கொண்டிருக்கும் தமிழகத்தின் - தமிழ் மக்களின் வாழ்விடப் பகுதி இன்றளவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அழிந்துள்ள பகுதிகளைப் பற்றிய வரலாற்றினைச் சங்க இலக்கிய நூல்களின் வரலாற்றுடன் காணும் போது தமிழரின் தொன்மையினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மொழி சார்ந்த வகையிலேயே இனக்குழுக்கள் சமூகங்களாக உலக வரலாற்றில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையில் சங்ககாலச் சமூகம் பற்றிய தமிழரின் வாழ்வியலைத் தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களிலிருந்து அறிவது என்பது பொதுவான அடிப்படை என்றாலும், தமிழில் பிற மொழியாளர்கள் கலப்பால் கலந்துள்ள இலக்கியங்களாலும், பாடல்களாலும் தமிழ்ச் செவ்வியலை வரையறுக்கும் போக்கு தடைபடுகின்றது. அத்தகைய தடைகளைப் போக்கிச் சங்கத் தமிழின் செவ்வியல் கூறுகளை வரையறுக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அவ்வகையில் இந்த ஆய்வு அமைகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்பது இந்த ஆய்வின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் என்று அறியப்பட்டுள்ள நிலையில் அவற்றின் செவ்வியல் கூறுகளை ஆராய்வது இந்த ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது. சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் கூறுகளை வகைப்படுத்துவதற்கு உலக மொழி அறிஞர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள செம்மொழிக்குரிய தகுதிகளான பதினொரு தகுதிகளும் பொருந்தியிருப்பினும் சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் தன்மையினை இப்பதினொரு தகுதிகளின் வரையறைக்குள் அடக்கிவிடல் முடியாது. சங்கப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் செம்மொழிக்கான தகுதிகள் பல பொருந்தியிருப்பது இதன் சிறப்பு எனலாம். இச்சிறப்புகளை ஆராய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

செவ்வியல் கூறுகளில் செவ்வியல் மொழிகள், அகப்பாடுபொருள், புறப்பாடுபொருள், சங்கப் பாடல்களுடன் செவ்வியல் கூறுகளைப் பொருத்திப் பார்த்தல், செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு ஆகியன குறித்து ஆய்வு அமைகின்றன.

செவ்வியல் மொழிகளில், உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் செம்மொழித் தகுதி குறித்து ஆராயப்பெறுகின்றன. அகப்பாடுபொருளில் தலைமக்களின் அகவொழுக்கம் குறித்து ஆராயப்பெறுகின்றன. அகப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் கலை, பண்பாடு, உலகப் பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. புறப்பாடுபொருளில் தமிழர்தம் புறவொழுக்கம் குறித்து ஆராயப்பெறுகின்றன. புறப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் உலகப் பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். செம்மொழிக்குரிய பதினொரு தகுதிகளைச் சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும் என்னும் பகுதியில் ஆராயப்பெறுகின்றன. செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பில் திணைச் சமூகம், இனக்குழுச் சமூகம், உடைமைச் சமூகம், அரசு உருவாக்கம் குறித்தும் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்தும் ஆராயப்பெறுகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்னும் ஆய்வுத் தலைப்பிற்கேற்ப சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இந்த ஆய்விற்கு எல்லையாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் வாழ்வியை அகம் சார்ந்தவை என்றும், புறம் சார்ந்தவை என்றும் கோடிட்டுத் தனித்தனியாக அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளனர். குறிப்பாக, அகப்பொருளைப் பற்றி டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், ‘தமிழக்காதல்’ என்னும் நூலில் ஆராய்ந்துள்ளார். டாக்டர் க.கைலாசபதி ‘வீரயுகப்பாடல்கள்’ என்னும் நூலில் புறம் பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளார்.

சங்கத் தமிழரின் செம்மொழித் தகுதியைப் பறைசாற்றும் வகையில் டாக்டர் ச.அகத்தியலிங்கத்தின் ‘சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே’, ‘சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை’ முதலான நூல்களும் செவ்வியல் இலக்கியம் தொடர்பான பல வெளியீடுகளும் வெளிவந்துள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இந்த ஆய்வானது சங்கப்பாக்களின் செம்மொழித் தமிழை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும் சங்க இலக்கியங்களை ஆய்ந்து எடுத்துக் காட்டும் வகையிலும் வேறுபட்டிருக்கும்.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இவ் ஆய்விற்குரிய முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குத் துணை செய்யும் வகையில் தொல்காப்பியம், செவ்வியல் இலக்கியம் தொடர்பான நூல்கள், கட்டுரைகள், கருத்தரங்க ஆய்வுக் கட்டுரைகள் முதலியன துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகு முறை

செவ்வியல் இலக்கிய நோக்கில் சங்க இலக்கியங்களை நோக்கும் போது செவ்வியல் குறித்த உள்ளடக்கங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. எனவே உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வு முறை இந்த ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தின் பாடுபொருள், செவ்வியல் கூறுகள், செவ்வியல் பண்புகள் ஆகியவற்றை விளக்குவதால் விளக்கமுறை ஆய்வாகவும் (Descriptive approach) சங்க இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் மற்றும் சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்து ஆராய்வதால் சமூகவியல் அணுகு முறை ஆய்வாகவும் இந்த ஆய்வு அமைகிறது.

ஆய்வுரை ஆக்க முறை

ஆய்வுரைப் பகுதியில் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் குறிக்கப்பெறும் சங்கப் பாடல்களின் முடிவிலேயே நூலின் பெயரும், எண்ணும் குறிக்கப்பெறுகின்றன. துணைமை ஆதாரங்களாகிய பிறவற்றிற்கு ஆய்வுரைப் பகுதியில் சான்றெண் கொடுக்கப்படுவதோடு அவ்வியலின் முடிவில் சான்றெண் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இம்முறையினையே ஆய்வேடு முழுமைக்கும் பின்பற்றப் பெற்றுள்ளது.

இயல் அமைப்பு

செவ்வியல் பண்புகள் பெற்றனவாக ஏற்கப்பெற்றுள்ள 41 நூல்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செம்மொழித் தகுதியினைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன. இத்தகுதிக்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைந்திருப்பது சங்க இலக்கியங்களாகும். அந்த வகையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வாகச் ‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்னும் இவ்வாய்வு அமைகிறது.

‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்புடைய இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் 1 - செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்

இயல் 2 - அகப்பாடுபொருள்

இயல் 3 - புறப்பாடுபொருள்

இயல் 4 - சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்

இயல் 5 - செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு

என்பனவாகும்.

உலக மொழிகளுள் செம்மைப்படுத்தப் பெற்ற வளமிகு மொழி தமிழ்மொழி. செம்மொழி அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கும் தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் தகுதிகள் குறித்து விளக்கும் வகையில் ‘செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்’ என்னும் முதல் இயலானது, மொழி – வரையறை, உலக மொழிகள், செவ்வியல் மொழித் தகுதிகள், செம்மொழிக்குரிய பதினொரு தகுதிப் பாடுகள், உலகச் செவ்வியல் மொழிகள், இந்தியச் செம்மொழிகள், செம்மொழித்தமிழ்,

செம்மொழித்தகுதி முயற்சிகள், செம்மொழித்தகுதி அங்கீகாரம், தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள், செம்மொழி மாநாடு என்னும் நிலைகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்குகிறது. செம்மொழிப் பண்புடைய இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகும். செவ்வியல் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கருதப்படுவது சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். அதற்குக் காரணமாக அமைவது இவ்விலக்கியத்தின் பாடுபொருளாகும். மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் பாடுபொருளானது அகப்பாடுபொருள், புறப்பாடுபொருள் என்னும் இருவகைப் பிரிவுக்குள் அடங்குகிறது.

இவற்றுள் ‘அகப்பாடுபொருள்’ என்னும் இரண்டாவது இயலில் அகம் - பொருள் விளக்கம், அகவொழுக்கம் இயங்கு தளம், அகவொழுக்கம் வகைப்பாடு, களவொழுக்கச் சிறப்பியல்பு, களவொழுக்கக் கூற்று நிகழிடங்கள், களவொழுக்க இடையூறுகள், அறத்தொடு நிலை, வரைவு கடாதல், கற்பு வாழ்க்கை, திருமணம், கற்பொழுக்கச் சிறப்பியல்பு, கற்பொழுக்கக் கூற்று நிகழிடங்கள், கற்பொழுக்க இடையூறுகள், சிறந்தது பயிற்றல் என்னும் பொருண்மைகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

புறப்பொருள் இலக்கணம் வீரம், கல்வி, புகழ், கொடை, வெற்றி, நிலையாமை முதலானவற்றைப் புறவொழுக்கங்களாக வரையறுத்துள்ளது. அவ்வகையில் மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் புறவொழுக்கமானது ‘புறப்பாடுபொருள்’ என்னும் பொருண்மையில் முன்றாவது இயலானது அமைந்துள்ளது.

இவ்வியலில் புறம் - பொருள் விளக்கம், புறத்திணை இலக்கணம், வெட்சித் திணை, கரந்தைத் திணை, வஞ்சித் திணை, உழிஞைத் திணை, நொச்சித் திணை, தும்பைத் திணை, வாகைத் திணை, காஞ்சித் திணை, பாடாண் திணை, பொதுவியல் திணை ஆகியத் திணைகளின் துறை வழியே ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

‘சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்’ என்னும் தலைப்பில் நான்காவது இயல் அமைந்துள்ளது. ஒரு மொழி செம்மொழியாக உலகினரால் அங்கீகரிக்க வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் பதினொரு தகுதிப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென மொழியியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். அவை தொன்மை, தனித்தன்மை, பொதுமைப் பண்பு, நடுவு நிலைமை, தாய்மைத் தன்மை, பண்பாடு - கலை - பட்டறிவு வெளிப்பாடு,

தனித்தியங்கும் தன்மை, இலக்கிய இலக்கண வளம், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை, உயர்ந்த சிந்தனை, மொழிக் கோட்பாடுகள் என்பனவாகும். இத்தகுதிகள் அனைத்தினையும் சங்க இலக்கியங்கள் பெற்றிருப்பதை இவ்வியலில் அடையாளம் காணப்பெற்றுள்ளன.

சமுதாய மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக இருப்பது மொழி ஆகும். மொழி இலக்கியங்களாகவும், இலக்கணங்களாகவும், வரலாறுகளாகவும், தத்துவங்களாகவும் பரிணமிக்கிற ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமுதாய மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகங்களின் கூட்டமைப்பே ‘சமுதாயம்’ என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் அடிப்படையில் ‘செவ்வியல்’ இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக அமைப்பினையும், சமூக மாற்றங்களையும், செவ்வியல் நெறிகளையும் ஆராயும் பொருட்டு **‘செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு’** என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள ஐந்தாவது இயலில் சங்ககாலத் திணைச் சமூகம், சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பண்டைத் தமிழரின் ஆட்சி முறை, சங்ககால சமுதாய நெறிகள், தமிழர் பண்பாட்டுக் கலைகள், சங்ககால சமய நெறி, தெய்வம், சங்ககால பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் என்னும் பொருண்மைகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரையில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வுப் பொருள், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வியல் அணுகுமுறை, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வுரை ஆக்கமுறை மற்றும் ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவை முன்னுரையாக இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் ஐந்து இயல்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ள கருத்துகளின் வழியாகப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரை என்னும் பகுதியில் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் தொடர்நிலையாக எதிர்கால ஆய்விற்கான ஆய்வுக் களங்கள் ஆய்வாளர்களுக்கு வழிகாட்டும் வகையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் இறுதியாக ஆய்வுக்குத் துணை நின்ற நூல்களின் பட்டியலும், தொடர்புடைய துணைமை சான்றாதாரங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1

செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்

உலக மொழிகளுள் செம்மைப்படுத்தப் பெற்ற வளமிகு மொழி தமிழ்மொழி. கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளிலும், இந்தியாவிலுள்ள மொழிகள் யாவற்றிலும் முதன்மையான மொழியாக விளங்குவது தமிழ்மொழியின் சிறப்பாகும். உலக நாகரிகங்களுள் தொன்மையான நாகரிகத்திற்கு உரிமையுடைய மக்களால் பேசப்பட்டு வருவது தமிழ்மொழியின் பழமைக்குச் சான்றாக அமைகிறது. தமிழ்மொழி ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி என்று மேலைநாட்டு மொழியியல் அறிஞர்களும், வரலாற்று அறிஞர்களும் அங்கீகாரம் வழங்கியுள்ளனர். ஆயினும் இந்திய அரசின் செம்மொழி ஏற்பினைப் பெறுதற்கு நெடுங்காலம் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

செம்மொழி அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கும் தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் தகுதிகள் குறித்து விளக்கும் வகையில் 'செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்' என்னும் தலைப்பில் முதல் இயல் அமைகிறது. அதனடிப்படையில் செவ்வியல் மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள், உலகச் செவ்வியல் மொழிகள், இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகள், செம்மொழித் தமிழ், செம்மொழித் தகுதி முயற்சிகள், செம்மொழித் தகுதி அங்கீகாரம், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் முதலிய பொருண்மைகளில் இவ்வியலின் ஆய்வுப் பரப்பானது அமைகிறது.

ஒரு மொழியின் இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதுவதற்கு அம்மொழியானது செவ்வியல் மொழியாக இருக்க வேண்டும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் தன்மைகளை அறிவதற்குத் தமிழ்மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள் குறித்து ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

1. மொழி - வரையறை

மொழி என்பது இயற்கையின் அதிசயங்களில் ஒன்று. பேச்சாலும் எழுத்தாலும் மனிதன் தனது கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் கருவி மொழியாகும். அவனுடைய வாழ்வு மொழியின் துணையுடனே அமைகிறது. மக்களின் வாழ்வில் பிறந்து, மக்களால் வளர்க்கப்பட்டு, மக்களின் வாழ்வை நாகரிகமுடையதாக உயர்த்தி வரும் அரிய கலை மொழியே. ஆற்றிவுள்ள மனித சமுதாயத்தையும், ஐயறிவு கொண்டுள்ள விலங்குகளையும் வேறுபடுத்துவது மொழியாகும்.

நினைவிற்கும் எட்டாத காலத்திலிருந்து மனிதனோடு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்து வளர்ந்து வரும் மொழி, அவனது வாழ்க்கையில் இல்லாமல் போனால் மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாது. மொழி இல்லாவிட்டால் மனித நாகரிகம் என்பது கிடையாது. மொழி இல்லாத சமுதாயத்தையோ, சமுதாயம் இல்லாத மொழியையோ காண்பது அரிதாகும். மொழி சமூகச் செயலாக விளங்குகிறது. நமது முன்னோர்கள் விட்டுச் சென்றுள்ள அறிவுக் கருவூலங்களைக் கண்டு துய்ப்பதற்கும் நாம் இன்று பெற்றுள்ள அறிவுச் செல்வத்தை நமது வழித் தோன்றல்களுக்கு வழங்குவதற்கும் மொழி பெருந்துணையாக உள்ளது. மனித வரலாற்றின் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே மனிதன் தன் கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய உணர்வோடு முயன்று வந்துள்ள முயற்சியின் முற்றிய வளர்ச்சியே இன்றைய மொழியாகும்.

1.1 மொழியும் சமூகமும்

கருத்துப் பரிமாற்றம் தனி மனிதர்களைச் சமூகமாக ஒருங்கிணைக்கிறது. இதன் காரணமாக மனித இனம் பல்வேறு துறைகளைக் கண்டறிந்து, பலவித மேம்பாடுகளை அடைந்து வருகிறது. மனித வாழ்வில் அறிவியல், பண்பாடு, நாகரிகம் என்னும் பல கூறுகள் காணப்படுகின்றன. இவை யாவும் மொழியினால் மேம்பாடு அடைகின்றன. மொழி மனித இனத்தின் மேம்பாட்டிற்குக் காரணியாகத் திகழ்கிறது. அவ்வாறே மனித இனத்தின் மேம்பாடும் மொழியின் மேம்பாட்டிற்குக் காரணியாக அமைகிறது. எனவே மனித இனமும் மொழியும் ஒன்றோடு மற்றொன்று பிரித்து எண்ணுதற்கு இயலாதவாறு பின்னிப் பிணைந்துள்ளன என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும்.

மனிதனின் பண்பாடு, நாகரிகம், கலைகள் தொடர்பான சொற்கள் மொழியில் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் கருத்துகளே மக்களுக்கிடையில் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன. மொழியின் ஒவ்வொரு பண்பும் சமூகத்தால் வரையறுக்கப்படுகிறது. ஒரு சமூகத்தின் தேவையை ஒட்டியே மொழியில் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அறிவியல், தத்துவம், கலைகள் முதலான துறைகளில் செல்வாக்குடைய மொழிகளில் அத்துறைகள் சார்ந்த சொற்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

இத்தகைய மொழியின் சிறப்பு குறித்து மு.வரதராசன், 'மக்களின் வாழ்வில் பிறந்த கலை மொழி, மக்களால் வளர்க்கப்படும் கலை மொழி.'¹ என்று கூறியுள்ளார்.

‘மொழியின் காரணமாகவே, மனிதன் மனிதனாக இருக்கிறான்’² என்கிறார் வில்ஹெல்ம் வான் ஹம்போல்ட் என்ற அறிஞர். ஆகவே மொழி ஒலிக்கு மட்டுமல்லாமல் மனிதனுக்கும் வடிவம் தந்தது. மனித ஆன்மாவோடு தொடர்புடையது மொழி. ‘மொழி என்பது ஆன்மாவின் இரத்தம். அதில் அவை இயங்குகின்றன. அவற்றிலிருந்தே அவை வளர்கின்றன’³ (Language is blood of the soul, into which our thoughts run and out of which they grow - O.W. Homes) என்கிறார் ஓ. டபிள்யூ. ஹோம்ஸ் என்ற அறிஞர்.

‘மொழி என்பது ஒரு கலை’⁴ என்கிறார் ஜேஸ்பர்சன் என்னும் மொழியியல் அறிஞர். (Language after all is an art and one of the finest art.)

இத்தகைய சிறப்புடைய மொழி, பலவகையாகத் தோன்றி உலகில் வழங்கப்படுகிறது.

2. உலக மொழிகள்

உலகில் வழங்கும் மொழிகள் அனைத்தையும் முப்பதிலிருந்து நாற்பது மொழிக்குடும்பங்களாக மொழியியல் அறிஞர்கள் பிரித்துள்ளனர். அவற்றுள்,

1. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம், 2. ஆப்பிரிக்க - ஆசிய மொழிக் குடும்பம், 3. சீனோ - திபெத்திய மொழிக் குடும்பம், 4. உராலிக் - அல்டய்க் மொழிக் குடும்பம், 5. ஆஸ்ட்ரோ - ஆசிய மொழிக் குடும்பம், 6. திராவிட மொழிக் குடும்பம் முதலியன முக்கியமானவையாகும்.

‘உலக மொழிகளின் எண்ணிக்கையைப் பற்றியும், அவற்றின் இன உறவு பற்றியும் ஆராய்ந்த பிரஞ்சு அறிவியல் கழகம் உலகில் 2796 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன என்றும் இவை அனைத்தும் 27 இனங்களில் அடங்கும் என்றும் கூறியுள்ளது. எனினும் உலகில் 2500 முதல் 3000 மொழிகள் உள்ளன என்றும் பிரஞ்சுக் கழகம் தந்துள்ள பட்டியலில் பல மொழிகள் விடுப்பட்டுள்ளன என்றும் கூறுவர். இன்று உலகில் ஏறத்தாழ 6000 மொழிகள் இருக்கின்றன.’⁵

‘இவற்றுள் செம்மையின் உச்சிக்குச் சென்ற மொழிகள் பல. செம்மை என்பதையே அறியாத மொழிகள் பலப்பல. காவியத்தையும் கணிதத்தையும் காணாத மொழிகள் பலப்பல. கம்பன், வள்ளுவன், காப்பிய அரசன் இளங்கோ, கவிதை மழை காளிதாசன் போன்ற கவிஞர்களைப் பெற்றெடுத்த மொழிகள் சில. பாணினியையும், தொல்காப்பியரையும் பெற்றெடுத்த மொழிகள் சில. இலக்கணம் என்பதையே காணாத மொழிகள் பலப்பல. இன்னும் காட்டில் வாழும் மொழிகள்

எத்தனையோ! இன்னும் சொல்லப்போனால் இவற்றுள் பல தனி மொழிகளாக இருக்கும். பல கிளைமொழிகளாக இருக்கும். சில நன்கு அறியப்பட்டு அறுதியிடுவதற்குரிய நிலையில் இருக்கும். இன்னும் பல அறியப்படாத நிலையில் அறுதியிட முடியாத தன்மையில் இருக்கும்⁶ என்கிறார் கி. ஆதிநாராயணன். எனவே இத்தகைய நிலையில் மொழி பற்றிய ஆய்வு தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக இருக்கிறது.

3. செவ்வியல் மொழி - சொற்பொருள் விளக்கம்

தமிழ் மொழியை நம் முன்னோர்கள் 'செந்தமிழ்' என்றே வழங்கியுள்ளனர். தொல்காப்பியரும் தமிழ்மொழியைச் 'செந்தமிழ்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் கொடுத்தமிழ் என்ற ஒன்றிலிருந்து வேறுபட்டதாகவே 'செந்தமிழ்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் அறியலாம். எனவே Classical Tamil என்ற ஆங்கிலத் தொடருக்கு இணையாகச் செவ்வியல் தமிழ் என்று வழங்கலாம்.

Classical என்னும் சொல்லைத் தமிழில் 'செவ்வியல்' எனக் கூறுவதே பொருத்தமாகும். செம்மையின் இன்னொரு வடிவம் 'செவ்வி' என்பதாகும். இவ்விரு சொற்களுக்கு Tamil Lexicon தரும் பல்வேறு பொருளை நோக்கினால் அவை 'செம்மொழி' என்னும் கருத்தினை அரண் செய்வனவாக அமைகின்றது. 'செம்மொழி' என்னும் தொகைச் சொல் தற்போது பொதுவான பயன்பாட்டில் இருந்து வருகிறது. மொழி என்னும் சொல்லுடன் 'செவ்வியல்' சேரும்போது 'செம்மொழி' எனக் கூறலாம். ஆனால் இலக்கியம், ஓவியம், கட்டடக்கலை என்பவற்றுடன் முறையே 'செவ்வியல் இலக்கியம்,' 'செவ்வியல் ஓவியம்,' 'செவ்வியல் கட்டடக்கலை' என்று கூறுவதே பொருத்தமாகயிருக்கும்⁷ என்கிறார் அ. சண்முகதாஸ்.

தமிழ்மொழியைச் செந்தமிழ், செம்மொழி, செவ்வியல்மொழி என்று குறிப்பிடுவது வழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றது. இவற்றில் செந்தமிழ் என்பது பழமை சான்ற வழக்கு. செம்மொழி என்பது நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய வழக்கு. 'செவ்வியல் மொழி' என்பதே அண்மைக்கால வழக்கு. 'Classical Language' என்பது 'செவ்வியல் மொழி' என்றும் 'Classical Tamil' என்பது 'செவ்வியல் தமிழ்' என்றும் இன்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

1. செவ்வியல் - அகராதிகள் விளக்கம்

செவ்வியல் என்பதற்கு நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி 'மரபு வழிக்கலை' என்றும் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி 'மரபு வழிப்பட்ட' என்றும்

பொருளுரைக்கின்றன. சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி மற்றும் கழகத்தமிழ் அகராதியில் ‘செவ்வியல்’ என்னும் சொல் இடம் பெறவில்லை. அகராதிகளில் காணப்படும் செம்மொழி, செம்மை, செவ்விய, செவ்வை முதலான சொற்கள் தலைமை, நடுநிலைமை, செப்பம், இணக்கம், பெருமை(தொகை அல்லாத ஒரு மொழி, தனிமொழி, நேர்மை, பண்பட்ட நிலை, சிறப்பு, உயர்வு, சீர்மை, அழகு) ஆகிய பொருள்களைத் தருவதாக உள்ளன. சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலம் - தமிழ்ச்சொற்களஞ்சியம் ‘Classical’ என்பதற்கு முதல் தரமான ‘இலக்கிய நலம் வாய்ந்த’ என்றும் ‘Classic’ என்னும் சொல்லிற்கு ‘முதல் தரமான’ எனவும் ‘Classics’ என்பதை ‘உயர்தனிச் செம்மொழித் துறை’ என்றும் குறிப்பிடுகிறது. எனவே Classical என்பதற்கு உயர்தரம் வாய்ந்தது என்பது பொதுப்பொருளாக இருந்தாலும், இப்பண்பை ஒரு மொழிக்குரியதாக கருதுகின்றபோது, அம்மொழியானது கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளைப் போல உயர்தரம் வாய்ந்த இலக்கியங்களைக் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

எனவே Classical Language என்பது Classical Literature என்பதில் இருந்து வருகிறது. Classical Literature என்பது பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்களுக்குரிய சில பண்புகளைக் கொண்டது. அப்படிப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகளைக் கொண்ட மொழி தமிழ்மொழி என்ற நிலையில் Classical Language என்பதற்குச் ‘செவ்வியல் மொழி’ என்றும் Classical Tamil என்பதற்குச் ‘செவ்வியல் தமிழ்’ என்றும் வழங்குவதே சாலச் சிறந்ததாகும்.

Classical என்பதற்கு, அறிஞர் பலர் பல்வேறு பொருள்களைக் கூறியிருக்கின்றனர்.

உயர்தனிச் செம்மொழி	-	பரிதிமாற்கலைஞர், த.நி. நல்லப்பன்
செவ்வியல்	-	தமிழண்ணல், ச. அகத்தியலிங்கம், வா.செ. குழந்தைசாமி, மலையமான்
செம்மொழி	-	ஜான் சாமுவேல், இ. மறைமலை
தலைமைப் பண்பு		
இலக்கியம்	-	கா. அப்பாதுரையார்
செம்பொருளியல்	-	சு. பாலசுந்திரன்
முதன்மை மரபியல்	-	ந. பிச்சமுத்து

இவ்வாறு அறிஞர்கள் பலரும் Classical என்பதற்குப் பொருள் கொண்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. எனவே இதன் அடிப்படையில் Classical language என்பதற்கு, ‘செவ்வியல் மொழி’ என்னும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை புலனாகிறது.

4. செவ்வியல் மொழித் தகுதிகள்

ஒரு மொழி எதன் அடிப்படையில் செவ்வியல் மொழி என்னும் தகுதியினைப் பெறுகிறது என்பதனை விளக்குவது அவசியமாகிறது. செவ்வியல் மொழிக்கென இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டு, அதற்கான தகுதிகள் பட்டியலிடப்பட்டு, அப்பட்டியலுடன் ஒப்பிட்டு, அதன் அடிப்படையில் ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்கப்படுவதில்லை. செவ்வியல் மொழி என்னும் தகுதி அம்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் இலக்கியத் தரத்தின் அடிப்படையில் அமைகிறது. முதலில் அடையாளம் காணப்படுவது செவ்வியல் இலக்கியமாகும். அப்படிப்பட்ட இலக்கியத்தைக் கொண்டுள்ள மொழி செவ்வியல் மொழியாகிறது.

முதன் முதலாக ஐரோப்பாவில் தான் செவ்வியல் மொழி என்னும் கருத்துரு கருதப்பெற்றது. செவ்வியல் மொழி (Classical Language) என்னும் இச்சொல் Classicus என்னும் இலத்தீன் வேர்ச் சொல்லைக் கொண்டது. முதன் முதலாகப் பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்கள், ரோம இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அதனடிப்படையில் கிரேக்க மொழியும், இலத்தீன் மொழியும் அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் செவ்வியல் மொழிகளாகக் கருதப்பட்டுள்ளன.

பண்டைய கிரேக்கர்களுடைய, ரோமானியர்களுடைய இலக்கிய படைப்புகளிலிருந்து அவற்றின் தன்மைகளின் அடிப்படையில் கூறுபாடுகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

செவ்வியல் தன்மை என்பது தொன்மை (Antiquity) ஒத்திசைவு (Harmony), தெளிவு (Clarity), தன்னடக்கம் (Restraint), கண்ணியம் (Serenity), இலட்சியம் (Idealism), பொதுமை (Universality), பகுத்தறிவு (Reason), ஒழுங்கு (Order), கண்ணோட்டம் (Humaneness) முதலிய கூறுபாடுகளின் தொகுப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

இவற்றுள் தொன்மை மட்டும் தற்சார்பின்றி எண்ணளவில் மதிப்பிடக் கூடியது. மற்றவை தரம் சார்ந்தவை. எனவே அவை தற்சார்புடையவை. தொன்மை

என்று குறிப்பிடும் போது எத்தனை ஆண்டுகள் என அறுதியிட்டு எங்கும் கூறப்படவில்லை.

செவ்வியல் மொழியின் தகுதிகள் என்னும் பொழுது நம்மை ஆற்றுப்படுத்தக் கூடியன கிரேக்க, ரோம இலக்கியங்களின் செவ்வியல் காலமாக இருக்கிறது. கிரேக்க இலக்கியத்தைப் பொருத்தவரை ஆரம்பம் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகும். ரோம இலக்கியத்தின் செவ்வியல் காலத் தொடக்கம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டாகும். இவற்றினடிப்படையில் தொன்மையினை ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகள் என நிர்ணயிக்கலாம். அத்துடன் கால வரையறைக்கு வேறு சான்றுகள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கிராலியர் மற்றும் பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம்

(Grolier Academic Encyclopaedia)

செவ்வியல் தன்மை என்பதற்கான இலக்கணத்தை, கிராலியர் மற்றும் பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம் வரையறுத்துள்ளது.

‘The word classicism in literature refers to those elements of style or content such as reason, clarity, Order, restraint and humanitarian outlook that characterized the writing of ancient Greeks, ranging from Homer, Plato and Aristotle.’⁸

(இலக்கியத்தின், செவ்வியல் தன்மை என்பது கிரேக்கர்களின் தொன்மையானவையான ஹோமர் முதல் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றவர்களின் இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கும் மொழி அமைப்பு அல்லது உள்ளடக்கத்தின் குணாதியங்களான பகுத்தறிவு, தெளிவு, ஒழுங்கு, தன்னடக்கம், மனிதநேயம் போன்றவற்றைக் கொண்டதாகும்.) எனக் கிராலியர் கலைக்களஞ்சியமும்,

‘when used to refer to an aesthetic attitude, classicism invokes those characteristics normally associated with the art of antiquity harmony, clarity, restraint, universality and idealism.’⁹

(அழகுணர்ச்சி சார்ந்த அம்சங்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது செவ்வியல் தன்மை என்பது பழமை வாய்ந்த கலைப் படைப்புகளிலுள்ள ஒத்திசைவு, தெளிவு, தன்னடக்கம், பொதுமை, இலட்சியம் ஆகிய கூறுபாடுகளைக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது) என பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியமும் வரையறை செய்துள்ளது.

எனவே இவ்வரையறைகளின்படி நோக்கும் போது, ஒரு மொழி முழுமையாக, எல்லாக் காலத்திற்கும் செவ்வியல் மொழி எனக் கருதப்படுவதில்லை. இலத்தீன் மொழியில் நீயூட்டன் எழுதிய பிரின்சிபியா (principia) என்ற நூலும் 16-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தோன்றிய விவிலிய நூலும் செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை. தமிழ்மொழி செவ்வியல் மொழியாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இன்று நாம் பேசும், எழுதும் தமிழ் செவ்வியல் மொழி அன்று.

எனவே சில மொழிகளுக்கு, சில காலப்பகுதிகள் செவ்வியல் காலமாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. அதன்படி கி.பி.794 முதல் கி.பி.1185 வரையான காலம், ஜப்பானிய மொழியின் செவ்வியல் காலமாகக் கருதப்படுகிறது. பிரான்ஸ் நாட்டில் 17-ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அதாவது பிரான்ஸ் அகாதமி அமைக்கப்பட்ட பின் உருவான இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளன.

அதைப்போலவே ஆங்கிலத்தில் 1660 முதல் 1714 வரையான காலப் படைப்புகள் செவ்வியல் இலக்கியமாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எனவே ஒவ்வொரு மொழிக்குடும்பத்தினரும் அவரவர் மொழியளவில், உயர்தரம் பற்றிய அவர்கள் மதிப்பீட்டிற்கேற்ப ஒரு காலக்கட்டத்தைச் செவ்வியல் காலமாகக் கருதினர்.

5. செம்மொழிக்குரிய பதினொரு தகுதிகள்

ஒரு மொழி செம்மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் பதினொரு தகுதிகள் இருக்கவேண்டுமென மொழியியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். அவ்வகையில் செம்மொழித் தகுதிகள் குறித்துப் பரிதிமாற்கலைஞர், பாவாணர் முதலான அறிஞர்கள் பட்டியலிட்டுள்ளனர்.

1. பரிதிமாற்கலைஞர் - செம்மொழித் தகுதிகள் (2)

1. திருந்திய பண்பு
2. சீர்த்த நாகரிகம்¹⁰

2. தேவநேயப் பாவாணர் - செம்மொழித் தகுதிகள் (10)

1. தொன்மை
2. ஒலிச்சார்பு

3. உலகளாவிய உணர்வுப் பெருமிதம்
4. சொல்லமைப்பின் தொன்மையும் ஒலிச்சுருக்கமும்
5. பிறமொழிகளுக்குக் கொடை
6. ஒழுங்கான சொல்லமைப்பு
7. காரண, காரியத் தொடர்புடைய சொல்லமைப்பு
8. தனித்தன்மை
9. இயற்கைத் தன்மை
10. உயர்ந்த இலக்கியத் தரமிருந்த நூற்கோவைகள்.¹¹

3. ச. அகத்தியலிங்கம் - செவ்வியல் பண்புகள் (9)

1. உலகப் பொதுமை
2. நிலைபேறு
3. பொதுச்சார்பு நிலை
4. தெளிவு
5. தேற்றம்
6. கட்டுப்பாடு
7. எளிமை
8. கருவும் உருவும்
9. ஒன்றிய உறவு¹²

4. ஜான் சாமுவேல் - செவ்வியல் பண்புகள் (7)

1. பழமை
2. பொதுமை
3. செம்மை

4. ஒழுங்கு
5. நடுவு நிலைமை
6. நிலைபேறு
7. அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் தன்மை.¹³

5. கா. சிவத்தம்பி - செம்மொழிப் பண்புகள் (3)

1. தொன்மை
2. தொடர்ச்சி
3. செழுமை¹⁴

6. ஜார்ஜ் ஹார்ட் - செம்மொழித் தகுதிகள் (7)

1. செவ்வியல் இலக்கியம் பெற்றிருத்தல்
2. தனக்கே உரிய தனிச் சிறப்பான இலக்கிய மரபினையும் இலக்கிய வளத்தையும் பெற்றிருத்தல்
3. தொன்மை உடைமை
4. சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கிய மரபு உடைமை
5. சிறந்த இலக்கியக் கொள்கைகள் பெற்றிருத்தல்
6. விழுமிய இலக்கண மரபுகள் கொண்டிருத்தல்
7. இக்காலப் புதிய பண்பாட்டு மரபுகளின் முதன்மையான, தனித்துவம் உடைய வாயிலாக விளங்குதல்¹⁵

7. பெ.சுயம்பு - செம்மொழித் தகுதிகள் (16)

1. தொன்மை
2. பிறமொழிக் கலப்பின்மை (தூய்மை)
3. தனித்தன்மை
4. துல்லியம்

5. செறிவு
6. தனக்கே உரிமையுடைமை
7. நேர்த்தி
8. எளிமை
9. கட்டுப்பாடு
10. உலகளாவிய தன்மை
11. பலமொழி இலக்கியங்களுக்குக் கொடை
12. பிற்கால இலக்கியங்களுக்கு விதை (நீண்ட மரபுடைமை)
13. உயர்ந்த குறிக்கோள்
14. சமயம், இனம் முதலிய சார்பின்மை
15. இயற்கைத்தன்மை
16. முருகியல்¹⁶

8. மணவை முஸ்தபா - செம்மொழித் தகுதிகள் (11)

1. தொன்மை (Antiquity)
2. தனித்தன்மை (Individuality)
3. பொதுமைப்பண்பு (Common character)
4. நடுவு நிலைமை (Neutrality)
5. தாய்மைத் தன்மை (Parentel kingship)
6. பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு (Fininding expression in the culture and life experiences of the civilized Society)
7. பிறமொழித் தாக்கமிலா தனித்தன்மை (Ability to function independently without any impact or influence of any other language and literature)
8. இலக்கிய வளம் (Literary prowess)

9. உயர்சிந்தனை (Noble ideas and ideals)
10. கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை வெளிப்பாடு (Originality in artistic and literary expression)
11. மொழிக் கோட்பாடு (Linguistics principles)¹⁷

என்னும் பதினொரு தகுதிகளைக் கொண்டிருக்கும் மொழியே செம்மொழியாகும் தகுதி பெற்றவை என மொழியியலார் வகுத்துள்ள அளவுகோளுக்கு உட்பட்டதாக இலத்தீன், ஹீப்ரு, கிரீக் முதலான மேலை நாட்டு மொழிகளும் சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அரபி முதலான ஆசிய மொழிகளும் அமைந்துள்ளன.

‘ஒரு மொழியைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க, அதற்குப் பதினொரு தகுதிகள் இருக்க வேண்டும். உலக மொழியியல் அறிஞர்கள் வகுத்திருக்கும் இந்தத் தகுதிப்பாடுகள் அமையும் பட்சத்தில், ஒரு மொழிக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது விதி. ஆனால் உலகில் பழம்பெரும் மொழிகளாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ள எந்த ஒரு மொழிக்கும் செம்மொழிக்குரிய 11 தகுதிகளும் முழுமையாக அமையப் பெறவில்லை. சமஸ்கிருதத்திற்கு 7 தகுதிகளும், இலத்தீன், கிரேக்க மொழிகளுக்கு 8 தகுதிகளும் மட்டுமே உள்ளன. ஆனால், நம் அன்னைத் தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமே செம்மொழித் தகுதிப்பாடுகளில், தொன்மை முதலான பதினொன்றும் முழுமையாகப் பொருந்தியுள்ளது.’¹⁸

எனவே செம்மொழிக்கான தகுதிப்பாடுகள் மொழியியல், மற்றும் இலக்கிய அறிஞர்கள் பார்வையில் சில கூறுகள் வேறுபடினும், இறுதியில் இப்பதினொரு தகுதிகள் பொருந்துவனவாக உலக மொழியியல் அறிஞர்களால் ஏற்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் இப்பதினொரு தகுதிகளின் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வுத் தளம் அமைகின்றது.

6. உலகச் செவ்வியல் மொழிகள்

உலகில் 6000 மொழிகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில மொழிகள் மட்டும் உலகச் செவ்வியல் மொழிகளாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இந்திய அரசின் மனித வள மேம்பாட்டுத் துறையில் செவ்வியல் மொழிகளின் பட்டியலில் ஆறு மொழிகள் இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகளாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

1. உலகச் செவ்வியல் மொழிகள்

1. கிரேக்க மொழி
2. இலத்தீன் மொழி
3. சீன மொழி
4. ஈப்ரு மொழி (எபிரேய மொழி)

இவற்றுள் கிரேக்கமும், இலத்தீனும் ஐரோப்பியச் செவ்வியல் மொழிகளாகும்.

2. இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகள்

1. சமஸ்கிருத மொழி
2. பாரசீக மொழி
3. பிராகிருத மொழி
4. பாலி மொழி
5. அராபி மொழி
6. தமிழ் மொழி

இம்மொழிகளை உலகச் செம்மொழிகள் என மொழியியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே இம்மொழிகளின் செவ்வியல் தன்மைகளை இங்குக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

7. கிரேக்க மொழி

கிரேக்க மொழி நீண்ட பாரம்பரியம் உடையது. மிகப் பழங்காலத்திலேயே சீரான இலக்கிய வளம் மிகுந்த செம்மொழியாகும். இது இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்துக் 'கென்றம்' என்னும் கிளை மொழியின் ஹெலனிக் பிரிவைச் சார்ந்தது. ஆங்கிலம், இலத்தீன் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிற்கு வளர்ப்புத் தாயாகி, சொல் வளத்தையும், இலக்கிய முன்மாதிரிகளையும் வழங்கியுள்ளது. ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிற்குத் தாய்மொழியாக விளங்குகிறது.

ஐரோப்பிய பெருநிலப்பரப்பில் வழங்குகிற மொழிகளுள் பிற மொழிகளின் உதவியின்றித் தானாகவே செழித்துத் தழைத்த மொழியாகும். 'கிரேக்க மக்கள் கிரேக்க நாட்டில் (கிரீஸில்) வந்து குடியேறுதற்கு முன்னரே கிரேக்க மொழியில் பல கிளைமொழிகள் இருந்தன எனும் செய்தி ஸ்டிராபோ முதலிய பழங்கால அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கிளைமொழியிலும் வெவ்வேறு வகையான வாய்மொழி இலக்கியங்கள் வழங்கின.'¹⁹

7.1 கிரேக்க எழுத்துகள்

கிரேக்கர்கள் நாகரிகம், பண்பாடு, அறிவியலில் மேம்பட்டவர்கள் என்று பாராட்டப்படுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது மொழிக்குரிய எழுத்துகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை அல்ல. செமிட்டிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பினீஷிய மொழியிலிருந்து 24 எழுத்துகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். ஆங்கிலம், பிரஞ்சு முதலான ஐரோப்பிய மொழிகளின் எழுத்துகளான இன்றைய ரோமன் எழுத்து முறைக்குக் கிரேக்க மொழி முன்னோடியாக விளங்குகிறது.

7.2 கிரேக்க இலக்கியங்கள்

கி.மு.500 முதல் கி.மு.320 வரையிலான காலப்பகுதிகள் கிரேக்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் இலக்கியக் காலமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க இலக்கிய உலகில் இலியது மற்றும் ஒடிசி என்போரின் காப்பியங்கள் செவி வழி மரபினவாகப் புகழ் பெற்றிருந்துள்ளன. 'ஏறத்தாழ கி.மு. 700 அளவில் அவை வரிவடிவம் பெற்றிருக்கக் கூடும்.'²⁰ ஆனால் இவ்விலக்கியங்கள் கிரேக்க மொழியில் செவ்வியல் காலத்திற்கும் சற்று முற்பட்ட காலமாக இருந்துள்ளது. பின்னர் தோன்றிய பிளேட்டோ (கி.மு.427 - 347), அரிஸ்டாட்டில் (கி.மு.485 - 322), ஹெரடோட்டஸ் (கி.மு.485 - 425) முதலியோரின் தத்துவ நூல்கள், வரலாற்றுப் பதிப்புகள் முதலியன கிரேக்க மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்துள்ளன.

8. இலத்தீன் மொழி

இலத்தீன் மொழி கிரேக்க மொழிக்கு அடுத்த சிறப்பிற்கு உரிய செம்மொழியாகப் போற்றப்படுகிறது. கிறிஸ்தவம் பரவிய நாடுகளில் எல்லாம் இம்மொழி சிறப்புற்று இருந்தது. பின்பு கிறிஸ்தவம் பிளவுற்றபோது கத்தோலிக்கர்களின் சமயப் போதனை மொழியாகப் போற்றப்பட்டது. இந்நாளில் பேச்சு வழக்கு அற்றுப்போன செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக உள்ளது.

இலத்தீன் மொழி கென்றம் என்னும் கிளைக் குடும்பத்திலுள்ள இத்தாலிப் பிரிவைச் சார்ந்த இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழியாகும். இம்மொழியின் பிறப்பிடம் இத்தாலி நாடாகும். ரோமான்ஸ் மொழிகள் எனப்படும் ஸ்பானிஷ், போர்ச்சுகீஸ், கிரியோல், பிரஞ்சு, ருமேனியம் முதலிய மொழிகள் பலவற்றிற்குத் தாய்மொழியாகும்.

8.1 இலத்தீன் எழுத்துகள்

ரோமன் எழுத்துகள் என்று கூறப்படுகிற A, B, C, D ... என்னும் எழுத்துகளுக்குத் தாய் வடிவம் இலத்தீன் எழுத்துகளாகும். இவற்றை இலத்தீன் மொழி எத்துருஸ்கன், கிரேக்க மொழிகளிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டது. ரோமன் எழுத்துகளுள் 24 வடிவங்கள் எத்துருஸ்கனுக்குச் சொந்தமானவை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

8.2 இலத்தீன் இலக்கியங்கள்

கி.மு.70 முதல் கி.பி.18 வரையிலான காலப்பகுதி இலத்தீன் இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது. இலத்தீன் மொழியில் வர்ஜில் (கி.மு.70 - கி.மு.19) என்பவரின் இனீட் என்னும் காவியம், ஈக்கலாக், ஜார்ஜிக்ஸ் என்னும் கவிதைத் தொகுப்புகள் மற்றும் சிசிரோ (கி.மு.106 - கி.மு.43) என்பவரின் சொற்பொழிவுகள், தத்துவங்கள் முதலானவை செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்துள்ளன. பின்பு டிபுலஸ், ஓவிட், செனகா முதலியோரின் படைப்புகளும் பங்களிப்புகளும் இலத்தீன் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடத்தக்கன.

எனவே பிற்காலத்தில் இலக்கியம், கலை முதலியவற்றின் செவ்வியல் தன்மைக்குக் கிரேக்க, ரோம பங்களிப்புகள் அளவுகோலாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன

9. சீன மொழி

செவ்வியல் காலப் பெருமையுடைய மொழிகளின் பட்டியலில் இடம் பெறத்தக்கவை எனக் கருதப்படும் மற்ற இரண்டு மொழிகள் சீன மொழியும், ஹீப்ரு மொழியுமாகும்.

சீன மொழி சீன நாட்டின் தேசிய மொழியாகும். இதனை நூறு கோடிக்கும் மிகுதியான மக்கள் பேசுகின்றனர். இம்மொழி சீனோ - திபெத்திய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு செம்மொழியாகும்.

9.1 சீன எழுத்துகள்

சீனர்கள் மிகத் தொல்காலத்திலேயே எழுத்துகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பழைய எழுத்துகள் இந்நாளில் வழக்கில் இல்லை. கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் லி-ஸு என்னும் அமைச்சரால் சீன எழுத்துகள் சீர் செய்யப்பட்டுள்ளன. கி.பி.1913 -ஆம் ஆண்டு சீன அரசு எழுத்துகளில் சில சீர்த்திருத்தம் செய்துள்ளது. இவ்வாறு சீன எழுத்துகளின் வரலாறு ஒரு சீர்த்திருத்த வரலாறாக இருந்து வருகிறது.

9.2 சீன இலக்கியங்கள்

சீன இலக்கியம் 5000 ஆண்டுகள் பாரம்பரியம் கொண்டது. கி.மு.600-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்துள்ள கன்ஃபூசியஸ், லாவுட்சு என்போர் சீன இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர்கள். சீன வரலாற்றிலக்கியம் கி.மு.200 முதல் கி.பி.200 வரையிலான ஹான் மரபினர் காலப் பகுதியில் சிறந்த நிலையை அடைந்திருந்தது. இக்காலப் பகுதியில் சு-மா-சியோன் இயற்றியுள்ள சீன வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி.600 முதல் கி.பி.900 வரையிலான தாங் மரபினர் காலப்பகுதியில் சீனக் கவிதை உச்ச நிலை அடைந்துள்ளது. லியூ-யூ மற்றும், லி-தைபை என்போரின் படைப்புகள் இக்காலப் பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சீன இலக்கியம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட இக்காலப் பகுதியில் செவ்வியல் இலக்கியக் காலம் எப்போது தொடங்குகிறது, எப்பொழுது முடிகிறது என்பன போன்ற வரையறைகளைக் காண இயலவில்லை.

10. ஈப்ரு மொழி (எபிரேய மொழி)

ஈப்ரு மொழி எபிரேய மொழி என்றும் கூறப்படுகிறது. இம்மொழி செமிட்டிக் மொழிகளிலுள்ள ஒரு செம்மொழியாகும். நெடுங்காலமாக மறைந்து போன இதன் பேச்சு வழக்கிற்கு இஸ்ரேல் அரசு புத்துயிர்ப்பு அளித்து வருகிறது. இஸ்ரேலிலும், பாலஸ்தீன் நாட்டிலும் ஈப்ரு மொழி ஆட்சி மொழியாகி உள்ளது. இம்மொழி யூத மக்களின் தாய்மொழியாகும்.

10.1 ஈப்ரு இலக்கியம்

ஈப்ரு இலக்கியத்திற்கு கி.மு.12-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் தற்காலம் வரையிலான இலக்கியப் பாரம்பரியம் உண்டு. ஈப்ரு மொழியின் வரலாறு நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் விவிலிய காலம் என்று குறிப்பிடும்

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதி ஈப்ரு மொழியின் செவ்வியல் காலமாகும். இக்காலப் பகுதியில் பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்டது.

அடுத்து யூதர்களின் நீதி நெறி முறைகள், சட்டங்கள் ஆகியவை மிஷ்னா என்னும் பெயரில் ஜூடா-ஹா-நசி என்பவரால் ஏறத்தாழ கி.பி.200-ஆவது காலப்பகுதியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஈப்ரு மொழியில் இரண்டாவது காலமான மிஷ்னா காலமாகும். மிஷ்னா மற்றும் கெமாரா ஆகிய இரண்டின் தொகுப்பு யூதர்களின் முக்கிய நூலான டால்முட் என்னும் பதிப்பாகப் போற்றப்படுகிறது.

மூன்றாவதாகக் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை ஈப்ரு இலக்கியத்தின் இடைக்காலமாகக் கருதப்படுகிறது. நான்காவதாக, நவீன ஈப்ரு காலமாகும். குறிப்பாக இயேசு கிறிஸ்து பேசிய மொழிகளுள் ஈப்ரு மொழியும் ஒன்று. ஈப்ரு மொழியில் பல அராபி நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

11. இந்தியச் செம்மொழிகள்

இந்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறையில் செவ்வியல் மொழிகள் பட்டியலில் சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி, அரபி, தமிழ் என்னும் ஆறுமொழிகளும் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

11.1 சமஸ்கிருத மொழி

சமஸ்கிருதம் இந்திய அரசினால் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்ற மொழிகளுள் ஒன்று. இது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தின் மூத்த மொழியாகும். பாலி, பிராகிருதம், அர்த்தமாகதி முதலான பண்டைய மொழிகளுக்கும் இந்தி, பஞ்சாபி, வங்காளி, குஜராத்தி முதலான வட இந்திய மொழிகளுக்கும் பிறப்பிடமாகச் சமஸ்கிருதம் திகழ்கிறது. அவ்வகையில் இம்மொழி ஆரியத் தாய்மொழியாக விளங்குகிறது.

உலகிலுள்ள செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்னும் பெருமை பெற்ற இம்மொழி இந்நாளில் பேச்சு வழக்கு அற்று, எழுத்து மொழி என்னும் அளவிலேயே வாழ்கிறது.

11.1.1 வடமொழி இலக்கியங்கள்

இந்து சமயத்தின் வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், உபநிடதங்கள், சாஸ்திரங்கள் யாவும் இம்மொழியில் உள்ளன. இந்துக்களின் திருக்கோயில்களில் வழிபாட்டிற்குரிய மந்திரங்கள் இம்மொழியினைச் சார்ந்தவை. இதனால் இம்மொழி இந்துக்களின் புனித மொழியாகக் கருதப்படுகிறது.

வடமொழி இலக்கியத்தை இரு பிரிவுகளாகக் காணலாம்.

1. வேத கால இலக்கியம் கி.மு.1500 முதல் கி.மு.200 வரை
2. செவ்வியல் கால இலக்கியம் கி.மு.500 முதல் கி.பி.100 வரை

வடமொழியில் செவ்வியல் கால இலக்கியம் இராமாயண, பாரதக் காப்பியங்களில் தொடங்குகிறது. செவ்வியல் மொழியே சமஸ்கிருதம் எனப் பின்னர் அழைக்கப்பட்டது. அதற்குரிய இலக்கணத்தைப் பாணினி வகுத்தார். இச்செவ்வியல் மொழி தொடர்ந்து வளர்ந்து காப்பிய காலத்தில் செழுமையுற்றது எனக் கருதப்படுகிறது.

வடமொழியைச் செவ்வியல் மொழி எனக் கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளோடு சேர்த்து உயர்த்திப் பிடித்த பணியை நாம் செய்யவில்லை. இந்தப் பெருமை ஐரோப்பியர்களைச் சேரும். சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவர் 1784-இல் ஆசியக் கல்விச் சங்கம் என்ற நிறுவனத்தைக் கொல்கத்தாவில் உருவாக்கினார். இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் மாக்ஸ் முல்லர், கோல் புருக் முதலியோரும், வடமொழி நூல்களை ஆங்கிலம் ஜெர்மன், பிரஞ்சு முதலிய பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

இலக்கியம், தத்துவம், அரசியல், முதலிய துறைகளில் பெரும்பாலும் கிரேக்க, ரோம பங்களிப்புகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, பயின்று கொண்டிருந்த ஐரோப்பியர்களுக்கு, வேதம், உபநிடதம் தொடங்கி, வடமொழியின், இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள், நாடகங்கள், தத்துவ நூல்கள் ஆகியவற்றின் வரவு ஒரு புதிய உலகத்தை அறிமுகப்படுத்துவது போன்று அமைந்தது. மேலை நாட்டு அறிஞர்கள், தத்துவ வாதிகள், இலக்கியப் படைப்பாளர்கள், கவிஞர்கள் ஆகியோர் கணிசமான அளவில் அதன் தாக்கத்திற்கு ஆளாயினர்.

எனவே வடமொழி இலக்கியம், கிரேக்க, இலத்தீன் இலக்கியம் போன்று செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. இதையொத்த பரவலான அறிமுகம் பெறும் வாய்ப்பு, பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக், குறிப்பாகச் சங்க காலத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அன்று கிடைக்கவில்லை. 18-ஆவது நூற்றாண்டில் சங்க

இலக்கியம் பற்றித் தமிழர்களே அறிந்திருக்கவில்லை. பெரிய அளவில் தமிழ் இலக்கியம் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் காலம் என்னும் அங்கீகாரம் தமிழுக்கு முன்பே கிடைக்காமல் போனதற்கு இது அடிப்படையான காரணமாகும்.

11.2 பாரசீக மொழி

பாரசீக மொழி பார்சி, பெர்சியன் என்றும் வழங்கப்பெறுகிறது. இம்மொழி பழைய பண்பாட்டுச் செழுமை நிறைந்த மக்களால் பேசப்பட்டுள்ள செம்மொழிகளுள் ஒன்றாகும். பாரசீகமொழி ஈரான் நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக விளங்குகிறது. அரேபிய வரிவடிவத்தில் எழுதப்படுகிறது.

பாரசீக மொழி ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான், தாஜிகிஸ்தான், சைரஸ் முதலான நாடுகளில் பண்டைக் காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளது. இம்மொழியில் கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான நூல்கள் பல கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் பார்சி சமயம் எனப்படுகிற சாரதுஷ்டிர மகாமுனிவரின் சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்டவை ஆகும்.

பாரசீகக் கவிதைகளை ஐந்து வகையாகத் தொகுப்பர். கஜல், கசீதா, ரூபாய்த், மர்சியா, மஸ்னவி என்பனவாகும். பாரசீகக் கவிஞர்களுள் பிர்தௌசீ, ஹாபிஜ், ஒளஹத் உத்தின் அன்வரி முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். உமர்கய்யாம் எழுதியுள்ள ரூபாய்த் கவிதைகள் பலமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்தியாவில் முகலாய மன்னர்கள் பலர் பாரசீக மொழியில் புலமை பெற்றவர்களாவர். அவர்களது ஆட்சியின் போது இம்மொழி ஆதரிக்கப்பெற்றது. பேரரசர் அக்பர் பாரசீகப் புலவர்களைக் கொண்டு இராமாயணம், மகாபாரதம், பகவத் கீதை, உபநிடதங்கள், புராணங்கள் முதலானவற்றை மொழிபெயர்த்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அரேபியர்கள் பாரசீக நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். அதனால் அம்மொழியின் தனித்தன்மை சிதைந்தது. அராபி மொழிச் சொற்கள் மிகப் பேரளவில் கலக்கப் பெற்றன. கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப் பகுதிகள் பாரசீக இலக்கியத்தின் செவ்வியல் காலம் எனலாம்.

11.3 பிராகிருத மொழி

சமஸ்கிருதம் தோன்றுவதற்கு முன்னர்ப் பேச்சு வழக்காக இருந்த மொழி பிராகிருத மொழியாகும். இம்மொழி தக்காணப் பீடபூமிக்கு வடக்கில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் பேசப்பட்டுள்ள மொழியாகும். செளராஷ்டிரி, அர்த்தமாகதி, பாலி, பைசாசி முதலியன இவற்றின் கிளைமொழிகளாகும். இம்மொழியை இந்திய அரசு ஒரு செம்மொழியாக ஏற்றுள்ளது.

இந்தியாவில் இந்நாளில் பேசப்படுகிற காஷ்மீரி, சிந்தி, பஞ்சாபி, நேபாளி, இராஜஸ்தானி, மராத்தி, குஜராத்தி, வங்காளி, முதலான ஆரிய மொழிகள் யாவற்றுக்கும் பிராகிருத மொழியே பிறப்பிடமாகும்.

சமஸ்கிருத மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதிய பாணினி, பிராகிருதத்திற்கும் இலக்கணம் ஒன்று எழுதினார் என்பர். இம்மொழியில் எழுதப் பெற்றுள்ள பழங்காலக் கல்வெட்டுக்களும் இலக்கியங்களும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

11.4 பாலி மொழி

பாலி மொழி பௌத்த சமயத்தவரின் புனித மொழியாகும். கவுதம புத்தர் பாலி என்னும் பேச்சு மொழியில் மக்களுக்குத் தம் கருத்துகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். எனவே அவரது கருத்துகளும், அவற்றிற்கான விரிவுரைகள் பலவும் பாலி மொழியிலேயே உள்ளன. புத்தரின் கருத்துகளைப் பாதுகாக்கிற மொழி என்னும் பொருளில் பாலி என்னும் சொல் இம்மொழிக்கு அமைகிறது.

பாலிமொழியின் தொன்மையான எழுத்துகளை அறிந்து கொள்வதற்கு அம்மொழியின் இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டு வடிவங்கள் முதலான சான்றாக அமைந்துள்ளன. புத்தபிரானின் கருத்துகள் அடங்கியுள்ள திரிபிடகம் என்னும் புனித நூல் பாலிமொழியில் உள்ளது. இந்நாளில் இம்மொழி பேச்சு வழக்கில் இல்லை. எனினும் இதன் பழமை, இலக்கியச் செழுமை கருதி இந்திய அரசு இதனை ஒரு செம்மொழியாக ஏற்று, இதன் வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறது.

11.5 அராபி மொழி

அராபி மொழி செமிட்டிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒரு செம்மொழி. இம்மொழி இசுலாமியர்களின் சமய மொழியாகும். திருக்குர்-ஆன் அராபி மொழியின் செவ்விலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. அராபி மொழி சவுதி அரேபியா, ஈராக், எகிப்து, லிபியா, அர்ஜீரியா எனப் பலநாடுகளில் பேசப்படுவதுடன் ஆட்சி

மொழியாகவும் இருந்துள்ளது. செமிட்டிக் குடும்ப மொழிகளுள் மிகக் குறைவாகப் பிற மொழிக் கலப்புடையது அராபி மொழி.

அராபி மொழியில் தொடக்கக் காலத்தில் வாய்மொழிக் கவிதைகள் மட்டும் இருந்துள்ளன. இம்மொழியின் பழைய எழுத்துச் சான்றுகளாகக் கி.மு. 328 -இல் வெட்டப் பெற்றுள்ள அரச குடும்பத்தவர்களின் ஈமச்சடங்கு பற்றிய கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. பழைய இலக்கியம் எதுவும் இம்மொழியில் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் முகமது நபி தோன்றி இசுலாமிய நெறிகள் பரவச் செய்தார். அவர் மொழிந்த திருக்குர்-ஆன் என்னும் இசுலாமிய மறையே இன்று கிடைக்கப்பெறும் 'ஆதி அராபி இலக்கியம்' ஆகும்.

இசுலாமிய சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அராபி மொழி துணை செய்தது. அராபி எழுத்துகள் வலமிருந்து இடமாக எழுதப்படுகின்றன. ஈராக் அராபி, சிரியா அராபி, எகிப்திய அராபி, வடஆப்பிரிக்க அராபி, மால்டீஸ் அராபி, தென் அராபி என அராபி மொழி வெவ்வேறாக வழங்கப்படுகிறது.

11.6 தமிழ்மொழி

உலகில் முதன் முதலில் மனித இனம் தோன்றிய இடம் 'லெமூரியா' என்பர். அன்றைய தமிழகத்தின் தென்பகுதியே லெமூரியா ஆகும். எனவே முதன்முதலில் மனித இனம் தோன்றிய இடமே தமிழகம் என்பதால் முதலில் தோன்றிய மொழியும் தமிழ் மொழியாகும்.

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் காலம் கி.மு.500 முதல் கி.மு.2750 வரை நீடித்திருந்தது என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து. அக்காலத்தில் இந்தியா முழுமையும் ஒரே மொழியைப் பேசியுள்ளனர். அம்மொழி பழந்திராவிட மொழியாகும். இம்மொழியினைப் பேசியுள்ள மக்கள் திராவிடராவர். இந்தியா முழுவதும் வேறு எந்த மொழியும் இல்லை. எனவே இப்பழந் திராவிட மொழியிலிருந்து தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய பிற திராவிட மொழிகள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள் தமிழ் மொழியே மற்ற திராவிட மொழிகளின் பண்பாட்டிற்குக் கொள்கலனாக விளங்குகிறது.

தமிழ்மொழி எழுத்து மொழியாகவும், பேச்சு மொழியாகவும் பண்டுத் தொட்டு நிலைத்து நிற்கிறது. ஆனால் சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் மொழிகள் பேச்சு வழக்கு மறைந்து, எழுத்தளவில் மட்டுமே வழங்குகின்றன. எனவே தமிழ்மொழி கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், ஈப்ரு முதலான செம்மொழிகளுக்கெல்லாம்

செம்மொழியாகவும் வளமையான இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றது என்று கால்டுவெல், வின்ஸ்லோ, கமில்சுவலபில் முதலானோர் கூறியுள்ளனர்.

செம்மொழிகள் என்று ஏற்கப்பெற்றவற்றுள், பிறமொழிகளின் பங்களிப்பு இன்றித் தனித்து வழங்கவல்லதும், தொடர்ச்சியான இலக்கண இலக்கிய வளம் உடையதும், காலந்தோறும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டுச் சிதைவுறாததும் தமிழ்மொழி மட்டுமேயாகும். எனவே சங்க காலத்திற்கு முந்தைய காலத்திலிருந்து இந்நாள் வரையிலான தமிழ்மொழி அனைவராலும் திரிபின்றிப் புரிந்து கொள்ளுதற்கு எளிமையாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

11.6.1 பன்னாட்டு மொழி - தமிழ்

செம்மொழித் தகுதி, தமிழுக்கு மட்டும் இருப்பது தமிழ்மொழியின் சிறப்பம்சமாகும். அத்துடன் இந்திய மொழிகளில் 'பன்னாட்டு மொழி' என்ற தகுதி தமிழுக்கு மட்டுமே கிடைத்துள்ளது மிகப்பெரும் பெருமையாகும். இந்தி உட்பட மற்றைய மொழிகளெல்லாம் இந்திய மொழிகள் என்னும் அளவில் உள்ளது.

ஒரு நாட்டு மொழி மற்றொரு நாட்டின் ஆட்சி மொழியாகவோ அல்லது ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாகவோ சட்டப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டிருந்தால். அந்த மொழி 'பன்னாட்டு மொழி' என்னும் சிறப்புமிகு தகுதியைப் பெற்றுவிடும். அவ்வகையில், தமிழ்மொழி இலங்கையில் ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாகச் சட்டப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே போன்று சிங்கப்பூரிலும் தமிழ் ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாகச் சட்டப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுச் சம உரிமையுடன் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

11.6.2 உலகெங்கும் தமிழ்

தமிழ் மொழி மலேசியாவில் நாடாளுமன்ற மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. பிபிசி போன்ற உலகப்புகழ் பெற்ற ஒலிபரப்புகளில் பன்னாட்டு மொழிகளில் ஒன்றாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது. சீன வானொலியிலும் தமிழ் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. உலகப் பேரமைப்பான யுனெஸ்கோ வெளியீடான 'யுனெஸ்கோ கூரியர்' பன்னாட்டு மாத இதழை தமிழிலும் வெளியிட்டதன் மூலம், தமிழ் சர்வதேச மொழிகளில் ஒன்று என்ற தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றுள்ளது.

இந்திய நாட்டில் மட்டும் சுமார் ஆறு கோடி மக்களும், வெளிநாடுகளில் சுமார் அறுபது இலட்சம் மக்களும் தமிழ் மொழியைப் பேசுகின்றனர். அதாவது தமிழுக்கு உலக அரங்கில் கிடைத்துள்ள பெரும் சிறப்பு சுமார் 53 நாடுகளில்

உள்ள தமிழர்களால் பேசப்படும் சர்வ தேச மொழியாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக, உலகெங்கும் பரவலாகப் பேசப்படும் ஒரே ஆசிய மொழி தமிழ் ஆகும்.

உலகெங்கும் பரவி வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் தமிழைப் பேசி வருவதோடு அதன் வளர்ச்சிக்கும் உழைத்து வருகிறார்கள் என்பதும் குறிக்கத்தக்கது. தமிழில் படித்துப் பட்டம் பெறுவதைக் கனடா அரசு அங்கீகரித்துள்ளது என்பது தமிழ் சர்வதேச மொழி என்பதற்குக் கிடைத்துள்ள ஒருவகை அங்கீகாரமாகும்.

12. செம்மொழித் தமிழ்

உலக முதன் மொழியாக விளங்கும் தமிழ் மொழியின் சிறப்புகளைப் தேவநேயப்பாவாணர் குறிப்பிட்டுள்ளமை இம்மொழியின் செம்மொழித் தன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. அவை,

1. தொன்மை
2. முன்மை
3. ஒண்மை (ஒளிமை)
4. எண்மை (எளிமை)
6. இனிமை
7. வளமை
8. தூய்மை
9. செம்மை
10. மும்மை
11. இனிமை
12. தனிமை
13. பெருமை
14. திருமை
15. இயன்மை
16. தாய்மை

17. வியன்மை

என்பனவாகும். இச்சிறப்புகளுடன் தமிழ்மொழியின் செம்மொழிக்கான தகுதிப்பாட்டுச் சான்றாதாரங்களையும் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

தமிழ்மொழி - செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டுச் சான்றாதாரங்கள்**EVIDENCES OF THE PRIMARY CLASSICALITY OF TAMIL**

1. தொல் இலெமூரியா காலத்தோடு தொடர்புடையது.
Lemurian Origin of Tamil
2. சந்த ஒலிச் சார்பு
Phonological Simplicity of Tamil
3. உலகளாவிய உணர்வுப் பெருமிதம்
Catholicity of Tamil
4. ஆரிய மொழிகளுக்கிடையே, தலை நிமிரும் தமிழின் தரம்.
Tamulic substratum of the Aryan family of languages
5. சொல்லமைப்பின் தொன்மையும் ஒலிச் சுருக்கமும்
Morphological parity and primitiveness of Tamil
6. தமிழ்மொழியிலுள்ள 'அம்மா' 'அப்பா' என்கிற சொற்கள் பிற பழமையான மொழிகளில் ஒத்த வடிவங்களில் உள்ளன.
The presence of the words 'amma' and 'appa' in almost all great languages in some form or other
7. எழுவாய் வேற்றுமைக்குத் தனி விகுதியின்மை.
Absence of Nominative Case-termination in Tamil
8. அடைமொழிகள் பிரிக்கத்தக்கவை, ஆழமுடைமை
Separability and Significance of all affixes in Tamil
9. தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பாலினம் இல்லை
Absence of morphological gender in Tamil
10. தமிழில் ஒழுங்கு முறையற்ற சொற்கள் இல்லை
Absence of arbitrary words in Tamil

11. தமிழ் மொழி தோன்றிய காலத்தைக் கண்டறிய இயலும்.
Traceability of Tamil to its very origin
12. தமிழில் காணப்படும் சொற்கள் இயற்கையான காரண, காரியத் தொடர்புடையவை.
Logical and natural order of words in Tamil
13. ஒருமை, இருமை, பன்மை என்று வடமொழியில் இருக்க, தமிழில் ஒருமை, பன்மை என்று இரண்டைப் பொருத்தமாகக் கொண்டு இருத்தல்.
Absence of dual number in Tamil
14. தமிழின் தனித்தன்மையும், இயற்கைத் தன்மையும்.
Originality and natural development of Tamil
15. உயர்ந்த இலக்கியத் தரமிருந்த நூற்கோவைகள்.
Highest order of the classicality of Tamil

தேவநேயப்பாவாணர் எடுத்துரைத்துள்ள அசைக்க முடியாத இவ் ஆதாரங்கள் தமிழ் ஆர்வலர்களையும், அறிஞர்களையும் மட்டுமல்லாமல், பிற மொழி அறிஞர்களையும் குறிப்பாக, வடமொழி மற்றும் ஆங்கிலப் புலமை மிக்கோரையும் பெரிதும் ஈர்த்து ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்துள்ளன.

13. செம்மொழித் தகுதி - முயற்சிகள்

செம்மொழிக்கான தகுதிப்பாட்டினைக் கொண்டுள்ள தமிழ் மொழியானது அத்தகுதிக்கான அங்கீகாரத்தினைப் பெறுவதற்கு அறிஞர்கள் எடுத்துள்ள முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. பிரான்சிசு ஓயிட் எல்லிசு

‘கி.பி.1856-இல் கால்டுவெல் ‘திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்’ என்னும் நூலினை எழுதியுள்ளார். ஆனால் இவர் எழுதுவதற்கு 50 ஆண்டுகள் முன்னரே தமிழ் மொழியின் செம்மொழித் தகுதிக்கு வித்திட்டவர் பிரான்சிசு ஓயிட் எல்லிசு என்பவராவார். இவர் ‘தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பெறப்பட்டவையல்ல, அவை ஒரு தனிமொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை. சமஸ்கிருதம் அக்குடும்பத்தோடு பின்னர்க் கலந்து விட்டாலும் அவற்றுடன் நெருங்கிய உறவு கிடையாது’²¹ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே கி.பி. 1800-ஆம் ஆண்டில் இவர் கூறிய பிறகுதான் கால்டுவெல் தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையினைப் பற்றி விளக்கிக் கூறியுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

2. சமஸ்கிருத பற்றாளர் முயற்சி

“தாய்மொழிக் கல்விக்கு மாறாகச் சமஸ்கிருதத்தினை இந்தியா முழுதும் பாடமொழியாக ஆக்கினால், கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீர் வரையில் இந்தியரை ஒன்றிணைக்கலாம் என்று ஆங்கில ஆட்சியினர்க்கு எடுத்துரைத்ததன் காரணமாக இந்தியா முழுவதும் சமஸ்கிருத ஆதரவும், எதிர்ப்பும் எழுந்தன. அப்போது பரிதிமாற் கலைஞர், பூரணலிங்கம் பிள்ளை முதலானோர் அதனை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தனர்.

3. கால்டுவெல்லின் கருத்து

‘திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் உயர்தனிச் செம்மொழியாய் நிலை பெற்று விளங்கும் தமிழ், தன்னிடையே இடம் பெற்றிருக்கும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை அறவே ஒழித்து விட்டு, உயிர் வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒரு சிறிதும் வேண்டாமல் வளம் பெற்று வளர்வதும் இயலும்’ என்று கால்டுவெல் கூறியுள்ளமை தமிழ் மொழியின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

4. பரிதிமாற் கலைஞர்

1887-இல் பரிதிமாற் கலைஞர், ‘தமிழ்மொழியின் வரலாறு’ என்னும் தமது நூலில் ‘திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூயமொழி புகல் செம்மொழியாம்’ என்று கூறியதுடன், இம்மொழியின் இலக்கணம் தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம் என்று கூறியுள்ளார். அத்துடன் ‘தென்னாட்டின்கண் சிறந்தொளிரா நின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியேயாம் என்பது நிச்சயம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

5. சன்மார்க்க சபையின் நற்பணி

1918-இல் ‘காலயுத்தி, சித்திரை 23, 24’ மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபையின் ஒன்பதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவின் போது சோமசுந்தர பாரதியார், நல்லாசாமிப் பிள்ளை, மு.கதிரேசன் செட்டியார் ஆகியோர் நிகழ்த்திய உரையில், ‘தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழியாகக் கருதப்பட வேண்டும். ஐ.சி.எஸ். பரீட்சைக்குப்

பாடமாக ஏற்படுத்த வேண்டும்' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, சென்னை ஆளுநர்க்கும், அலகாபாத்து, காசி, பஞ்சாப் முதலான பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் அந்தத் தீர்மானம் அனுப்பி வைக்கப்பெற்று மறுமொழியும் பெறப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

6. கா.சு. பிள்ளை, இரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

15.03.1918-இல் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் 'திராவிட மொழிகளுள் தொன்மையும், சீர்மையும், தலைமையும் பெற்றொளிரகின்ற உயர்தனிச் செம்மொழி தமிழேயாம். அந்தத் தமிழ் மொழியைச் சர்வகலா சங்கத்தாரால் ஆரியம், அரேபியம், பாரசீகம் முதலிய ஏனைத் தனி மொழிகளோடொப்ப வைத்துப் போற்றப்பட வேண்டும்' என்னும் தீர்மானத்தினைக் கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை முன்மொழிய இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை வழிமொழிய அத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

7. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஏழு மற்றும் எட்டாம் ஆண்டு விழா, 24.05.1919, 25.05.1919 ஆகிய இரண்டு நாட்களில் திருக்கோவலூர் ஆதினம், திருப்பாதிரிப்புலியூர் திருஞானியார் மடத்தின் தலைவர் திரு.சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சார்ய சுவாமிகள் தலைமையில், தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், டி.என். குருமூர்த்திப் பிள்ளை, டி. கூரத்தாழ்வார் முதலியார் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் 'தமிழ்மொழியானது தொன்மையும், சீர்மையும் செம்மையும் வாய்ந்து விளங்குகின்ற உயர்தனிச் செம்மொழியென உறுதிப்பட பல திறத்தாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதால், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் தாம் இதுகாறும் கொண்டிருந்த கொள்கையை மாற்றித் தமிழ்மொழி ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழியே என்பதை ஒப்புக் கொண்டு, இத்தென்னாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தில் அதற்கு முறைப்படி முதலிடமும் உரிமைகளும் கொடுக்க வேண்டும்' என்று வற்புறுத்தித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

8. பிராமணரல்லாதார் மாநாடு

22.06.1919-இல் திருச்சி டவுன் ஹால் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற பிராமணர் அல்லாதார் மாநாட்டில் 'சென்னைப் பல்கலைக்கழகமும், அரசுப் பள்ளித் தேர்வாளர்களும் பாரசீக மொழி, அரேபிய மொழி, வடமொழி ஆகிய மொழிகளுக்குச் சமமாகச் செறிவும், செழிப்பும் நிறைந்த மிகப் பழமை வாய்ந்த

இலக்கியங்களைக் கொண்டுள்ள தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியாக அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும்' என்னும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

9. அபுல்கலாம் ஆசாது

15.03.1951 -இல் சாகித்திய அகாதெமியை உருவாக்குவதற்காக நடத்தப்பட்ட மாநாட்டில் மவுலானா அபுல்கலாம் ஆசாது தொடக்க உரையாற்றிய போது 'இந்திய அரசியல் சட்டத்தால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டுள்ள பதினான்கு மொழிகளுள் சமஸ்கிருதமும், தமிழும் அடங்கும். தமிழ்மொழி செழுமையும், தொன்மையும் மிக்க இலக்கியத்தைக் கொண்டது. தமிழ், செம்மொழியென அங்கீகாரம் செய்வதற்குரிய தகுதிப்பாடுகள் அனைத்தும் கொண்ட பண்டைக் காலத்தைச் சார்ந்தவை' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

10. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்

26, 27, 28.12.1955-இல் சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற அகில இந்திய கீழ்த்திசை மாநாட்டில் தலைமையுரை ஆற்றிய பேராசிரியர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் மவுலானா அபுல்கலாம் ஆசாதின் உரையினைச் சுட்டிக் காட்டித் 'தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியென அங்கீகாரம் அளித்திட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படித் தேவையான அங்கீகாரத்தை இந்தக் கீழ்த்திசை மாநாடு வழங்கவில்லையெனில், வேறு யார்தாம் வழங்க முடியும் என்று பேசியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

11. தேவநேயப் பாவாணர்

1966-இல் மொழி ஞாயிறு என்றழைக்கப்படுகின்ற தேவநேயப் பாவாணர் 'உலகில் முதன்மையான செம்மொழி தமிழ்தான்' என்பதனை ஆங்கிலத்தில் 'The primary classical language of world' என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளார்

12. தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம்

29, 30.04.2000-த்தில் தில்லியில் தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கமும், தில்லித் தமிழ்ச் சங்கமும் இணைந்து நடத்திய மாநாட்டில், 'தமிழை மத்திய ஆட்சிமொழியாகவும் செவ்வியல் மொழியாகவும் ஏற்று அறிவித்திடல் வேண்டும்' என்று கோரிக்கை வைக்கப்பெற்றது.

04, 05.05.2002-இல் தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கமும், தில்லித் தமிழ்ச்சங்கமும் பெங்களூரில் 'தமிழ் ஆட்சி மொழி, தமிழ்ச் செவ்வியல் மொழி, திருக்குறள் தேசிய நூல்' என்னும் முப்பெரும் மாநாட்டினை நடத்தியது. அதில் 'இனியும்

காலங்கடத்தாமல், உடனே தமிழ் மொழியைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென மைய அரசை மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

03, 04.05.2003-இல் திருவனந்தபுரத்தில் தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கமும் திருவனந்தபுரமும் தமிழ்ச் சங்க வளாகத்தில் நடத்திய தமிழ்ச் செவ்வியல் மொழி மாநாட்டில், 'கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் முதலிய மொழிகள் வழக்கொழிந்த நிலையிலும் அவற்றிற்குச் செவ்வியல் மொழித் தகுதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், காலத் தொன்மை, இலக்கிய வளம், தாய்மைத் தன்மை, உயிரோட்டம் ஆகியவற்றைப் பெற்ற தமிழ் மொழியைச் செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்க இந்திய அரசு மறுக்கிறது. தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு அதற்குரிய நிலையினை உருவாக்கிட வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

18.08.2003 அன்று தில்லி நாடாளுமன்றத்தின் முன், தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கம், தில்லித் தமிழ்ச் சங்கம் முதலிய தமிழ்ச் சங்கங்களின் சார்பாகத் தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்று அறிவிக்கக் கோரிப் பட்டினிப் போராட்டம் நடத்தப்பெற்றது.

19.08.2003 அன்று இப்போராட்டக் குழுவின் அப்போதைய தலைமை அமைச்சரான வாஜ்பாய், குடியரசுத் தலைவர் அப்துல்கலாம், முரளி மனோகர் ஜோஷி முதலியோரைச் சந்தித்துக் கோரிக்கை விண்ணப்பத்தினை வழங்கினர்.

13. கலைஞர் மு. கருணாநிதி

தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியென அறிவிப்பது தொடர்பாக, 20.06.1996 அன்று தமிழ்ப் பண்பாட்டுத்துறை அமைச்சர் தமிழ்க் குடிமகன் தலைமையில் நடந்த கூட்டத்தில், ஆசியவியல் நிறுவனத்தின் இயக்குநர் ஜி. சாமுவேல் என்பவரால் தயாரிக்கப்பட்ட வரைவு அறிக்கை பரிசீலிக்கப்பட்டு மத்திய அரசுக்குக் கலைஞர் அனுப்பி வைத்தார். அதில் 'சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அரேபியம் ஆகிய மொழிகளுக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது போல தமிழ்மொழியை மத்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறையும் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவும் செம்மொழியென அங்கீகாரம் செய்திடல் வேண்டும்' என்று தலைமை அமைச்சர்களாக விளங்கிய தேவகவுடா, ஐ.கே. குஜரால், வாஜ்பாய் ஆகியோர்க்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

20, 21.09.2003 ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்ற விழுப்புரம் மாவட்டத் தி.மு.க. மாநாட்டில் தமிழ், செம்மொழி என்று அறிவிப்பதில் மத்திய அரசின்

மெத்தனப் போக்கினைச் சுட்டிக்காட்டி நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தையொட்டித் தி.மு.க. தலைமை இலக்கிய அணி சார்பாகத் தமிழகம் முழுவதும் 15 மாவட்டத் தலைநகரங்களில் தமிழ்ச் செம்மொழி ஆட்சிமொழிக் கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பெற்றன.

2004, மே மாதம் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலையொட்டித் தி.மு.க. வெளியிட்ட தேர்தல் அறிக்கையில் ‘இந்தியாவில் உள்ள அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் தமிழுக்கென்று துறை ஏற்படுத்திடவும் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கென மத்திய அரசு ஆண்டுதொறும் நிதி ஒதுக்கிடவும் உலகளாவிய பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் ஆராய்ச்சிப்பணி நடைபெறவும் வாய்ப்பாகச் செம்மொழிக்குள்ள அனைத்துத் தகுதிகளும் கொண்டுள்ள தமிழ்மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழி என அறிவிக்க வேண்டுமெனத் திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் மத்திய அரசைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தும்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

14. மணவை முஸ்தபா

1975 முதல் மணவை முஸ்தபா, தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்று மத்திய அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்று பல்வேறு கட்டுரைகள் எழுதியதுடன், அறிஞர் பலரினைச் சந்தித்து ஆவன செய்யுமாறு வேண்டியுள்ளார். தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக்க விழைந்த கலைஞர்க்குத் துணையாக நின்றவராவார்.”²² இவ்வாறு அறிஞர்களின் பங்களிப்புகள் தமிழின் செம்மொழி தகுதி ஏற்பிற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்துள்ளதை மணவை முஸ்தபா தொகுத்துள்ளார்.

15. A.K. ராமானுஜன்

செம்மொழித் தகுதி ஏற்பு முயற்சிகளில் A.K.ராமானுஜன் என்பவரின் பங்கு குறிக்கத்தக்கதாகும். இவர், தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கும் மாபெரும் மொழிபெயர்ப்பாளராக விளங்கும் இந்திய அறிஞராவார். தமிழின் செவ்வியல் தகுதி குறித்து,

‘Tamil, one of the two classical language of India, is the only language of contemporary India which is recognizably continuous with a classical past.’²³

(இந்தியாவின் இரண்டு செவ்வியல் மொழிகளில் தமிழ் மட்டுமே செவ்வியல் மொழித் தரம் சேர் பழமையோடு, துண்டிக்கப்படாத தொடர்புடையது) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

16. கமில் சுவலபில்

மேலைநாட்டு அறிஞரான கமில் சுவலபில் தமிழின் செவ்வியல் தன்மை குறித்து பேசியுள்ளமை தமிழின் செம்மொழித் தகுதி ஏற்பு முயற்சிக்குத் துணைநின்றன எனலாம்.

‘But the early Tamil poetry was rather unique not only by virtue of the fact some of its features were so unlike everything else in India, but by virtue of its literary excellence; those 26,350 lines of poetry promote Tamil to the rank of one of the great classical languages of the world’²⁴

(முற்காலத் தமிழ்க் கவிதைகள் இந்தியாவின் மற்ற இலக்கியங்கள் அனைத்தினின்றும் வேறுபட்டவை என்பதால் மட்டுமின்றி அவற்றின் மிக உயர்ந்த தரத்தின் அடிப்படையிலும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. சங்கத் தொகுதியில் இடம்பெறும் 26,350 அடிகள் உலகின் மகத்தான ஒரு செவ்வியல் மொழி, தமிழ் என்பதற்குப் போதுமான சான்று) என்று தமிழின் செவ்வியல் தகுதிக்குத் தகுந்த விளக்கமளித்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

19. ஜார்ஜ் ஹார்ட்

அமெரிக்காவின் புகழ் வாய்ந்த கலி.:போர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் பெர்க்லி (Berkeley) வளாகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த ஜார்ஜ் ஹார்ட் என்பவர் தமிழின் செம்மொழித் தகுதி ஏற்பு முயற்சியில் முக்கியமானவராவார்.

இவர், 1963 இல் தொடங்கி வடமொழி இலக்கியங்களை விரிவாகக் கற்று வந்தவர். காளிதாசன், மாகன், பாரவி, ஸ்ரீஹர்ஷன் முதலானோர் படைப்பின் மூல நூல்களை ஆழ்ந்து படித்தவர். இவருக்கு இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகளிலும் நல்ல புலமை உண்டு. அவற்றிலுள்ள இலக்கியங்களை அந்தந்த மொழிகளில் விரிவாகப் படித்தவர். ஹார்வார்ட் (Harvard) பல்கலைக்கழகத்தில் வடமொழி படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். 1969 முதல் 1975 வரை அமெரிக்காவில் மேடிசன் நகரில் உள்ள விஸ்கான்சின் பல்கலைக்கழகத்தில் (University of Wisconsin) வடமொழிப் பேராசிரியராக இருந்தவர். 1975 முதல் கலி.:போர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் பெர்க்லி வளாகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்தவர்.

ஒரு மொழியின் செவ்வியல் தகுதியைத் தீர்மானிக்கும் வளமான பின்னணி கொண்டவர். இவர் Statement on the status of Tamil as a classical Language என்ற

அறிக்கையில் தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் தகுதிக்கான அடிப்படைகள் பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

‘முதலாவதாக, தமிழ் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த மொழி. நவீன இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களை விடத் தமிழ் இலக்கியம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக முந்தியது. தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் இருந்து பார்க்கும் பொழுது மிகப் பழைய நூலான தொல்காப்பியத்தின் சில பகுதிகள் ஏறத்தாழ கி.மு.200 ஆண்டு பழமையானதாகும். தமிழின் மாபெரும் இலக்கியப் படைப்பான பத்துப்பாட்டும், எட்டுத் தொகையும் இந்த யுகத்தின் முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவையாகும். அவை இந்தியாவின் முதல் சமயச்சார்பற்ற கவிதைத் தொகுப்பு ஆகும்.

இரண்டாவதாக, தமிழ் இலக்கியமரபு ஒன்றுதான் வடமொழியிலிருந்து பெறப்படாது, இந்திய மண்ணுக்குச் சொந்தமானதாகும். வடமொழியின் தாக்கம் வலிமை பெறுவதற்கு முன்பு உருவானது சங்க இலக்கியம். எனவே அது வடமொழி இலக்கியத்திலிருந்து தரத்தில் வேறுபட்டது. இதற்கென தனி யாப்பு உண்டு. தனி இலக்கண மரபு உண்டு. தனி அழகியல், நுண் கலை மரபு உண்டு. எல்லாவற்றையும் விடத் தனித் தன்மையுடைய, பேரளவுள்ள இலக்கியம் உண்டு. வடமொழியினின்றும், மற்ற மொழிகளினின்றும் மிகவும் வேறுபட்ட இந்திய நுண்ணுணர்வுகளைத் தமிழிலக்கியம் பிரதிபலிக்கிறது. தனக்கென்றே உரிய வளம் நிறைந்த நுண்ணறிவு மரபைத் தன்னுள் கொண்டது.

மூன்றாவதாக, தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியம் அதன் தரத்தில் வடமொழி, கிரேக்கம், இலத்தின், சீனம், பாரசீகம், அரேபியம் ஆகிய மொழிகளின் உயர்ந்த இலக்கியங்களோடு சரிசமமாக நிற்கும் தரமும், தகுதியும் உடையது. பண்டை இலக்கியங்களில் பாமர மக்களைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுவது தமிழ் இலக்கியம் மட்டுமே. தமிழ் இலக்கியத்தின் நுட்பம், ஆழம், பொதுமை ஆகியன அதை உலகின் செம்மாந்த செவ்வியல் மரபும், செவ்வியல் இலக்கியமும் கொண்ட மொழியாக நிற்கத் துணை செய்கின்றன.

முடிவாக, தமிழ், நவீன மரபுக்கும், நாகரிகத்திற்கும் கலப்பற்ற தற்சார்புடைய, பூர்வாங்கமான தோற்றுவாய்களில் ஒன்றாகும். நவீன இந்தோ ஆரிய மொழிகளுக்கு வடமொழி பிறப்பிடம் என்பது போல, நவீன தமிழுக்கும், மலையாளத்திற்கும் செவ்வியல் தமிழ் பிறப்பிடமாகும்.

‘Let me state unequivocally that, by any criteria one may choose, Tamil is one of the great classical literatures and traditions of the world.’²⁵

(எந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் தமிழ்மொழி உலகில் மிகச் சிறந்த செவ்வியல் இலக்கியமும், மரபும் உடைய மொழிகளுள் ஒன்று என்று நான் ஐயம் திரிபு அறக் கூறுவேன்.)

இவ்வாறு தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் தகுதிகள் குறித்து ஜார்ஜ் ஹார்ட் விளக்கியுள்ளமை தமிழின் செம்மொழி தகுதி ஏற்பிற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்துள்ளது என்று கூறலாம். அதாவது உலக அளவில் செவ்வியல் மொழி என்னும் தகுதி, ஒரு மொழிக்கு அரசு ஆணை மூலமோ, ஒரு குழுவின் பரிந்துரை மூலமோ மட்டும் வருவது அன்று. அது உலக அளவில் மொழி அறிஞர்களால் பரவலாக ஏற்கப்பட்டும், அவர்களது எழுத்தில், பேச்சில் குறிப்பிடப்பட்டும் பெறப்படக் கூடிய அங்கீகாரம் செவ்வியல் அங்கீகாரமாக இருக்க முடியும். அவ்வகையில் ஜார்ஜ் ஹார்ட் என்பவரின் செவ்வியல் தமிழ் குறித்த விளக்கவுரை செம்மொழித் தகுதிக்குத் துணை நின்றது.

14. செம்மொழித் தகுதி அங்கீகாரம்

பிரான்சிக ஒயிட் எல்லிக் தொடங்கி கால்டுவெல், பரிதிமாற் கலைஞர், இராமானுஜன், கமில் சுவலபில், ஜார்ஜ் ஹார்ட் வரையிலான மொழியியல் அறிஞர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தமிழ் மொழியின் செம்மொழித் தகுதியானது மைய அரசினால் ஏற்கப்பட்டு 12.10.2004 அன்று தமிழ்மொழியானது ‘செவ்வியல் மொழி’ என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“No.IV-140147/7/2004-NI-II

இந்திய அரசு

உள்நாட்டு அமைச்சகம்

ஜய்சால்மர் அகம், மான்சிங் சாலை

புதுதில்லி-110011 நாள் 12.10.2004

அறிவிப்பு

1. இந்திய அரசு செவ்வியல் மொழிகள் என ஒரு புது மொழிப்பிரிவை உருவாக்குவதென முடிவு செய்துள்ளது.
2. செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்கப்படுவதற்காக ஒரு மொழியைக் கருத்தில் கொள்வதற்கு, கீழ்க்கண்ட தகுதிகள் பயன்படுத்தப்படும்.
 - i. ஆயிரம் ஆண்டுக்கும் மேலான மிகப் பழமையுடைய நூல்கள் / பதிவு பெற்ற வரலாறு.

- ii. மொழியைப் பயன்படுத்தும் பல தலைமுறையினர் அரிய பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் உள்ளதாகக் கருதும் இலக்கியம் / நூல்கள்
 - iii. அம்மொழிக்கே உரியதாகவும் மற்ற மொழிக் குடும்படுத்தினரிடமிருந்து கடன் பெறாததுமான இலக்கியப் பாரம்பரியம்.
 - iv. செவ்வியல் மொழி என்பதும் அதன் இலக்கியமும் அம்மொழியின் நவீன இலக்கியத்தில் இருந்து வேறுபட்டிருக்குமாதலால், ஒரு செவ்வியல் மொழிக்கும் அதன் நவீன வடிவத்திற்கும் அல்லது அதிலிருந்து பிறந்த மொழிகட்கும் இடையே ஒரு தொடர்பின்மை இருக்கக் கூடும்.
3. தமிழ்மொழி மேற்கொண்ட பத்தி 2 - இல் பட்டியலிடப்பட்ட தகுதிகளை நிறைவேற்றுவதால் தமிழ் இனிமேல் செவ்வியல் மொழி என வழங்கப்படும்.
 4. பண்பாட்டு அமைச்சகம் மேலே கூறப்பட்ட முடிவுகளைச் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்

A.K. ஜெயின்,

இணைச் செயலர்,

இந்திய அரசு”²⁶

பண்டைய மொழி என்ற தகுதியிலும், செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதியிலும் தமிழ்மொழி இந்தப் பட்டியலில் ஆரம்பக் காலத்திலிருந்தே இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் இடம்பெறாததற்கான காரணத்தினை அறிந்திட இயலவில்லை. இந்தத் தவற்றினைத் திருத்த வேண்டும், இந்தக் குறையினை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பது தமிழறிஞர்களின் கோரிக்கையாக இருந்து 12.10.2004 அன்று நிறைவேறியுள்ளது.

15. தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள்

தமிழ் மொழி உலக அளவில், மொழி அறிஞர்களால் செவ்வியல் மொழி என ஏற்கப்பட்டுள்ள மொழியாகும். சங்க காலம், தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியக் காலம் என்பது அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ள உண்மையாகும். அத்துடன் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பெற்றுள்ள நூற்பத்தொரு நூல்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளன. அவை

1. தொல்காப்பியம்
2. நற்றிணை

3. குறுந்தொகை
4. ஐங்குறுநூறு
5. பதிற்றுப்பத்து
6. பரிபாடல்
7. கலித்தொகை
8. அகநானூறு
9. புறநானூறு
10. திருமுருகாற்றுப்படை
11. பொருநராற்றுப்படை
12. சிறுபாணாற்றுப்படை
13. பெரும்பாணாற்றுப்படை
14. முல்லைப்பாட்டு
15. மதுரைக்காஞ்சி
16. நெடுநல்வாடை
17. குறிஞ்சிப்பாட்டு
18. பட்டினப்பாலை
19. மலைபடுகடாம்
20. நாலடியார்
21. நாண்மணிக்கடிகை
22. இன்னா நாற்பது
23. இனியவை நாற்பது
24. கார் நாற்பது
25. களவழி நாற்பது

26. ஐந்திணை ஐம்பது
27. ஐந்திணை எழுபது
28. திணைமொழி ஐம்பது
29. திணைமாலை நூற்றைம்பது
30. பழமொழி
31. சிறுபஞ்சமூலம்
32. திருக்குறள்
33. திரிகடுகம்
34. ஆசாரக்கோவை
35. முதுமொழிக் காஞ்சி
36. ஏலாதி
37. கைந்நிலை
38. சிலப்பதிகாரம்
39. மணிமேகலை
40. முத்தொள்ளாயிரம்
41. இறையனார் களவியல்

இவையாவும் செவ்வியல் பண்புகள் கொண்ட இலக்கியங்களாகும்.

16. சங்க இலக்கியங்கள்

சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களுள் ஒன்று. மிகப் பழமையானது. பாரம்பரியம் மிக்கது. எத்தனையோ நாடுகளிலும் மொழிகளிலும் இலக்கியம் தோன்றாத காலத்தில் தோன்றிய, தொன்மையும் முதுமையும் மிக்கது. சங்க இலக்கியங்களின் பல்வேறு பண்புகளை அடிப்படையாக வைத்து அவற்றைச் 'சான்றோர் செய்யுள்' (KP 1968:92) என்றும் செவ்வியல் இலக்கியம் (Sivaraja Pillai, 1985) என்றும் தொன்மையான இலக்கியம் என்றும் 'தமிழின் அகஸ்டஸ் கால இலக்கியம்' (Krishnaswamy Iyengar; ஜான் சாமுவேல் 1995, ப.25) என்றும் 'மிகத்

தொன்மையான வளமை மிகுந்த, மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் அமைக்கப்பெற்ற மொழி' (கால்டுவெல்) என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

‘சங்க இலக்கியங்கள் சமயம் சாராத தலையாய செவ்விலக்கியங்கள். தன்னுணர்ச்சிப் பாக்களுக்கு அளவு கோலாகக் கருதப்படுகிற பிண்டரின் (Pinder) கவிதைகளினும் மேலானவை பிற இந்திய மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்கள் செயற்கைத் தன்மை நிறைந்தவை’ என்று பியர் மெயில் (Pierre Meile) என்னும் அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்.

கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஆர்.ஈ. ஆஷர், ‘சங்கப் பாடல்களைத் தரத்தில் விஞ்சியவை உலக இலக்கியத்தில் இல்லை (They are unsurpassed in world literature)’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள 2381 பாடல்களும் பல்வேறு காலத்தில், தமிழகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்துள்ள தொழில், இனம், சமயம், பொருளியல், வாழ்க்கைத் தகுதியால் வேறுபட்டுள்ள புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை. இப்புலவர்கள் கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய காலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்.

செவ்விலக்கியப் பண்புகள் அனைத்தையும் ஒருசேர ஒருங்கே பெற்றுள்ள இலக்கியம் சங்க இலக்கியங்களாகும். இவை தொன்மைக் காலத்திலிருந்து தமிழுக்கே உரிமையுடைய இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றவை. குறிப்பிட்ட விதிகளை எல்லைகளாக நிறுத்தி அவற்றுள்ளே ஒழுங்காக அமைக்கப்பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டவை. அத்துடன் தொல்காப்பிய விதிகளும் சங்கப்பாடல்களும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று மாதிரியாகக் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் பாடுபொருளாலும் பாடப்பெற்றுள்ள வகையாலும் பிற பழைய இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்டு ஒரு தனித்தன்மை பெற்று விளங்குகின்றன. திணைகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு அக, புற ஒழுக்கங்களை நாடக முறையில் விவரிக்கின்ற சங்கப் பாடல்கள் தமிழர்களுக்கு மட்டுமே உரிமையுடைய இலக்கிய மரபாகும். சங்கத் தமிழின் அக ஒழுக்கங்கள் சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு முதலிய மொழிப் பாடல்களில் தழுவப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, பக்திப் பாடல்களில் தமிழின் அக இலக்கிய மரபானது நாயகன் நாயகி பாவனையாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள், பிற்காலத் தமிழிலக்கியங்களான பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், இக்காலக் கவிதைகள் என அனைத்து இலக்கியங்களுக்கும் விதைகளாக அமைந்துள்ளன.

17. செம்மொழி மாநாடு

தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் பண்புகள் பெற்றனவாக 41 நூல்கள் ஏற்கப் பெற்றுள்ளன. இதனைச் சிறப்பு செய்யும் வகையில் செம்மொழி ஏற்பிசைவு வெற்றி விழாவானது கோவை மாநகரில் 2010 ஜூன் 23,24,25,26,27 ஆகிய ஐந்து நாட்கள் மிகப்பெரும் வெற்றி விழாவாக நடந்தது. இவ்விழாவானது தமிழ் மொழிக்கு மேலும் பெருமை சேர்க்கும் வகையில், அன்றைய தமிழக முதல்வராக இருந்த கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் தலைமையில் நடந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொகுப்புரை

ஒரு மொழியின் இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதுவதற்கு அம்மொழியானது செவ்வியல் மொழியாக இருக்க வேண்டும். அதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் தன்மைகளை அறிவதற்குத் தமிழ்மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள் குறித்த விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

‘செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்’ என்னும் ஆய்வுத் தலைப்பு, செவ்வியல் மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள், உலகச் செவ்வியல் மொழிகள், இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகள், செம்மொழித் தகுதி முயற்சிகள், செம்மொழித் தகுதி அங்கீகாரம், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் முதலான பொருண்மைகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

மொழியின் அவசியம் குறித்தும், மொழியின் ஒவ்வொரு பண்பும் சமூகத்தினால் வரையறுக்கப்படுவதனையும் குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று. இத்தகு மொழியானது முப்பதிலிருந்து நாற்பது மொழிக்குடும்பங்களாக உலகில் வழங்கப்படுகிறது.

செம்மொழி, செவ்வியல் மொழி என்னும் சொற்களின் பொருள் விளக்கம் குறித்து அகராதிப் பொருண்மைகளின் அடிப்படையிலும் மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்தினடிப்படையிலும் காணும் போது ‘செவ்வியல் மொழி’ என்பது பொருத்தம் உடையதாக இருக்கிறது.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் 11 தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென ஜார்ஜ் ஹார்ட் உள்ளிட்ட மொழியியல் அறிஞர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், ஈப்ரு முதலான உலகச் செவ்வியல் மொழிகள் குறித்தும் இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகளான சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி, அராபி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் தன்மைகள் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்மொழியானது தனித்து இயங்க வல்லதும், தொடர்ச்சியான இலக்கண, இலக்கிய வளம் கொண்டதாகவும் இருப்பதுடன் பன்னாட்டு மொழியாகவும், சர்வதேச மொழியாகவும் உலகமெங்கும் வழங்குகிறது.

தமிழ்மொழியின் செம்மொழிக்கான தகுதிச் சான்றாதாரங்கள் குறித்து விளக்குவதற்குப் பாவாணர் குறிப்பிட்டுள்ள 15 ஆதாரங்கள் போதுமானதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்மொழி செம்மொழி அங்கீகாரத்தினைப் பெறுவதற்குப் பரிதிமாற்கலைஞர் உள்ளிட்ட அறிஞர்களின் முயற்சிகள் அளப்பரியதாக இருந்துள்ளது. இம்முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் 12.10.2004 அன்று வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலம் தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியக்காலம் என்று அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டுள்ள 41 நூல்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் சங்க இலக்கியங்கள் தொன்மையான இலக்கியங்களாகவும் பிற்காலத் தமிழிலக்கியங்களுக்கு வித்தாகவும் திகழ்கின்றன.

செம்மொழி ஏற்பிசைவு வெற்றி விழாவானது கோவை மாநகரில் 2010 ஜூன் 23 முதல் 27 வரையிலான ஐந்து நாட்கள், தமிழக முதல்வராக இருந்துள்ள கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் தலைமையில் நடந்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மொழி வரலாறு, மு.வரதராசனார், ப.5
2. செவ்வியல் மொழி தமிழ், முனைவர் மலையமான், ப.9
3. மேலது, ப.9
4. O. Jespersen, Language its return, Development and Origin, p.441.
5. தமிழின் செம்மொழிப் பண்புகள், கி.ஆதிநாராயணன், ப.22
6. மேலது, ப.23
7. செவ்வியல் தமிழ் வரலாறும் பண்புகளும், அ. சண்முகதாஸ்.
8. S. Ratnaswami; Tamil A Classical Language, Sri Velan Pathippagam, 1988, p.3
9. Encyclopaedia Britannica: vol.11, p.536
10. செம்மொழித் தமிழ் சிறப்பும் வரலாறும், பெ.சுயம்பு, ப.37
11. மேலது, பக்.37,38
12. சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ச.அகத்தியலிங்கம், பக்.11,12
13. செம்மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ், ஜான் சாமுவேல், ப.2
14. செம்மொழித் தமிழ் சிறப்பும் வரலாறும், பெ.சுயம்பு, ப.39
15. மேலது, ப.38
16. மேலது, ப.86
17. செம்மொழி உள்ளும் புறமும், மணவை முஸ்தபா, பக்.7,8
18. தினத்தந்தி, முத்துச்சரம், ப.26, 22.10.2016
19. செம்மொழித் தமிழ், முனைவர் பெ.சுயம்பு, ப.43
20. உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ், வா.செ.குழந்தைசாமி, ப.55

21. செம்மொழி உள்ளும் புறமும், மணவை முஸ்தபா, முன்னுரைப் பகுதி.
22. மேலது, பக். i - vii
23. A.K. Ramanujan, The interior Land-scape (1967), cited in K. Zvelebil, The smile of Murugan, (Leiden, E.J. Brill 1973), pp.11-12
24. K.V. Zvelebil, The smile of Murugan, on Tamil Literature of south of India, 1973, pp.1-2
25. உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ், வா.செ.குழந்தைசாமி, பக்.75-78
26. மேலது, ப.123

இயல் - 2

அகப்பாடுபொருள்

சங்க இலக்கியங்களின் பாடுபொருளானது அகம், புறம் என்னும் மரபுகளின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. மக்களின் வாழ்வானது அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என்னும் பிரிவுக்குள் அடங்குவதே இதற்குக் காரணமாகும். ஒத்த அன்புடைய கணவனும், மனைவியும் கலந்து வாழும் குடும்ப வாழ்வினை அகவாழ்வென்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் ஒன்றி வாழ்வதற்குரிய அரசியல் வாழ்வினைப் புறவாழ்வென்றும் வகுத்துரைத்தல் தமிழர் மரபாகும். எனவே மக்களின் வாழ்வினைப் பொறுத்தே பாடுபொருளும் அமைவது இலக்கியங்களின் சிறப்பாகும். அதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பொருள் குறித்து இவ்வியல் அமைகிறது.

தமிழர்தம் வாழ்வின் அகமரபானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் கலை, பண்பாடு உலகப்பொதுமை என்னும் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. அகம் - பொருள் விளக்கம்

அகம் என்பது உள், மனம், அன்பு என்னும் பொருளினைத் தருகிறது. உள்ளமொத்த தலைவனும் தலைவியும் ஊழினால் ஒன்று கூடித் தாம் துய்த்த இன்பம் இத்தகையது எனப் பிறருக்குப் புலப்படுத்த முடியாததாக விளங்குவது 'அகம்' ஆகும். எனவே அகத்தே நிகழும் இன்பம் அகம் என்னும் பொருளினைத் தருகின்றது.

1.1 அக ஒழுக்கம்

ஒழுக்கம் என்பது திணையைக் குறிப்பதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கண வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் அகத்திணைக்குரியவை, புறத்திணைக்குரியவை என வகுக்கப்படுகின்றன. எனவே அக ஒழுக்கமானது ஐந்திணை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் ஏழு திணையாகப் பகுக்கப்படுகின்றது.

‘கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணைஎன்ப’

(தொல்.அகத்.1)

இவற்றுள் ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும், ஒருத்தியுமாகிய இருவர் தம் இல்லத்திலிருந்து நல்லறஞ் செய்தற்கு இன்றியமையாத அன்பின் வழிப்பட்ட உள்ளத்துணர்ச்சியே ஐந்திணையாகும். ஐந்திணை என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஒழுக்கங்களாகும்.

‘நடுவணைந் திணை நடுவண தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே’

(தொல்.அகத்.2)

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ‘ஐந்திணைகளில் பாலை தவிர கடலால் சூழப்பெற்ற இவ்வுலகத்தைத் தமிழர்கள் வகுத்தனர் என்கிறது தொல்காப்பியம். இந்நூற்பாவின்படி ‘திணை’ என்பது நிலத்திணைக் குறிக்கின்றது. எனவே குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழக் கூடிய நிலம் குறிஞ்சித் திணையாகிறது என்பது புலனாகிறது. இவ்வாறே முல்லைத் திணை முதலியனவும் அமைகிறது.

1.2 அக ஒழுக்கம் - இயங்குதளம்

குறிஞ்சி முதலான ஐந்து திணைகளுக்கும் ஆதாரமாக அமைபவை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பனவாகும். இவையே தலைமக்களின் வாழ்விற்குக் களமாக அமைகின்றது.

‘முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறை சிறந் தனவே

பாடலுள் பயின்றவை நாடுங்காலை’

(தொல்.அகத்.3)

ஆகவே இம்மூன்று பொருட்களும் தலைமக்களின் இயங்கு தளமாகவும், இலக்கியங்களின் பாடுபொருளாகவும் இருப்பதனைத் தொல்காப்பியம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

1.3 முதற்பொருள்

நிலமும், பொழுதும் முதற்பொருளாகும். இதனை,

‘முதல் எனப்படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே.’

(தொல்.அகத்.4)

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

நிலம் என்பது நிலத்திற்குக் காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும், தீயிற்குக் காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய ஆகாயமும் ஆகும். மனிதர்களின் செயற்பாடுகளைக் குறிப்பிடும் போது இந்நிலமானது ஒழுக்கம் என்னும் வரையறைக்குள் வகுக்கப்படுகின்றது.

அ. நிலம்

தமிழக நிலப்பரப்பை அதன் இயல்பின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு வகையாகப் பகுத்து 'நானிலம்' என்னும் பெயரால் வழங்கினர். மலையும், மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலமாகும். இப்பகுதியில் குறிஞ்சிச் செடி மிகுதியாகக் காணப்படுதல் பற்றி இதற்குக் குறிஞ்சியென்று பெயரிட்டனர். காட்டார்ந்த நிலம் முல்லையாகும். முல்லைக் கொடி மிகுதியாகக் காணப்படுவதால் இந்நிலம் முல்லையென வழங்கப்பெற்றது.

வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதமாகும். மருத மரம் இந்நிலத்தில் அதிகமாக வளர்தல் பற்றி இதனை மருதம் என வழங்கினர். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலாகும். நெய்தல் என்னும் கொடி நிறையவுளதாதல் பற்றி இந்நிலப்பகுதிக்கு நெய்தல் என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

குறிஞ்சி முதலான நான்கு நிலங்களின் வேறாகப் பேசப்படும் நிலப்பகுதி, நீரும் நிழலுமற்ற பாலையாகும். எல்லாப் பருவத்திலும் பாலையாகவே விளங்கும் நிலப்பகுதி தமிழகத்தில் இல்லை. வேனிற் காலத்து நண்பகற் பொழுதில் ஞாயிற்றின் வெப்பத்தினால் எவரும் நடத்தற்கியலாதபடி காய்ந்து கிடக்கும் வழியே 'சுரம்' என்னும் பெயரால் தமிழிலக்கியங்களில் வழங்கப்படுகிறது. இத்தகைய நிலையற்ற நீராதாரத் தன்மை, உயிர்களின் இடம் பெயரல் இவற்றினால் அவ்வப்போது மாறுபடும் சூழலால் அங்கு இயல்பான ஒழுக்கம் நடைபெறாமையால் அந்நிலப்பகுதி பாலை என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஆ. பொழுது (காலம்)

பெரும்பொழுது சிறுபொழுது எனப் பொழுது இருவகைப்படும். பெரும்பொழுது என்பது கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பனவாகும். சிறுபொழுது என்பது வைகறை, விடியல், எற்பாடு, நண்பகல், மாலை, யாமம் என்பனவாகும்.

குறிஞ்சி - கூதிர்காலம், யாமம்

முல்லை - கார்காலம், மாலை

மருதம்	-	பெரும்பொழுது ஆறும், வைகறை, விடியல்
நெய்தல்	-	பெரும்பொழுது ஆறும், ஏற்பாடு
பாலை	-	இளவேனில், முதுவேனில், நண்பகல், பின்பனி

எனப் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் குறிஞ்சி முதலான ஐந்திணைக்கும் உரியனவாக அமைந்துள்ளன. தலைமக்கள் தம் அக ஒழுக்கத்திற்கு இவை முக்கியமான காரணியாகத் திகழ்கின்றன.

1.4 கருப்பொருள்

முதற் பொருளிலிருந்து தோன்றுவது கருப்பொருளாகும். அவை தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, தொழில், பண், பூ, நீர் என இவை போன்ற பிறவுமாகும் என்பதை,

‘தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப’

(தொல்.அகத்.20)

எனக் கருப்பொருள்கள் குறித்துத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. கருப்பொருள்கள் நிலமின்றித் தோன்றாது. பொழுதின்றித் தழைக்காது. எனவே முதற்பொருளுக்கு அடுத்து, கருப்பொருள்கள் தலைமக்களின் வாழ்வில் அவசியமாகின்றன.

1.5 நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கம் (உரிப்பொருள்)

நிலம், காலம், உணவு முதலான சுற்றுச் சூழல்களின் அடிப்படையில் மாந்தர்தம் ஒழுக்கமும், பழக்கமும் அமையும். அவ்வாறு அமைவன உரிப்பொருள்களாகும். எனவே முதற்பொருள், கருப்பொருளுக்கு அடுத்து உரிப்பொருள் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

தலைவன், தலைவி இருவரும் தம்முள் கூடி மகிழ்தல் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகும். உலகியற்கடமை நோக்கித் தலைவன் சில நாள் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் பாலைத்திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகும். பிரிந்த தலைவன் குறித்த நாளாவும் தலைவி அப்பிரிவுத் துன்பத்தினைப் பொறுத்து ஆற்றியிருத்தல் முல்லைத் திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகும். கணவன் குறித்த நாளில் வரத் தாமதிப்பின் ஆற்றாமை மிக்கு மனைவி இரங்குதல் நெய்தல் திணைக்குரிய

ஒழுக்கமாகும். பின்பு அவன் வந்த போது அன்பினால் பிணங்குதல் மருதத் திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகும் என்பதை,

‘புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.’

(தொல்.அகத்.16)

என்கிறது தொல்காப்பியம். அதாவது,

குறிஞ்சி	-	புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்
முல்லை	-	இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்
மருதம்	-	ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்
நெய்தல்	-	இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்
பாலை	-	பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்

என்று மக்களின் ஒழுக்கமானது நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கமாக அமைந்து சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு தலைமக்கள்தம் வாழ்வின் இயங்குதளமாக முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் அமைந்துள்ளன.

2. அக ஒழுக்கம் - வகைப்பாடு

அன்பினைத்திணையாகிய அக ஒழுக்கம் ‘களவு’, ‘கற்பு’ என இருவகைப்படும். உரு, திரு, உணர்வு முதலியவற்றால் ஒத்து விளங்கும் தலைவனும், தலைவியும் நல்லாழின் செயலால் தாமே எதிர்ப்பட்டு அன்பினால் உலகத்தார் அறியாது மறைந்தொழுகுதல் களவு ஒழுக்கமாகும்.

‘பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே’

(தொல்.மெய்ப்.269)

‘மறைவில் நிகழும் ஒழுகலாறு’ என்ற பொருளில் ‘களவு’ என்னும் சொல் வழங்குகின்றது. இங்ஙனம் மறைந்தொழுகுதலைத் தவிர்த்து, பெற்றோர் இசைவுடன் இருவரும் உலகத்தார் அறிய மணஞ்செய்து கொண்டு மனையறம் மேற்கொள்ளுதல் ‘கற்பு ஒழுக்கம்’ எனப்படும்.

அ. களவு - மும்முதற்பொருள்

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் இம்முன்று பொருள்களையும் ‘மும்முதற்பொருள்’ எனத் தமிழர் பாராட்டிப் போற்றுவர். எல்லா உயிர்களாலும் விரும்பப்படுவது இன்பம். அவ்விற்பத்திற்குக் காரணமாக மக்களால் ஈட்டப்பெறுவது பொருள். நடுவு நிலையில் நின்று அப்பொருளீட்டுதற்குரிய ஒழுங்குமுறை அறம். அறத்தினால் பொருள் ஈட்டி அப்பொருளினால் இன்பம் நுகர்தல் மக்கள் வாழ்க்கை முறையாகும். எனவே அன்பின் ஐந்திணைகண் நிகழும் களவு ஒழுக்கத்திற்கு அடிப்படை காரணமாய் அமைவது இம்முன்று பொருள்களாகும்.

‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே’

(தொல்.கள.89)

களவு ஒழுக்கமாகிய காமக் கூட்டமானது வேதங்களில் சொல்லப்படுகின்ற பிரமம் முதலிய எண்வகை மணங்களுள் ஒன்றாகும்.

ஆ. களவு - ஊழ்

‘ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக இல்லறஞ் செய்துழி, அவ்விருவரையும் மறுபிறப்பினும் ஒன்றுவித்தலும், வேறாக்குதலுமாக அமையும் வாழ்க்கையில் ஒன்றுதலைச் செய்யும் உயர்ந்த ஊழினது ஆணையால் ஒத்த கிழவனும், கிழத்தியும் காண்பது களவாகும்’. எனவே களவு நிகழ்தற்குக் காரணமாக இருப்பது ஊழாகும்.

‘ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப’

(தொல்.கள.90)

ஒன்றிணைப்பது என்னும் ஊழின் வலிமையால் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்து ஒழுகுவதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

ஒருவரை ஒருவர் முன் கண்டு பழகிடாத நிலையிலும் அவர்கள் உள்ளத்தில் பண்டைப் பிறப்பிற் பெருகித் தேங்கியிருந்த அன்பு வெள்ளம்,

அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்ட அளவிலேயே நாணமும், நிறையுமாகிய அணிகளைக் கடந்து நிலமும், குலமுமாகிய தடைகளை அழித்து ஒன்றாகும் இயல்பினை இயற்கைப் புணர்ச்சி எனத் தமிழ்ப் புலவர்களால் சிறப்பித்து உரைக்கப்படுவதாகும். ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதொழுகும் இயல்புடையாரை நல்வாழ்விற சிறந்த தலைமக்கள் எனத் பாராட்டிப் போற்றினர். இத்தகைய தலைமக்களது ஒழுகலாறைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர்ப் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே’ (குறுந்.40)

‘என் தாயும் நின்னுடைய தாயும் ஒருவருக்கொருவர் எத்தகைய உறவினர், என் தந்தையும் நின் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினர், யானும் நீயும் ஒருவரை ஒருவர் எவ்வாறு முன்பு அறிந்தோம், இருப்பினும் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழை நீரைப் போல நமது உள்ளங்கள் தாமாகவே ஒன்று கலந்தன என்பது பாடலின் பொருளாகும். இப்பாடல், ஊழ்வினையால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வுறவு, பிரிவின்றி எஞ்ஞான்றும் தொடர்வது எனக் கூறித் தலைவியினது அச்சத்தினைப் போக்குவதாக அமைந்துள்ள தலைவனின் கூற்று மொழியாகும்.

செம்புலம் தரையிலும் வெவ்வேறு இடங்களிலும் இருப்பினும் உரிய காலம் அமையும் போது அது மழைநீரைப் பெறுகின்றது. அதுபோல வெவ்வேறு இடங்களைச் சார்ந்த இத்தலைமக்கள் உறவும், ஊழினால் விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் வந்து பொருந்துகின்றது. எனவே களவு ஒழுக்கத்திற்கு ஊழானது தொடக்கமாக அமைகின்றது.

3. களவொழுக்கச் சிறப்பியல்பு

தலைமக்களின் களவொழுக்கமானது அன்பினைந்திணைக்கு உரியது என்றாலும் சிறப்பாகக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குரியதாக இருக்கின்றது. குறிஞ்சி நிலம் என்பது மலையும், மலைசார்ந்த இடமாதலின் தலைமக்கள் சந்தித்து ஒழுகும் களவொழுக்கத்திற்கு இந்நிலம் சிறந்ததாக அமைகின்றது. எனவே குறிஞ்சியில் சிறப்பாகக் கருதப்படும் களவொழுக்கத்தில் தலைமக்களின் இயல்பு குறித்தும் அவர்தம் கூற்றுகள் குறித்தும் எடுத்துரைப்பது மட்டுமல்லாமல் தலைவன் ,தலைவி இருவரின் களவொழுக்கம் தொடங்கிக் கற்பொழுக்கம் தொடரும் காலம்

முழுவதும் துணையாக இருப்பவள் தலைவியின் தோழியாவாள். எனவே தோழியின் இயல்பு குறித்தும் கூற்றுகள் குறித்தும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

3.1 தலைமகன் இயல்பு

பெருமையும், உரனும் ஆடவர்களின் பண்புகளாகும். வாழ்க்கையில் மற்றவரைக் காட்டிலும் ஒரு ஆண்மகனை உயர்நிலையில் நிறுத்துவது பெருமையாகும். எத்தகைய இடையூறுகளையும் அஞ்சாது எதிர்த்து நிற்கும் வீரத்தாலும், பலரும் தன்னைப் பாராட்டி வாழும் புகழாலும், தானீட்டிய பொருளை இரவலர்க்கு வரையாது வழங்கும் வன்மையாலும், ஒருவன் தன் வாழ்நாளில் எல்லாரையும் விட மேன்மேல் உயர்ந்து விளங்கும் பெருமையினைப் பெறுகின்றான். இதனை,

‘பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன்’ (தொல்.கள.95)

எனத் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வுலகில் நேரும் பலவகை இடையூறுகளையும் தடுத்து நின்று உலகில் அமைதி நிலவப் பாடுபடும் உணர்வு மிக்க அவனது உள்ளத்திண்மையே ‘உரன்’ எனக் குறிக்கப்படுகிறது. தான் கொண்ட கொள்கையினை நெகிழ விடாத உறுதியும், மனத்தினை நன்னெறிக்கண் நிறுத்தும் கட்டுப்பாடும், எந்தச் செயலையும் மயங்காது எண்ணித் துணியும் துணியும், திண்ணிய அறிவாகிய உரனுடைமையின் திறன்களாகும். மலையே வந்து வீழ்ந்தாலும் நிலைக்கலங்காத உள்ளத்திண்மை உடையவனே ‘உரவோன்’ எனப் போற்றப்படுவான். உரவோன் வாழும் நாடே உரிமை வாழ்வு உடையதாகும்.

இத்தகைய பெருமையுடைய உரவோனையே தலைவனாகத் தலைவி தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். எனவே களவொழுக்கத்திற்கு முதற்கண் வேண்டப்படுவது தலைவனது சிறப்பியல்பாகும். தலைவனது இயல்பு குறித்துச் சங்க இலக்கியம்,

‘நின்ற சொல்லர் நீடுதோறு இனியர்
என்றும் எந்தோள் பிரிபு அறியலரே
தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போல
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின்று அமையா உலகம் போலத்
தம்மின்று அமையா நம்நயந் தருளி’ (நற்.1)

என்கிறது. ‘நம் காதலர் நிலைத்த சொல்லையுடையவர், நீண்ட நாள் இனிமையிருக்கச் செய்பவர் என் தோளை என்றும் பிரிய அறியாதவர், தாமரையின்

குளிர்ந்த தாதினை வண்டானது ஊதி மலை மேலுள்ள சந்தன மரத்தில் இனிய தேனைச் சேர்த்து வைக்கும். அத்தேன் போல அவ்வுயர்ந்தோர் நட்பு உறுதியுடையது. நீர் இல்லாமல் உலகம் வாழ முடியாது. அதுபோல அவர் இல்லாமல் நாம் வாழ முடியாது' என்று தலைவனின் இயல்பினைத் தலைவி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

தலைவனது உள்ளம் தாமரைத் தாது போன்றது. தலைவியின் உள்ளமானது சந்தனத் தாது போன்றது. சந்தன மரத்தில் இனிய தேனடை வைத்தது போலத் தலைவன் தலைவியிடம் அன்பு வைத்துள்ளான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சிறந்த பொருளும் உயர்ந்த இடமும் உடன் வைத்து தலைவனது அன்பு உள்ளத்தினைப் புலப்படுத்தியிருப்பது அவனது பெருமைக்கும் உரனுக்கும் இலக்கணமாய் அமைகின்றது. அத்துடன் 'இடையீடின்றி நெடுங்காலம் இனியனாய் உள்ளான்' என்பது தலைவனது நல்லியல்பினைப் பறைசாற்றுகிறது. 'சிறந்தவருடைய நட்பு' என்று தலைவி மீது கொண்டுள்ள காதலினை நட்பாக்கி உரைத்துள்ளது அகவாழ்வில் தலைவனது ஒழுக்க நெறியும் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுவதாய் உள்ளது.

3.2 தலைமகள் இயல்பு

அச்சம், நாணம், மடம் என்பன பெண்டிருக்குரிய குணங்களாகும். மகளிரது உள்ளத்தில் குறிப்பின்றித் தோன்றும் நடுக்கம் அச்சமாகும். தம் பெண்மைத் தன்மைக்குப் பொருந்தாத புறச்செயல்களில் ஒதுங்கி ஒழுகுதல் நாணமாகும். உலகியற் பொருள்களின் இயல்பினைப் பிறர் அறிவிக்க அறிந்து தம் அறிவினால் மேற்கொண்ட கொள்கையினை நெகிழவிடாது போற்றுதல் மடனாகும்.

‘அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப’

(தொல்.கள.96)

பெண்களுக்கு இயல்பாக அமைந்த இக்குணங்கள் அவர்கள் வாழ்க்கையில் மென்மேலும் உறுதி பெற்று வளர்வனவாகும். தன்னை மணந்து கொண்ட தலைவனுக்கு எத்தகைய தீங்கும் நேர்தலாகாது எனத் தலைமகளிடத்தே தோன்றிய அச்சம், அவள் தன் கணவனிடத்து வைத்துள்ள அன்பு காரணமாகப் பிறந்ததாகும். அறிவும், ஆண்மையும் சால்பும் பெற்ற ஆடவனொருவனைத் தன் ஆருயிர்த் தலைவனாகக் கருதி மணந்து கொள்ள விரும்பிய வழி, அவன் கண் உள்ளம் ஒன்றி அடங்கியொழுகுதல், காமக் குறிப்பினால் தோன்றிய நாணமாகும். அவனொருவனையே வழிபடுதல் வேண்டும் எனத் தான் கொண்ட கொள்கையை நெகிழவிடாது கடைப்பிடித்தல் கற்பாகும்.

தன் கணவனைத் தெய்வமெனக் கருதி மனஞ்சலியாது ஒழுகும் உள்ளத் தின்மையே கற்பெனப்படும். தனக்குச் சிறந்தான் ஒருவனையே தன் உயிர்த்துணைவனாகக் கடைப்பிடித்தொழுகும் உறுதியுடையவளே 'ஒருமை மகள்' எனப் போற்றப்படுபவள். அயலானொருவனது விருப்பிற்கிணங்கித் தன் உள்ளத்துறுதியினை நெகிழவிட நினைத்தல் கலக்கமாகும். தம் பெண்மைத் தன்மையின் இயல்பினை அழியாது காத்துக் கொள்ளுதலும், தம் கணவரைப் பேணி அவர் சொல் வழி அடங்கியொழுகுதலும், தம் இருவரிடத்தும் அமைதற்குரிய நன்மை நிறைந்த புகழினை நீங்காமல் பாதுகாத்தலும் பெண்டிருக்குரிய கடமைகளாகும்

இத்தகைய தகைமை கொண்ட தலைவியைத் தலைவன் தேர்ந்தெடுக்கின்றான். தலைவியின் இயல்பானது,

‘நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவின்றே - சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே’

(குறுந்.3)

என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடுகின்றது. ‘கரிய கொம்புகளில்’ பூத்து விளங்கும் குறிஞ்சிப் பூக்களைக் கொண்டு மலைப் பகுதியில் பெரிய தேனை வண்டுகள் தொகுத்தற்கு இடனாகிய நாட்டையுடைய தலைவனொடு தலைவி கொண்ட நட்பு, நிலத்தை விட அகலத்தால் பெரிது; வானத்தை விட உயர்ச்சியால் மிக்கது; கடலைவிட ஆழத்தால் அளவிடற்கு அரிது’ என்று தலைவி தலைவனுடன் கொண்ட நட்புக்காதலை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவனொடு தலைவி கொண்ட நட்பு மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்றானும் அளவிடற்கரியது என்பதைப் பெரிது, உயர்ந்தன்று, ஆரளவின்று என்ற சொற்கள் உணர்த்தும். நிலம், வான், நீர் என்னும் மூன்று பொருள்கள் இங்கு அளக்கலாகாமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. நிலம், வான், நீர் ஆகியவை வெவ்வேறாகப் பெருகி விளங்குவன. தலைமக்கள் நட்பு, ஒரே இடத்தில் பெருகி விளங்குவது. இவை மூன்றும் இணைந்த வழியே பயன் பெறுதல் கூடும். நிலம், நீரின்றிப் பயன்படாது. வான், மேல் நின்ற அளவில் பயன்படாது. கடல் சூழ்ந்து நின்றாலும் பயன்தருவதில்லை. மேகங்கள் கடல் நீரை உண்டு, நிலத்தில் பொழிதலால் உயிர்கள் இன்புறுகின்றன. இம்மூன்றன் சேர்க்கை போல, தங்களுடைய நட்பும் இயைந்த நட்பு எனத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

‘தலைவன் தன்னை வரைந்து கொள்வான்’ என்னும் பொருள்பட மொழிந்துள்ள இக்கூற்றுச் சூழலானது, அச்சம் முதலான குணங்கள் தலைவிக்குத் தோன்றிய விடத்து எழுந்த புகழ்மொழிகளாக அமைகின்றது. ‘நாடனொடு நட்பு’ என்று தலைவன் மீது கொண்டுள்ள காதலினை நட்பாக்கி உரைத்திருப்பது தலைவியின் ஒழுக்க நெறிக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

3.3 தோழியின் இயல்பு

தலைமக்களின் அகவாழ்வில் தலைவியின் உணர்வுகளைப் பெற்றோரைவிட, மற்றவரை விட மிகச் சிறப்பாகப் புரிந்து கொள்ளும் பாத்திரமாக விளங்கக் கூடியவள் தோழியாவாள். தோழி என்பவள் செவிலித் தாயின் மகள் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

‘தோழி தானே செவிலி மகளே’

(தொல்.கள.123)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தோழியின் வாழ்வு பற்றிய செய்திகள் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படவில்லை. ஆயினும் தோழிக்கும், தலைவிக்கும் உள்ள தொடர்பு முந்தைய தலைமுறையிலே ஏற்பட்டதாகும் என்பது தெரிகிறது. தோழியின் தாயாகிய செவிலியும், தலைவியின் தாயாகிய நற்றாயும் நெருங்கிய தோழியராய் விளங்கியவர்கள் என்பது குறிப்பாகத் தோன்றுகிறது. தோழி தலைவியோடு ஒத்த வயது உடையவள். உடன் வளர்ந்து விளையாடிப் பழகி அவளை விட்டுப் பிரியாதவள். உணர்வாலும் ஒத்தவள் என்பதை, ‘ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி’ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். தோழி, தானே ஆராயும் அறிவு மிக்கவள். தலைவிக்கு உயிர் போன்று இன்றியமையாதவள், தீங்கு நேராமல் பாதுகாப்பவள். தலைவிக்கு வருத்தம் நேர்ந்த போது ஆறுதல் கூறுபவளாகவும், உற்ற துணையாகவும் இருக்கக் கூடியவள். தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் ஏற்ற விடத்தில் தன் தகுதிக்கு உட்பட்டு அறநெறி கூறுபவள். தலைவன், தலைவிக்கு இடையே ஏற்படும் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாகவும் இருப்பவள்.

நேர்மை, கண்டிப்பு, கனிவு, அமைதி, அறிவு ஆகிய குணங்கள் தோழிக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ளன எனலாம். தோழியின் இத்தகைய குணங்கள் குறித்து இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள்நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என,

நமக்கு உரைத்தோரும் தாமே,

அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே’

(குறுந்.135)

‘வினை செய்தல் ஆடவர்க்கு உயிர் போன்றது. ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய, இல்லின்கண் உறையும் மகளிர்க்கு அவர்தம் கணவர் உயிர் போன்றவர் என நமக்குக் கூறியவர் நம் தலைவரே ஆவர். அதனால் அழுதலை ஒழிவாயாக. அவர் நினைப்பிரிந்து செல்லுதலைத் தவிர்ப்பார்’ என்று தோழி தலைவிக்கு அறிவுரை வழங்கியதைக் குறுந்தொகை வழி அறியலாம்.

ஆடவர் தம் உயிரையும் போற்றாது, அரிய பெரிய வினைகளை மேற்கொண்டு அவற்றைச் செய்து முடிக்கும் இயல்பு பற்றி, வினைசெய்தல் ஆடவர்க்கு உயிர் எனப்பட்டது. எனவே ஆடவரின் இயக்கத்திற்கு அவர் முயன்று செய்யும் வினைகளே காரணமாய் அமைகின்றன. அதே போல், தம் இல்லத்தைக் கடவாது, கற்பு நெறி நிற்கும் மனைவியர்க்குத் தனியே உயிர் என வேறாக நிற்பது ஒன்றில்லை. அவர்களைப் புரந்து, மகிழ்விக்கும், அவர்தம் கணவர், அவர்க்கு உயிரனையர். ஆதலின் நமக்கு உயிராய் விளங்குபவர், தம் உயிரைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்த மாட்டார் எனத் தலைவன் செலவழுங்குவதற்கு உரிய காரணத்தைக் கூறித் தலைவிக்கு அறிவுரை வழங்கிய விதமானது தோழியின் அறிவாற்றலை எடுத்துரைக்கின்றது.

தலைமக்களின் இல்லறம் சிறக்கத் தலைவன் பொருளிட்ட வேண்டும். பொருளிட்டச் சென்ற தலைவன், வினை முடித்து வரும் வரை தலைவி ஆற்றியிருக்க வேண்டும். இதுவே மகளிரின் கற்பு நெறியாகும் என்பதனை உலக இயல்புடன் முதலில் தோழி, தலைவிக்கு உணர்த்தி விடுகின்றாள்.

தலைவன் பிரிவதால் தலைவியின் உயிருக்குத் தீங்கு என்பதனை உணர்ந்தவளாக, தலைவன் ‘நமக்கு உயிராய் விளங்குபவன்’ ஆதலின் நம்மைப் பிரியமாட்டான் என்று கூறியிருப்பது, தலைவியின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கக் கூடியவளாகத் தோழி விளங்குவதைச் சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களில் இடம்பெறும் தோழிக் கூற்றுப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

4. கூற்று நிகழுமிடங்கள் - அகமாந்தர் பேசுமிடங்கள்

களவொழுக்கத்தில் அகமாந்தர் பேசுவதை இலக்கியத்துள் ‘கூற்று’ என்பர். களவு முறையாக நிகழ்வதற்குப் பேச்சு அவசியமாக உள்ளது. மனம் போன போக்கில் பேசாமல் ஒழுங்கு தன்மையை வளர்க்கும் விதமாகப் பேசுவது சிறந்தது என்று இலக்கிய, இலக்கணங்கள் வரையறுத்துள்ளன.

‘பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவின் கிளவிக் குரியர் என்ப’

(தொல்.செய்.490)

பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி ஆகியோர் களவு ஒழுக்கத்தில் கூற்று நிகழ்த்தற்கு உரியர் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். செவ்விலக்கியப் பாடுபொருள் சிறப்பு கருதி இங்குத் தலைமக்களின் கூற்றுகளும், தோழியின் கூற்றுகளும் குறித்து எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பார்ப்பான் முதலானோர் தலைமக்களின் களவொழுக்க நிகழ்வுகளில் உடன்வருவதில்லை என்பதனைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக உணரலாம்.

5. தலைவன் கூற்று நிகழுமிடங்கள்

தலைமக்கள் தம் களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவி மீது அன்பு தோன்ற அவளின் நலம் பாராட்டும் உள்ளம் கொண்டவனாக இருக்கின்றான். தோழியின் துணையுடன் தலைவியைச் சந்திக்க முயற்சிக்கும் நிலைப்பாட்டினைத் தலைவனிடத்துக் காணமுடிகின்றது. அத்தகைய முயற்சியின் போது பல்வேறு இடையீடுகள் காரணமாகத் தலைவியைச் சந்திக்க முடியாமல் திரும்பிச் செல்பவனாகவும் உள்ளான். இதன் காரணமாக எழுந்த ஆற்றாமையினைத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துபவனாகவும் இருக்கின்றான்.

தலைவியை வரைந்தொழுக எண்ணிப் பொருளீட்டச் செல்பவனாகவும், பிரிந்து செல்ல மனமின்றிச் செலவினைக் கைவிடுபவனாகவும் இருக்கின்றான். தலைவியை வரைந்தொழுக வேண்டி மடலேறித் தன் நிலைப்பாட்டினை ஊராருக்குத் தெரிவிக்கும் தலைவனையும் பார்க்க முடிகின்றது. இன்னச் சூழல்களில் தலைவனிடத்துக் கூற்றுகளானது அமைகின்றது. களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்துப் பேசும் பேச்சுக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் அறிய முடியவில்லை. இன்ன காரணமே தலைமக்களின் அகமரபிற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது. பெரும்பாலும் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுபவனாகவும், பாங்கனிடத்துப் பேசுபவனாகவும் இருக்கின்றான். தோழியிடத்துக் கூட ‘தோழி கேட்பச் சொல்லியது’ என்ற கூற்று மொழியினையே இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

மொத்தத்தில் தலைவியின் எழில்நலம் நினைத்து மகிழ்பவனாகவும், பொருள் தேடச் செல்ல முயற்சிப்பவனாகவும், பிரிவாற்றாமையான் வருந்துபவனாகவும் இருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

களவொழுக்கத்தில் தலைமகனுக்கு நிகழும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியம்,

‘மெய்தொட்டுப் பயிறல், பொய்பாராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல், இடையூறு கிளத்தல்
நீடுநினைந்து இரங்கல், கூடுதல் உறுதல்,
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்
பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்;
பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும், பிரிந்தவழி கலங்கலும்
... ..
அறிந்தோள் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கில்
கேடும் பீடும் கூறலும், தோழி
நீக்கலினாகிய நிலைமையும் நோக்கி
மடன்மா கூறும் இடனுமார் உண்டே’

(தொல்.கள.99)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன.

5.1 நலம் பாராட்டுதல்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பிறகு தலைவன் தன் அன்பு வெளிப்படுமாறு, தலைவியின் நலம் பாராட்டுகின்றான். இக்கூற்று மொழியானது களவொழுக்கத்தின் தொடக்கமாக அமைகின்றது.

‘கொங்கு தேர்வாழ்க்கை அம்சிறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே’

(குறுந்.2)

‘பூக்களில் உள்ள மணத்தை ஆராய்ந்து உண்ணுகின்ற வாழ்க்கையினையும், அகத்தே சிறகுகளையும் உடைய வண்டே, எனக்கு இன்பம் தருவதைக் கூறாமல், நீ உண்மையென அறிந்த ஒன்றனைக் கூறுவாயாக. பிறவிதோறும் என்னோடு பழகுதல் பொருந்திய நட்பினையும், மயிலின் இயல்பாகிய சாயலையும், செறிந்த பற்களையும் உடைய இவ்வரிவையின்

கூந்தலைப் போல, நீ அறியும் மலர்களுள் நறுமணம் உள்ள மலர்களும் உளவோ' என்பது தலைவனின் கூற்று மொழியாகும்.

தலைவியின் கூந்தல் இயற்கையாகவே மணம் உடையது என இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப்பின் தலைவியின் நலம் பாராட்டுவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது. நல்ல மணத்தை நாடிச் செல்லும் உயர்ந்த சாதி வண்டு, தும்பி என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகின்றது. ஊன்தேர் வாழ்க்கைப் பறவையினங்களின் வேறுபட்டு விளங்கும் கொங்கு தேர் வாழ்க்கைத் தும்பியைத் தலைவன் அழைத்து வினவுவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது. சொல்லும் ஆற்றல் தும்பிகட்கு இல்லையாயினும், உவகை என்னும் உணர்வு தலைவி மீது மிக்க வழி தலைவன் இவ்வாறு சொல்லாடுகின்றான்.

5.2 செலவழுங்குதல்

களவொழுக்கத்தில் தலைவியைச் சந்தித்துப் பேசி அவள் நலனைப் பாராட்டி மகிழ்ந்த தலைவன், அவளைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்ட இயலாதவனாகத் தன் செலவினைத் தவிர்க்கின்றான். இதனைப் பாங்கனிடம் கூறிச் செலவழுங்குகின்றான்.

‘விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பின் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கின் சீர்சாலாவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி

மாண்வரி அல்குல் குறுமகள்

தோள்மாறு படுஉம் வைகலோடு எமக்கே’ (குறுந்.101)

‘பெரிய கடலால் சூழப்பெற்ற இப்பூவுலக இன்பமும், தேவருலக இன்பமும், ஆகிய இரண்டனையும், தலைவியினுடைய தோளொடு தோள் மாறுபடத் துயிலும், அரைநாள் இன்பத்தொடு ஒருங்குவைத்து நிறை காணின், எமக்கு அவை, வைகல் இன்பத்திற்கு நிறை ஆற்றாது’ என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

வெற்றியினால் பெறும் இவ்வுலக இன்பமும், அறத்தினால் பெறலாகும், புத்தேள் உலக இன்பமும் ஆகிய இரண்டும், காதலர் ஒத்த அன்பினால் எய்தும் இன்பத்திற்கு இணையாகாது என்கிறான் தலைவன். ஆதலினால் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்ட இயலாத நிலையினைப் பாங்கனிடத்துக் கூறிச் செலவழுங்குகின்றான்.

5.3 பிரிவாற்றாமை

களவொழுக்கத்தில் தலைவியைத் தொடர்ந்து சந்திக்க முடியாமையால் மனம் வருந்தித் தனது ஆற்றாமையினைப் பாங்கனிடம் கூறுகின்றான். இதனைக் குறுந்தொகைப் பாடல்,

‘ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கையில் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போல

பரந்தன்று இந்நோய் நோன்று கொளற்கு அரிதே’

(குறுந்.58:3-6)

என எடுத்துரைக்கின்றது. ‘கதிரவன் காய்வதால் வெம்மையுற்ற பாறையின் ஒரு புறத்தில் வைக்கப்பட்ட, கை இல்லாது, கண் மட்டும் கொண்டு வாய் பேச முடியாத ஊமை ஒருவனால் காக்கப்படும் வெண்ணெய்த் திரள் போல, இக்காம நோய், உடல் முழுவதும் பரவுவதால், என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை’ என்று தனது ஆற்றாமையினைப் பாங்கனிடத்துக் கூறுகின்றான்.

வேனில் வெம்மையால், பாறையில் வைக்கப்பட்ட வெண்ணெய் உருகிப் பரவிப் பாழாதல் கண்டு, ஊமன் தன்னுடைய கைக்குறையால் அதனைப் பிறிதோர் இடத்தில் வைக்க நினைத்தாலும், அவனால் இயலாது. வாய் பேசாமையால், அவன் பிறரைத் துணைக்கு அழைத்தலும் இயலாது. தன் கண் எதிரிலேயே, அப்பொருள் பாழ்படுவதைப் பார்த்து வருந்துதல் ஒன்றே அவனால் இயலும். அதுபோலத் தன்னுடைய காம நோயை, அடக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும், பிறரிடம் வெளிப்படுத்தும் துணிவும் இல்லை எனத் தனது உள்ளக் கிடக்கையினைத் தலைவன் பாங்கனிடத்துக் கூறியுள்ளமை புலனாகிறது.

5.4 மடலேறுதல்

தலைமக்களின் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்கமாகச் சிறப்பதே அக ஒழுக்கத்தின் மரபாகும். ஆதலின் களவொழுக்கத்தில் தலைவியைச் சந்தித்து ஒழுகிய தலைவன் அவளைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்ட இயலாதவனாகவும், பிரிவாற்றாமையான் வருந்துபவனாகவும் உள்ளான். இதனால் தலைவியை மணந்து கொள்வதே சிறந்தது என எண்ணுகின்றான். அந்நிகழ்வானது எளிதில் நடைபெறாமையினால் மடலேறுதல் என்னும் உபாயத்தினை மேற்கொள்ளப் போவதாகத் தோழியிடத்துக் கூறுகின்றான். இக்கூற்று மொழிகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

‘மாவன மடலும் ஊர்ப; பூ எனக்

குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் குடுப

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப

பிறிதும் ஆகுப காமம் காழ்க் கொளினே’

(குறுந்.17)

‘காமநோய் முதிர்கின்ற போது, ஊரும் குதிரை என, ஊராத பனை மடலை ஊர்வர். குடும் பூவென ஒருவரும் சூடாத குவிழ்ந்த அரும்புகளையுடைய எருக்க மாலையை அணிந்து கொள்வர். தெருவில் பலரால் ஆராவரிக்கவும்படுவர். தம் கருத்து முற்றுப் பெறாத நிலையில் சாகவும் துணிவர்’ என்பது தலைவனது கூற்று மொழியாகும்.

தலைவன், தோழியின் துணையால் தலைவியைப் பெற மேற்கொள்ளும் உத்தியே ‘மடலேறுதல்’ என்பதாகும். இதனைத் தன் கூற்றாகக் கூறாமல், உலகின் மேல் வைத்து, காம முதிர்ச்சியுடையார் இவ்வாறு செய்வர் எனத் தோழிக்கு உணர்த்தினான். காமம் மிக்க தலைவன், பனை மடலால் குதிரையைச் செய்து, அதன் மீது ஏறி, தான் விரும்பிய காதலியின் ஓவியத்தையுடைய கொடியைக் கையில் ஏந்தி, ஊரார் அறிய வீதிகளில் வருதல் மடலேறுதல் எனப்படும். இக்காட்சியைக் காண்பார், இன்னானோடு இன்னாட்கு உறவுள்ளமை அறிந்து வெளிப்படையாக அலர் மொழிவர். இந்நிலை கண்டு நானும் தலைவியின் பெற்றோர், அவளை அத்தலைவனுக்கே மணமுடிப்பர்.

எனவே மடலேறித் தலைவியைப் பெறுவேன் என்று தலைவன் கூறுகின்றான். இக்கூற்று மொழியினைக் குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘... .. சின்மொழி அரிவையைப்

பெருகதில் அம்ம யானே! பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்ம, இவ்வூரே! மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவன் எனப்

பல்லோர்கூற யாஅம் நானுகம் சிறிதே’

(குறுந்.14)

‘தலைவியை நான் மடலேறிப் பெறுவேனாக. அவ்வாறு பெற்றதனை, இதுகாறும் அறியாத இவ்வூரில் உள்ளவர் அறிவாராக. இந்நல்லாளுடைய கணவன் இவன் என்று, இவ்வூரில் உள்ள பலரும் கூற, நானும் என் காதலியும் சிறிது பொழுது நாணமடைவோம்’ என்று தோழியிடத்துக் கூறுகின்றான். மேலும் ஊரார்க்கு அறிவிக்க மடல் ஒன்றே சிறந்த கருவி எனத் தான் கண்டதாகத் தோழியிடம் கூறுகின்றான்.

களவு காலத்தில் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியைப் பெற்றதைப் போல, இப்பொழுதும், தோழியின் துணை ஏதுமின்றிப் பெறுவேன் என்றான். காப்புக் கைமிகுந்த காரணம் காட்டி, இரவுக் குறி மறுத்துச் சேட்படுத்தியமையால், தலைவன் தோழியின் துணையை விலக்குவதாயினான். மடலைத் துணையாகக் கொண்டான். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கூடி மகிழ்ந்தமை அறியாத இவ்வூர், மடலேறுவதால் நல்லோள் கணவன் இவன் என அறியப்படுதலைத் தலைவன் விரும்பினான். தலைவனை மடல்மாமேல் ஏற்றுவித்த நல்லோள் இவள் என ஊரார் தலைவியைப் பழிப்பர் என்பதனால் தலைவிக்கு நாணம் தோன்றும். அந்நாணமும், பெற்றோர் அவளை அவன் விரும்பியவனுக்கே மணம் முடித்துக் கொடுத்தலால் சிறிது பொழுதே காணப்படும்.

இவ்வாறு களவில் தலைவனது அக ஒழுக்கமானது 'மடலேறுதல்' என்ற அளவில் முடிவடைந்து கற்பொழுக்கம் தொடர்வதற்கு அம்மடலேறுதலே ஏதுவாக அமைகின்றது. இந்த அளவில் தலைவனது கூற்றுகள் நிகழ்கின்றன.

6. தலைவி கூற்று நிகழுமிடங்கள்

களவொழுக்கத்தில் தலைவி, தலைவனைக் குறித்த உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். இருப்பினும் காப்பு மிகுதியினாலும், தலைவன் தன்னைச் சந்திக்க வரும் வழி அருமை காரணமாகவும் அச்சம் கொண்டவளாக இருக்கின்றாள். அலர் தூற்றல், வெறியாட்டு நிகழ்த்தல், வேற்று வரவு நேர்தல், உடல் மெலிதல், பசலைப் படர்தல், தலைவன் பொருளீட்டப் பிரிந்து செல்லுதல், பருவம் அச்சுறுத்தல், வரைவு நீட்டித்தல் இன்னோரன்ன காரணங்களினால் ஆற்றாமை மிகு வருந்தும் நிலைமையினையும் தலைவனின் பிரிவு நினைத்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவியினையும் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

இத்தகைய சூழல்களில் தலைவியிடத்துக் கூற்றுகள் நிகழ்கின்றன. களவொழுக்கத்தில் தலைவி பெரும்பாலும் தோழியிடத்துப் பேசுபவளாகவே இருக்கின்றாள்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழுமிடங்களைத் தொல்காப்பியர்,

‘இருவகைக் குறி பிழைப்பாகிய இடத்தும்
காணா வகையில் பொழுதுநனி இகப்பினும்
தான்அகம் புகாஅன் பெயர்தல் இன்மையின்
காட்சி ஆசையில் களம்புக்குக் கலங்கி

வேட்கையின் மயங்கிய கையறு பொழுதினும்

... ..

வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய

புரைதீர் கிளவி புல்லிய எதிரும்

வரைவு உடன்படுதலும் ஆங்கதன் புறத்துப்

புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்

கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர்'

(தொல்.கள.105)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன.

6.1 தலைவியின் அச்சம்

தலைவன் தலைவியைக் களவு மணம் புரிந்து கொள்கின்றான். கற்பு மணமாகிய திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் நீட்டிக்கின்றான். தலைவனது இந்நிலை குறித்து அஞ்சுபவளாய்த் தலைவி தோழியிடம் முறையிடுகின்றாள். இதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

‘யாரும் இல்லை தானே கள்வன்

தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ

தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசுங் கால

ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டு தான்மணந்த ஞான்றே'

(குறுந்.25)

களவு காலத்தில் தலைவியிடம் தலைவன் உன்னை விட்டு பிரிய மாட்டேன் எனச் குளுரைத்துக் களவு மணம் புரிந்து கொள்கின்றான். அதற்குச் சான்றாக ஒருவரும் இல்லை. அப்போது நாரை மட்டும் தன் உணவிற்காக ஆரல் மீனின் வரவினைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தது. அவர் கூறியதைக் கேட்டிருந்தாலும் அதனால் பேச முடியாது. தலைவனும் பொய் கூறிவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன் என்று தன் அச்சத்தினைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

இப்பாடல் வரைவு நீட்டித்தவிடத்து தலைமகள் தோழியிடம் கூறிய கூற்றுமொழியாகும். களவில் தலைவி தலைவன் மீது அன்பு கொண்டவளாக இருந்தாலும், தன் நிலை குறித்த அச்சம் கொண்டவளாக இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

6.2 நெஞ்சம் ஆற்றாமை

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவழி ஆற்றாளாகிய தலைமகள், தன் மனநிலையினைத் தோழியிடம் எடுத்துரைப்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

‘நள்ளென்றன்றே யாமம் சொல் அவிந்து

இனிது அடங்கினரே மாக்கள் முனிவின்று

நனந்தலை உலகமும் துஞ்சம்

ஓர்யான் மன்ற துஞ்சாதேனே’

(குறுந்.6)

‘இரவுப் பொழுதின் நடுக்கறாகிய யாமப்பொழுது நள் என்ற ஓசையுடையதாக உள்ளது. மாக்கள் பேச்சொழிந்து, வெறுப்பின்றி இனிமையாக உறங்குகின்றனர். உலகத்திலுள்ள உயிர்களும் இனிது துயில்கின்றன. யான் ஒருத்தி மட்டும் துயிலாது உள்ளேன்’ என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவழி, யாவரும் துயிலும் நள்ளிரவில் தான் மட்டும் உறக்கம் கொள்ளாமல் வருந்துவதாகத் தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாய் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இரவின் நள் என்ற ஓசை, மாக்கள் சொல் அவிந்து அடங்கியமையால் தலைவியால் கேட்கப்படுவதாயிற்று. மாக்கள் என்ற சொல் தன் துயரை அறியாது இருக்கும் தாயரைக் குறித்தது. அத்துடன் அவர்கள் வசைமொழிகள் கூறாமல், சொல்லொழிந்து அடங்கிய செயல், தனக்கு இனியதாயிற்று என்பதால், ‘இனிது அடங்கினர்’ என்றாள். அவ்வினிமை அவர்கள் உறங்கும் காலம் மட்டும் இனிமையாயிற்று என்பதைக் குறிப்பதாகும்.

‘மாக்கள் அடங்கினர்’ என்பதால் தனக்குப் பகையாகிய தாயர் முதலானோர் உறங்குவதையும், ‘உலகம் துஞ்சம்’ என்பதால், தொடர்பில்லாத அயலார் உறங்குவதையும் கூறிய தலைவி, ‘ஓர்யான் துஞ்சாதேன்’ எனத் தன் நட்பாகிய தோழியும் உறங்குதல் எவ்வகையானும் ஏற்புடையதன்று என்பதனைக் குறித்தனள். மாக்கள் அடங்கியமை, தனக்கு நன்றும் அன்று. தீதும் அன்று. ஆனால் உசாத்துணையாய் விளங்க வேண்டிய தோழியும் உறங்கியமை தனக்குத் தீதேயாம் என்பதைத் தோழி உணரும்படி கூறினாள்.

பகை, நட்பு, நொதுமல் என முத்திறத்தவரும் உறங்கும் நிலை இதனால் குறிக்கப்பட்டது. களவொழுக்கத்தில் தலைவியின் உள்ளக் கிடக்கையினை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

6.3 நோகும் நெஞ்சம்

தலைவனது பிரிவினால் ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி கவல்கின்றாள். அதனை அறிந்த தலைவி, தோழியிடம், தான் வருந்துவது தலைவன் செயலுக்காக அன்று. அவள் (தோழி) கூறிய சொல்லுக்காக என்று கூறும் தலைவியின் தன்மையினை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

‘நோம் என்நெஞ்சே நோம் என்நெஞ்சே

இமை தீய்ப்பன்ன கண்ணீர் தாங்கி,

அமைதற்கு அமைந்த நம் காதலர்

அமைவிலர் ஆகுதல் நோம்என் நெஞ்சே’

(குறுந்.4)

தலைவன், இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நினைபு பிரியேன் எனத் தலைவியிடம் கூற, அவள், அப்பொழுது பிரிவு என்ற ஒன்று உண்டு என நினைத்து, உள்வெதும்பி, இமை தீய்ப்பன்ன கண்ணீர் வடித்த அளவில், தலைவன் அதனைத் தன் கையால் துடைத்து ஆற்றுவித்துள்ளதனைத் தலைவி நினைத்துப் பார்ப்பதாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது.

எனவே தலைவன் நெஞ்சத்து இருத்தலை அறிந்து தலைவி ஆற்றியிருந்தனள். ஆயினும் அவனை ‘அமைவிலர்’ எனத் தோழி குறிப்பிட்ட சுடுசொல் கேட்டுத் தலைவியின் நெஞ்சு தானே வருந்துவதாயிற்று. ‘யான், அவன் செயல் எண்ணி ஆற்றியிருப்பினும், என் நெஞ்சு, நீ உரைத்தமை கண்டு ஆற்றாது வருந்துகின்றது எனத் தலைவி கூறினாள்.

தலைவி, தலைவன் மீது கொண்டுள்ள அன்பு நிலையினையும், தனது வருத்த நிலையினையும் இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

6.4 மாமைக்கவின்

பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழியிடத்துத் தன் ஆற்றாமை குறித்த காரணத்தைத் தலைவி கூறுகின்றாள். இதனைக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஓர் உவமை வழி எடுத்துரைக்கின்றது.

‘கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்லான் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு

எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது

பசலை உணீஇயர் வேண்டும்

திதலை அல்குல் என்மாமைக் கவினே’

(குறுந்.27)

‘நல்ல பசுவின் இனிய பால், கன்றினாலும் உண்ணப்படாமல், பாத்திரத்திலும் கொள்ளப் படாமல், பயனின்றி மண்ணில் சிந்தி அழிந்தாற் போல, தலைவியினுடைய மாயையாகிய பேரழகு, அவளுக்கு அழகு தருவதாகவோ, தலைவனுக்கு இன்பம் பயப்பதாகவோ இல்லாமல், பசலையால் விரும்பி உண்ணப்படுகின்றது’ என்பது தலைவியின் கூற்று மொழியாகும்.

தலைவன் பிரிவினால் தலைவி அழகழிந்து, பசலை பூத்தமை கூறப்பட்டது. கன்று, உண்டற்கே உரிய பால் ஆதலின், அது முன் கூறப்பட்டது. கன்று உண்டு எஞ்சிய பாலையே கலத்தில் கொள்வர். ஆதலின் அச்செயல் பின்கூறப்பட்டது. தலைவியின் நலம், பாலினைப் போல நுகர்ந்து, தலைவனாலும் நுகரப் பெறுவதற்கு உரியது என்பதை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

மண்ணில் சிந்திக் கெடுதல், பசலையால் உண்ணப்பட்டு அழிவதற்கு உவமையாயிற்று. ‘பசலை என் மாமைக் கவினை உண்ண விரும்புகின்றது’ எனத் தலைவி கூறுவது அதனைக் காத்துக் கொள்ள இயலாத நிலையினைப் புலப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு களவொழுக்கத்தில் தலைவியின் கூற்றுகள் பெரும்பாலும் தோழியிடத்து நிகழ்கின்றன. அக்கூற்று மொழிகள் தலைவன் மீதான பிரிவைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைவதனையும் உணரமுடிகிறது.

7. தோழி கூற்று நிகழுமிடங்கள்

தலைவியின் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்கமாக மாறித் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்குத் துணையாக இருக்கக் கூடியவள் தோழியாவாள். தலைவியின் நலனைப் பெரிதும் பாதுகாத்தல், தலைவன் தரும் கையுறைப் பொருளினை மறுத்தல், குறியிடம் மறுத்தல், குறியிடம் உய்த்தல், பிரிவு ஆற்றுவித்தல், குறையறிவுறுத்தல், வரைவுகடாதல், அறத்தொடு நின்றல் முதலானவை தோழி மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளாகும். இத்தகைய சூழல்களில் தோழியிடத்துக் கூற்றுகள் நிகழ்கின்றன.

இக்கூற்றுகள் நிகழுமிடத்துத் தலைவியிடத்து நேரடியாகப் பேசுவனாகவும், தலைவனிடத்துச் சிறைப்புறமாகப் பேசுவனாகவும் இருப்பது தோழியின் நாகரிகத் தன்மையினை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. தலைவன் தவறு செய்யும் வேளையில் நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டி அறிவுரை வழங்குவனாகவும் தோழி விளங்குகின்றாள்.

களவொழுக்கத்தில் தோழிக்கு நிகழும் கூற்றுகள் குறித்துத் தொல்காப்பியரின்,

‘நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடுள்ளுத்து வருஉம்
உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
... ..
பிறன் வரைவு ஆயினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்
முன்னிலை அறன் எனப்படுதல் என்று இருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
வரைவு உடன்பட்டோர் கடாவல் வேண்டினும்
ஆங்கு அதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும்
தாங்கு அரும் சிறப்பின் தோழி மேன’ (தொல்.கள.112)

என்னும் நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

7.1 கையுறை மறுத்தல்

களவொழுக்கத்தில் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியைச் சந்தித்து மகிழ்ந்த தலைவன், தொடர்ந்து அச்சந்திப்பு நிகழ விரும்பினான். அதற்குத் தோழியின் துணையை நாடுகின்ற போது செங்காந்தள் பூவினைக் கையுறையாகக் கொடுக்கின்றான். அதனை ஏற்காமல் தோழி மறுத்துப் பேசுவதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘செங்களம் படக்கொன்று அவணர்த் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின், செங்கோட்டு யானை
கழல் தொடி சேஎய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக் காந்தட்டே’ (குறுந்.1)

செங்காந்தள் மலரானது ‘கடவுள் காந்தள்’ ஆதலின் தெய்வம் சூடுவது எனக் கூறித் தோழி தலைவன் தந்த கையுறையை ஏற்கவில்லை. கடவுளுக்குரிய குருதி நிறமுடைய இக்காந்தள் பூவினை நினக்குத் தந்தவர் யார் என்று தாயர் முதலியோர் ஐயுற்று வினவுவர் எனத் தோழி கூறி மறுக்கின்றாள். அத்துடன் இம்மலைப் பகுதியில் மிகுதியாக வளர்ந்துள்ள இம்மலரினை ஒருவரும் சூடாத

போது, இவள் சூடினால், சிறந்தான் ஒருவனே தந்துள்ளான் என அயலாரால் உய்த்துணரப்படும் என்ற அச்சத்தாலும் தோழி மறுக்கின்றாள்.

எனவே ‘மலைநாட்டில் காந்தள் பூ நிறைய இருப்பதால் நீ தரும் காந்தள் கையுறையை ஏற்றுக் கொள்ளோம்’ என்பது தோழியின் கூற்று மொழியாகும். எனவே களவொழுக்கத் தலைமக்களின் சந்திப்பில் துணைபுரியும் தோழி ஆராய்ந்து செயல்படுபவளாக இருப்பதை உணரமுடிகிறது.

7.2 இரவுக் குறி மறுத்தல்

களவில் தலைவனும், தலைவியும் சந்தித்து ஒழுகும் இடத்தினை அக இலக்கியங்கள் ‘குறி’ என்று குறிப்பிடுகின்றன. இது இரவுக்குறி, பகற்குறி என இரு வகையில் அமைகின்றது.

‘குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்

அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப’ (தொல்.கள.128)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் இரவுக்குறி என்பது இரவில் தலைவியைத் தலைவன் சந்தித்து ஒழுகும் ஒழுகலாறாகும். இத்தகைய சந்திப்பு தலைவியின் வீட்டருகில் நிகழ்வதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

‘இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும்

மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே

மனையகம் புகாஅக் காலையான’ (தொல்.கள.129)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இரவில் வந்து தலைவியோடு பழக வேண்டும் என விரும்பிய தலைவனிடத்துத் தோழி பேசும் இடங்களைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘காமம் ஒழிவது ஆயினும் யாமத்துக்

கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி

விடரகத்து இயம்பும் நாட! எம்

தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயினானே’ (குறுந்.42)

‘நடு இரவின்கண், இடியுடன் கூடிய பெரிய மழை பெய்தலால் நீர் பெருகி அருவியானது மழைமுழஞ்சுகளில் ஒலிக்கும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குத் தலைவனே! காமமானது நீங்குவதாக இருப்பினும் நின்னிடத்தில் எமக்குள்ள நட்பும் அழியுமோ

அழியாது' என்று தோழி கூறுகின்றாள். 'நீ இரவில் வந்து தலைவியைக் காணா விட்டாலும் உனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள தொடர்பு அழியாது' என்று இரவுக் குறி மறுத்துப் பேசுகின்றாள். மற்றொரு சூழலில் புறமொழியாகப் பேசும் நிலையினையும் காண முடிகின்றது.

‘கருங்கால் வேங்கை வீடகு துறுகல்

இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை

எல்லி வருநர் களவிற்கு

நல்லை அல்லை நெடு வெண்ணிலவே’

(குறுந்.47)

நெடும் பொழுது ஒளிவழங்கும் வெண்ணிலாவே, கரிய அடிப்பகுதியையுடைய வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்து காணப்படும் பாறையானது, பெரிய புலிக்குட்டியைப் போலக் காட்சியளிக்கும் காட்டினிடத்து இரவிற்கண் வரும் தலைவரது களவொழுக்கத்திற்கு, நீ நன்மை தருவாய் அல்லை' என்பது தோழியின் கூற்று மொழியாகும்.

இரவில் புலியேயன்றிப் புலியொடு அதன் தாயும், தந்தையும், சுற்றமும் அக்காட்டில் உலவும் என்றும் காட்டின் அச்சமிகுதியை உணர்த்தினாள். தலைவியை இரவுக் குறியில் சந்தித்து இன்பம் நுகர்தல் ஒன்றே நோக்கமாகக் கொண்டு வருதலால் இடைவழியில் தோன்றும் இடையூறுகளுக்குத் தலைவன் அஞ்சவில்லை. நிலவு களவிற்கு நல்லது அன்று என்று கூறி, கற்பிற்கு நன்மை பயப்பதை நாகரிகமாக உணர்த்தினாள் தோழி. எனவே பல்வேறு சூழல்களில் தலைவன் தலைவியுடனான களவொழுக்கச் சந்திப்பில் மறுத்துப் பேசும் நிலையினைப் பார்க்க முடிகின்றது. எனவே களவொழுக்கத்தைக் கற்பொழுக்கமாகச் சிறந்திட வைக்கும் நிலையினையே தோழி விரும்புகின்றாள் என்பது புலப்படுகிறது.

7.3 குறியிடத்து உய்த்தல்

இரவுக்குறி மறுத்தொழுகிய தோழி, தலைவியின் நிலைக்கிரங்கிப் பகற்பொழுதில் தலைவனுடனான சந்திப்பினை அமைத்துத் தருகின்றாள். அவ்விடத்துத் தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்வதனை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

இங்குக் குறியிடம் என்பது ‘பகற்குறியினைக்’ குறிப்பதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

‘பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப

அவளறி வுணர் வருவழி யானே’

(தொல்.கள.130)

என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

‘நெய்தல் பரப்பில் பாவை கிடப்பி

நின்குறி வந்தனென், இயல்தேர்க் கொண்க

செல்கம் செல வியங்கொண்மோ அல்கலும்

ஆரல் அருந்த வயிற்ற

நாரை மிதிக்கும் என்மகள் நுதலே’

(குறுந்.114)

தலைவியைக் குறியிடத்தில் சந்தித்து அளவளாவிய தலைவனிடம் விரைவில் தலைவியை அனுப்புவாயாக என்று தோழி குறிப்பால் புலப்படுத்துகின்றாள். தலைவியைக் குறியிடத்து உய்த்தாலும், அவளைத் தலைவனுடன் கண்டு பிறர் அலர் தாற்றுதற்கு இடம் தராது விரைவில் அனுப்பித் தருக என்று தோழி உணர்த்துகின்றாள். நெய்தல் பரப்பில் கிடத்திய பாவையின் நெற்றியை நாரைகள் மிதிக்கும் என்று தோழி கூறியது ஊராரின் அலர் தலைவியின் நெற்றியில் பசலை உண்டாக்கும் என்று குறிப்பால் புலப்படுத்தியதாகும்.

7.4 பிரிவு ஆற்றுவித்தல்

களவில் தலைவியைச் சந்தித்து ஒழுகிய தலைவன், அவளைப் பிரிந்து செல்வதற்கு முற்படுகின்றான். இதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி ஆற்றாளாய் இருப்பதை உணர்ந்த தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கின்றாள். அச்சூழலில் தலைவியிடத்துக் தோழி கூற்று நிகழ்கிறது.

‘நீர்வார் கண்ணை நீ இவண் ஒழிய

யாரோ பிரிகிற்பவரே சாரல்

சிலம்பு அணி கொண்ட வலம்சுரி மராஅத்து

வேனில் அம்சினை கமழும்

தேம்ஊர் ஒண்ணுதல் நின்னொடும் செலவே’

(குறுந்.22)

‘பிரிவுத் துயரால், இடையறாது நீர் ஒழுகும் கண்களை உடையவளாய், நீ இங்குத் தங்கியிருக்க, நின்னைப் பிரிந்து செல்லும் ஆற்றல் உடையவர் யார் உளர்; மலைப் பக்கம், தனக்கு அழகாகக் கொண்ட, வலமாகச் சுரிந்து விளங்கும் வெண்கடம்பின் மலர்கள் வேனில் காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும். அம்மலரின்

மணம் கமழும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடையவளே, தலைவன் செல்வு நின்னொடு செல்வதாகவே அமையும்' என்று தோழி ஆறுதல் கூறுகின்றாள்.

தலைவர் நின்னைத் தவிக்க விட்டுப் பிரிந்துச் செல்ல மாட்டார். நின்னையும் உடன்கொண்டு செல்வார் என்று தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தமை புலப்படுகிறது.

7.5 குறையறிவுறுத்தல்

களவொழுக்கத்தில் தலைமக்கள் சில வேளைகளில் சிறு தவறுகள் புரிபவர்களாக இருக்கின்றனர். அவ்விடத்துத் தோழி மென்மையாகவும், வன்மையாகவும் அவர்களின் குறையினை எடுத்துச் சொல்லி அறிவுரை வழங்குவது குறையறிவுறுத்தலாகும்.

‘அம் மலைக் கிழவோன் நம்நயந்து என்றும்
வருந்தினன் என்பது ஓர் வாய்ச் சொல் தேறாய்
நீயும் கண்டு, நுமரொடும் எண்ணி
அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும் மறுத்தரற்கு
அரிய வாழி தோழி-பெரியோர்
நாடி நட்பின் அல்லது

நட்டு நாடார் தம் ஒட்டியோர் திறத்தே’ (நற்.32:3-9)

பாங்கியிற் கூட்டத்துத் தலைமகனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைவியை மென்மையாகச் சொல்லிக் குறையறிவுறுத்துகிறாள். அறிவுமிக்க சான்றோர் தம்மோடு நட்புக் கொள்ள விரும்பியவர்களின் குணங்களை முதலில் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பின்பு நட்புக் கொள்வர். தவிர நட்புக் கொண்ட பிறகு அவர்தம் குணங்களை ஆராயமாட்டார். நட்புக் குறித்து இப்போது ஆராய்வது பயன்தராது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னரே ஆராய்ந்து பின் நட்புக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனவே தலைவன் நல்லவனே என்று தோழி தலைவியை அறிவுறுத்தியுள்ளாள்.

இதேபோல் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுரை வழங்குவதனையும் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது. களவின்வழி வந்தொழுகும் தலைவன் தலைவியை விட்டு விலக முயல்வதைத் தோழி அறிகின்றாள். தலைவனிடம், ‘உன்னைத் தவிரப் பிறிதில்லாத தலைவியிடம் விரும்பி இன்புறாயாயினும் என்பால் கொண்ட அன்பின் காரணமாகத் தலைவியை அணைந்து தலையளி செய்க’ எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.

‘முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்;
அம்சில் ஓதி என் தோழி தோட்துயில்
நெஞ்சின் இன்புறாய் ஆயினும், அதுநீ
என் கண் ஓடி அளிமதி

நின் கண் அல்லது பிறிது யாதும் இலளே!’ (நற்.355:6-11)

‘மலை நாடனே! நட்புடைய நல்ல கண்ணோட்ட முடையார் முன் நஞ்சைக் கலந்து கொடுத்து உண்ணச் சொன்னாலும் அவர்கள் அதனை உண்டு நல்ல கண்ணோட்டமுடையார் என்பதை மெய்ப்பிப்பர்’ என்று தோழி கூறுகின்றாள். தலைவிக்காக இல்லையாயினும் இதுகாறும் என்னொடு பழகிய நட்புக்காக வேனும் தலைவிக்குத் தலையளி செய்க என்பது தோழியின் கருத்தாகும். ‘நஞ்சை நட்புக்காக உண்பர். யானோ அமிழ்தனைய தலைவியை ஏற்க எனக் கூறுவதால் தலையளி செய்தலே பொருந்தும்’ என்று தோழி கூறித் தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தினைச் சிறக்க வைக்கின்றாள்.

இவ்வாறு தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தில் தோழி, குறியிடம் மறுத்தும், குறியிடம் உய்த்தும், ஆற்றாவித்தும், அறிவுரை வழங்கியும் அவர்களுக்குத் துணையாய் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

8. இடையூறுகள்

அக இலக்கியங்களில் இடையூறுகள் என்பது தலைமக்களிடையே களவு நிகழ்வதற்குத் தடைகளாக இருப்பவையாகும். அவை அல்ல குறியாகுதல், ஊரார் அலர், தாய் சிறைப்படுத்தல் என்பனவாகும்.

8.1 அல்ல குறி

களவொழுக்கத்தில் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் தலைவன் பல்வேறு இடையூறுகள் காரணமாக, அவளைச் சந்திக்காது திரும்பிச் செல்லுதல் அல்ல குறியாகும்.

‘அல்லகுறிப் படுதலும் அவன்வயின் உரித்தே

அவன்குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே’ (தொல்.கள.131)

என்று தொல்காப்பியம் அல்ல குறியை வரையறுக்கின்றது. இத்தகைய அல்ல குறிக்குக் காரணமாக இருப்பவை, தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை. ஊர்

துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவு வெளிப்படுதல், கூகை குழறுதல், கோழி குரல் எழுப்புதல் முதலானவையாகும். இதனை,

‘தாயும் நாயும் ஊருந்துஞ் சாமை
காவலர் கடுகுதல் நிலவுவெளிப் படுதல்
கூகை குழறுதல் கோழிகுரற் காட்டுதல்
ஆகிய ஏழும் அல்லுக்குறித் தலைவன்
வருந்தொழிற் கருமை பொருந்துத லுரிய’ (அகப்பொருள்.160)

என்று நம்பியகப்பொருள் நவில்கின்றது. அல்ல குறிப்பட்டு மீண்டு செல்லும் தலைவன் குறித்துச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

தலைவன் குறியிடத்து வந்ததைக் குறிப்பால் அறிவித்த போது தலைவி அவன் வருவதற்கு முன்னரே குறியல்லாததைக் குறி என்று எண்ணிச் சென்று மீள, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறியிடம் வந்த தலைவன் அவளைக் காணாது வருந்தித் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான்.

‘இல்லோன் இன்பம் காமுற்றா அங்கு
அரிது வேட்டனையால் நெஞ்சே காதலி
நல்லன் ஆகுதல் அறிந்தாங்கு
அரியன் ஆகுதல் அறியா தோயே’ (குறுந்.120)

‘நெஞ்சே! பொருளில்லாத வறியவன் இன்பத்தை விரும்பியது போல பெறுதற்கு அரியதை நீ விரும்பினாய்; நம் தலைவி நமக்கு நன்மை செய்வதை நீ அறிந்தது போல, நாம் நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் நமக்கு எளிதாய் கிடைக்கப்பெறாள் என்பதை நீ அறியாது போயினை’ என்று அல்லகுறிப்பட்டு வருந்தி மீளும் தலைவனைக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

பொருளில்லாத வறியவன், செல்வர் மனையில், அப்பொருளால் ஆகிய இன்பம், தெய்வ அருளால் கிடைத்தவழி, அத்துடன் அமைதியுறாமல், மீண்டும் அதனையே பெற்று நுகர விரும்புவான். பால்வரை தெய்வத்தால் கூட்டப்பட்ட இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது, தலைவி, தலைவனுக்கு ‘நல்லன்’ ஆக இன்பம் வழங்கியுள்ளாள். தலைவியை எவ்வித முயற்சியும் இன்றி எளிதில் துயக்கப் பெற்றமையால் அவளை ‘அரியன்’ என உணராதவனாய் இருந்துள்ளான். தலைவி ‘நல்லன்’ என்பதை இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாகிய கூட்டங்களால் தலைவன் அறிந்துள்ளான் என்பது புலப்படுகிறது.

8.2 ஊரார் அலர்

தலைமக்களின் களவினை ஊரார் பழித்துரைத்தல் அலராகும். இஃது அம்பல், அலர், கௌவை என்னும் சொற்களில் இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. இச்சொற்கள் தலைமக்களின் அகவாழ்வோடு மிக நெருக்கமான உறவுடையவை. தமிழ்ப்பேரகராதி அம்பல் என்பதற்குப் ‘புறங்கூறல்’ என்றும் ‘அலர்’ என்பதற்குப் ‘பழிதுாற்றல்’ என்றும் பொருள் கூறுகிறது. கௌவை என்பதற்கும் ‘அலர்’ என்று பொருள் கூறுகிறது. கௌவை என்பது தலைவி தலைவன் உடைமையாய்க் கற்பொடு கூடியதால் உண்டான ஆரவாரமாகும்.

‘அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல். அஃது ஒருவரையொருவர் முகக் குறிப்பினாற் தோற்றுவித்தல். அலராவது சொல்லுதல் என்று இளம்பூரணர் பொருள் கூறுகின்றார். (தொல்.பொருள்.கள.137)

‘ஒரு குமரியின் காதலொழுக்கம் பற்றி ஊர் மகளிர் வாய்க்குள் பேசுவது அம்பல் எனவும் வெளிப்படையாகப் பேசுவது அலர் எனவும் பெயர்பெறும்’ என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கம்.(1962:71) எனவே இத்தகைய அலரானது தலைமக்களின் களவு வாழ்விற்குத் தடையாக விளங்குகிறது.

‘அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப் படுத்தலின்

அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்’ (தொல்.கள.137)

‘களவும் கற்பும் அலர் வரைவின்றே’

(தொல்.கற்ப..160)

‘அலரில் தோன்றும் காமத்து மிகுதி’

(தொல்.கற்ப.161)

என வரும் தொல்காப்பியம் நூற்பாக்களால் அறியலாம். அலர் குறித்த செயற்பாடுகளைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது.

‘அலரே அன்னை அறியின், இவன்உறை வாழ்க்கை

அரிய ஆகும் நமக்கு எனக் கூறின்

கொண்டும் செல்வர்கொல் தோழி’

(நற்.4:5-7)

‘ஊரில் எழுந்த அலரை அன்னை அறிந்து விட்டால் இங்கே வாழும் இன்பவாழ்க்கை நமக்கு இல்லாமல் போகும்’ என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுவது அலர் குறித்த அச்ச மொழியாகும். இன்ப வாழ்க்கை என்று குறிப்பிடும் களவு வாழ்க்கையில் அலர் தடையாக விளங்குவது இதனால் உணரப்படுகிறது.

இதேபோல் அம்பல் தூற்றலும் களவு வாழ்விற்குத் தடையாக விளங்குவதனை நற்றிணைப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

‘சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி
மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலந்தனென் வாழி-தோழி’ (நற்.149:1-5)

‘தோழி! வாழி, சிலரும் பலரும் கடைக்கண்ணால் பார்த்து மூக்கின் உச்சியில் சுட்டு விரலைச் சேர்த்துத் தெருவில் நின்று பெண்கள் அம்பல் தூற்றுவர். அதை உண்மை என நம்பி அன்னை சிறிய கோலைச் சுற்றி உன்னை வருத்துவாள். இதைக் கண்டு யான் துன்புற்றேன்’ என்று அம்பல் குறித்து வருந்தும் தோழியின் கூற்றாகும்.

பெருங்குடியில் பிறந்து சிறந்த நாணத்தினை உடைய தலைவி, கொண்கனுடன் (தலைவன்) களவில் ஒழுகுகின்றாளோ என வியந்தமையால் மூக்கு நுனியில் விரல் சேர்ந்தமையினைத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

8.3 இற்செறிப்பு

தலைவியின் களவொழுக்கமானது, தாய், செவிலித்தாய் ஆகியோரால் அறிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ள நிலையில் தலைவியை வெளியில் செல்லவிடாமல் வீட்டினுள் காவல் வைப்பது இற்செறிப்பு எனப்படும்.

இற்செறித்தல் என்பதை, ‘தலைவனைச் சந்தித்தற்கிடமின்றிப் பெற்றோர் தலைவியை அவள் வயது முதிர்ச்சி நோக்கி வீட்டினுள் இருத்துதல்’ என்று தமிழ்ப் பேரகராதி (தொகுதி1.பக்.360) கூறுகிறது.

இற்செறித்தல் என்பது களவொழுக்கத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் ஒரு நிகழ்வாகவே அமைகிறது. பிரிவாற்றாமையால் தலைவி மேனியில் தோன்றிய மாற்றங்களைக் கண்டு அவளைத் தாய் இல்லில் காவலில் வைப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

‘அம்ம வாழி, தோழி! பல் மாண்
நுண் மணல் அடைகடை நம்மொடு ஆடிய

தண்ணந் துறைவன் மறைஇ

அன்னை அருங்கடி வந்து நின்றோனே!’

(ஐங்.115)

என்ற பாடல் வழி தாய் தன்னைக் காவலில் வைத்துள்ளாள் என்பதைத் தலைவியின் வாயிலாகவே அறிய முடிகின்றது. வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனை எண்ணித் தலைவி உடல் மெலிகின்றாள்.

‘பல்பூங் கானற் பகற்குறி மரீஇச்

செல்வல் கொண்க செறித்தனள் யாயே

... .. இவள்

நெருங்கே ரெல்வளை யோடுவ கண்டே’

(நற்.258:1,2,10,11)

எனத் தலைவியின் உடல் மெலிவு இற்செறிப்புக்கான காரணமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

‘பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென

ஆகத் தரும்பிய சுணங்கும் வம்புவிடக்

கண்ணுருத் தெழுதரு முலையும் நோக்கி

எல்லினை பெரிதெனப் பல்மாண் கூறி

பெருந்தோ ளடைய முயங்கி நீடுநினைந்

தருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே’

(அகம்.150:1-6)

என்னும் பாடல் தலைவியின் உடல் வேறுபாடுகளைக் கண்ட தாய் அவளை அரிய காவலில் வைத்துள்ள நிலையைப் புலப்படுத்துகிறது.

தலைவியைத் தம்முடைய மரபுப்படித் திருமணத்திற்கு ஆட்படுத்த எண்ணித் தாய் தனது மகளை இற்செறித்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ‘தாயின் இந்தச் செயலால் அருங்கடிப் படுக்குவள் அறனில் யாய்’ (அகம்.60:15) என்று தாய் அறமற்றவளாக, களவிற்குத் தடையாய் இருப்பவளாகக் கருதப்பட்டுள்ளாள். எனவே தாய் இவ்வாறு நிகழ்த்திய இற்செறிப்புச் சூழலில் இருந்து தலைவியை மீட்டுத் தலைவனுடன் சேர்க்க விரும்புகின்றாள் தோழி. இந்நிகழ்வு களவைக் கற்பாக்க விரும்பும் அவள்தன் மன நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. அத்துடன் தோழி ‘அறத்தொடு நிற்கும்’ அறநெறிக்கு வழிவகுக்கின்றது.

9. அறத்தொடு நிலை

தலைமக்களின் களவொழுக்கமானது பல்வேறு இடையூறுகள் கடந்து அறத்தொடு நின்றலுக்கு வழி வகுக்கிறது. அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும், இங்குப் பெண்ணுக்குரிய முதற்பண்பான கற்பினைக் குறிக்கிறது. கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தினைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் இத்துறையின் பொருளாகும். அறத்தொடு நிலைக்கு வெறியாட்டு என்பது முக்கியச் செயற்பாடாக விளங்குகிறது.

9.1 அறத்தொடுநிலைச் சூழல் - வெறியாட்டு

வெறி என்பதற்குத் தெய்வம் என்பது பொருள். (தொல்.பொருள்.புறத்.60) இது வெறியாட்டு என்னும் பொருளிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது. (அகம்.292). ‘வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன், வெறியாட்டயர்ந்த காந்தள்’ (தொல்.பொருள்.புறத்.63) எனப் புறத்திணையியலில் வெறியாட்டு நிரைமீட்டலின் ஒரு துறையாக உள்ளது. இந்த வெறியாட்டு வெற்றி வேண்டி நிகழ்த்தப் பெறுவதாகும். ஆனால் அகத்திணையில் நிகழ்த்தப்பெறும் வெறியாட்டு காதலை மையப்படுத்தி நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்துள் குறிபார்த்துக் கூறுபவனைக் ‘கட்டுவிச்சி’ என்றும் வெறியாடி உரைப்பவனை ‘வேலன்’ என்றும் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். தொல்காப்பியர்,

‘கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென விருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்’

(தொல்.கள.113)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதற்கு நச்சினார்க்கினியர், ‘கட்டுவிச்சியும் வேலனும் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும் தெய்வத்திற்குச் சிறப்பு செய்யாக்கால் இம்மையில் தீராதென்று கூறுதலின் அவ்விருவரும் தம்மின் ஒத்த திறம் பற்றியதனையே செய்யும்’ என்று உரைவிளக்கம் கூறுதலின் கட்டுப்பார்த்தல், வெறியாடுதல் பற்றிய குறிப்புகள் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தன் மகளின் மேனி நாள்தோறும் மெலிவதைப் பார்த்துத் தாய் கவல்கின்றாள். உண்மையான காரணம் அவளுக்குப் புலனாகவில்லை. இம்மெலிவு முருகனால் வந்தது என்று நம்பி, முருக பூசை செய்யத் துணிகின்றாள். வீட்டில்

நல்லதோர் இடத்து நடுயாமத்துப் பூசை தொடங்குகிறது. முருக பூசாரி வேலன் எனப்படுவான். அவன் திணையை இரத்தித்திற் கலந்து எறிந்து முருகனைக் கூவி அழைத்து, வெறியாட்டு என்னும் ஆவேசக் கூத்தை ஆடியும், கழற்சிக்காயிட்டுப் பார்த்தும் 'இவள் நோய்க்குக் காரணம் அணங்காகிய முருகன் (அகம்.22; ஐங்.249) என்றும் இவள் முருகேறப்பட்டவள்' என்றும் தாய்க்குக் கூறுவான்.

இவ்வாறு தன் மகளின் உடல்வேறுபாட்டினைக் கண்ட தாய் அதனைக் காதலென அறியாமல் தெய்வமான அணங்கால் வந்த நோயாகத் தவறாக உணர்ந்து, முருகனின் பூசாரியான வேலனை அழைத்து ஆடு பலிகொடுத்து நிகழ்த்தப் பெறும் சடங்கே வெறியாட்டாகும்.

தலைவியிடம் நேர்ந்துள்ள உடல்வேறுபாடு அணங்காகிய தெய்வத்தால் நேர்ந்தது என்று குறிசொல்லும் முதுபெண்டிர் கூறியுள்ளதனைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

‘நெடுவேட் பேணத் தணிகுவள் இவளென

முதுவாய் பெண்டிர் அதுவாய் கூற’

(அகம்.22:6,7)

என்று குறிசொல்லும் முதுபெண்டிர் கூறத் தாயானவள் வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றாள். கட்டுவிச்சியாகிய குறிசொல்லும் பெண்டிரை அழைத்துப் பசலை நோய்க்குக் காரணம் வினவும் தாயரை (நற்.285) அகப்பாடல் காட்டுகின்றது.

‘மென்தோள் நெகிழ்த்த செல்லல் வேலன்

வென்றி நெடுவே ளென்னும் அன்னை’

(குறுந்.111:1,2)

என்னும் கூற்று தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டிற்கு முருகனே காரணம் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்ட தாயினைக் காட்டுகின்றது.

தாயானவள் அறியாமை உடையவளாக இருந்துள்ளதனை வெறியாட்டு நிகழ்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

‘அறியா மையின் வெறியென மயங்கி

அன்னையு மருந்துய ருழந்தனள்’

(ஐங்.242:1,2)

‘வெறியென உணர்ந்த அரிய அன்னை’

(நற்.173:4)

‘நம்முறு துயரம் நோக்கி யன்னை

வேலற் றந்தனள்’

(ஐங்.241:1,2)

என்றெல்லாம் அன்னையின் அறியாமை பேசப்பட்டுள்ளது.

‘வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே’

(நற்.34:9-11)

என்று கடவுளும்,

‘அருநோய்

காதலன் தந்தமை அறியாது உரைத்த

அணுங்குறு கழங்கின் முதுவாய் வேலன்’

(நற்.282:3-5)

‘அறியா வேலன் வெறியெனக் கூறும்’

(ஐங்.243:2)

என்று வேலனாகிய வெறியாட்டாளனும் அறியாமை உடையவனாகக் கருதப்பட்டுள்ளான்.

எனவே வெறியாட்டினால் தோழி அன்னைக்கு அறத்தொடு நிற்கவும் மறை வெளியாகவும் இடம் ஏற்படுகின்றது. தலைவனை நோக்கி, ‘நின்னால் இவள் வருந்தவும், முருகனால் வந்தது என்று வேலன் சொல்ல நீ வைத்துக் கொள்ளலாமா இது கெழுதகை கொல்’ (ஐங்.245) என்று தோழி எடுத்துரைக்கவும், வரைவு முடுக்கவும் வெறியாட்டு கருவியாகின்றது. இவ்வாறு அறத்தொடு நிலைச் சூழலில் வெறியாட்டானது முக்கிய நிகழ்வாக அமைகின்றது.

9.2 அறம் - பொருள் விளக்கம்

‘அறம் என்பதற்கு, கடமை, தருமம், கற்பு, இல்லறம், துறவறம், ஒழுக்கம், புண்ணியம், அறநூல், அறக்கடவுள்’ என்று தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள் விளக்கமளிக்கின்றது.

அறம் என்பதற்குத் தக்கது, தக்கதனைச் சொல்லி நிற்பல் என்று இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் விளக்கம் கூறுகிறார்.

9.3 அறத்தொடு நிலை நிகழிடம்

அறத்தொடு நிலை நிகழும் சூழல் குறித்து அகப்பொருள் விளக்கம் இலக்கணம் உரைக்கின்றது.

‘ஆற்றாறு அஞ்சினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்

வேற்று வரைவு நேரினும் காப்புக்கை மிகினும்

ஆற்றறத் தோன்றும் அறத்தொடு நிலையே’

(அகப்பொருள்.47)

தலைமகன் வரும்வழியில் உண்டாகும் ஏதத்தினை அஞ்சியவிடத்தும், தமர் வரைவு எதிர்கொள்ளாதவிடத்தும், பிறர் வரைவு நேருமிடத்தும், காவல் கைமிகுந்தவிடத்தும் அறத்தொடு நிற்பல் சூழல் ஏற்படுகின்றது.

9.4 அறத்தொடு நிற்பலுக்கு உரியர்

தலைவி தன்னுடைய களவொழுக்கத்தினைத் தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தந்தை, தனையருக்கும் வெளிப்படுத்துவர். எனவே தலைவி முதலான நால்வரும் அறத்தொடு நிற்பலுக்கு உரியர் எனினும் தோழியின் பங்கு அறத்தொடு நிற்பலில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

‘தலைவி பாங்கிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்
பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்
செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்
நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு
நிற்கும் என்ப நெறியுணர்ந் தோரே’ (அகப்பொருள்.48)

என்று அறத்தொடு நிற்பலுக்கு உரியாரும் அவர்கள் அறத்தொடு நிற்கும் நெறி குறித்தும் அகப்பொருள் விளக்கம் வரையறுத்துள்ளது.

9.5 அறத்தொடு நிற்பலின் மரபு

அறத்தொடு நிற்பலுக்குக் காரணமாய் அமைபவள் தலைவி ஆவாள். தலைவி, தான் விரும்பிய தலைவனை மணந்து கொள்ள தோழி மேற்கொள்ளும் செயற்பாடே அறத்தொடு நிற்பல் என்பதாகும். ஆனால் தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தில் மட்டுமே தோழி அறத்தொடு நிற்பாள். இதனை,

‘அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி
அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப’ (தொல்.பொருள்.203)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம். அறத்தொடு நிற்பதனால் தலைவியின் நாணத்திற்கு இழுக்கு வரும். கற்பின் பொருட்டு நாணக் குறைவு வரினும் வருக என்று துணிய வேண்டியவள் தலைவி. அத்துணியை அறிந்த பின்னரே தோழி அறத்தொடு நிற்பலை மேற்கொள்ள வேண்டும். நொதுமலர் வரைவு, வெறியாட்டெடுத்தல் முதலான காலத்தன்றி தலைவி நாணவிட்டு அறத்தொடு நிற்பதை விரும்பாள்.

9.6 தோழி - அறத்தொடு நிற்பல்

தோழி தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைக் குறிப்பாக எடுத்துரைத்து அறத்தொடு நிற்பதைச் சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘அகவன்மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே;
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே’ (குறுந்.23)

‘தெய்வங்களையும், குலத்தோரையும் அழைத்துப் பாடுகின்ற கட்டுவிச்சியே, சங்கு மணிகளால் ஆகிய கோவையைப் போன்ற வெண்ணிறமுடைய நல்ல நீண்ட கூந்தலையுடைய கட்டுவிச்சியே, பாடல்களைப் பாடுக. இன்னும் பாடல்களைப் பாடுக. நீ பாடிய பாடல்களுள் அவருடைய நல்ல நெடிய குன்றத்தைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடலையே மீண்டும் பாடுக’ என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

தலைவன் குன்றத்தைக் கட்டுவிச்சி ஏன் பலமுறை பாடவேண்டும் எனச் செவிலித்தாயின் உள்ளத்தில் ஐயத்தைத் தோற்றுவித்து அறத்தொடு நிற்பல் தோழியின் நோக்காகும். கட்டுவிச்சி, தெய்வங்களையும் கட்டுக் கேட்போரின் இரு மரபினரையும் அழைத்துப் பாடும் இயல்பினள். நரை மூதாட்டியராயின், அவர்கள் கூறுவன பலரால் ஏற்கப் பெற்றுப் பாராட்டைப் பெறும். பாடுக பாட்டே என்பதால், அப்பாட்டின் இனிமை ஒன்றையே தாங்கள் கேட்க விரும்புவதாகவும், அதன் பொருள் பொய்ப்பது ஒருதலை என்றும் கட்டுவிச்சியிடம் உணர்த்தினாள். பாட்டே பாடுக. குன்றம் பாடிய பாட்டே பாடுக. இன்னும் பாடுக என முக்காலும் கூறியமை இவளைப் பசப்பித்த தலைவர் அவர், என்பதைத் தாய்க்கு உணர்த்தியமை புலப்படுகிறது.

‘அவர் குன்றம் பாடிய பாட்டே பாடுக’, என்ற வழி, அவர் யார் எனத் தோழியைச் செவிலி ஐயுற்று வினவுவாள். வினவின் அவள் எளித்தல், ஏத்தல், வேட்கையுரைத்தல், கூறுதல், உசாவுதல், ஏதீடு, தலைப்பாடு எனப் பலவகையான் தலைவியின் களவொழுக்கத்தினை எடுத்துரைத்து அறத்தொடு நிற்பாள்.

9.7 அறத்தொடு நிற்பல் திறம்

தோழி அறத்தொடு நிற்பல் திறத்தினைத் தொல்காப்பியம் ஏழு வகையாக வகைப்படுத்துகிறது.

‘எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
 கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
 உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகையு
 ஏழு வகைய என்மனார் புலவர்’ (தொல்.பொருளி.204)

என்பன தோழி அறத்தோடு நின்றலின் வகைப்பாடாகும்.

அ. எளித்தல்

எளித்தல் என்பது தலைவன் தம்மிடத்து எளிமையாக நடந்து கொள்கிறான் எனக் கூறுதல்.

‘எல்லும் எல்லின் றசைவுமிக உடையேன்
 மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
 கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
 என மொழிந் தனனே.....’ (அகம்.110:11-14)

என்பது தலைவனின் தன்மையினைத் தோழி செவிலித்தாயிடம் எடுத்துக் கூறி அறத்தோடு நிற்பதாகும்.

ஆ. ஏத்தல்

ஏத்தல் என்பது தலைவனைப் பற்றி உயர்த்திக் கூறுதல்.

‘ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
 பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
 குயமண் டாகஞ் செஞ்சாஞ்சி நீவி
 வரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்து கொண்டு’
 (அகம்.48:9-12)

தலைவியைக் களவு மணம் புரிந்து கொண்டவன் நாட்டிற்கும் மலைக்கும் தலைவன் என்பதும் ஒருகணை தெரிந்து கொண்டு புலியாதென்று வினவியதால் அவன் வீரியமும் கூறித் தோழி அறத்தோடு நின்றதாகும்.

இ. வேட்கையுரைத்தல்

தலைவனிடத்துத் தலைவியின் வேட்கையினையும் தலைவியிடத்துத் தலைவனின் வேட்கையினையும் எடுத்துரைத்தல் வேட்கையுரைத்தலாகும்.

‘அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை எந்தோழி
நனிநா னுடையள் எனினும் அஞ்சும்
ஒலிவெள் ளருவி யோங்குமலை நாடன்
மலர்ந்த மார்பிற் பாயல்
தவநனி வெய்ய நோகோ யானே’

(ஐங்.205)

என்பது தலைவியின் வேட்கையினைத் தலைவனிடத்து எடுத்துரைத்து அறத்தோடு நிற்பதை ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடுகிறது.

ஈ. கூறுதல்

கூறுதல் என்பது தலைவியைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்னும் கருத்துப்படக் கூறுதலாகும்.

‘கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
அறியா வேலின் வெறியெனக் கூறும்
அதுமனங் கொள்குவை அன்னையிவள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே’

(ஐங்.243)

தலைவியின் வாட்டத்தினைத் தீர்ப்பதற்கு வெறியாடல் செய்ய முயன்ற தாயின் அறியாமையினை எடுத்துக் கூறித் தோழி களவினை வெளிப்படுத்தியதை ஐங்குறுநாறு புலப்படுத்துகிறது.

உ. உசாவுதல்

தலைவியின் செயற்பாடுகளைக் கண்டு அவளுக்குக் கழங்கும், வெறியாட்டும் நிகழ்த்தும் வழி வேலனோடாதல், பிறரோடாதல் தோழி ஆராய்ந்துரைத்தல் உசாவுதல் எனப்படும்.

‘முருகயர்ந்து வந்து முதுவாய் வேல
சினவல் ஓம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
... ..
தண்டா ரகலமும் உண்ணுமோ பலியே’

(குறுந்.362)

தலைவியின் நோய் முருகனால் வந்ததெனக் கருதி, தாய் வெறியாட்டு எடுத்த விடத்து வெறியாடும் வேலனை நோக்கிக் கூறும் வாயிலாக வெறி விலக்கித் தோழி அறத்தோடு நிற்பதைக் குறுந்தொகை கூறுகிறது.

ஊ. ஏதீடு தலைப்பாடு

ஏதேனும் ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு தன்னுடைய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துதல் ஏதீடு தலைப்பாடு எனப்படும்.

‘அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை என்னை
தானு(ம்) மலைந்தான் எமக்குந்தழை யாயின
பொன்வீ மணிஅரும் பினவே
என்ன மரங்கொல்வர் சார லவ்வே’ (ஐங்.201)

தலைவன் தழையும் கண்ணியும் தந்தானென்பது படக் கூறி அறத்தோடு நின்ற பகுதியாகும்.

எ. உண்மை செப்பும் கிளவி

நிகழ்ந்தவைகளை உள்ளபடி கூறுதல் உண்மை செப்பும் கிளவியாகும்.

‘அலங்கு மழை பொழிந்த அகன்கண் அருவி
ஆடுகழை அடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை அன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவள்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலிழும் அன்னாய்’ (ஐங்.220)

நொதுமலர் வரைவிற்கண் தோழி தலைவியின் களவொழுக்கத்தை எடுத்துக் கூறிச் செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்ற பகுதியாகும்.

9.8 கபிலர் திறம்

அறத்தோடு நிற்பதில் களவொழுக்கத்தை யாருக்கு யார் வெளிப்படுத்தலாம் என்ற அகத்திணையிலக்கணத்தைக் கபிலர் 51 அடிக் கலிப்பாட்டில் (கலித்.39) அறத்தோடு நிலையைச் சிறுகதை போல சொல்லிச் செல்கின்றார்.

‘அறத்தோடு நின்றேனேக் கண்டு திறம்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்’ (கலித்.39:20-21)

என அறத்தோடு நிற்கும் முறையினைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஐந்திணைக் களவுத் துறைகளுள் அறத்தோடு நிற்பல் பெருஞ்சிறப்புடையது. அதனால் தான் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் மொழியின் சிறப்பை எடுத்துரைக்க விரும்பிய

கபிலர் அறத்தோடு நிற்பல் என்னும் துறையில் 261 அடிகள் கொண்ட குறிஞ்சிப் பாட்டினை இயற்றினார். எனவே அறத்தோடு நிற்பல் பெரும்பாலும் களவைக் கற்பாக்கும் செயற்பாடாக இருப்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

இவ்வாறு அறத்தோடு நிலை என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பட்ட நெறியாக விளங்குவதை அறியலாம். அறத்தோடு நிற்பலின் மற்றொரு நிலை 'வரைவு கடாதல்' என்பதாகும். தலைவியின் பெற்றோரிடம் அறத்தோடு நின்ற தோழி, தலைவியின் இடையூறுகளைத் தலைவனிடம் எடுத்துக்கூறி அவளை விரைந்து மணந்து கொள்ளுமாறு கூறுவது அகப்பாடுபொருள் மரபாக விளங்குகின்றது.

10. வரைவு கடாதல்

தலைமக்களின் களவொழுக்கமானது திருமணத்தில் முடிய வேண்டும் என்பதே தமிழர்தம் மரபாகும். எனவே தோழி தலைவனிடம் தலைவியை மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டுவது அறத்தோடு நிற்பலின் மற்றொரு செயற்பாடாக விளங்குகிறது. இதனை வரைவு கடாதல் என்பர். வரைவு கடாதல் குறித்துச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘வேரல் வேலிவேர்க் கோட்பலவின்

சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி

யார் அ.:து அறிந்திசினோரே - சாரல்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே’

(குறுந்.18)

‘மூங்கிலை வேலியாக உடைய வேரில் பழக்குலைகளை உடைய பலா மரங்கள் செறிந்த மலைப்பக்கத்து நாடனே, நினது நாட்டுப் பக்க மலையில், பலா மரத்தின்கண் பெரிய பழம் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல எம் தலைவியின் உயிரானது மிகச் சிறுமை உடையது. ஆனால் அவள் நும்மீது கொண்டிருக்கும் காதலானது மிகப் பெரிது. அந்நிலையை அறிந்தவர் நின்னையன்றி ஒருவருமில்லை. எனவே அவளை வரைந்து கொள்ளும் காலத்தை நீ உடையை ஆகுக’ என்று தோழி தலைவனை வரைவு கடாவுகின்றாள்.

களவுக் காலத்துத் தலைவன் நுகர்ந்த நலம், பிறர் வேலியகத்து விளங்கும் வேர்ப்பலாவின் கனியை உண்டது போன்றது என்றும், கற்புக் காலத்தின் நுகர்ச்சி, தம் மனைக்கண் கொம்பில் பழுத்த பலாவினைச் செவ்வியறிந்து பறித்து நுகர்வதோடு ஒக்கும் என்றும் குறிப்பிட்டு வரைந்து

கோடலின் இன்றியமையாமையினைத் தோழி உணர்த்தினாள். எனவே கனி வீழ்வதற்கு முன் மரத்திற்கு உரியார் அறிந்து பயன்கொள்வது போலத் தலைவி உயிர் நீப்பதற்கு முன் உரிய நாளில் மணம் செய்து கொள்க எனத் தோழி கூறியுள்ளமை புலனாகின்றது.

தலைமக்களின் களவொழுக்கமானது வரைவு கடாதல் என்னும் ஒழுகலாறினைத் தொடர்ந்து கற்பொழுக்க நெறிக்கு வழிவகுக்கிறது.

11. கற்பு வாழ்க்கை

நிலம் சார்ந்த தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கையானது திருமணத்தில் முடிவடைந்து கற்பு வாழ்க்கையில் தொடங்குகின்றது. ‘கற்பு’ என்னும் ஒழுக்கம் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

‘கற்பென்பது அகத்திணைக் குறியீடு’ அதிலும் இன்பமும், பொருளும், அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணைக்கே சிறப்புரிமையுடைய சொல். தொல்காப்பியம், கற்பினை இருவகைக் கைகோள்களுள்(களவு, கற்பு) ஒன்றாகக் கருதுகின்றது. (தொல்.செய்.486,488)

‘கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குறி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே’

(தொல்.கற்பு.140)

கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய தலைமகன், கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடைய மரபினோர் தலைமகளைக் கொடுக்க, முறையோடு கொள்வது ‘கற்பு’ என்று தொல்காப்பியம் விளக்கமளிக்கின்றது.

12. திருமணம்

தலைவனும், தலைவியும் இணைந்து கற்பு வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணமாகும். எனவே கற்பு வாழ்க்கையின் முதற்கட்டம் திருமணத்தில் தொடங்குகிறது. உடலாலும், உள்ளத்தாலும் இணைந்த தலைமக்களின் கற்பு வாழ்க்கையினைச் சிறந்திடச் செய்யும் பணியினைத் திருமணம் ஆற்றுகிறது. இதன்வழி புதிய உறவு முறைகளை உண்டாக்கித் தருகிறது.

தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் பிறப்பு, குடிமை முதலான பத்தும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும் எனத் தொல்காப்பியம் வரையறுக்கின்றது. (தொல்.மெய்ப்.269) பொருத்தம் கூறும் நிலையிலும் தலைமகன் மிக்கோனாயினும் நீக்கப்படாது எனவும் இயம்புகிறது.

‘மிக்கோனாயினும் கடிவரை இன்றே’

(தொல்.கள.90)

‘இவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு பண்பு இல்லை என்றாலும் தலைமகள் மிக்காளாயினும், ஐந்திணையிற் கடியப்படும்’ என உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். செல்வம் குறைந்த தலைவனுடன் மகிழ்வான கற்பு வாழ்க்கை நடத்தியதனைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. தலைமக்கள் உள்ளப் பொருத்தமும், உணர்வுப் பொருத்தமும் இன்றியமையாதனவாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்துள் தலைவன், தலைவியின் திருமண வயதினைப் பற்றி அறிய இயலவில்லை. பேதைப் பருவத்தினின்று பெதும்பைப் பருவம் வந்துற்ற நிலையில் தலைவி திருமணத்திற்கு ஏற்றவளாகக் கருதப் பெறுகிறாள் என்பதை உணரமுடிகிறது.

12.1 திணைமரபுத் திருமணம்

சங்ககாலத் திருமணம் திணைமரபுத் திருமணம், தீயின்முன்பு நடக்கும் திருமணம் என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். திணைமரபுப்படி நடந்த திருமணத்திற்கு அகநானூறு 86ஆம் பாடல் சான்றாக உள்ளது. இப்பாடல் பழந்தமிழ் மக்கள் நடத்திய திருமணம் குறித்து விளக்கம் தருவதாக அமைந்துள்ளது. திங்கள் உரோகினியோடு கூடிய நாள் திருமணத்திற்குரிய சிறந்த நாளாகக் கருதப்பட்டது. அந்நாளில் வீட்டிற்குமுன் பந்தலிட்டு அதன் கீழ்ப் புதுமணல் பரப்பினர். மனை விளக்கு ஏற்றி மாலைகளைத் தொங்கவிட்டனர். இடையறாது பெருஞ்சோறு அளித்தனர்.

முதுமையான செவ்விய பெண்கள் திருமணத்தைச் செய்து வைத்தனர். புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த மங்கல மகளிர் நால்வர் கூடிக் ‘கற்பினின்றும் வழாது தற்காத்துத் தற்கொண்டானைப் பேணும் தகை சிறந்தாள் ஆகுக’ என வாழ்த்தினர். நீரோடு நெல்லும், மலரும் கலந்து மணமகளின் கூந்தலில் தூவினர். இவ்வாறு வதுவையாகிய திருமணச் சடங்குகள் நிகழ்ந்தமை அறிய முடிகிறது.

மேலும் தமராயினார் தலைவனிடம் தலைவியைத் தந்து ‘பெருமனைக் கிழத்தி ஆகுக’ என வாழ்த்திய செய்தியும் இப்பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

‘உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப, நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி,

மனை விளக்குறுத்து, மாலை தொடரி,

... ..

புதல்வர் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று

வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி

கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோர் பெட்கும் பிணியைஆக!’ என

... ..

வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றை

... ..

கல்லென் சும்மையர், ஞெரேரெனப் புகுந்து

பேர் இறகிழத்தி ஆக எனத் தமர்தர்’

(அகம்.86)

என்று கூறுவதால் தலைவியின் திணைமரபுத் திருமணத்தினை அகநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறே,

‘சகட மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்

கடிநகர் புனைந்து கடவுள் பேணிப்

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை அமிழ’

(அகம்.136:5-7)

என மற்றுமொரு பாடலிலும் திணைமரபு மணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதைப் போலவே,

‘தருமணற் றாழப்பெய் தில்புவ லூட்டி

எருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்

பெருமணம்’

(கலித்.114:12-14)

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடும் மணமும் திணைசார்ந்த திருமணமாகவே உள்ளது. இந்த மரபுத் திருமணத்திற்கு மாறாக,

‘வரையிழி அருவியின் தோன்றும் நாடன்
தீதுஇல் நெஞ்சத்துக் கிளவிநம் வயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயின் எதிர் கொண்டு
தான் மணந்தனையம் என விடுகம் தூதே’ (குறுந்.106:2-6)

என நெய் ஊற்றி மூட்டப்பட்ட தீயின் முன்னர் நடக்கும் சடங்கு மணத்தைக் குறுந்தொகை குறிப்பிட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தலைமக்களின் திருமணமானது, திணைமரபுத் திருமணமாகவும், தீயை வலம் வந்து மணந்துகொண்ட திருமணமாகவும் இருந்தமைக்குச் சங்க இலக்கியப் பாக்கள் சான்றாக அமைகின்றன.

12.2 உடன்போக்குத் திருமணம்

தலைமக்கள் இருவரும் ஊரார், சுற்றத்தார் அறியாமல் இடம்பெயர்ந்து செல்லுவது ‘உடன்போக்கு’ எனப்படும். இதனைத் தொல்காப்பியர் கற்பு வழிப்பட்ட திருமணமாகவே குறிப்பிடுகின்றார்.

‘கொடுப்போர் இன்றியும் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான’ (தொல்.கற்பு.141)

இதன் வழி தலைமக்களின் திருமணம் உடன்போக்குத் திருமணமாகவும் இருந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது.

களவொழுக்கத் திருமணத்தைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர், களவு வெளிப்பட்ட பின்னர் மணத்தல் (அறத்தோடு நின்றல்), களவு வெளிப்படாமுன்னர் மணத்தல் (உடன்போக்கு) என்ற இரண்டு நிலையினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென்று
ஆயிரண் டென்ப வரைதலாறே’ (தொல்.கள.138)

எனவே களவு வெளிப்படாமை வரைதல் என்பது உடன்போக்குத் திருமணமாக இருந்துள்ளது. உடன்போக்குத் திருமணம் குறித்துச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘பறைபட, பணிலம் ஆர்ப்ப, இறைகொள்பு
தொல் மூதாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நால் ஊர்க் கோசர் நல்மொழி போல
வாய் ஆகின்றே - தோழி ஆய் கழல்
சேயிழை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே’

(குறுந்.15)

‘தோழி, அழகிய வீரக்கழலையும் செம்மையாகிய வெள்ளிய வேலினையும் கொண்ட தலைவனுடன் நின் மகள் செய்த நட்பானது, மிகப் பழைய ஆல மரத்தடியின்கண் உள்ள ஊர்ப் பொதுவிடத்தில் தங்குதலையுடைய நான்கு ஊரிலுள்ள கோசரது நன்மையுடைய நீடு மொழி உண்மையாவதைப் போல முரசு முழங்கவும் சங்கு ஒலிக்கவும் செய்தலால் உண்மையாகியது’ என்று தலைவனும் தலைவியும் உடன்போகிப் பின் மணம் புரிந்து கொண்டுள்ளதைக் குறுந்தொகைப் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

12.3 செவிலித்தாய் கையறுநிலை

தலைவி தலைவனுடன் உடன் போனபின்பு, பாலை நிலத்தில் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய் அவர்களைக் காணாமல் வருந்திய கையறு நிலையினையும் உடன்போக்குத் திருமணத்தில் காணமுடிகிறது.

‘ஏமப் பேருர்ச் சேரியுஞ் சுரத்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே’

(தொல்.அகத்.40)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

‘காலே பரிதப் பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள் இழந்தனவே

அகல் இரு விசம்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற இவ் உலகத்துப் பிறரே’

(குறுந்.44)

‘என் கால்கள் நடந்து நடந்து வருந்துகின்றன. என் கண்கள் எதிர் வருவோரைப் பார்த்துப் பார்த்து ஒளியை இழந்தன. இந்த உலகத்தில் என் மகளும் அவள் தலைவனும் அல்லாத பிறர், அகன்ற பெரிய வானத்திலுள்ள மீன்களைக் காட்டிலும் பலராவர்’ என்று தேடித் தேடி அலைந்து தலைவியையும் தலைவனையும் காணாமல் புலம்பும் செவிலித் தாயினை இப்பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய் இடைச்சுரத்தில், செல்வோரிடம் வினவ, அதற்குக் கண்டோர் மொழியும் கூற்றினை,

‘இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானை வழிபடேஇச் சென்றனள்

அறம்தலை பிரியா வாறுமற்று அதுவே’

(கலித்.9:22-24)

எனவரும் கலித்தொகைப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. உடன்போக்கினை அறத்தினின்று பிரிந்து போகாத நெறி எனச் சுட்டிக் காட்டி, தேடிச் சென்று அவர்களிருவருக்கும் துன்பம் தரவேண்டாம் எனக் கூறுவதும், சிறந்த ஒருவனை மணந்து கொள்ளும் தன்மையால் சிறந்த கற்புடையவளாக உள்ளாள் எனக் கூறுவதும் உடன்போக்குத் திருமணத்திற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

13. கற்பொழுக்கச் சிறப்பியல்பு

தலைமக்களின் கற்பொழுக்கமானது குறிஞ்சி முதலான ஐந்திணைக்கும் உரிய பொது ஒழுக்கமாகும். கற்பொழுக்கம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்குப் பேசுமிடங்கள் (கூற்றுகள்) அவசியமாகின்றன. பேச்சானது விளைவினை உண்டாக்குவதால் நல்ல விளைவிற்கு நல்ல பேச்சுத் தேவையாகிறது. முறையற்ற பேச்சுகள் வாழ்வினை மட்டுமின்றி நல்லன எல்லாவற்றையும் முறித்து விடக் கூடியதாகும். எனவே கற்பொழுக்கத்தில் அகமாந்தர் பேசுமிடங்கள் குறித்து ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

14. கற்பொழுக்கக் கூற்றுகள்

களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பொழுக்கத்திலும் தலைமக்களின் ஒழுகலாறுகளை அவர்தம் கூற்றிற்கு உரியவர் குறித்துத் தொல்காப்பியம் வரையறுத்துள்ளது.

‘பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை

ஆணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்

பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா

முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்

தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்’

(தொல்.செய்.491)

பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர், பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி, ஆகிய பன்னிருவரும் கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியர் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். செவ்விலக்கியப்

பாடுபொருள் சிறப்பு கருதித் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலித்தாய் ஆகியோரின் கூற்றுகள் குறித்து எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பாணன் முதலியோர் தலைமக்களின் ஒழுகலாறுகள் எல்லாவற்றிலும் உடன்வருவதில்லை என்பதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றன.

15. தலைவன் கூற்று நிகழுமிடங்கள்

களவொழுக்கத்தினைப் போலவே கற்பொழுக்கத்திலும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டச் செல்வதைத் தவிர்ப்பவனாகவே உள்ளான். எனினும் தலைவியை ஆற்றாவித்துப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டித் திரும்பும் நிலையினையும், வினை மீண்டு வரும் வழியில் தலைவியின் நினைவுக் காரணமாகத் தனது ஆற்றாமையினையும், தலைவியின் மாண்புகளையும் தேர்ப்பாகனிடம் எடுத்துரைக்கும் நிலையினையும், வினைமுடிந்து தலைவியுடன் செவ்வனே இல்லறம் நடத்தும் நிலையினையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. தலைவியுடன் அவ்வப்போது கருத்து வேறுபாடு காரணமாக ஊடல் ஏற்பட்டாலும் வாயில்கள் வழி இருவரும் இணைந்து இல்லறம் நடத்தும் விதத்தினையும் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய சூழல்களில் தலைவனிடத்துக் கூற்றுகள் நிகழ்கின்றன.

கற்பொழுக்கத்தில் தலைமகனிடத்து நிகழும் கூற்றுகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘கரணத்தின் அமைந்து முடிந்தகாலை

நெஞ்சுதளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக்கண்ணும்

எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்

அஞ்சவந்த உரிமைக் கண்ணும்

... ..

விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்

மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும்

கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும்

ஏனை வாயில் எதிரொடு தொகைஇப்

பண்ணமை பகுதி முப்பதினொரு மூன்றும்

எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன்’

(தொல்.கற்ப.144)

இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன.

15.1 உரைத்திசின் நெஞ்சே!

கற்பு வாழ்க்கையில் பொருள் தேட வேண்டுமென்று துணிந்த நெஞ்சை நோக்கி, தலைவியின் பிரிவு ஆற்றலரிது எனத் தலைவன் கூறிச் செலவினைத் தவிர்க்கின்றான். அவ்வகையில் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குக் கூறும் வகையில் தலைவனின் கூற்றானது அமைகின்றது.

‘ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்எனச்
செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு
அம்மா அரிவையும் வருமோ

எம்மை உய்த்தியோ உரைத்திசின் நெஞ்சே’ (குறுந்.63)

‘இரவலருக்குக் கொடுத்தலும், இன்பங்களை அனுபவித்தலும் பொருளில்லாத வறியவர்களுக்கு இல்லை என்று கருதிப், பொருள் செய்தற்குரிய செயல்களை மிகவும் எண்ணிச் செய்கின்றார். அச்செயல் செய்வதற்குத் துணையாக அழகிய மாமை நிறத்தையுடைய தலைவியும் வருவாளோ! எம்மை மட்டும் தனியாகச் செலுத்துகின்றாயோ? சொல்லுவாயாக. நெஞ்சே! யாது நின் கருத்து’. என்று தலைவன் தன் நெஞ்சினை நோக்கி வினவுகின்றான்.

ஈட்டிய பொருளால் பெறக் கூடிய இன்பத்தை எண்ணி, இப்போது, தலைவியோடு பெற்றுவரும் இன்பத்தை இழக்க மாட்டேன் எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான். தலைவி தன்னுடன் வரவில்லை என்றால் அவளுடைய மாமை நிறம் சிதையும். ஆதலின் தனித்துச் செல்ல உடன்பட்டிலன். இல்லுறை மகளிர் மனை துறந்து தம் தலைவர் வினைமேற் செல்லும் இடங்களுக்குச் செல்லார் என்பதால் ‘அரிவையும் வருமோ’ என நெஞ்சிடம் வினவினான்.

வறியவர்க்கு ஈந்து, எஞ்சியதை நுகர வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு பற்றி ஈதல் பற்றி முதலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு சேறலுமின்றிப் பிரிதலுமின்றி வருந்துவதால் அவன் செலவழுங்கியமை புலப்படுகிறது. அச்செலவழுங்குதலும், தலைவியை ஆற்றிவித்துப் பின்பு பிரிதலைப் பொருளாக உடையதனை உணரமுடிகின்றது.

எனவே பொருள் ஈட்டி, இல்லறம் நடத்துவதே கற்பொழுக்கத்தின் கடமையாக இருந்துள்ளதைத் தலைவன் கூற்று வாயிலாக அறியலாம்.

15.2 முல்லை சான்ற கற்பினள்

கற்பொழுக்கத்தில் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வினை முடிந்து திரும்பி வரும் வரையில் இல்லின்கண் தலைவி காத்திருத்தல் முல்லைத்

திணைக்குரிய உரிப்பொருள் ஆகும். அவ்வகையில் வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் பேசுவதாக அமைந்த முல்லைத்திணைப் பாடல் குறித்து நற்றிணை எடுத்துரைக்கிறது.

‘அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்,

மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே’ (நற்.142:9-11)

‘இரவு நேரத்தே விருந்து வரினும் உவக்கும் தலைவி, எனது சொற்கேட்டு இல்லத்திலிருந்து நல்லறம் செய்யும் கற்பினையும், மென்மையான இயல்பினையும் உடையவள். அவள் தங்கியிருப்பதும் பொய்யாத வருவாயுடையதுமான ஊர் காட்டகத்தே அமைந்தது’ என்பது தலைவன் கூற்றாகும்.

‘முல்லை சான்ற கற்பு’ என்று தலைவன் கூறியது முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகிய ஆற்றியிருக்கும் தன்மையினைச் சிறப்பிக்கிறது. அத்தகைய தலைவி நாகரிகமும் பண்பாடும் மிக்கவள் என்பதை அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும் என்பதால் உணரமுடிகிறது. தலைவி மென்மையான சாயலும், பொறையும் உடையவளாதலின் மெல்லியல் குறுமகள் என்று தலைவன் குறிப்பிட்டுள்ளமை புலப்படுகிறது.

இவ்வாறு கற்பொழுக்கத்தில் தலைவியின் பண்பினைத் தலைவன் கூற்று வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

15.3 எமக்கே வருகதில் விருந்தே!

தலைமக்களின் ஊடலை எடுத்துரைப்பது மருதத் திணைப் பாடல்களாகும். தலைவன் தலைவி இருவரும் ஊடல் கொள்வதும் பின்பு வாயில்கள் மூலமாக அவர்கள் இணைவதும் கற்பு வாழ்க்கையில் இயல்பாக இருந்துள்ள ஒழுகலாறாகக் கருத முடிகிறது. ஊடல் தணிக்கும் வாயில்களாகத் தொல்காப்பியர்,

‘தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப’

(தொல்.கற்.191)

என்று வரையறுத்துள்ளார். தலைவி தன்னிடம் ஊடல் கொண்டிருப்பதைப் பொறுக்க இயலாத தலைவன், விருந்தினர் வந்து தம் ஊடலைத் தீர்க்க மாட்டாரா

என ஏங்குகிறான். பிறகு விருந்தினரை வாயிலாகப் பெற்று மகிழ்கிறான். அவ்வாறு விருந்து வாயிலாகப் புக்க தலைவனை நற்றிணை எடுத்துரைக்கிறது.

‘தடமருப்பு எருமை மடநடைக் குழவி

... ..

பிறை நுதல் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அம்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து
அட்டிலோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பு ஆன்று
சிறு முள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே’

(நற்.120)

‘வளைந்த மருப்பையுடைய எருமையின் இளநடைக் கன்றுகள் தூண்கள் தோறும் கட்டப்பட்ட, காணத் தகுந்த நல்ல இல்லில் வளைந்த குழை என்னும் காதணி அணிந்த தலைவி வாழ்கிறாள். சிறு மோதிரம் அணிந்த மெல்லிய விரல் சிவக்கும் படியாக வாழையிலையின் பருத்த அடிக்காம்பைத் திறம்பட அரிந்து வகைப்படுத்திய பின் சமையல் செய்வதால் புகையுண்டு மாறுபட்ட கண்ணையுடையவளாய் இருக்கிறாள். அழகான பிறை போன்ற அவள் நுதலில் சிறிய நுண்ணிய பல வியர்வைத் துளிகள் தோன்றுகின்றன. அவற்றை அழகிய சேலையின் முன்தானையால் துடைத்துக் கொள்கிறாள். நம்மைப் புலந்தாலும் அழகிய மாமை நிறத்தையுடைய அவள் விருந்தினர்க்காகச் சமையல் செய்கிறாள். இத்தகைய நிலையை ஏற்படுத்தும் விருந்து எமக்கு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு வந்தால் நம்மைப் புலந்த அம்மகள் சினம் நீங்கி, சிறிய கூரிய பற்கள் தோன்றப் புன்முறுவல் கொள்வாள். அத்தகைய அவளது முகத்தை நாம் காணப் பெறுவோம். அது எம் விருப்பம்’ என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

காணத் தகுந்த நல்ல இல்லம் என்பதும், இல்லத் தலைவி தன் இல்லம் வந்துள்ள விருந்தினரை உண்பிக்க அட்டில் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளாள் என்பதும் தலைவன் கூற்றினால் அறியலாம். ‘விருந்து, முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும்’ என்பதால், விருந்தினரை இன்முகம் காட்டி வரவேற்க வேண்டும் என்பதில் ‘சிறுமுள் எயிறு தோன்ற முறுவல் கொண்ட முகம்’ காட்டினாள் என்பதும் உணரமுடிகிறது.

தலைமக்கள் இல்லறம் நடத்தும் மனைக்குச் சென்று வந்த செவிலி நற்றாயிடத்துத் அவர்களின் இல்லற மாண்பு குறித்துப் பேசுவதனைக் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

அமிழ்தினும் இனிய உணவினைச் சுவை மிகச் சமைத்துத் தன் கணவனுக்குக் கொடுப்பதில் பேரார்வம் கொள்வது பெண்டிரின் இயல்பாகும். தான் அன்பினால் சமைத்த நல்லுணவினை இனியது எனச் சொல்லித் தன் கணவன் உண்ணுதலைக் கண்டு மகிழ்தலைக் காட்டிலும் மனைவிக்குப் பெறுதற்கரிய சிறந்த மகிழ்ச்சி வேறொன்றுமில்லை.

தலைவி சுவைமிக்க புளிக் குழம்பினைச் சமைத்துத் தன் தலைவனை உண்பித்த திறத்தினைக் குறுந்தொகை வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான் துழந்து அட்ட தீம் புளிப்பாகர்

இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே’ (குறுந்.167)

அடுக்களையில் பணி மிகுதியால் நெகிழ்ந்த ஆடையினைத் தயிர் பிசைந்த கையினால் விரைந்து இறுகவுடுத்திக் கொண்டு, தாளிப்பின் நறும்புகை தன் கண்ணில் படிந்து, மணங்கமழ நன்றாகத் துழாவிச் சமைத்த புளிக் குழம்பினைத் தன் கணவன் மிகவும் சுவையுடைதென்று விரும்பி உண்ணுதலைக் கண்டு தலைவியின் முகம் மகிழ்ச்சிக் குறிப்புடன் விளங்கியது. எனவே தலைவி தன் தலைவனுக்கு வேண்டியவற்றை அவன் மகிழும்படி செய்து தருகின்றாள் என்பது செவிலிக் கூற்று வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டச் செல்ல மனமில்லாதவனாகவும், பின்பு பொருளீட்டி வந்து தலைவியுடன் இல்லறம் நடத்துபவனாகவும் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

16. தலைவி கூற்று நிகழுமிடங்கள்

கணவனது வாழ்க்கைக்குத் துணையாய் நின்று அன்பினால் ஒன்றி வாழும் மகளிர், வாழ்க்கைத் துணையெனப் பாராட்டப் பெற்றனர். மனையின்கண் இருந்து மனையறம் நிகழ்த்தும் உரிமை மகளிர்க்கே வழங்கப்பெற்றது. அதனால் மனைவி,

இல்லாள் என்ற பெயர்கள் பெண்களுக்கு உரியவாயின. மனை வாழ்க்கையில் பொலிவினைத் தரும் மனைவியை ‘மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல்’ எனப் பாராட்டிப் போற்றுகின்றனர். அத்தகைய இல்லத் தலைவியின் மாண்புகளாகத் தொல்காப்பியர்,

‘கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்’ (தொல்.கற்ப.150)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவனைப் போன்றே தலைவியும் பிரிவினை ஆற்றாதவளாய் இருக்கின்றாள். எனினும் தலைவனின் தேற்றுதல் மொழியாலும், அவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையாலும் ஆற்றியிருக்கின்றாள். இப்படிப்பட்ட சூழல்களில் பெரும்பாலும் தலைவியானவள் தோழியிடத்துக் கூற்று நிகழ்த்துவதனைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

கற்பொழுக்கத்தில் தலைவியின் கூற்றுகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘அவன் அறிவாற்ற அறியு மாகலின்
ஏற்றம் கண்ணும், நிறுத்தற் கண்ணும்
உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கில்
பெருமையின் திரியா அன்பின் கண்ணும்
... ..
காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
கிழவோள் செப்பல் கிழவதென்ப’ (தொல்.கற்ப.145)

இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

16.1 செல்வார் அல்லர்

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டச் செல்லுகின்றான். அப்பிரிவினால் மெலிந்த தலைவி தோழியிடத்துக் கூற்று நிகழ்த்துவதைக் குறுந்தொகை எடுத்துரைக்கிறது.

‘செல்வார் அல்லர் என்று யான் இகந்தனனே
ஒல்வாள் அல்லள் என்று அவர் இகந்தனரே
ஆயிடை இருபேர் ஆண்மை செய்த பூசல்
நல்அராக் கதுவியாங்கு என்

அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குறுமே’

(குறுந்.43)

‘தோழி, தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்வார் என்று எண்ணி அவர் செலவை விலக்காமல் சோர்ந்திருந்தேன். அவர் தமது பிரிவைத் தெரிவித்தால் அதற்கு இவள் உடன்பட மாட்டாள் என்று எண்ணி என்னிடம் கூறாதிருந்தார். அதனால் இருவரிடத்தும் தோன்றிய இருவகை பேராண்மைகளால் விளைந்த மாறுபாட்டினால், என் துன்பமுடைய நெஞ்சு நல்ல பாம்பு கடித்ததினால் வருந்துவதைப் போல இப்போது மிக்க கலக்கத்தினை அடைந்துள்ளது.’

எனவே தலைவன் சொல்லாமல் பிரிந்து சென்றதால் ஏற்பட்ட துயரமானது உயிர் போக்கக் கூடிய துன்பமாக அமைந்துள்ளது என்று தலைவி கூறுவது தலைமக்களின் பேரன்பினைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

16.2 அவர் பொய்வழங்கலரே

பருவ வரவினைக் கண்டு தலைவி தோழியிடத்துப் பேசும் பாங்கினைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது. பொருளீட்டச் செல்லும் தலைவன் தலைவியிடம் கார்காலத்தில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் செல்லுகிறான். அக்கார்காலம் வரவும், தலைவன் திரும்பாத நிலை கண்டு தலைவி எவ்வாறு ஆற்றுவாள் எனத் தோழி அச்சமுறுகிறாள். இதனை உணர்ந்த தலைவி, ‘கானம் அவர் வரும் கார்காலத்தைக் காட்டிற்றாயினும், யான் இது கார்காலம் என்று தேறேன். அவர் பொய் கூறார் ஆகலின்’ தான் ஆற்றுவேன் என்று தலைவி கூறுவதைக் குறுந்தொகைப் பாடல்,

‘கானம், கார் எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர்பொய் வழங்கலரே’

(குறுந்.21:4-5)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இக்கருத்தினை நற்றிணைப் பாடலிலும் காணமுடிகிறது.

‘நிலம் புடைபெயர்வதாயினும், கூறிய

சொல் புடைபெயர்தலோ இலரே வானம்

நளிகடல் முகந்து, செறிதக இருளி

கனை பெயல் பொழிந்து, கடுங்குரல் பயிற்றி

கார்செய்து என் உழையதுவே'

(நற்.289:2-6)

‘உலகம் நிலை மாறினாலும் தலைவர் தான் கூறிய சொல்லிலிருந்து நிலை மாறுதல் என்பது இல்லாதவர். மேகம் குளிர்ந்த கடலில் நீரை முகந்து, இருண்டு, மழையைப் பொழிந்து கடுங்குரல் இடியைப் பலமுறை இடித்து, கார்காலத்தைச் செய்து விட்டு என் அருகில் வந்துள்ளது’ என்று கார்காலத்தின் தன்மையினையும் தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையினையும் தலைவி கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

16.3 சாதல் அஞ்சேன்

தலைவன் உலகியற் கடமை நோக்கித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற காலத்து, அவனுடைய பிரிவிற்கு வருந்தாது குறித்த நாளளவும் ஆற்றியிருந்து மனையறம் நிகழ்த்துதல் தலைவியின் இயல்பாக இருந்துள்ளது. அவ்வாறு மனையறம் ஆற்றும் தலைவி தலைவனின் பிரிவு குறித்துத் தோழியிடம் தன் நிலைப்பாட்டினை எடுத்துரைக்கின்றாள்.

‘சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன்கொல் என் காதலன் எனவே'

(நற்.397:7-9)

‘என் தலைவன் பிரிவதால் இறந்து போக அஞ்சவில்லை. அங்ஙனம் இறந்து மறுபிறப்பு எய்தினால் என் தலைவனை மறக்க நேருமோ என அஞ்சுகிறேன்’ என்று தான் ஆற்றியிருப்பதைத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

மறுபிறவியிலும் தலைவனுடனான தொடர்பு தொடர வேண்டும் என்று விரும்புவது தலைவியினது, தன்மையினைக் காட்டுகிறது. இப்பொருள்பட அமைந்த மற்றொரு சூழலைக் குறுந்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது.

‘இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீ ஆகியர் எம் கணவனை

யான் ஆகியர் நின்நெஞ்ச நேர்பவளே'

(குறுந்.49)

என்பது தலைவி, தலைவனிடத்துக் கூறும் கூற்று மொழியாகும். ‘இப்பிறப்பு மாறி, மறுபிறப்பு வருவதாயினும், நீ என் கணவன் ஆகுக. நின் மனம் ஒத்தவள் யானே ஆகுக’ என்று கூறுவது கற்புடை மகளிர் பிறர் நெஞ்சு புகார் ஆதலின் தன் நெஞ்சில் நேர்பவனாய்த் தலைவன் விளங்குவது பெறப்படுகிறது.

16.4 இல்லற மாண்பு

கணவனை உணவு முதலானவற்றால் பேணிக்காத்தலும், அவனது வருவாய்க்குத் தக்கபடி குடும்பச் செலவினை அமைத்துக் கொள்ளுதலும், உள்ளது கொண்டு உள்ளந் திருந்தும் அமைதியினை உடையளாதலும், பெரியோர்களையும், விருந்தினர்களையும் பேணிப் போற்றுதலும், தன் குடும்பத்திற்குப் புகழ் உண்டாக்குதலும் மனைவியின் மாண்புகளாகும். இத்தகைய மாண்புகளைக் கொண்டவளாய்ச் சங்க இலக்கியத் தலைவி விளங்குவதனை அவளின் கூற்று வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

‘பிறந்த வீட்டிலிருந்து நுகரும் இனிய தேன் கலந்த பாலைக் காட்டிலும், என் தலைவனுடன் சென்ற போது பருகிய மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கிய சின்னீர் எனக்குப் பெரிதும் சுவையுடையதாயிற்று’ எனத் தோழியிடம் தலைவி கூறுவதனை ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடுகிறது.

‘அன்னாய் வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் படப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய - அவர் நாட்டு

உவலைக் கூவற் கீழ்

மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே’

(ஐங்.203)

தலைவனோடு இருந்து விருந்தோம்பி நல்லறம் செய்து எஞ்சியது உண்பது தந்தையின் மனையில் தன் உடலாக்கம் ஒன்றே கருதிப் பருகும் தேன், பாலினும் கலங்கிய நீர் இனியதாயிற்று என்று தலைவி கூறுவதை அறிய முடிகிறது.

இப்பொருள்பட அமைந்துள்ள தலைவியின் இல்லற மாண்பினைச் செவிலிக் கூற்று வாயிலாகவும் அறியமுடிகிறது. ‘தலைவன் குடும்பம் வறுமையுற்ற போது தலைவியினது தந்தை, தன் மகள் வீட்டிற்கு வேண்டிய உணவு முதலான பொருள்களை நிறையக் கொடுத்தனுப்பினான். தந்தையின் பொருளைப் பெற்றுத் தாம் இனிதாக வாழ்தல் தகுதியன்று என உணர்ந்த தலைவி அப்பொருளைக் கொள்ளாது, தன் தலைவன் ஈட்டிய சிறுபொருளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு பொழுது விட்டு ஒரு பொழுது உண்டு தன் குடும்பத்தைப் போற்றி வரும் செம்மை பெற்றாள்’ என்று தலைவியின் இல்லற மாண்பு குறித்துச் செவிலித் தாய் கூற்று மூலம் அறிய முடிகிறது. இதனை,

‘பிரசம் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்

விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒரு கைஏந்தி,

... ..

ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டி
 அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள் கொல்?
 கொண்ட கொழுநன் குடி வறன் உற்றென,
 கொடுத்த தந்தை கொழுந் சோறு உள்ளாள்,
 ஒழுக நீர் நுணங்கு அறல் போல,
 பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறு மதுகையளே!' (நற்.110)

தேன் கலந்த பாலை உண்ண மறுத்து ஓடிய சிறுபெண் பருவமடைந்து, தானே தன் வாழ்க்கைத் துணை தேடிக்கொண்டு இல்லறம் நடத்தும், அறிவும் ஒழுக்கமும் எங்ஙனம் பெற்றாள் என்று செவிலி வியப்படைவதை இந்நற்றிணைப் பாடல் நவில்கிறது.

தன் குடும்பத்தின் வறுமையினைத் தந்தைக்கும் புலப்படுத்திக் கொள்ளாத தலைவியின் மாண்பு நன்கு உணரமுடிகிறது. அத்துடன் தேவருலகத்தில் நுகரப் பெறும் இன்பத்தை விடத் தம் தலைவனுடனிருந்து நுகரும் துன்பம் இனியதென்பது கற்பொழுக்கத் தலைவியின் எண்ணமாக இருந்துள்ளது. எனவே குடும்ப வாழ்க்கையில் உண்டாகும் துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு தம் கடமையைச் செய்யும் திறம் கற்பு வாழ்க்கையின் தனிச் சிறப்பாக இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு கற்பு வாழ்க்கையில் பிரிவுக்காரணமாக வரும் துன்பத்தை ஆற்ற இயலாதவளாயும், தலைவன் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக் காரணமாக ஆற்றியிருந்து, வினை முடிந்து மீண்ட தலைவனுடன் இணைந்து இல்லறம் போற்றிச் சுற்றம் ஒம்புதலையும் தலைவி கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

17. தோழி கூற்று நிகழுமிடங்கள்

களவொழுக்கத்தினைத் தொடர்ந்து தோழி, கற்பு வாழ்விலும் தலைவியுடன் உறைந்து அவளது நல்வாழ்விற்கு அடித்தளமிடுகிறாள். இல்லறம் சிறக்கவும், மேம்பாடு அடையவும் பலவித அறிவுரைகளையும், வாழ்வியல் உண்மைகளையும் தலைமக்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவன், தலைவி கற்பு வாழ்வில் மகிழ்ச்சி நிலைபெறப் பல வகைகளில் தோழி உதவுகின்றாள்.

கற்பொழுக்கத்தில் தலைவனைப் பாராட்டும் இடத்தும், பிரிவு காரணமாகத் தலைவியை ஆற்றாவிக்குமிடத்தும், தலைவியின் அன்புக்குரியவனாகத் தலைவனை ஆக்குமிடத்தும், தலைவனின் பிழையினைக் சுட்டிக் கூறுமிடத்தும், தலைவியின் ஊடல் தீர்க்குமிடத்தும் தோழி கூற்று நிகழ்த்துகின்றாள்.

கற்பொழுக்கத்தில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள் குறித்துத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘பெற்றகு அரும் பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெற்குகரு மரபின் சிறப்பின் கண்ணும்
அற்றம் அழிவு உரைப்பினும், அற்றம் இல்லாக்
கிழவோள் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்

... ..

பிரியுங்காலை எதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி எல்லாம்

தோழிக்குரிய என்மனார் புலவர்’ (தொல்.கற்ப.148)

இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

17.1 கடிது வருவர்

பொருளீட்டும் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிந்தபோது ‘அவர் நம்மை நினைப்பாரோ, நினையாரோ’ என்று கருதிக் கவலையுற்ற தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிப்பதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது.

‘உள்ளார் கொல்லோ தோழி! கள்வர்
பொன் புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்
உகிர் நுதி புரட்டும் ஓசை போல,
செங்காற் பல்லி தன்துணை பயிரும்
அம்காற் கள்ளிஅம்காடு இறந்தாரே’

(குறுந்.16)

‘தோழி! ஆறலை கள்வர், இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட தம் அம்பின் செம்மை காணும் பொருட்டு அதனைத் தம் நக நுனியில் புரட்டுதலால் உண்டாகிய ஒலியைப் போல, செம்மையாகிய கால்களையுடைய ஆண்பல்லியானது தன் துணையாகிய பெண் பல்லியை அழைத்தற்கு இடமாகிய கள்ளிகளையுடைய பாலையைக் கடந்து பொருள்வயின் சென்ற தலைவர் நம்மை நினையாரோ?’ என்று தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

பொருள்வயிற் சென்ற தலைவனுக்கு வழியிடைக் காட்சியும், ஒலியும் தலைவியை நினைவுப்படுத்த விரைவில் வருவார். எனவே அதுவரை

ஆற்றியிருப்பாயாக என்று தலைவிக்குத் தோழி உணர்த்துகிறாள். இப்பொருள்பட அமைந்துள்ள மற்றொரு பாடலையும் தோழிக் கூற்றால் அறிய முடிகிறது.

‘நசைபெரிது உடையர் நல்கலும் நல்குவர்

பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென் சினை யாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின தோழி! அவர் சென்ற ஆறே’

(குறுந்.37)

‘தோழி! தலைவர் நிற்பால் விருப்பம் மிக உடையவர். தலையளி செய்தலும் உடையவர். அவர் செல்லும் வழிகளில் பெண்யானையின் பசியை நீக்கும் பொருட்டுப் பெரிய துதிக்கையை உடைய ஆண்யானை மெல்லிய கிளைகளை உடைய ‘யா’ மரத்தின் பட்டையை உரித்து அதன் நீரை அப்பெண் யானையைப் பருகச் செய்யும் காட்சியைக் கண்டவிடத்து, நமக்கு அருளுதலை எண்ணி விரைந்து வருவார்’ என தலைவன் பிரிவை எண்ணி வருந்தும் தலைவியிடம் தோழி கூறுவதாகக் குறுந்தொகை எடுத்தியம்புகிறது.

இடைச்சுரத்தின் கண், அன்பை வெளிப்படுத்தும் காட்சிகளைக் கண்டு, விரைந்து வருவர் எனவும் பிரிந்து செல்வதற்கு முன்பே, தலைவியிடத்து அன்புடைய காட்சிகளைக் கண்டவழி பேரன்புடையராவர் எனவும் தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள். இவ்வாறு அ.ஃறிணை உயிரினங்கள் கூடத் தலைமக்களின் வாழ்விற்கு உறுதுணையாய் இருப்பதைத் தோழிக் கூற்றால் அறிய முடிகிறது.

17.2 நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

தலைவிக்குத் தலைவன் மீது ஊடல் உண்டான விடத்துத் தோழி தலைவனை நெருங்கிப் பேசுவதனை நற்றிணை எடுத்துரைக்கின்றது.

முகத்தைக் களிப்புடன் வைத்துக் கொண்டு சொல்லில் கடுமையினை வெளிப்படுத்துவது செங்கடு மொழியாகும். தலைமகளிடத்து ஊடல் ஏற்படும் போது, அவர்கள் மனதை நல்ல நினைவுகளில் திருப்புவதற்குத் தோழி கையாண்ட உளவியல் முறை இயற்பழித்து மொழிவதாகும். அவ்வாறு தலைவியின் ஊடல் தீரும் வண்ணம் தலைவனிடத்துப் பேசுவதனை,

‘நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வம் அன்று தன் செய்வினைப் பயனே

சான்றோர் செல்வம் சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சம் பண்பின்

மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே'

(நற்.210)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. 'உள்ளதும் இல்லதும் சேர்த்து அள்ளிவிட்டுப் பேசுதலும் விரைந்து செல்பவற்றை ஊர்ந்து செல்லுதலும் செல்வம் அல்ல. அவையெல்லாம் செய்த வினையின் பயனாக வந்து வாய்க்கக் கூடியவை. சான்றோர் செல்வம் என்று போற்றக் கூடியது யாது எனில், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் துன்பம் கண்ட போது அஞ்சி, நெகிழ்ந்துருகி அதனைப் போக்கி இனியராய் விளங்கும் தன்மையே உண்மையான செல்வம் ஆகும்' என்று தலைவியின் ஊடலை தீர்க்கும் பொருட்டுத் தலைவனிடம் தோழி, கூற்று நிகழ்த்துவதை நற்றிணை நவில்கிறது.

'தலைவி துன்பப்படும்போது, அதைக் கண்டு இரக்கப்படும் தோழி தலைவனிடம் பண்போடு அத்துன்பத்தைப் போக்கி ஆறுதல் கூறி, இனிய செயல் செய்திடுக' என்பதனை உணர்த்தித் நல்வழிப்படுத்துவதை அறிய முடிகிறது.

தலைவன் தலைவி இருவரும் ஊடல் காரணமாகப் பேசாமல் இருந்தால் நன்மை விளையாது என இருவருக்கும் இடையில் ஊடல் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தோழி செயல்படுவதை,

'புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்துஞ்

சொலத்தகு கிளவி தோழிக்குரிய'

(தொல்.கற்.155)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது.

இவ்வாறு கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன் பொருளீட்டச் சென்ற விடத்துத் தலைவியை ஆற்றுவிப்பவளாகவும், ஊடல் கொண்ட விடத்து வாயில் நேர்ந்து அவர்களை நன்னெறிப்படுத்துபவளாகவும், இல்லறம் சிறக்கத் தலைமக்களுக்கு அறிவுரை வழங்குபவளாகவும் தோழி இருக்கின்றாள். மொத்தத்தில் தலைவிக்கு எல்லா வகையிலும் உற்ற துணையாய் இருப்பதனை அறிய முடிகிறது.

18. கற்பொழுக்கத்தில் இடையூறுகள்

களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பு வாழ்விலும் தலைமக்களுக்கு இடையூறுகள் இருந்துள்ளன. தலைவன் பொருள் காரணமாகவும், பரத்தையற் காரணமாகவும் பிரிதல் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்துள்ளது. இத்தகைய பிரிவு காரணமாகத் தலைவி ஆற்றியிருப்பினும் ஊரார் குறித்த அலர்

என்பது கற்பு வாழ்க்கையின் இடையூறு என்று கூறலாம். கற்பொழுக்கத்திலும் ஊரார் அலர் இருந்துள்ளதனைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘களவும் கற்பும் அலர்வரை வின்றே’

(தொல்.கற்ப.160)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய இடையூறுகள் குறித்துச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

18.1 ஊரார் அலர் (கற்பொழுக்கம்)

தலைவியின் பிரிவாற்றாமை கருதித் தோழி வருந்தியவழித் தலைவி அவளுக்குத் தன்னிலையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ள பாடலில் ஊரார் அலர் குறித்த செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

‘எறும்பி அளையின் குறும்பல் சுனைய

உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறி,

கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்

கவலைத்து என்ப அவர் தேர்சென்ற ஆறே

அது மற்று அவலம் கொள்ளாது

நொதுமல் கழறும் இவ் அழுங்கல் ஊரே’

(குறுந்.12)

‘தலைவர் சென்ற வழியானது, எறும்பின் வளையைப் போல குறுகிய பலவாகிய சுனைகளை உடையது. கொல்லனது உலைக்களத்து உள்ள பட்டடைக் கல்லைப் போன்ற வெம்மையுடைய பாறையின் மேல் ஏறிச் செல்லும் அருமைத்து. வளைந்த வில்லை உடைய எயினர் சாதியினர், வழிப்போக்கர் பொருளைக் கவரும் இடமாகிய கவர்த்த வழிகளையுடையது என்று கண்டோர் கூறுவர். இத்தகைய ஆரவாரத்தை உடைய ஊரானது அவ்வழியின் கொடுமையைப் பற்றி எண்ணாது, வேறுபட்ட சொற்களைக் கூறி என்னை இடித்துரைக்கும்’ என்று தலைவி கூறுகிறாள்.

தலைவன் சென்ற வழியில் உணவளிப்பது எறும்பின் புற்று. நீர் தருவது அறுநீர்ச் சுனை, உறைவிடம் உலைக்கல் அன்ன பாறை. வாழ்வோர் அம்புகளைத் தேய்த்துத் தீட்டும் வேட்டுவர் எனத் தலைவி இடையூறுகளை எண்ணிக் கலங்கினாள். வழியின் வெம்மையும், மயக்கமும், ஆறலை கள்வர் அச்சமும் தலைவியின் துயரத்திற்குக் காரணமாயின. இவற்றை அறியாது, தோழி தன்னை அயலவர் போல் இடித்துரைத்தல் தகாது என்று கூறினாள்.

இங்கு ஊர் என்பது தோழியைக் குறித்தாலும் தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவியை ஊரார் என்ன சொல்லுவார்களோ என்ற நிலையினைத் தலைவியின் கூற்று வாயிலாக அறிய முடிகிறது. எனவே பிரிவு ஒரு புறமிருந்தாலும் ஊரார் குறித்த அலர் காரணமாகத் தலைவி அஞ்சி வாழும் நிலையினை உணர முடிகிறது.

18.2 மல்லல் ஊரன் (பரத்தமை)

தலைவனது பரத்தமை காரணமாகத் தலைவிக்கு இடையூறுகள் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது. பரத்தையின்பால் சென்று மீண்ட தலைவன் தலைவியுடன் சேரத் தூது அனுப்புகிறான். தூதுவர் தலைவியின் சம்மதத்தை வேண்டிய பொழுது, தலைவி சம்மதித்தாள் என்பதை அறிந்த தோழி அதைப் பாங்காயினார்க்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள்.

‘காலை எழுந்து கடுந் தேர் பண்ணி

வால் இழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற

மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிது பெரிது என

மறுவரும் சிறுவன் தாயே

தெறுவது அம்ம இத்திணைப் பிறத்தல்லே’

(குறுந்.45)

காலையில், விரைந்து செல்லும் தேரை அலங்கரித்து, தூய அணிகலன்களை அணிந்த பரத்தையரைத் தழுவி இன்புறும் பொருட்டுச் சென்ற, வளப்பம் பொருந்திய ஊரினையுடைய தலைவன் பெரிதும் விளக்கத்தையுடையவன் ஆயினன் என்று எண்ணி மகப்பெற்ற தலைவி அவனை ஏற்றுக் கொள்வாள். ஆயினும் மனத்தினுள் வருந்துவாள். அவள் வருந்துதற்குரிய செயலைத் தலைவன் செய்யினும், அதனை மன்னித்து மறந்து வாயில் நேரதற்குரிய தலைவி, இவ்வுயர் குடியில் பிறத்தல் இவ்வாறெல்லாம் இடருறத் தக்கது போலும் என உள்ளம் கலங்கினாள்.

பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் கற்பொழுக்கமாகும் என்பதை இப்பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது.

பரத்தையில் பிரிந்து மீண்டு வந்த தலைவனுக்காகத் தூது வந்த தோழியை நோக்கித் தலைவி வாயில் மறுத்துக் கூறியதனையும் மற்றொரு பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

‘நோம் என்நெஞ்சே நோம் என்நெஞ்சே

புன் புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்கு இன்புதுமலர் முட் பயந்தாஅங்கு

இனிய செய்த நம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம், என் நெஞ்சே’

(குறுந்.202)

‘முன்பு இனியவற்றைச் செய்த நம் தலைவர் இப்பொழுது நெருஞ்சி முள் போன்று இன்னாதனவற்றைச் செய்து ஒழுகுதலால் என் நெஞ்சு நோகின்றது’ என்று கூறித் தலைவி வாயில் மறுத்துள்ளதை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைமக்களின் கற்பு வாழ்க்கையில் ஊரார் அலர், பரத்தைமை முதலியன காரணமாக இடையூறுகள் இருப்பினும் சமூகத்தோடு இணைந்து வாழும் ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது.

19. சிறந்தது பயிற்றல்

ஒத்த அன்பினை உடைய தலைவன், தலைவி இல்வாழ்க்கையில் அன்பு பண்பாகவும், அறம் பயனாகவும் அமைந்து வாழ்வதே சிறந்த பண்பாகும். வாழ்வில் ஏற்படும் இன்ப, துன்பங்களை ஒன்றாக நினைத்து வாழ்தல் சிறந்தது.

தலைவனும் தலைவியும் காம நுகர்ச்சியெல்லாம் முடிந்த இளமையது எல்லையில் இன்பம் பொருந்தி மக்களை விடுத்து, அறஞ்செய்கின்ற துறவறச் சுற்றமோடு இருவரும் அன்பு உடையோராகவும், அறம் புரிவோராகவும் விளங்கினர். இதனை,

‘காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமஞ்சான்ற மக்களோடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே’

(தொல்.கற்.190)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவழி தலைமக்கள் வாழ்ந்து சிறந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது.

தொகுப்புரை

தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்குகிறது. செம்மொழிப் பண்புடைய இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகும். செவ்வியல்

இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கருதப்படுவது சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். அதற்குக் காரணமாக அமைவது இவ்விலக்கியத்தின் பாடுபொருளாகும். மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் பாடுபொருளானது அகப்பாடுபொருள், புறப்பாடுபொருள் என்னும் இருவகைப் பிரிவுக்குள் அடங்குகிறது. இவற்றுள் அகப்பாடுபொருள் குறித்து இவ்வியல் ஆராய்ந்துள்ளது.

அகப்பாடுபொருளுள், அன்பின் ஐந்திணை தலைமக்களின் ஒழுக்கத்தினைக் குறித்துள்ளது. திணை முதலானவை நிலம் சார்ந்து அமைவதால் அவை நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. தலைமக்களின் அகவாழ்விற்கு ஆதாரமாகவும், இயங்கு தளமாகவும் அமைபவை முதல், கரு, உரிப்பொருட்களாகும்.

தமிழக நிலப்பரப்பு நானிலமாகவும் பின்பு நீராதாரமற்ற சுரமாகிய பாலைநிலமாகவும் உருவானதை அறிய முடிகிறது. அறுவகைப் பருவமும், அறுவகைப் பொழுதும் தலைமக்களின் அகவொழுக்கத்திற்கு முக்கிய காரணிகளாக இருந்துள்ளன. நிலம், காலம், உணவு முதலான கூற்றுச் சூழலின் அடிப்படையில் மக்களின் ஒழுக்கமும் பழக்கமும் அமைந்துள்ளதனைக் கருப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

அன்பின் ஐந்திணையாகிய அகவொழுக்கம் களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு வகைகளில் அமைந்துள்ளது. தலைமக்களின் களவொழுக்கம், பிறப்பு முதலான பத்துக் குணங்களுடன் பொருந்தி, அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஊழ் காரணமாக அமைந்து சிறந்திடும் ஒழுக்கமாக இருந்துள்ளது.

களவொழுக்கம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்குக் குறிஞ்சி நிலம் ஏதுவாக இருந்துள்ளது. களவொழுக்கத்தின் சிறப்பியல்பு என்பது தலைமக்களின் இயல்பும் அவர்தம் கூற்றுகளுமாகும். களவு முறையாக நிகழ்வதற்கு அவர்தம் பேச்சுகள் அவசியமாக இருந்துள்ளது. இதனைக் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன், தலைவியின் எழில் நலம் நினைத்து மகிழ்வனாகவும், பொருள் தேடிச் செல்ல முயற்சிப்பவனாகவும், பிரிவாற்றாமையான் வருந்துபவனாகவும் இருந்துள்ளதைத் தலைமகன் கூற்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவனது அகவொழுக்கமானது மடலேறுதல் என்னும் அளவில் முடிவடைந்து கற்பொழுக்கம் தொடர்வதற்கு அம்மடலேறுதல் ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவி தலைவனைக் குறித்து உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். காப்பு மிகுதி, வழியருமை முதலான காரணங்களினால் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்ந்துள்ளது. இக் கூற்றானது பெரும்பாலும் தோழியிடத்து நிகழ்ந்துள்ளது.

தலைவியின் களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கமாகத் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்குத் துணையாக இருக்கக்கூடியவள் தோழியாவாள். எனவே தலைவியின் நலனைப் பாதுகாத்தல், குறியிடம் மறுத்தல், குறியிடம் உய்த்தல், ஆற்றுவித்தல், அறிவுரை வழங்குதல் இன்னச் சூழலில் தோழிக்கூற்று நிகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைமக்களின் களவொழுக்கத்திற்கு அல்லகுறி, ஊரார் அலர், தலைவியைச் சிறைப்படுத்தல் முதலானவை இடையூறுகளாக இருந்துள்ளன. இத்தகைய இடையூறுகள் தோழியின் அறத்தொடு நிலைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. அறத்தொடு நிலைக்கு வெறியாட்டு முக்கியச் செயற்பாடாக இருந்துள்ளது. அறத்தொடு நின்றல் தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பட்ட நெறியாக விளங்கியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. அறத்தொடு நின்றலைத் தொடர்ந்து வரைவுகடாதல் இருந்துள்ளது. வரைவு கடாதல் என்னும் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்க நெறிக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

நிலம் சார்ந்த தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கை திருமணத்தில் முடிந்து கற்பு வாழ்க்கையில் தொடங்குகிறது. சங்க காலத் திருமணமானது திணைமரபுத் திருமணம், உடன்போக்குத் திருமணம் என்னும் முறைகளில் நடந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பொழுக்கத்தின் சிறப்புகளை அவர்தம் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பொருளீட்டி இல்லறம் ஆற்றுதலைக் கற்பொழுக்கத்தின் கடமையாகத் தலைவன் கொண்டிருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் பறைசாற்றுகின்றது.

வினை முடிந்து மீளும் தலைவனுடன் இணைந்து இல்லறம் நடத்திச் சுற்றம் ஒம்பியுள்ளதைத் தலைவிக் கூற்றுத் தெரிவிக்கின்றது. களவொழுக்கத்தைப் போன்று கற்பு வாழ்விலும் எல்லா வகையிலும் தலைவிக்கு உற்ற துணையாகத் தோழி இருந்துள்ளதைத் தோழிக்கூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கற்பொழுக்கத்திலும் அலர், பரத்தைமை முதலான இடையூறுகள் இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைமக்களின் அக வாழ்வில் இடையூறுகள் இருப்பினும் அவற்றைக் கடந்து சமூகத்தோடு இணைந்து வாழும் ஒழுக்கத்தினை

மேற்கொண்டு இல்லறமாற்றியுள்ள செம்மையான பண்பினையே அகப்பாடுபொருள் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே தமிழர்தம் வாழ்வின் அகமரபானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் கலை, பண்பாடு, உலகப் பொதுமை என்னும் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்து சிறக்கின்றது.

இயல் - 3

புறப்பாடுபொருள்

மக்களின் வாழ்க்கையில் அகவொழுக்கத்தினைத் தொடர்ந்து அமைவது புறவொழுக்கமாகும். வீரம், கல்வி, நிலையாமை முதலானவற்றைப் புறவொழுக்கம் என்று இலக்கண, இலக்கியங்கள் வரையறை செய்துள்ளன. இப்புறவொழுக்கம் ‘உலகப்பொதுமை’ என்னும் தளத்தில் இயங்குகின்றன. அதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களின் ‘புறப்பாடுபொருள்’ குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

தமிழர்தம் வாழ்வின் புறப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் உலகப்பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. சங்க இலக்கியத்தில் புறம்

‘புறம்’ என்னும் சொல்லின் நேர்க்கருத்து ‘வெளியே’ என்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொல்லானது அகத்திணைப் போலவே இடப்பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. புறம் என்பது ‘வெளி’ என்னும் கருத்தினையும் புறந்தருதல், புறங்காத்தல் என்னும் பொருளிலும் அமைந்துள்ளது.

‘பகடு புறந்தருநர் பாரமோம்பிக்

குடி புறந்தருகுவை யாயின்

அடி புறந்தருகு வரடங்கா தோரே’

(புறம்.35:32-34)

‘புலி புறங்காக்கும் குருளைபோல

மெலிவில் செங்கோ னீபுறங்காப்ப’

(புறம்.42:10-11)

‘அவியுணவினோர் புறங்காப்ப’

(புறம்:37:5)

இங்குப் புறங்காத்தல் என்பது நாட்டைப் பாதுகாத்தல் என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ளது. நாட்டைப் பாதுகாத்தல் ஊரின் புறத்தே நடைபெற்றது. வீரயுக சமூகத்தில் நாட்டைக் காத்தல் என்பது போர் செய்து வெற்றி பெறுதல் என்னும் நிலையில் இருந்துள்ளது. குடியிருப்பினுள் உள்ள அக உறவுகள் பேணிக் காக்கப்பட வேண்டுமெனில் புறம் மற்றவர்களால் கைப்பற்றப்படக் கூடாது.

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர் முறைகள் வேந்தர்களுக்குள் நடந்தவை மட்டுமல்ல. குறுநில மன்னருக்கும் வேந்தருக்கும் நடைபெற்றவையாகும். குடியிருப்பின் புறத்தே நடந்துள்ள போர், போரின் வெற்றி, போருக்குத் தூண்டல், போர் செய்பவரின் பெருமை, போரினைத் தணித்தல், போரின் அவலம் ஆகிய அனைத்தும் புறத்துள் அடக்கப்பட்டுள்ளன.

1.1 புறத்திணை இலக்கணம்

தொல்காப்பியம் குறிஞ்சி முதலான ஒவ்வொரு அகத்திணைக்கும் புறனாக ஒவ்வொரு புறத்திணை அமைந்துள்ளதை வரையறை செய்துள்ளது. இதனை,

‘அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே’ (தொல்.புறத்.89)

‘மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப் புறனே’ (தொல்.புறத்.62)

‘வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே’ (தொல்.புறத்.64)

‘உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே’ (தொல்.புறத்.66)

‘வாகை தானே பாலையது புறனே’ (தொல்.புறத்.73)

‘தும்பைதானே நெய்தலது புறனே’ (தொல்.புறத்.70)

‘பாடாண்பகுதி கைக்கிளைப் புறனே’ (தொல்.புறத்.78)

‘காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே’ (தொல்.புறத்.76)

என வரும் நூற்பாக்களால் அறியலாம்.

வெட்சி, வஞ்சி, வாகை, உழிஞை, தும்பை, பாடாண், காஞ்சி ஆகிய திணைகள் தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்டுள்ளன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பதினொரு திணைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, வாகை, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, கைக்கிளை, காஞ்சி, பாடாண், பொதுவியல் என்பனவாகும்.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் அடிப்படையில் துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்டுள்ள கைக்கிளை புறநானூற்றில் புறத்திணைக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளது. வெட்சி, கரந்தை ஆகிய திணைகளும், உழிஞை, நொச்சி ஆகிய திணைகளும் முறையே வெட்சி, உழிஞை ஆகியவற்றுள் அடக்கப்பட்டுள்ளன.

1.2 போர்முறைகள்

பண்டைக்காலப் போர், ஆ (பசு), மண், கோட்டை (அரசாட்சி), வலிமை என்னும் நான்கின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. 1. ஆக்களைக் கவர்தல் வெட்சி, அதனைத் தடுத்து நிறுத்துவது கரந்தை. 2. மாற்றார் மண்ணைக் கவரச் செய்யும் போர் வஞ்சி, அதனைத் தடுப்பது காஞ்சி. 3. பிறரிடமிருந்து கோட்டையைக் காப்பது நொச்சி, அக்கோட்டையைக் கவர முற்றுகையிடுவது உழிஞை. 4. நேருக்கு நேர் நின்று வலிமையைக் காட்டப் போரிடுவது தும்பை, இவ்விருவருள் ஒருவர் பெறும் வெற்றியே வாகையாகும். இப்போர் முறைகளை,

‘வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேல் செல்வது வஞ்சியாம் - உட்காது
எதிருன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்த லாகும் உழிஞை - அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செருவென் றதுவாகை யாம்’

என்னும் பழம்பாடல் (மேற்கோள் சுட்டப்படாத பழம்பாடல்) எடுத்துரைக்கின்றது.

1.3 புறப்பாடுபொருள் ஆய்வு முன்னோடிகள்

புறப்பாடல்களின் முதன்மையான நோக்கம் வேந்தர், குறுநில மன்னர் முதலானோரின் வீரம், போர், கொடை, ஈகை முதலானவற்றைக் கூறுதலும் வாழ்த்துதலுமாகும். அத்துடன் வேந்தர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லும் வகையிலும் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவையும் அவ்வேந்தர்களின் புகழினைக் கூறிய பின்னரே அறிவுரை கூறுவனவாக இருக்கின்றன.

புறப்பாடல்கள், 1. வேந்தர் பாடிய பாடல்கள், 2. வேந்தர் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ள பாடல்கள், 3. குறுநில மன்னர் குறித்த பாடல்கள், 4. புலவர் தம் தேவை கருதிப் பாடிய பாடல்கள், 5. ஆற்றுப்படைத்துறைப் பாடல்கள், 6. வீரத்தாயர் குறித்த பாடல்கள், 7. வீரர்கள் பற்றிய பாடல்கள், 8. பார்ப்பனர்

பற்றிய பாடல்கள் என்னும் பொருண்மையில் ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் இப்பாடல்களின் பொருண்மையானது இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரையறுத்துள்ள திணை, துறைகளை ஒருங்கு வைத்துக் கூறாமல் விரவிய திணை, துறைகளுடன் அமைந்துள்ளது. அவை,

1. வேந்தர் பாடிய பாடல்கள்

- அ. வஞ்சினக்காஞ்சி
- ஆ. பொருண்மொழிக்காஞ்சி
- இ. முதுமொழிக்காஞ்சி
- ஈ. கையறு நிலை
- உ. ஆனந்தப்பையுள்

2. வேந்தர் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள்

- அ. பாடாண் திணை - செவியறிவுறா
- ஆ. வாகைத்திணை - அரசவாகை
- இ. இயன்மொழித்துறை
- ஈ. மறக்கள வேள்வி
- உ. மறக்களவழி
- ஊ. ஏர்க்கள உருவகம்

3. குறுநில மன்னர் குறித்த பாடல்கள்

- அ. வல்லாண் முல்லை
- ஆ. மகட்பாற்காஞ்சி
- இ. மகள்மறுத்து மொழிதல்

4. புலவர்தம் தேவை கருதிப் பாடிய பாடல்கள்

- அ. பரிசில் கடாநிலை
- ஆ. பரிசில் விடை

இ. பரிசுற்றுறை

5. ஆற்றுப்படைத் துறை

அ. விறலியாற்றுப்படை

ஆ. பாணாற்றுப்படை

இ. புலவராற்றுப்படை

ஈ. பொருநராற்றுப்படை

6. வீரத்தாயர் குறித்த பாடல்கள்

அ. மூதின்முல்லை

ஆ. உவகைக் கலுழ்ச்சி

7. வீரர்கள் பற்றிய பாடல்கள்

அ. கரந்தை - வேத்தியல் துறை

ஆ. வெட்சி - உண்டாட்டு

இ. குதிரை மறம்

ஈ. தானைநிலை

உ. தானைமறம்

ஊ. எருமை மறம்

எ. பண்பாட்டு

ஏ. களிற்றுடனிலை

ஐ. நூழிலாட்டு

8. பார்ப்பனர் பற்றிய பாடல்கள்

அ. பார்ப்பன வாகை

என்பனவாகும். இந்நிலையில் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள திணைப் பாகுபாடுகளையும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் வகுத்தமைத்துள்ள

திணை, துறைகளையும் துணையாகக் கொண்டு இவ்வியலானது புறப்பொருள் பாடுபொருளினை அணுகுகிறது.

2. புறப்பாடுபொருள்

புறப்பொருளின் பாடுபொருளானது புறப்பாடல்களில் இடம்பெறும் பாட்டுடைத் தலைவர்களையும், பாடினோரையும் அப்பாடல்களின் அடிக்குறிப்புகளைக் கொண்டே அறியும் நிலையில் அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் புறப்பாடுபொருள் வெட்சி முதலான திணைகளின் துறை வழியே பாடப்பட்டுள்ளன. எனவே அப்பொருண்மையினை ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

புறப்பாடுபொருள் திணை, துறைப் பொருண்மையில் அமைந்துள்ளதனால் சங்க இலக்கியத்தின் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் புறப்பாடுபொருளினை விளக்கிடும் வகையில் அமைந்துள்ளன. ஆனால் பதிற்றுப்பத்தானது துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. பாடல்கள் முழுமையும் சேர அரசர்களைக் குறித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் இன்ன நிலத்துக்குரிய போர் என்பதும் குறிக்கப்படவில்லை. எனவே புறப்பாடு பொருள் குறித்த ஆய்வில் பதிற்றுப்பத்துப் பாக்கள் விரிவான விளக்கங்களுடன் குறிப்பிட இயலவில்லை.

அதேபோல் பத்துப்பாட்டின் பாடல்கள் மிக நீளமான பாடல்கள். இவற்றுள் ஐந்து பாடல்கள் ஆற்றுப்படைத் துறையாகும். இப்பாடல்கள் பாடுபொருளில் பாடாண்திணைத் துறையில் ஒப்பிடும் வகையில் அமைந்துள்ளன. எஞ்சியுள்ள பத்துப்பாட்டின் புறநூல்கள் பாடுபொருளில் தகுந்த இடங்களில் ஒப்பிட்டுக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

வெட்சி முதலிய திணைகளுக்கான துறைகளுள் ஆய்விற்குத் தகுந்த துறைகள் மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

3. வெட்சித்திணை

வெட்சி என்பது குறிஞ்சி நிலத்துப் போர்முறையாகும். குறிஞ்சியின் அன்பினைத்திணை ஒழுக்கமான புணர்தல் ஒழுக்கம் அங்கு விசேடமாக மலரும் குறிஞ்சி பூவால் அழைக்கப்பட்டது போல போருக்குச் செல்லும் போது சூடிச் செல்லும் பூவின் பெயரால் குறிஞ்சியின் புறத்திணை அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்
 புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
 வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
 உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே’ (தொல்.புறத்.59)

என்று கூறுவதனால் குறிஞ்சியின் புறத்திணை வெட்சி என்பதனை அறிய முடிகின்றது. வெட்சி என்பது,

‘வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
 ஆதந்து ஓம்பல் வெட்சி யாகும்’ (தொல்.புறத்.60)

வேந்தனால் விடப்பட்டவர்கள் வேற்றுப்புலக் களவினால் ஆநிரை கவர்தல் வெட்சிப் போராகும் என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இனக்குழு மக்களிடையே நிலவிய நிரைகவரும் செயலானது போரிலக்கணம் உருவான காலத்தில் வெட்சியாக உருப் பெற்றிருந்தது. வறுமைப்பட்ட காலத்தில் நிரைகளைக் கவர்ந்து வருதலும் அவற்றைக் கொன்று தின்னுதலும், அவற்றைக் கள்ளுக்கு விலையாக்குதலும் பண்டை இனக்குழு மக்களின் செயல்களாக இருந்துள்ளன. பின்னர் நாகரிகம் உருவான காலத்தில் இவ்வொழுக்கம் வெட்சியாயிற்று. ஆவினங்களைக் கொல்லுதல் தீவினையாகக் கருதப்பட்டது. போர்வினையிலும் அவற்றைப் பாதுகாத்தல் வேந்தர் கடன் என்ற கொள்கை உருவாகியது.

வெட்சிப் போரினைத் தொல்காப்பியம் 14 துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 19 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள் உண்டாட்டு என்னும் துறை மட்டும் புறநானூற்றுள் பாடப்பட்டுள்ளது.

3.1 உண்டாட்டு

வெட்சி மறவர் கள்ளினை உண்டு தன் மகிழ்ச்சியினை வெளிப்படுத்துவது உண்டாட்டு என்னும் துறையாகும்.

‘தொட்டிமிழம் கழன் மறவர்
 மட்டுண்டு மகிழ்ந் தூங்கின்று’ (பு.வெ.மா.வெட்சி.14)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது. உண்டாட்டு குறித்து புறநானூறு ஐந்து பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது. (புறம்.257, 258, 262, 269, 297)

ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்த தானைத் தலைவருடன் கள்ளுண்டு மகிழ்ந்த வீரர்கள் அவ்வுண்டாட்டிடையே தலைவனது பேராண்மையை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளதை,

‘புல்லார் இனநிரை செல்புறம் நோக்கி
கையின் சுட்டிப் பையென எண்ணி
சிலையின் மாற்றியோனே, அவைதாம்
மிகப் பலவாயினும் என் ஆம் அனைத்தும்
வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு
நாள் உறை மத்து ஒலி கோலாதோனே’ (புறம்.257:8-13)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. தலைவன் ஒருவன் துணைமறவர் புடைசூழப் பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்த ஆநிரையுடன் திரும்பி வந்தான். ஊர் மக்கள் அவனை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். அம் மகிழ்ச்சியை கொண்டாடும் பொருட்டு அங்கு உண்டாட்டு நிகழ்ந்தது. இதனை,

‘நறவும் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாசவல் இட்டபுன் காற் பந்தர்ப்
புனல் தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கி, பின்நின்று
நிரையொடு வருஉம் என்னைக்கு
உழையோர் தன்னினும் பெருஞ் சாயலரே’ (புறம்.262)

என்னும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. வெட்சித் திணையானது உண்டாட்டு என்னும் துறையினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளதனையும், இதன் வழி தமிழரின் வீரத்தினையும் புறநானூற்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

4 கரந்தைத் திணை

வெட்சி மறவரால் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட ஆநிரைகளை இடை மறித்து மீட்டுச் செல்லும் பொருட்டு மேற்கொள்கின்ற ஒழுக்கம் கரந்தையாகும். ஆநிரைகளை மீட்கச் செல்லும் மறவர் தமக்குரிய அடையாளப் பூவாகச் கரந்தைப் பூவினைச் சூடுவர்.

‘மலைத்தெழுந்தார் மறம்சாயத்
தலைக்கொண்ட நிரை பெயர்த்தன்று’ (பு.வெ.மா.கரந்.1)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது. வெட்சி திணையைப் போல கரந்தைத் திணையும் குறிஞ்சி நிலத்தில் நிகழ்வதாகும். எனவே தொல்காப்பியர் நிரை மீட்டலாகிய செயலினைத் தனித்துக் கூறாமல் வெட்சித் திணையினுள் அடக்கி 21 துறைகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பன்னிருபடலத்தை அடியொற்றிச் செல்லும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நிரை மீட்டலை தனியே சிறப்பித்துக் காட்டுகிறது. இக்கரந்தைத் திணை 14 துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் ஆறு துறைகளைப் புறநானூறு பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

கையறு நிலை (புறம்.260, 261, 263, 264, 265, 270)

குடிநிலை (புறம்.290),

நீண்மொழி (புறம்.287),

செருமலைதல் (புறம்.259)

வேத்தியல் (புறம்.289, 291)

நெடுமொழி கூறல் (புறம்.298)

என்பனவாகும்.

4.1 குடிநிலை

பழமையிலும் வீரத்திலும் புகழ்பெற்ற குடியின் வரலாற்றினைக் கூறுதல் குடிநிலை என்னும் துறையாகும். இதனை,

‘மண்திணி ஞாலத்துத் தொன்மையும் மறனும்
கொண்டுபிறர் அறியும் குடிவரவு உரைத்தன்று’

(பு.வெ.மா.கரந்.14)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது.

வீரன் ஒருவனின் குடிச் சிறப்புக் கூறி அவனுக்குத் தகும் வகை சிறப்பு செய்க என்று வேண்டுவதாகப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘இவற்கு ஈத்து உண்மதி, கள்ளே, சினப்போர்
இனக் களிற்று யானை இயல்தேர்க் குரிசில்
நுந்தை தந்தைக்கு இவன்தந்தை தந்தை,
எடுத்து எறி ஞாட்பின் இமையான், தச்சன்
அடுத்து எறி குறட்டின் நின்று மாய்ந்தனனே,

மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோன் இவனும்

உறைப்புழி ஓலை போல

மறைக்குவன் பெரும நிற்குறித்து வருவேலே' (புறம்.290)

‘தலைவனே, உன் தந்தையின் தந்தைக்கு இவனுடைய தந்தையின் தந்தை படைக்கருவிகளை எடுத்துப் பகைவர் மேல் எறிந்தழிக்கும் போரில், பகைவர் எறிந்த படைகளைத் தானேற்று மாண்டான். புறப்போர் புரிந்து புகழ்நிறைந்த வலிமை மிக்க இவனும் பகைவர் உன்னை நோக்கி எறியும் வேலினைத் தான் ஏற்றுத் தாங்குவான். ஆதலால் கள்ளை முதலில் இவனுக்குத் தந்து பின்பு நீ உண்பாயாக’ என்று கூறுவதன் மூலம் வீரன் ஒருவனின் குடிச்சிறப்பு பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

5. வஞ்சித்திணை

வஞ்சி என்பது மண்ணாசை காரணமாகப் பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதனைக் குறிப்பதாகும். வஞ்சி முல்லைக்குப் புறத்திணையாகும். ‘எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சுகதகச் சென்று அடல் குறித்தன்று’ என்பது வஞ்சித்திணையின் இலக்கணமாகும்.

‘வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே

எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுகதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித்தன்றே’

(தொல்.புறத்.64)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. வஞ்சிப் போரினைத் தொல்காப்பியம் 13 துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 20 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள்,

கொற்றவள்ளை (புறம்.4,7,41)

பெருஞ்சோற்று நிலை (புறம்.292)

துணைவஞ்சி (புறம்.36, 45, 46, 47, 57, 213)

என்னும் துறைகளைப் புறநானூறு பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

5.1 கொற்றவள்ளை

வஞ்சியரசனின் வெற்றிப் புகழினைக் கூறி அவனுடைய பகை நாட்டின் அழிவிற்கு மனம் வருந்துவது கொற்றவள்ளை என்னும் துறையாகும். உலக்கை எழுப்பும் ஓசைக்கேற்ற தாள அமைதியில் அரசனது புகழினைப் பாடுவதால் கொற்றவள்ளையாயிற்று. இதனை,

‘மன்னவன் புகழ்கிளந்து

ஒன்னர் நாடு அழிபு இரங்கின்று’

(பு.வெ.மா.வஞ்சி.7)

என்னும் நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது. இளஞ்சேட் சென்னியின் படையெழுச்சியினைப் பரணர் பாடுவதாக அமைந்துள்ள கொற்றவள்ளைப் பாடலைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘வாள், வலம்தர மறுப்பட்டன,

செவ்வானத்து வனப்புப் போன்றன,

... ..

செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ

அனைய ஆகன் மாறே

தாயில் தூவாக் குழவிபோல

ஓவாது கூஉம், நின் உடற்றியோர் நாடே’

(புறம்.5)

‘வாள்கள் சிவந்த வானத்தின் வனப்பினைப் போன்றன. வீரக் கழலணிந்த கால்கள் ஆனேற்றின் கொம்புகளைப் போன்றன. கேடயங்கள் நிலையில் தப்பாத இலக்கினைப் போன்றன. குதிரைகள் விலங்குகளின் கழுத்தினைக் கவ்விய புலி போன்றனவாயின. ஆண் யானைகள் உயிரை உண்ணும் எமனைப் போன்றனவாயின. நீ, அசையும் தலையாட்டமுடைய விரைந்தியங்கும் குதிரைகளுடன் விளங்கும் பொன்னாலான தேர் மீது பொலிவுடன் தோற்றம் கொண்டு விளங்குகிறாய். அதனால் பெரிய கரிய கடல் நடுவே உயர்ந்து எழும் சிவந்த ஞாயிறு போல அழகுடன் தோன்றுகிறாய். உன்னைப் பகைத்தவர் நாடுகள் தாயில்லாததால் உணவு உண்ணாமல் அழும் குழந்தை போல ஓயாமல் விளித்து அழுவனவாயின’ என்று மன்னனின் புகழினைக் கூறி, பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்கியமையாலும் தாய்போல் தம்மை வருந்தி நிற்பர் என உணர்த்துவதாலும் இப்பாடல் கொற்ற வள்ளையாயிற்று.

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் கருங்குழலாதனார் பாடியுள்ள புறநானூற்றுப் பாடல் வஞ்சித்திணையின் கொற்றவள்ளைத் துறையினையும் மழபுல வஞ்சித் துறையினையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

‘எல்லையும் இரவும் எண்ணாய், பகைவர்
ஊர் சுடு விளக்கத்து அழு விளிக் கம்பலைக்
கொள்ளை மேவலை, ஆகலின், நல்ல
இல்ல ஆகுபவால் - இயல் தேர் வளவ’ (புறம்.7:7-10)

இப்பாடலானது, ‘பகலும் இரவும் என எண்ணாது பகைவர்தம் ஊரினைச் சுடும் தீயின் ஒளியில் தம் சுற்றத்தை அழைப்பதுடன் அழும் ஆரவாரம் மிகுந்த கொள்ளையை நீ விரும்பினாய் ஆகையால் அந்நாடுகள் இனி நல்ல பொருட்கள் இல்லாததாய் அமையும்’ என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

அத்துடன், ‘கொள்ளையை விரும்பினாய், பிறநாடுகள் இனி நல்லன இல்லாமற் போகும்’ எனப் பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்கினமையால் கொற்ற வள்ளையாயிற்று.

‘ஊர் சுடும் விளக்கத்து அழுவிளிக் கம்பலைக் கொள்ளையை விரும்பினாய், இனி பயன் தரும் ஊருடைய பிறர் நாடுகள் நல்லன இழக்கும்’ என்றதனால் இப்பாடல் மழபுல வஞ்சி ஆயிற்று.

‘கூடார் முனை கொள்ளை சாற்றி
வீடு அறக் கவர்ந்த வினை மொழிந்தன்று’
(பு.வெ.மா.வஞ்சி.13)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது. பகைவர் நாட்டைக் கொள்ளைக் கொண்டு அவர்தம் மனைகள் பாழாக்குதலைக் கூறுதல் மழபுல வஞ்சியாகும்.

5.2 பெருஞ்சோற்று நிலை

வஞ்சி வேந்தன் தனது படை மறவர்களுக்கு மிகுந்த சோற்றினைக் கொடுத்தது பெருஞ்சோற்று நிலை என்னும் துறையாகும். இதனை,

‘திருந்தார் தெம்முனை தெறுகுவர் இவரெனப்
பெருஞ்சோறு ஆடவர் பெறுமுறை வகுத்தன்று’
(பு.வெ.மா.வஞ்சி.20)

எனவரும் நூற்பாவால் அறியலாம். விரிஞ்சியூர் நன்னாகனார் பாடுவதாக அமைந்த புறநானூற்றுப்பாடல் பெருஞ்சோற்று நிலை என்னும் துறையினைக் குறிப்பிடுகிறது.

‘வேந்தற்கு ஏந்திய தீம்தண் நறவம்

யாம் தனக்கு உறுமுறை வளாவ, விலக்கி

வாய் வாள் பற்றி நின்றனன் என்று

சினவல் ஓம்புமின், சிறு புல்லாளர்

ஈண்டே போல வேண்டுவன் ஆயின்

என்முறை வருக என்னான், கம்மென

எழுதரு பெரும்படை விலக்கி,

ஆண்டும் நிற்கும் ஆண் தகையன்னே’

(புறம்.292)

வீரர்களுக்குக் களிப்பு மிகுந்த நறவத்தினைக் கலந்து கொடுத்துள்ளதையும், அம்மதுவினைத் தவிர்த்துப் போருக்கு எழுந்த வீரனது சிறப்பினையும் விளக்குவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சேர மன்னனின் வெற்றிச் சிறப்பு பற்றியும், அம் மன்னன் வீரர்களுக்கு மிக்க சோற்றினை விருந்தாக அளித்துள்ளமை பற்றியும் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிட்டுள்ளது.

‘ஓடாப் பூட்கை ஒண்பொறிக் கழற்காற்

பெருஞ் சாமம் ததைந்த செருப்புகல் மறவர்

உருமு நிலன் அதிர்க்கும் குரலொடு கொள்ளை புணர்ந்து

பெருஞ்சோறு உகுத்தற்கு, ளறியும்

கடுஞ்சின வேந்தே நின் முழங்கு குரல் முரசே’

(பதிற்.30)

‘பகைவர்க்குப் புறங்கொடுத்து ஓடாத கொள்கையினையும், தாங்கள் செய்த அரிய வீரச் செயல்கள் பொறிக்கப்பட்ட வீரக்கழலையணிந்த கால்கள் உடையவரும் பெரிய போரிலே பகைவரைச் சிதைத்தவரும், மேலும் போர் செய்தலையே விரும்புவருமாகிய வீரர்களின் ஆரவாரம் இடிபோல நிலத்தையே அதிர்ச் செய்தது. அவ்வாரவாரத்தோடு யாழிசை சேர்ந்து ஒலிக்கப் போர் வீரருக்கு மிக்க சோற்றை விருந்தாக அளித்தற்கு வேண்டி கடிய சினத்தையுடைய வேந்தே, நின் முழங்குகின்ற முரசு அறையப்படாமல் நின்றது’ என்று கூறுவதிலிருந்து போர் மேற்கொண்ட மன்னன் தன் படை வீரர்களை ஊக்குதற் பொருட்டு அவர்களுக்கெல்லாம் பெரு விருந்தளித்துள்ளான் என்பதனை உணரமுடிகிறது.

6. உழிஞைத் திணை

பகையரசனின் கோட்டையைக் கவரக் கருதும் அவ்வரசனின் கடத்தற்கரிய காவற் காட்டினையும் அகழியினையும் கடந்து சென்று கோட்டையை முற்றுகையிடுவது உழிஞைத் திணையாகும். உழிஞை மருதத்திற்குப் புறத்திணையாகும்.

‘உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே

முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்

அனைநெறி மரபிற்று ஆகும் என்ப’

(தொல்.புறத்.66)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. உழிஞைப் போரினைத் தொல்காப்பியம் 20 துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 28 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள் ஒன்றேனும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து துறைகளுள் கூறப்பட வில்லை. ஆனால் கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம் (புறம்.42 - அரசவாகை), உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு (புறம்.46 - அரசவாகை), தொல் எயிற்கு இவர்தல் (புறம்.44 - அரசவாகை), அகத்தோன் செல்வம் (புறம்.109 - மகண் மறுத்தல்), முரணிய புறத்தோள் அணங்கிய பக்கம் (புறம்.37 - துணைவஞ்சி), ஒரு தான் மண்டிய குறுமை (புறம்.77 - அரசவாகை) எனத் திணை, துறை குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள திணை, துறைகளை உழிஞைத் திணைக்கு உரிய திணை, துறைகளாகப் புறநானூறு கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

7. நொச்சித்திணை

மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் சூடிய (நொச்சி) போர்ப் பூவைப் புகழ்வது நொச்சித் திணையாகும். இதனை ‘நுவலரும் காப்பின் நொச்சி’ என்றும் கூறுவர்.

‘ஏப்புழை ஞாயில் ஏந்து நிலை அரணம்

காப்போர் சூடிய பூப்புகழ்ந் தன்று’

(பு.வெ.மா.நொச்சி.1)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகிறது. பகையரசனால் முற்றுகையிடப்பட்ட தனது மதிலைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, அம்மதிலகத்துள்ள அரசன், வீரன் ஆகியோர் நொச்சிப் பூவைச் சூடிப் போர் செய்வர். தொல்காப்பியம் நொச்சித் திணையினை உழிஞைத் திணையுடன் சேர்த்துக் கூறியுள்ளது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நொச்சித் திணையை எட்டுத் துறைகளாக வகுத்துள்ளது. இவற்றுள் புறநானூறு குதிரை மறம் (புறம்.299), மகள் மறுத்து

மொழிதல் (புறம்.109, 110, 111), செருவிடைவீழ்தல் (புறம்.271, 272) என்னும் துறைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

7.1 குதிரை மறம்

வேல் படை கொண்டு செய்யும் போரில் குதிரையின் திறத்தினைக் கூறுவது குதிரை மறமாகும்.

‘ஏமாண்ட நெடும்புரிசை

வாமானது வகை உரைத்தன்று’ (பு.வெ.மா.நொச்சி.5)

பொன்முடியார் பாடியுள்ள குதிரைமறம் குறித்து, புலநானூறு கூறுகின்றது.

‘பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்

உழுத்ததர் உண்ட ஓய் நடைப் புரவி

கடல் மண்டு தோணியின், படை முகம் போழ

நெய்ம்மிதி அருந்திய, கொய் சுவல் எருத்தின்,

தண்டை மன்னர், தாருடைப் புரவி,

அணங்குடை முருகன் கொட்டத்துக்

கலந்தொடா மகளிரின், இகந்து நின்றவ்வே’ (புறம்.299)

‘பருத்தியை வேலியாக உடைய சிறிய ஊர்களுக்கு மன்னன். அவனுடைய குதிரைகள் உழுந்தின் சக்கையைத் தின்று வளர்ந்து தளர்ந்த நடையை உடையவை. அவைகள், கடல் நீரைப் பிளந்து செல்லும் தோணிகள் போலப் பகைவருடைய படை முகத்தைப் பிளந்து செல்லும். ஆனால் மருத நிலத்து ஊர்களை உடைய மன்னர்களின் தாரணிந்த குதிரைகள் நெய் பெய்து மிதித்தமைத்த உணவை உண்பவை. ஒழுங்குறக் கத்தரிக்கப்பட்ட பிடரியினை உடையவை. இக்குதிரைகள் வருத்துதலை உடைய முருகன் கோயிலில் கலங்களைத் தொடுத்தற்குரிய தூய்மை இல்லாத விலக்குடை மகளிரைப் போலப் போருக்கு அஞ்சி நிற்கும்’ என்பது பாடல் தரும் பொருளாகும்.

இப்பாடலில், சீறார் மன்னனின் வன்மையுடைய படைகளையும் பெரு மன்னனின் வன்மையற்ற படைகளையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியும் பருத்தியை வேலியாக உடைய சிறிய ஊர்களுக்கு மன்னனாக விளங்குபவனுடைய குதிரையின் மறத்தினைச் சிறப்பித்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

7.2 மகள் மறுத்து மொழிதல்

தன் மகளை வேண்டும் பகையரசனுக்கு நொச்சி வேந்தன் பெண்கொடுக்க மறுப்பது மகள் மறுத்தல் என்னும் துறையாகும்.

‘வெம்முரணான் மகள்வேண்ட

அம்மதிலோன் மறுத்துரைத்தன்று’ (பு.வெ.மா.நொச்சி.9)

வேள்பாரியைக் கபிலர் பாடியதாக அமைந்துள்ள புறநானூற்றுப் பாடல் மகள் மறுத்தல் துறையினைக் குறிப்பிடுகின்றது.

‘அளிதோ தானே, பேர் இருங் குன்றே

வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே,

நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்

கிணை மகட்கு எளிதால், பாடினாள் வரினே’ (புறம்.111)

‘புறம்பாகிய இக்குன்றம் இரங்கத்தக்கது. அக்குன்றம் வேலால் வெல்லும் மன்னர்க்கோ அரிது, நீலத்தினது இணைந்த மலரையொக்கும் மையுண்ட கண்ணையுடைய விறலி, கிணையுடன் பாடினாளாய்வரின் எளிது’ என்றும் ‘வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே’ என்றும் புலப்படுத்தியதால் இது மகள் மறுத்தல் துறையாயிற்று.

8. தும்பைத் திணை

தும்பை என்னும் புறத்திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணையின் புறனாகும். தனது வலிமை ஒன்றே பொருளாகக் கருதி வந்த அரசனை, எதிர்த்துச் சென்று அவன் தலைமையைத் தீர்க்கும் சிறப்பினையுடையது.

‘தும்பை தானே நெய்தலது புறனே

மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்

சென்றுதலை அழிக்குஞ் சிறப்பிற்றென்ப’ (தொல்.புறத்.70)

தும்பைப் போரினைத் தொல்காப்பியம் 12 துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 23 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள்,

உவகைக் கலுழ்ச்சி (புறம்.277, 278, 298)

எருமை மறம் (புறம்.80, 274, 275)

களிற்றுடனிலை	(புறம். 367)
குதிரை மறம்	(புறம். 273, 302, 303, 304)
தாணை மறம்	(புறம்.87, 88, 89, 90, 294, 300, 301)
தாணை நிலை	(புறம்.276)
தொகைநிலை	(புறம்.62, 63)
நூழிலாட்டு	(புறம்.309, 310)
பாண்பாட்டு	(புறம்.283, 284, 311)
முதின் முல்லை	(புறம்.288)

என்னும் துறைகளைப் புறநானூறு பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

8.1 எருமை மறம்

புற முதுகிட்டு ஓடும் தன் படை மீது சினந்து எதிர்த்து வரும் பகைவரைத் தடுத்து நிறுத்துவது எருமை மறம் என்னும் துறையாகும். இதனை,

‘வெயர்பொடிப்பச் சினம் கடைஇப்
பெயர்படைக்கும் பின்நின்றன்று’ (பு.வெ.மா.தும்பை.10)

என வரும் நூற்பாவால் அறியலாம். வீரன் ஒருவனின் மற மாண்பினை,

‘நீலக் கச்சை, பூ ஆர் ஆடை,
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல் வருங் களிற்றொடு வேல் துரந்து, இனியே,
தன்னும் துரக்குவன் போலும் - ஒன்னலர்
எ.குடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தர்,
கையின் வாங்கி தழீஇ,
மொய்ம்பின் ஊக்கி, மெய்க் கொண்டனனே’ (புறம்.274)

எனப் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

‘நீல நிறக் கச்சையினையும் பூவேலை செய்யப்பட்ட ஆடையினையும் மயிற் பீலியால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் உடையவன் அப்பெருந்தகை மறவன். தன் மேல் வரும் களிற்றின் மீது வேலினை வீசித் தன் உயிரையும்

பொருட்படுத்தாது அதனை இழக்கவும் துணிவான் போலும். பகைவர், வேலினை வலத்தில் ஏந்தியவராய்க் களிற்றுடன் விரைந்து வரக்கண்டு அவர் எறிந்த வேலினைத் தன் கையில் வாங்கி அவரை மடித்து அவர்தம் தலைவனைத் தம் தோள் வன்மையால் மோதி அவன் உடலைப் பற்றி நின்றான்' என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இவற்றுள், ஆற்றல் மிக்க மறவன் ஒருவன் தன் உயிரை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது போர்க்களத்தில் தன் வீரத்தினைப் புலப்படுத்தியமையால் இப்பாடல் எருமை மறம் ஆயிற்று.

8.2 குதிரை மறம்

வீரன் ஒருவன் ஊர்ந்து சென்ற குதிரையின் மறத்தினைக் கூறுவது குதிரை மறம் ஆகும்.

‘ஏறிபடையான் இகல் அமருள்

செறிபடைமான் திறம் கிளர்ந்தன்று’ (பு.வெ.மா.தும்பை.5)

வீரன் ஒருவனின் குதிரை மறத்தினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘மா வாராதே மா வாராதே

எல்லார் மாவும் வந்தன எம் இல்

புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வர் தந்த

செல்வன் ஊரும் மா வாராதே

இருபேர் யாற்ற ஒரு பெருங்கூடல்

விலங்குடு பெருமரம் போல

உலந்தன்று கொல் அவன் மலைந்த மாவே’ (புறம்.273)

இரண்டு பெரிய ஆறுகள் கூடுமிடத்தில், நடுவில் உள்ள மரம் நீர்ப்பெருக்கால் வேரானது அறுக்கப்பட்டு விழுவதைப் போல வீரனின் குதிரை இறந்ததோ என்று அவ்வீரனின் மனைவி ஐயம் கொண்டுள்ளதை இப்பாடல் விளக்குகிறது. அத்துடன் போர்க் களத்தில் போரிட்டு வீழ்ந்த குதிரையின் வீரத்தினை உணர்த்துவதால் இது குதிரை மறம் என்னும் துறையாயிற்று.

8.3 தானை மறம்

இரு திறத்துப் படைகளின் ஒத்த சிறப்பினைக் கூறிப் போரிடாது விலக்குதல் தானை மறம் என்னும் துறையாகும்.

‘தாம்படைத் தலைக் கொள்ளாமை

ஓம்படுத்த உயர்பு கூறின்று’

(பு.வெ.மா.தும்பை.3)

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் ஆற்றலை ஓளவையார் பாடியுள்ளதாகப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘களம் புகல் ஓம்புமின், தெவ்வீர் போர் எதிர்ந்து

எம்முளும் உள்ள ஒரு பொருநன், வைகல்

எண் தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அன்னோனே’

(புறம்.87)

‘பகைவீர், போர்க்களம் புகுதலைத் தவிருங்கள். போரினை எதிர் நோக்கியவனாய் எம்மிடத்தும் ஒரு வீரன் உள்ளான். அம்மறவன், ஒரு நாளில் எட்டுத் தேரைச் செய்யும் தச்சன், ஒரு மாதம் கூடிச் செய்த தேர்க்காலிற்கு ஒப்பாவான்’ என்பது பாடலின் பொருளாகும். இதனுள், ‘களம்புகல் ஓம்புமின் எம்முளும் பொருநன் உள்ள’ என்று படை வீரர் மறம் கூறியதனால் ‘தானை மறம்’ ஆயிற்று.

9. வாகைத்திணை

வெற்றிப் பெற்ற மன்னன் அவ்வெற்றியினைக் கொண்டாடுதல் வாகைத் திணையாகும். வாகைத்திணை பாலைத்திணையின் புறத்திணையாகும் என்பதை,

‘வாகை தானே பாலையது புறனே

தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப’

(தொல்.புறத்.73)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. வாகைத் திணையைத் தொல்காப்பியம் பதினெட்டு துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முப்பத்திரண்டு துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள் ஒன்பது துறைகளைப் புறநானூறு பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

அரசவாகை

(புறம். 17, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 31,33,37,
42, 43, 51, 52, 54, 61, 66, 76, 77, 78, 79, 81,
82, 93, 94, 98, 99 100, 104, 125, 167, 174)

ஏறாண் முல்லை

(புறம்.86)

சால்பு முல்லை	(புறம்.285)
தாபத வாகை	(புறம்.251, 252)
பார்ப்பன வாகை	(புறம்.166, 305)
மறக்கள வழி	(புறம். 368, 369, 370, 371, 373)
மறக்கள வேள்வி	(புறம்.372)
முதின் முல்லை	(புறம்.279, 306, 308, 312, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 335)
வல்லாண் முல்லை	(புறம். 170, 178, 179, 180, 181, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325)

என்பனவாகும்.

9.1 அரசவாகை

வாகைத் திணையின் ஒரு துறை அரச வாகை ஆகும். வாகை வேந்தனின் செங்கோல் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறுவது அரசவாகை என்னும் துறையாகும். இதனை,

‘பகல் அன்ன வாய்மொழி

இகல் வேந்தன் இயல்புரைத்தன்று’ (பு.வெ.மா.வாகை.2)

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானை வெண்ணிக் குயத்தியார் பாடியுள்ள அரசவாகைத் துறையினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘நளி இரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி,

வளி தொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக

களி இயல் யானைக் கரிகால் வளவ

சென்று, அமர்க் கடந்த நின் ஆற்றல் தோன்ற

வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் அன்றே

கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை,

மிகப் புகழ் உலகம் எய்தி,

புறப் புண் நாணி, வடக்கிருந்தோனே?’

(புறம்.66)

‘கரிகால் வளவனே, போர் மேற்சென்று கொன்று நின்னாற்றல் தோன்றுமாறு வென்றாய், குறைவுபடாது பெருகும் புதுவருவாயை உடைய வெண்ணி என்னும் ஊர்ப்புறத்தின் போர்க்களத்தில் மிகப் புகழ்மைந்த உலகை விரும்பிப் பொருந்தியவனும், புறப்புண்ணிற்கு நாணி வடக்கிருந்தோனுமான பெருஞ்சேரலாதன் நின்னைவிட நல்லன் அல்லனோ?’ என்பது பாடல் தரும் பொருளாகும். கரிகாலன் போரில் வெற்றி பெறினும், பெருஞ்சேரலாதன் தனது மார்பு தைத்துப் புறத்து வேல் உருவின புண்ணைக் கருதி நாணி வடக்கிருந்த சிறப்பால் கரிகால் வளவனைவிடப் பெருஞ்சேரலாதன் சிறப்புடையவன் என்றும் மிகப் புகழாகிய வீர உலகம் அடைந்தான் என்றும் வெண்ணிக்குயத்தியார் குறிப்பிட்டுள்ளமை புலப்படுகிறது. திருக்குறளின்,

‘இளவரின் வாழாத மானம் உடையார்,

ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு’

(குறள்.970)

என்பதற்கேற்பப் பெருஞ்சேரலாதன் வாழாது உயிர் விடுத்த பெருமையன் ஆவான். ‘நின்னினும் நல்லன்’ என்றமையால் ‘நீயும் நல்லனே’ என்பது புலனாகிறது. இப்பாடலில் ‘ஆற்றல் தோன்ற வென்றோய்’ என்று வீரமும், குடிப்பண்பும் குறித்தமையால் இது அரச வாகையாயிற்று.

9.2 ஏறாண் முல்லை

வீரம் செறிந்த குடியில் பிறந்த ஆண்மகனின் இயல்பினைப் புகழ்தல் ஏறாண் முல்லை என்னும் துறையாகும்.

‘மாறுஇன்றி மறம்கனலும்

ஏறாண்குடி எடுத்துஉரைத்தன்று’

(பு.வெ.மா.வாகை.22)

காவற்பெண்டு பாடியுள்ள ஏறாண் முல்லைத் துறையினைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

‘சிறுநிலை நல்தூண்பற்றி, நின் மகன்

யாண்டு உளனோ? என வினவுதி, என்மகன்

யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன், ஓரும்

புலி சேர்ந்து போகிய கல்அளை போல,

ஈன்ற வயிறோ இதுவே,

தோன்றுவன் மாதோ, போர்க்களத் தானே'

(புறம்.86)

‘சிறிய வீட்டில் உள்ள நல்ல தூணைப் பற்றிய வண்ணம் ‘உன் மகன் எங்கு உள்ளானோ?’ என வினவுகிறாய். என் மகன் எங்கிருந்தாலும் நானறியேன், புலி இருந்து பின் பெயர்ந்து சென்ற கற்குகை போல அவனைப் பெற்ற வயிறு இதுவேயாகும். அவன் போர் நிகழும் களத்தில் தோன்றும் இயல்புடையன் (அவனைக் காண்பதற்கு அங்குச் செல்)’ என்று கூறுகின்றது இப்பாடல்.

போரெனின் வீரம் விளைக்கும் ஆற்றல் உடையவன் தன் மகன் எனப் பெருமிதத்தாற் கூறினள். இப்பாடற்கருத்து புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

‘வீடுணர்ந் தோர்க்கும் வியப்பாமால் இந்நின்று

வாடன் முதியாள் வயிற்றிடம் -கூடார்,

பெரும்படை வெள்ளம் நெரிதரவும் பேரா

இரும்புலி சேர்ந்த விடம்’

(பு.வெ.மா.வஞ்சி.16)

என்று சான்றுப் பாடலாய் இடம்பெற்றுள்ளது. ‘காவற் பெண்டும்’ எனச் சிலப்பதிகாரமும் (சிலம்பு.29.உரைப்பாட்டு), ‘குறுநடைப் புதல்வர்க்குக் காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து’ என மணிமேகலையும் (மணி.7.57-58) குறிப்பிடுகின்றது. நற்றாய்க்கும் தனக்கும் வேறுபாடினமையின் ஈன்ற வயிறாகத் தன்வயிறு சுட்டினள். இப்பாடலில் ‘போர்க்களத்துத் தோன்றுவன்’ என்று கூறியுள்ளமை வீரனின் இயல்பினைப் புலப்படுத்துகிறது. எனவே இப்பாடல் ஏறாண் முல்லை என்னும் துறையாயிற்று.

9.3 முதின முல்லை

பழமை வாய்ந்த மறக்குடியில் பிறந்த பெண்டிரின் மறப்பண்பினைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது முதின முல்லை என்னும் துறையாகும்.

‘அடல்வேல் ஆடவர்க்கு அன்றியும் அவ்இல்

மடவரல் மகளிர்க்கும் மறம்மிகுத் தன்று’

(பு.வெ.மா.வாகை.21)

மறக்குடியில் பிறந்த ஆண்கள் மட்டும் அல்லாமல் பெண்களும் மறப்பண்பில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதை முதின முல்லை துறை எடுத்துரைக்கின்றது.

‘ஈன்றுபுறந் தருதல் என்தலைக் கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே’ (புறம்.312:1-2)

இப்பாடல், ஒருவன் பெறும் உதவிகளையும், அவன் சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வாழ்தலின் இன்றயமையாமையினையும் விளக்குவதாகும். மகனைப் பெற்றெடுத்தல் மட்டும் தாயின் கடமையன்று. சமுதாயத்தில் உள்ள சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளத்தக்க வகையிலும், பயன்படும் வகையிலும் உடல் வலிமையும், மனவலிமையும் உடையவனாக அவனைப் பாதுகாத்துச் சமுதாயத்திற்கு வழங்குதலும் அவளுடைய கடமையாகும் என்று கூறுவதனால் பெண்களின் வீரத்தினை அறிய முடிகிறது.

முதின் முல்லைப் பாடல்கள் மகன், தலைவன், தந்தை ஆகியோரை மறநெஞ்சுடன் போருக்கு அனுப்புகின்ற தாய்மாரின் பாடல்களாக உள்ளன. மறநெஞ்சுடைய பெண் முதல்நாள் போரில் தனது தந்தையைப் போருக்கு அனுப்புகின்றாள். இரண்டாம் நாளில் இவளின் கணவன் போரில் இறந்து விடுகின்றான். மூன்றாம் நாள் செறுப்பறை கேட்டுத் தன் ஒரே புதல்வனைப் போருக்கு அனுப்புகின்றாள். இதனை,

‘கெடுக சிந்தை கடிது இவள் துணிவே

முதில் மகளிராதல் தகுமே

மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை,

யானை எறிந்து, களத்து ஒழிந்தனனே

... ..

ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்,

செருமுகம் நோக்கிச் செல்க எனவிடுமே’

(புறம்.279)

என்று மறக்குடியில் பிறந்த மகள் ஒருத்தியின் துணியையும், வீரத்தையும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடல் விளக்கியுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

9.4 வல்லாண் முல்லை

வல்லாண் முல்லை என்பது குறுநில மன்னர்களின் வீரப்பண்பைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்படுவதாகும்.

‘இல்லும் பதியும் இயல்பும் கூறி

நல்லாண் மையை நலமிகுத் தன்று’

(பு.வெ.மா.வாகை.23)

ஒரு வீரனுடைய வீட்டையும், ஊரையும், இயல்பினையும் சொல்லி அவன் ஆண்மைத் தன்மையை நன்மை பெருகச் சொல்லுதல் வல்லாண்முல்லை என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது.

பிட்டங் கொற்றனை உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடியுள்ளதைப் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

‘மரை பிரித்து உண்ட நெல்லி வேலி,
பரலுடை முன்றில், அம்குடிச் சீறார்,
எல் அடிப்படுத்த கல்லாக் காட்சி
வில் உழுது உண்மார் நாப்பண், ஒல்லென
... ..
மலை கெழு நாடன், கூர்வேல் பிட்டன்,
குறுகல் ஓம்புமின், தெவ்வீர் அவனே’ (புறம்.170:1-9)

காட்டுப்பசுவால் விதை நீக்கி உண்ணப்பட்ட நெல்லியின் மரங்களால் ஆகிய வேலியையும், அழகிய குடியிருப்புகளையும் உடையது சீறார். அவ்வூரில் பகற்பொழுதெல்லாம் வேட்டையாடித் திரிந்த கல்வி இல்லாத காட்சியையுடைய, வில்லாகிய ஏரால் உழுதுண்பாரின் (வேட்டுவரின்) நடுவே, ஒல்லென்னும் ஓசையுண்டாக இழிந்த பிறப்பினையுடைய புலையன் தன் கை சிவப்ப, அச்சத்தைத் தரும் துடியை முழக்கிக் கொட்டுவான். அவ்வோசை புலி இருக்கும் மலையில் பேராந்தையோடு கூடி ஒலிக்கும். ‘பகைவீர், அத்தகைய மலை பொருந்திய நாட்டை உடையவனாகிய கூரிய வேலுடைய பிட்டனை அணுகாதிருப்பீராக’ அவன்,

‘சிறுகண் யானை வெண்கோடு பயந்த
ஒளிதிகழ் முத்தம் விறலியர்க்கு ஈத்து,
... ..
இரும்புபயன் படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்து எறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் அன்ன, வல்லாளன்னே’ (புறம்.170:10-17)

சிறுகண் யானையின் தந்தத்தில் விளைந்த ஒளி திகழும் முத்துக்களை விறலியர்க்குக் கொடுத்தான். நாரைப் பிழிந்தெடுத்த கள்தெளிவைப் பண்பொருந்திய யாழுடைய பாணர் சுற்றத்திற்கு நுகரக் கொடுத்தான். இவ்வாறு தன்னிடத்துப் பரிசில் வேண்டி வந்தோர்க்கு மென்மையுடையவனாவான். ஆனால் பகைவர்க்கு, இரும்பைப் பயன்படுத்துகின்ற வலிய கையையுடைய கொல்லன்

உலைக் களத்திலே விளங்கும் உலைக்கல் போலும் வலிய ஆண்மையை உடையவனாவான் என்று பிட்டங்கொற்றனின் ஆண்மையைப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இப்பாடலுள் பிட்டங்கொற்றன், பரிசிலர்க்கு மென்மை உடையவனாகவும், பகைவர்க்கு வன்மை உடையவனாகவும் விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. ‘உலைக்கல் அன்ன வல்லாளன்னே’ என்று குறிப்பிடுவதால் இப்பாடல் வல்லாண்முல்லைத் துறையாயிற்று.

மற்றொரு பாடலில், விருந்தினர் பரிசில் பெறச் சென்றிருந்த போது அவர்களை உபசரித்த வீரன் ஒருவனின் புகழினைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

‘நெருநல் வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனன் இன்றுஇக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம், இதுகொண்டு’

(புறம்.316:5-7)

போர் நிகழ்வதற்கு முன்னர், தனது வாளினையும், யாழினையும் பணயமாக வைத்துப் பொருளிட்டி விருந்தினரை உபசரித்துள்ள வீரனது புகழினை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

குறுநில மன்னர்களுக்குத் துணையானவர்களாகப் பாணர்களும், விறலியர்களும் விளங்கியுள்ளதைச் சங்கப்பாக்கள் சான்று பகர்கின்றன. மதுரைக் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் ஒரு வள்ளலின் சிறப்பைப் பாடும்போது பரிசில் பெற்று வரும் பாணன் எதிர்வரும் பாணனையும், பாடினியையும் பார்த்துப் பேசுவதாகச் சூழலை அமைத்துக் கொண்டு,

‘களளின் வாழ்த்தி களளின் வாழ்த்தி
காட்டொடு மிடைந்த சீயாமுன்றில்
நாட்செருக்கு அனந்தர்ச் துஞ்சுவோனே
அவன் எம் இறைவன் யாம் அவன் பாணர்’

(புறம்.316:1-4)

பகை வேந்தன் போரில் இறந்தானாகத் தூசி துடைக்காத முற்றத்தின்கண் கள் உண்ட மயக்கத்தால் உறங்குபவனே எம்முடைய மன்னன், யாம் அவன் பாணர் ஆவோம் என்று பாணர் கூற்றாகப் பாடியுள்ளார். எனவே சங்கப் புலவர்கள் புறப்பாடுபொருளைப் பாணன் கூற்றாகவும் அமைத்துப் பாடியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

10. காஞ்சித்திணை

தன் நாட்டின் மீது படை எடுத்து வந்த பகையரசனை நாட்டுக்குரிய வேந்தன் காஞ்சிப் பூச்குடித் தன் இடத்தைக் காத்தல் காஞ்சியாகும்.

‘காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே

பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே’

(தொல்.புறத்.76)

காஞ்சி என்னும் புறத்திணை பெருந்திணை என்னும் அகத்திணையின் புறனாகும். துணை இல்லாத சிறப்பினையுடைய வீட்டின்பம் காரணமாகப் பலவழிகளிலும் நிலை பேறில்லாத உலக இயற்கையைப் பொருந்திய நல்நெறியினை உடையது காஞ்சித் திணையாகும்.

10.1 காஞ்சித்திணை - பொருள் விளக்கம்

மதுரையை ஆண்ட தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு உலக இன்பம், பொருட்செல்வம், இளமை, யாக்கை இவை எல்லாம் நிலையில்லாதவை என்னும் காஞ்சித்திணையை விரித்துக் கூறுவது மதுரைக் காஞ்சியாகும். புறத்திணை ஏழனுள் காஞ்சித்திணை நிலையாமை பற்றிக் கூறும் திணையாகும்.

‘பாங்கரும் சிறப்பின் பல்லாற்றானும்

நில்லா உலகம், புல்லிய நெறித்தே’

(தொல்.புறத்.76)

‘கொன் ஒன்று கிளக்குவல் அடுவோர் அண்ணல்

கேட்டிசின் வாழி, கெடுக நின் அவலம்’

(மதுரைக்.207-208)

என்ற அடிகளால் வீடுபேறாகிய நிமித்தமும்,

‘அன்னாய், நின்னொடு முன்னிலை எவனோ,

திரை இடு மணலினும் பலரே, உரைசெல

மலர்தலை உலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே’

(மதுரைக்.206-208)

எனப் பல்வேறு நிலையாமைகளும் உய்த்துணர வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், தமிழ்நாடு முழுமையும் தனித்து ஆட்சி செய்தவன். போர் செய்வதையே பொழுது போக்காகக் கொண்டவன். உலக இன்பத்தில் தன்னை மறந்தவன். எனவே உலக நிலையாமையை அவனுக்கு

உணர்த்த எண்ணிய மாங்குடி மருதனார், ‘அரசனே, உன்னைப் போலவே தம் பகைவரை வென்று, பெரும் பொருள் ஈட்டித் தம் புகழ்பாடும் பாணர்க்கும் வறியவர்க்கும் பரிசில் வழங்கி வாழ்ந்த மன்னர் ஆற்று மணலினும் பலராவர். அவரெல்லாம் மெய்ப்பொருள் அறியாது வாழ்ந்து வறிதே மாய்ந்தனர்.

உனக்கும் ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படுவனவாகிய இப்பொருள்களோடு உள்ள தொடர்பு விடுபடும் காலம் வரும். அவற்றோடு உனக்குள்ள இத்தொடர்பு நிலைத்து நிற்கும் என்று நீ எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் உனது மாயை கெடுக. இவ்வுலக வாழ்விலும் நிலைபெறுடைய பொருள் ஒன்று உண்டு. அதனைக் காட்டுவதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை. நீ நல்லாசிரியரிடம் சென்று அதனை அவர்கள்பால் கேட்டுத் தெளிவாயாக’ என்று காஞ்சித்திணையின் பொருளை அறிவுறுத்துகிறார்.

பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் செல்வம் பொருந்திய திருமகளை உடைய நகரில், பூண் அணியாத விறலியர் கைகள் அம்மன்னனை வந்து வணங்கிய பின் குறுந்தொடி பெற்றன. பாணர்கள் உவக்கக் களிறு பல பெற்றனர். அம்மன்னனுடைய முன்னோர்களை, வழிபட்டாருடைய நாடுகள், தம் ஏவல் வழி நடப்ப, வழிபடாதாருடைய நாடுகளை ஏவல் கேட்கச் செய்து, பகைவர் படைகெட வென்று, வெற்றி முரசு பொருந்திய பெரிய வலியையும் பலவேற்படையை உடைய அரசர்கள் கரையை மோதுகின்ற கடலின் திரை குவிக்கும் மணலினும் பலர். அவர் யாரெனின் தம் புகழ் பரவும்படி அகன்ற இடமுடைய உலகங்களை ஆண்டு மக்கட்குரிய மன உணர்வு இல்லாமையால் மாண்டு ஒழிந்தனர் என்பது காஞ்சித்திணையின் நிலையாமை குறித்த பொருளாகும்.

‘பயன்அறவு அறியா வளம்கெழு திருநகர்

நரம்பின் முரலும் நயம்வரு முரற்சி

விறலியர் வறுங்கைக் குறுந்தொடி செறிப்பப்

பாணர் உவப்பக் குறுந்தொடி செறிப்ப’ (மதுரைக்.216-219)

என்று கூறுவதால் விறலியரும், பாணரும் பரிசு பெற்றுள்ளதனையும் முன்னோர்கள்,

‘பணிந்தோர் தேளம் தம்வழி நடப்பப்

பணியார் தேளம் பணித்துத்திறை கொண்மார்’

(மதுரைக்.229-230)

என்னும் நிலையினை அடைந்துள்ளதனையும், முன்னோரின் போர்ப் பாசறை கூட,

‘பருந்து பறக்கல்லாப் பார்வல் பாசறை’

(மதுரைக்.231)

எனப் புகழும்படி இருந்துள்ளதனையும் அறியமுடிகிறது. இத்தகைய புகழ்கொண்டு ஆண்ட முன்னோர்களும் மடிந்து போயினர். இவ்வாறு மடிந்தவர்கள்,

‘திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல

மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந் தோரே’ (மதுரைக்.236-237)

என்று பாண்டிய நெடுஞ்செழியனுக்கு அவன் முன்னோரின் வீரத்தினைப் புகழ்ந்து நிலையாமையைக் கூறி நெறிப்படுத்தியுள்ளதை மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துரைக்கிறது.

காஞ்சித்திணையைத் தொல்காப்பியம் 22 துறைகளாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 21 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது. இவற்றுள் ஏழுத் துறைகளைப் புறநானூறு பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

பெருங்காஞ்சி (புறம்.359, 360, 365, 366)

பேய்க்காஞ்சி (புறம்.281)

பூக்கோட்காஞ்சி (புறம்.293)

மகட்பாற்காஞ்சி (புறம்.336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 356)

வஞ்சினக்காஞ்சி (புறம்.71, 72, 73)

மறக்காஞ்சி (புறம்.357)

மனையறம், துறவறம் (புறம்.358)

என்பனவாகும்.

10.2 மகட்பாற்காஞ்சி

குறுநில மன்னரின் பெண்களை வேந்தர் மணம் முடித்துத் தருமாறு வேண்டுதலும் பெண்ணின் தந்தையார் விரும்பாதவிடத்து, மணமுடித்து கொடுக்காதவிடத்து நடந்த போர்களும், அழிவும் பற்றிக் கூறுவது மகட்பாற் காஞ்சித் துறையாகும்.

‘ஏந்திழையாள் தருக என்னும்

வேந்தனோடு வேறுநின்றன்று’

(பு.வெ.மா.காஞ்சி.21)

மறக்குடி மகளை மணம் முடிக்க விரும்பி வந்த வேந்தன், அவள் தந்தை உடன்படாமையால் கொடிய சினத்தை உடையவனாக உள்ளான். காரணம், அரசன் மணம் கேட்டு வந்த போது அவனை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுத் தன் மகளை மணம் முடித்தலே தன் கடமை என்பதை ஒரு சிற்றரசன் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவன் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று கூறுவதைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது.

‘வேட்ட வேந்தனும் வெஞ்சினத் தினனே

கடவன கழிப்பு இவள் தந்தையுஞ் செய்யான்’ (புறம்.336:1-2)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது. மூவேந்தர்களும் மகள் வேண்டி வந்தாலும், தன்னை வணங்காதவர்க்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று கூறுவதை, மற்றுமொரு பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

‘கொற்ற வேந்தர் வரினும், தன்தக

வணங்கார்க்கு ஈகுவன் அல்லன்’ (புறம்.338:8-9)

என்பதால் இப்பாடல் மகட்பாற்காஞ்சி என்பது புலப்படுகிறது. வலிய யானைப் படைகளை ஓடச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவராயினும் தன் மகளை மணம் செய்து தர இசைந்திலன் என்பதனை,

‘இரும்பனை அன்ன பெருங்கையானை

கரந்தைஅம் செருவின் பெயர்க்கும்

பெருந்தகை மன்னர்க்கு வரைந்திருந்தனனே’ (புறம்.340:7-9)

என்னும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

வேந்தனொருவன் பகையரசனின் மகளை விரும்பிக் குறையுற்றுக் கேட்ட போதிலும் இளமை வாய்ந்த பெண்ணின் தந்தை மணம் முடிக்க உடன்பட்டிலன் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

‘வேந்து குறையிறவும் கொடாஅன், ஏந்துகோட்டு

அம்பூந் தொடலை அணித்தழை அல்குல்,

செம்பொறிச் சிலம்பின் இளையோள் தந்தை’ (புறம்.341:1-3)

என்பதால் மகள் கொடாமை புலப்படுகிறது. வேந்தர்கள் பொருள் கொடுத்தும் மணம் வேண்டியுள்ளனர். அவ்வாறு கொடுத்த பொருளினை மறுத்துள்ள நிலையில் போர்கள் நடத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் பெண்ணின் தந்தையும், தமையனும் வீரம்

உடையவர்களாக இருந்ததுடன் போரினையே விரும்பியுள்ளனர் என்பதனைச் சங்கப்பாக்கள் கூறுகின்றன.

‘முழங்குகடன் முழவின் முசிறியன்ன

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

... ..

தந்தையும் கொடாஅன்’

(புறம்.343:10-13)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது. மற்றொரு பாடலில், மகள் வேண்டி வந்த பேரரசன், வீரன் தன் மகளைத் தர மறுத்துரைத்ததால் சினம் கொண்டு தன் ஆற்றல் தோன்ற வஞ்சினம் உரைக்கின்றான். இதற்கு மாறாகத் தன் மகளை மணம் முடித்துக் கொடுக்க மனம் இல்லாத குறுநில மன்னனும் வஞ்சினம் உரைக்கின்றான். இவ்விருவரிடையே எவ்வகையிலும் உடன்பாடு ஏற்படாததால், போர் நிகழப்போவது உறுதி என்பதை,

‘நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையா,

கடிய கூறும், வேந்தே தந்தையும்,

நெடிய அல்லது, பணிந்து மொழியலனே

இஃது இவர் படிவம்’

(புறம்.349:1-4)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் மகள் மறுத்துப் போரினை விரும்பியதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு, மன்னர்கள் புகழ்பெற விரும்புவதை மகட்பாற் காஞ்சித்துறைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

10.3 வஞ்சினக் காஞ்சி

வஞ்சினக் காஞ்சி என்பது வீரம் மிக்க மன்னர்கள் எதிரிகளை அழிக்க நினைத்ததை நிறைவேற்ற வஞ்சினம் கூறுவதாகும். இதன் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் வீர உணர்வினை அறிந்து கொள்ளலாம்.

‘வெஞ்சின வேந்தன் வேற்றவர்ப் பணிப்ப

வஞ்சினம் கூறிய வகைமொழிந்தன்று’

(பு.வெ.மா.காஞ்சி.8)

வஞ்சினக் காஞ்சிப் பாடல்களை ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் (புறம்.71), பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம்.72), சோழன் நலங்கிள்ளி (புறம்.73) ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். இம்மூன்று பாடல்களிலும் மூன்று மன்னரும் தம் எதிரிகளைப் புறங்காணுதல் பற்றிக் கூறுகின்றனர்.

‘பகைவேந்தர்களைப் பொறுத்தற்கரிய போரில், அவர்கள் அலறுமாறு தாக்கித் தேருடன் புறங்கண்டு ஓடுதலைக் காண்பேன்’ என்று வஞ்சினம் கூறியுள்ளதை,

‘ஆரமர் அலறத்தாக்கி, தேரோடு

அவர் புறங்காணேன் ஆயின்’

(புறம்.71:4-5)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மற்றொரு பாடலில் ‘என் மிகுதியான வலிமைக்கு அஞ்சாது பகைத்துச் சினம் பெருகிப் புன்மையான மொழிகளைச் சினமுடைய வேந்தர் கூறினர். அவர்களைப் பொறுத்தற்கரிய போரில் சிதறி ஓடுமாறு போர் செய்து அவருடைய முரசங்களைக் கைக் கொள்ளுவேன்’ என்று வஞ்சினம் உரைத்துள்ளதை,

‘சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை

அருஞ்சமஞ் சிதையத்தாக்கி முரசமோடு

ஒருங்கு அகப் படே னாயிற்’

(புறம்.72:7-9)

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மூங்கிலை உண்ணும் வலிய யானையின் காலிடையே அகப்பட்ட வன்மையான, திண்மையான மூங்கில் முளை அழிவது போல பகைவரின் ஊர் சென்று அவர் வருந்தும்படி போரிடுவேன் என்று வஞ்சினம் உரைத்துள்ளதை,

‘... .. மைந்துடைக்

கழைதின் யானைக் காலகப்பட்ட

வன்றிணி நீண்முளைபோலச் சென்றவன்

வருந்தப் பொரேனாயின்’

(புறம்.73:8-9)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறு மூவரும் வஞ்சினம் கூறும்போது தாம் நினைத்தை நிறைவேற்றாவிட்டால் தமக்கு இழிவான விளைவுகள் நிகழட்டும் எனக் கூறுகின்றார்கள்.

‘குடிபழி தூற்றும் கோலேனாகுக

ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைக வென்றிலவரை,

புரப்போர் புன்கண் கூர

இரப்போர்க்கீயா வன்மையான் உறவே' (புறம்.72:12-18)

என்றும்,

‘பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக

மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக

தென்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே’ (புறம்.71:6,9,18)

என்றும்,

‘தீதில் நெஞ்சத்துச் காதல் கொள்ளப்

பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக வென்தாரே’ (புறம்.73:12-14)

என்றும் வஞ்சினங் கூறுகின்றார்கள். தாம் சிறப்பான செயலினைச் செய்ய வேண்டும் என்பது இச்சூளுரையின் நோக்காக இருந்துள்ளது என்பதனை வஞ்சினக் காஞ்சிப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

10.4 பெருங்காஞ்சி

காஞ்சி மறவர் போரின்கண் தமது மறப்பெருமையை வெளிப்படுத்துவது பெருங்காஞ்சி என்னும் துறையாகும்.

‘தாங்கு திறல் மறவர் தம்தம் ஆற்றல்

வீங்குபெறும் படையின் வெளிப்படுத்தன்று’

(பு.வெ.மா.காஞ்சி.5)

பெருங்காஞ்சித் துறை குறித்து, புறநானூறு 359, 360, 365, 366 ஆகிய பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ‘மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே’ என்பதற்கேற்ப ‘உலகில் நிலைத்து நிற்பது புகழே. வசை நீங்கிப் புகழுடன் வாழ்க. புகழ் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமாயின் அறஞ்செய்க. ஏனெனில் நாடு கொண்ட வேந்தரும் ஒரு காலத்தே சுடுகாட்டை அடைந்து நின்றனர்’ என்னும் நிலையாமை செய்தியினைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது.

‘காடு முன்னினரே, நாடு கொண்டோரும்

நினக்கும் வருதல் வைகல் அற்றே

வசையும் நிற்கும், இசையும் நீங்கும்

அதனால், வசைநீக்கி இசை வேண்டியும்

... ..

கொள் என விடுவை ஆயின், வெள்ளென,
ஆண்டு பெயர்ந்த பின்னும்,

ஈண்டு நீடு விளங்கும் நீ எய்திய புகழே' (புறம்.359)

என்றும்,

‘தம்புகழ் நிறீஇச் சென்று மாய்ந்தனரே

அதனால், அறவோன் மகனே

... .. உரைப்பக் கேண்மதி

மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே' (புறம்.366:5-7,22)

என்றும் உரைப்பதைப் அறிய முடிகிறது. ‘நல்ல பண்புகளுடன் இவ்வுலகத்தை ஆண்டோர் மிகச் சிலரே. வாழ்வின் பயன்களை அறியாதார் மிகப் பலராவர். செல்வம் நிலையற்றது. இரப்போர் கை நிறையுமாறு வழங்குக. வாழ்க்கையின் இறுதியில் சுடுகாட்டில் அழல் வாய்ப்புகுதல் உறுதி’ என்று மன்னனுக்கு அறிவுரை வழங்கும் விதமாக நிலையாமை செய்தியினை எடுத்தியம்புவதையும் அறியமுடிகிறது.

‘பயன் உறுப்பப் பலர்க்கு ஆற்றி,

ஏமம் ஆக இந்நிலம் ஆண்டோர்,

சிலரே பெரும கேள், இனி நாளும்

பலரே தகைய.து அறியா தோரே

அன்னோர் செல்வமும் மன்னி நில்லாது

... ..

அழல் வாய்ப் புக்க பின்னும்' (புறம்.360:7-20)

என்று கூறுவதால் அறம் செய்தலின் மேன்மை புலப்படுகிறது. மற்றொரு பாடலில் ‘நிலமகளும் நிலையாமை உணர்ந்து அழுதனள் எனின் நாம் அதனை முன்னுணர்ந்து வாழ்க்கையைத் துறத்தலே சீரிது’ என்று கூறும் காஞ்சித் துறைப் பாடலையும் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

‘நிலமகள் அழுத காஞ்சியும்

உண்டுஎன உரைப்பரால், உணர்ந்திசினோரே' (புறம்.365:10-11)

என்பதால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு காஞ்சித்துறைப் பாடல்கள், மன்னர்கள் தம் புகழினை நிலை நிறுத்த வேண்டிப் போர்ச் செயலைக் குறிக்கோளாகக்

கொண்டிருந்தனர் என்பதையும், அம்மன்னர்களிடத்துப் பிறருக்குத் தீங்கற்ற, நிலையான புகழானது கொடை முதலான அறத்தினால் மட்டும் பெற முடியும் என புலவர்கள் எடுத்துரைத்தலையும் அறிய முடிகிறது. எனவே காஞ்சி என்பது நிலையாமை என்று கூறுவதை விட மன்னர் தம் புகழினை நிலை நிறுத்த மேற்கொள்ள வேண்டிய முயற்சியின் அறச் செயலாகும் என்பதனை உணர முடிகிறது.

தொல்காப்பியம் காஞ்சித்திணையினை நிலையாமை என்னும் பொருளில் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் சங்கப்பாடல்களிலும், புறப்பொருள் இலக்கணங்களிலும் காஞ்சியென்பது மற்றுமொரு போர் வகையாகப் பெருகியிருப்பதனைக் காண முடிகிறது. அரச மாறுபாடுகள் மட்டுமல்லாது சமூகச் சூழலும் இதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்துள்ளதைச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

11. பாடாண் திணை

பாடும் சிறப்பினைப் பெற்ற, ஆண்மகனுடைய ஒழுக்கத்தினைப் புகழ்ந்து கூறுவது பாடாண் திணையாகும்.

‘ஒளியும் ஆற்றலும் ஒம்பா ஈகையும்

அளியும் என்றிவை ஆராய்ந்து உரைத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.1)

புகழ், வலிமை, கொடைத்தன்மை, இரக்கம் ஆகியவற்றில் சிறந்திருக்கும் ஒருவனின் தன்மைகளைப் புலவர்கள் ஆராய்ந்துரைப்பது பாடாண் பாட்டாகும்.

‘பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே

நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே’

(தொல்.புறத்.78)

பாடாண்திணை கைக்கிளைக்குப் புறனான திணையாகும். இத்திணையினைத் தொல்காப்பியம் 8 துறைகளாவும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 47 துறைகளாகவும் வகுத்துள்ளது.

‘ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப

வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான’

(தொல்.புறத்.83)

என்பது பாடாண் திணை பற்றிய நூற்பாக்களில் ஒன்றாகும். இது பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான உலா வகைக்கு அடித்தளமாயிற்று. வீரனுக்குரிய புகழைத் தொல்காப்பியம்,

‘கொடி நிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடு நீங்கு சிறப்பின் முதலா மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே’

(தொல்.புறத்.85)

என வீரனுக்குரிய கொடி நிலை, கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வரும் என்று கூறுகின்றது. பாடாண் திணை குறித்து, புறநானூறு 14 துறைகளாக வகுத்துள்ளது.

இயன்மொழி வாழ்த்து (புறம்.8, 9, 10, 12, 14, 15, 28, 29, 30, 32, 34, 38, 39, 50, 67, 92, 96, 97, 102, 106, 107, 108, 122, 123, 124, 129, 130, 131, 134, 137, 142, 149, 150, 151, 153, 156, 157, 168, 171, 172, 173, 175, 177, 212, 215, 216, 376, 378, 380, 388, 389, 390) (52 பாடல்கள்)

உடனிலை (புறம்.58)

கடைநிலை (புறம்.127, 382, 383, 384, 391, 392, 393, 395, 396, 398)

குடைமங்கலம் (புறம்.60)

செவியறிவுறாஉ (புறம்.2, 3, 5, 6, 35, 40, 55, 184, 163)

பரிசில் கடாநிலை (புறம்.11, 101, 136, 139, 159, 160, 164, 169, 196, 197, 198, 199, 209, 210, 211)

பரிசில் துறை (புறம்.126, 135, 148, 154, 161, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 207, 208, 379)

பரிசில் விடை (புறம்.140, 152, 162, 165, 397, 399)

பாணாற்றுப்படை (புறம்.68, 69, 70, 138, 141, 155)

புலவராற்றுப்படை (புறம்.48, 49)

பூவை நிலை	(புறம்.56, 59, 374)
வாள் மங்கலம்	(புறம்.95)
வாழ்த்தியல்	(புறம்.13, 91, 128, 158, 367, 375, 377, 385, 386, 387)
விறலியாற்றுப்படை	(புறம்.64, 103, 105, 133)

என்பனவாகும்.

11.1 இயன்மொழி வாழ்த்து

பாடாண் திணையின் ஒரு துறை இயன்மொழி வாழ்த்து. அரசனுடைய இயல்பினைக் கூறுதலும், அவன் முன்னோர் செயல்களைப் பாராட்டிக் கூறுதலும், புனையாது இயல்புபட மொழிதலும் இயன்மொழி வாழ்த்து என்னும் துறையாகும். இதனை,

‘இன்னோர் இன்னவை கொடுத்தார் நீயும்
அன்னோர் போல அவைஎமக்கு ஈகுஎன
என்னோரும் அறிய எடுத்துரைத்தன்று’ (பு.வெ.மா.பாடாண்.6)

என்றும்,

‘மயல்அறு சீர்த்தி மான்தேர் மன்னவன்
இயல்பே மொழியினும் அத்துறை ஆகும்’ (பு.வெ.மா.பாடாண்.7)

என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது. ‘இயன்மொழி என்பது தலைவனெதிர் சென்றேறி அவன் செய்தியையும் அவன் குலத்தோர் செய்தியையும் அவன் மேலே ஏற்றிப் புகழ்தலாகும்.’¹ எனவே ஆட்சியாளர் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இயன்மொழித்துறை பயன்படுத்தப்பட முடியும் என்பது புலனாகிறது. இயன்மொழித்துறை பற்றி பெ.மாதையன் குறிப்பிடுமிடத்து, ‘இயன்மொழி வேந்தர்க்கும், குறுநில மன்னர்க்கும் உரியதாய்ப் பாடப்பட்டுள்ளது’² என்று கூறுகிறார். ஆனால் புறநானூற்றுப் பாடல்களை நோக்கும் போது பல்வேறு நிலைகளிலும் இருந்த ஆட்சியாளர்கள் இயன்மொழியால் பாடப்பட்டுள்ளமை புலப்படுகிறது.

சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களும் பாரி, காரி, பேகன், ஆய் முதலான கடையெழு வள்ளல்களும் கரும்பனூர் கிழான்(புறம்.381), மல்லிக்கிழான்

(புறம்.177) சிறுகுடிகிழான் (புறம்.173,388) முதலான கிழார்களும் இயன்மொழியால் வாழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். தமது ஆட்சியில் சிறந்து விளங்க முயலும் ஒவ்வொரு ஆட்சியாளரும் வேந்தர் வாழ்த்தப்படுவது போல தாமும் வாழ்த்தப்படுவதை விரும்பியிருக்கலாம். உதாரணமாக, கபிலர், சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனையும் (புறம்.8), பாரியையும் (புறம்.106, 107, 108) இயன்மொழித் துறையில் பாடியுள்ளார். மோசிகீரனார் சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையையும் (புறம்.50), கொண்கானங் கிழானையும் (புறம்.156) இயன்மொழி வாழ்த்துத் துறையில் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் வேந்தர்களில் ஒருவனாவான். பாரி குறுநில மன்னன். அதேபோல் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை வேந்தர்களில் ஒருவன். கொண்கானங்கிழான் குறுநில மன்னனாவன்.

அதே சமயம் கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிசிராந்தையாரும் (புறம்.212), பிசிராந்தையாரைக் கோப்பெருஞ்சோழனும் (புறம்.215, 216) இயன்மொழி வாழ்த்துத் துறையில் பாடியிருப்பதையும் அறிய முடிகிறது.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடியுள்ளதாகப் புறம்.9 ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. பசு முதலாகிய பலரையும் காத்தல் அரசர்தம் கடனாகும். அவ்வகையில் பாண்டியன் முன்அறிவிப்பு செய்து போரினால் பசு, பார்ப்பனர், பெண்டிர், நோயுற்றோர் முதலானோர் இடையூறு அடையாதிருக்குமாறு கூறினான். இவ்வறிப்பானது ‘அறத்தாறு நுவலும்’ பெருவழுதியின் இயல்பினைப் புலப்படுத்துகிறது.

‘ஆவும், ஆன்இயற் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன் போல் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்,
எம்அம்பு கடிவிடுவதும், நும் அரண் சேர்மின்’ என
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை’ (புறம்.9:1-6)

பழந்தமிழர் பசுக்கூட்டத்தையும், பார்ப்பனரையும், பெண்டிரையும் பேணுதற்குரியதாகக் கருதினர். எனவே தான் (புறம்.34) ‘ஆன்முலை அறுத்தல், பார்ப்பார்த் தப்புதல், மகளிர்க்கரு சிதைத்தல்’ குற்றங்களாகக் கூறினர். எனவே இப்பாடலானது தமிழ் -ஆரியப் பண்பாட்டுக் கலப்பிற்குப் பிந்தையக் காலத்தில் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பசு முதலாகிய உயிர்கள் போற்றப்படுதலை 'நன்பால் பசுவே, துறந்தார், பெண்டிர், பாலர், பார்ப்பார் என்போரை ஓம்பேன் எனின்' (சீவக.443) எனவரும் சீவக சிந்தாமணியின் பாடலடிகளாலும் உணரலாம்.

மற்றொரு பாடல் பாண்டியன் முதுகுடுமி பெருவழுதி பகைவர்களுக்கு இன்னாதவற்றையும், பரிசிலருக்கு இனியனவற்றையும் செய்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

‘பாணர் தாமரை மலையவும், புலவர்
பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்,
அறனோ மற்று இது-விறல் மாண்குடுமி
இன்னா ஆகப் பிறர் மண்கொண்டு,
இனிய செய்தி, நின் ஆர்வலர் முகத்தே?’ (புறம்.12)

பாண்டியன் முதுகுடுமி பெருவழுதி பகைமன்னரின் நாட்டினைக் கவர்ந்து கொண்டு பாணர்களுக்குப் பொன்னாலான தாமரை மலரினையும், புலவர்களுக்குத் தேரினையும் பரிசாக வழங்கியுள்ளதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பாணர்க்கு நீங்காத செல்வத்தை முழுமையாக வழங்கியதால் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை,

‘அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்,
எம்கோன் வளவன் வாழ்க’ (புறம்.34)

எனப் பாணர்கள் வாழ்த்தியதைப் புறநானூறுப் பாடலடிகளால் அறியலாம். சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அரண்மனையிடத்து முரசவைக்கும் கட்டிலில் மோசிகீரனார் அறியாது ஏறி, வழி நடந்த களைப்பால் கண் அயர்ந்தார். முரசு கட்டிலில் படுத்துறங்கியது தவறு என்று தண்டிக்காமல் அவர் துயில் நீங்குமளவு கவரி வீசினான் வேந்தன். இதனை,

‘இருபாற் படுக்கும் நின் வாள் வாய் ஒழிந்ததை
அதூஉம் சாலும், நல்தமிழ் முழுது அறிதல்
அதனொடும் அமையாது, அணுக வந்து, நின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சி, தண்ணென
வீசியோயே’ (புறம்.50:9-13)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மட்டுமன்றி பாரி, ஆய் அண்டிரன், பேகன், நள்ளி முதலானோரின் புகழினையும்,

தன்மையினையும் இயன்மொழி வாழ்த்து என்னும் துறையிலமைத்துப் பாடியுள்ளதைப் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

புறம்.106, 107ஆம் பாடல்கள் முறையே பாரியின் கைவண்மை குறித்தும், கொடைத்தன்மை குறித்தும் குறிப்பிடுகின்றன.

‘நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணர்ப்
புல் இலை எருக்கம் ஆயினும், உடையவை
கடவுள் பேணேம் என்னா ஆங்கு,
மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்,
கடவன், பாரி கை வண்மையே’ (புறம்.106)

என்னும் பாடல் பாரியின் கைவண்மையினையும்,

‘பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி,
ஒருவற் புகழ்வர், செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலக புரப்பதுவே’ (புறம்.107)

என்ற பாடல் மழை போலக் கைம்மாறு கருதாது கொடுக்கும் பாரியின் கொடைத்தன்மையையும் புலப்படுத்துகிறது. அதே போல் புறம்.134-ஆம் பாடல் ஆய் அண்டிரனின் கைவண்மையினையும், புறம்.142-ஆம் பாடல் பேகனின் கொடைத் தன்மையினையும் புறம்.149- ஆம் பாடல் கோப்பெரு நள்ளியின் கொடைத் தன்மையினையும் இயன்மொழி வாழ்த்தில் கூறியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன் என்பதனை உறையூர் ஏணி முட மோசியார்,

‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அல்லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறிஎன,
ஆங்குப் பட்டன்று, அவன் கைவண்மையே’ (புறம்.134)

என்னும் பாடல்வழி புலப்படுத்தியுள்ளார்.

‘மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே பிறர்
வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மை’ (புறம்.141)

என்பதும்,

‘வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை மற்றெல்லாம்

குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து’

(குறள்.221)

என்பதும் ஆய் அண்டிரனின் கைவன்மைக்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

‘கொடை மடம் படுதல் அல்லது படை மடம் படான்’ என்று பேகனின் இயல்பு மிகுதி தோன்றக் கூறியிருப்பதனை,

‘வரையா மரபின் மாரிபோல,

கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்

கொடைமடம் படுதல் அல்லது,

படைமடம் படான், பிறர்படை மயக்குறினே’

(புறம்.142:3-6)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையினை உடையவன் கோப்பெருநள்ளி என்பதனை,

‘நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்

மாலை மருதம் பண்ணி, காலை

கைவழி மருங்கின் செவ்வழி பண்ணி,

வரவு எமர் மறந்தனர் -அதுநீ

புரவுக் கடன் பூண்ட வண்மையானே’

(புறம்.149)

நள்ளி, கொடுத்து ஒம்புதலைக் கடமையாக மேற்கொண்ட கொடைத் தன்மையால், பாணர்கள் மாலைப் பண்ணினைக் காலையிலும், காலைப் பொழுது பண்ணினை மாலையிலும் மாற்றி இசைத்தனர் என்று கூறியுள்ளமை நள்ளியின் கொடைத் தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறாக இயன்மொழி வாழ்த்துத் துறைப் பாடல்கள் மயக்கமில்லாத பெரும் புகழினையுடைய மன்னர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் கைவண்மை மற்றும் கொடைத் தன்மையினை எடுத்தியம்புகின்றன.

11.2 செவியறிவுறாஉ

அறத்தினை ஆராயும் செங்கோலையுடைய அரசனுக்கு வீரமும் பிறழ்ச்சியுமில்லாத நிலையுதலுடைய பெரிய கருத்தினை உணரும்படி கூறுவது செவியறிவுறாஉ ஆகும். இதனை,

‘மறம் திரிவு இல்லா மன்பெரும் சூழ்ச்சி
அறம் தெரி கோலாற்கு அறிய உரைத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.29)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகிறது. உயர்ந்தோர் மாட்டு தாழ்ந்து ஒழுகுதல் செவியறிவுறா உ எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

‘செவியுறை தானே
பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பன்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே’

(தொல்.செய்.110)

எனத் தொல்காப்பியர் செவியறிவுறா உ என்னும் துறைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றார்.

புலவர்களுக்கும், வேந்தர்களுக்கும் உறவு நெருக்கமடையும் போது புலவர் தம்மால் இயன்றளவுக்கு மன்னரைப் புகழ்வதுடன் அவர் மேற்கொள்ளவேண்டிய அறங்களையும் வலியுறுத்திக் கூறுவதைச் செவியறிவுறா உப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. புறநானூற்றுள் சேர, சோழ, பாண்டியர் பற்றிய செவியறிவுறா உப் பாடல்களே இடம்பெற்றுள்ளன.

1. பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதன் (புறம்.2)
2. பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர்வழுதி (புறம்.3)
3. சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொறை (புறம்.5)
4. பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி (புறம்.6)
5. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (புறம்.35)
6. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் (புறம்.55)
7. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி (புறம்.184)

என்னும் இவ்வேந்தர்கள் புறநானூற்றுள் புலவர்களால் செவியறிவுறா உ ஊட்டப் பெற்றவர்களாவர்.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் சேரலாதனை, ‘வீரத்தில் சிறந்தவன் இவனைத் தவிர உலகத்தில் யாருமில்லை’ என்று பாடியுள்ளார். ஐம்பெரும் புதங்களின்

குணங்கள் இம்மன்னனின் குணாதிசயங்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது சேரனின் சிறப்பினைக் காட்டுகிறது.

‘மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் ஏந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரும் வளியும்
வளித் தலைஇய தீயும்
தீ முரணிய நீரும், என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல
போற்றார்ப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும்,
வலியும் தெறலும் அளியும் உடையோய்’ (புறம்.2:1-9)

சேரனின் நிலப் பரப்பானது ஞாயிறு தோன்றி மறையும் அளவினதான எல்லையினைக் கொண்டது என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை இம்மன்னனின் ஆட்சிச் சிறப்பினைக் காட்டுகிறது.

‘நின் கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்தும் நின்
வெண்தலைப் புணரிக்குட கடற் குளிக்கும்’ (புறம்.2:10-11)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது.

சேரர் பற்றிய தொன்மச் செய்தி ஒன்றும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகிறது.

‘அலங்கு உளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ,
நிலம் தலைக்கொண்ட பொலம் பூந் தும்பை
ஈரம் பதின்மரும் பொருது, களத்து ஒழிய,
பெருஞ்சோற்று மிகு பதம் வரையாது கொடுத்தோய்’ (புறம்.2:13-16)

மகாபாரதப் போர் முடியும் போது பாண்டவர், கௌரவர் ஆகிய இருபெரும் படையினர்க்கும் பெருஞ்சோறு கொடுத்துள்ளமை அறிய முடிகிறது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் ‘உதியன் சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை’ (அகம்.233) என்று அகநானூறும் குறிப்பிடுகிறது. மன்னரின் ஒப்பற்ற குணாதிசயங்கள், ஆளும் நிலப் பரப்பு, பாரதப் போரில் பெருஞ்சோறு கொடுத்தது, அந்தணரைப் பேணுதல் முதலான வேந்தரின் தகுதிகள் அனைத்தும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் ‘வேறுபாடில்லாத அமைச்சர்கள் முதலான

சுற்றத்துடன், நடுக்கின்றி நிலைத்த இமயமும், பொதியமும் போல வாழ்வாயாக என்று வாழ்த்தி அறிவுறுத்தியதால் செவியறிவுறா உ ஆயிற்று இதனை ‘முழு முதல் மிசைய கோடுதொறும் துவன்றும் அவிரை நெடுவரை போலத் தொலையாத நின் வாழும் நாள்’ (பதிற்.70) என்பதாலும் அறிய முடிகிறது.

புறம்.6ஆம் பாடலும் பாண்டியனின் ஆட்சிப்பரப்பு மற்றும் வல்லமையினை எடுத்துரைக்கின்றன.

‘வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்,
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்,
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்,
குடாஅது தொன்று முதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்
... ..
உருவும் புகழும் ஆகி, விரி சீர்த்
தெரிகோல் குமன் போல, ஒரு திறம்
பற்றல் இலியரோ நின் திறம் சிறக்க’ (புறம்.6:1-10)

‘பரந்த அளவுடைய பொருள்களை ஆராயும் துலாக்கோலைப் போன்று நீயும் ஒரு பக்கம் சார்ந்து நில்லாதே, நின் படை முதலிய உறுப்புகள் சிறந்து விளங்கட்டும் என்று அறிவுறுத்தியுள்ளமையும் அறிய முடிகிறது. இக்கருத்தினுக்கு,

‘சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி’ (குறள்.118)

என்னும் குறள் சான்றாக அமைகின்றது. இதேபோல் புறம் 35ஆம் பாடலும் அமைகின்றது. சோழனை வெள்ளைக்குடி நாகனார் புகழ்ந்து பாடுகையில்,

‘நனியிரு முந்நீர் ஏணியாக
வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய
மண்திணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசு முழங்கு தானை மூவருள்ளும்
அரசெனப் படுவது நினதே
... ..
நாடெனப் படுவது நினதே’ (புறம்.35:1-11)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தொடர்ந்து அவன் கொடைச்சிறப்பும் படைச்சிறப்பும் எடுத்துரைக்கின்றார். இறுதியில்,

‘நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது

பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஒம்பிக்

குடிபுறந் தருகுவை ஆயின் நின்

அடிபுறந் தருகுவர் அடங்காதோரே’

(புறம்.35)

என செவியறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளமை அறிய முடிகிறது. புறம்.3-ஆம் பாடல் பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும் வழதியை இரும்பிடர்த் தலையார் பாடியுள்ள பாடாண்திணை செவியறிவுறுத்த துறையில் அமைந்ததாகும். அதில் பாண்டியனின் வெண்குடையானது திங்களைப் போன்றது என்றும், கடலை எல்லையாக உடைய மண்ணகத்தை நிழல் செய்கின்றது என்றும் கூறுவதோடு, மன்னனின் வீர முரசம், பாண்டியன் மரபு, போர்ச் சிறப்பு, வாளின் சிறப்பு என இவை பற்றிப் பாடியிருப்பதையும் அறிய முடிகிறது.

‘உவவு மதி உருவின் ஓங்கல் வெண்குடை

நிலவுக் கடல் வரைப்பின் மண்ணகம் நிழற்ற,

ஏம முரசம் இழுமென முழங்க

நேமி உய்த்த நேள நெஞ்சின்,

.....

நிலம் பெயரினும், நின்சொல் பெயரல்

.....

முன்னம் முகத்தின் உணர்ந்து, அவர்

இன்மை தீர்த்தல் வன்மையானே’

(புறம்.3)

‘அச்சம் தரும் வழியைக் கடந்து இரவலர் உன்னைக் காண வருதற்குக் காரணம் உனது கொடைத் தன்மையாகும். எனவே அவரது மனத்தை முகக் குறிப்பால் அறிந்து வேண்டியதைக் கொடுக்க வேண்டும்’ என இரும்பிடர்த் தலையார் மன்னனை அறிவுறுத்தியுள்ளதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

புறம்.5-ஆம் பாடல் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொறையை நரிவெருஉத்தலையார் பாடியதாகும்.

இப்பாடலில் சேர மன்னனின் யானைப்படை ஆனிரைப் போலப் பரந்து நிற்கும் எனவும், ‘உன்னுடைய நாட்டை குழந்தையைக் காப்பது போல ஒம்புவாயாக’ எனவும் அறிவுறுத்தியுள்ளமை அறிய முடிகிறது. இதனை,

‘ஆனின் பரக்கும் யானைய, முன்பின்,

... ..

குழவி கொள்பவரின், ஒம்புமதி’

(புறம்.5:2-7)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

புறம்.40-ஆம் பாடலில் பகை மன்னனின் முடிபுனைந்த பொன்னால் கழல் செய்த வல்லாளன் என வேந்தன் புகழப்படுகின்றான். தொடர்ந்து இகழ்வோரை அடக்கிப் புகழ்வோரை பொலிவு பெறச் செய்யுமாறு வேண்டப்படுகிறான். புறம்.55-ஆம் பாடலில் வேந்தன் சிவனின் மூன்றாவது கண்ணுக்கு ஒப்பிடப்படுகிறான். நாற்படையை உடையவன் எனக் கூறப்படுகின்றான். களிறு, குதிரை, தேர், காலாட்படைகள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய

புகன் மறவரும்’

(புறம்.55:7-9)

என்று கூறப்படுவதுடன் வேந்தன் ஞாயிற்றன்ன ஆண்மை, திங்களன்ன சாயல், வானத்தன்ன வண்மை உடையவனாகப் போற்றப்படுகிறான். புறம்.184-ஆம் பாடலில் அறிவுடைய வேந்தன் நெறியறிந்து வரியைக் கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளான்.

எனவே பாடாண்திணை செவியறிவுறாஉத் துறைப் பாடல்கள், வேந்தனின் ஆட்சிப்பரப்பு, பகையை எதிர்க்கும் வல்லமை, கொடை, அந்தணரைப் பேணுதல், படைச் சிறப்பு என்பவற்றினை எடுத்துரைக்கின்றன. அத்துடன் அந்த வேந்தரே செவியறிவுறாஉப் பாடல்களுக்குரியவராய் இருந்துள்ளனர் என்பதனையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

11.3 பரிசில்துறைப் பாடல்கள்

புலவர்கள் மன்னர்களிடம் கொடை கருதிப்பாடியுள்ள பாடல்கள் பரிசில் துறையினைச் சார்ந்தவையாகும். அவ்வாறான பாடல்களைப் பரிசில்துறை, பரிசில் கடாநிலை, பரிசில் விடை என்னும் நிலைகளில் ஆற்றுப்படைத் துறையில் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

புலவர் அல்லது பாணர் தமது வறுமை நிலையினை மன்னருக்குக் கூறிப் பரிசில் பெறுவது பரிசில் துறையாகும்.

‘மண்ணகம் காவல் மன்னன் முன்னர்
எண்ணிய பரிசில் இதுவென உரைத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.5)

கோப்பெருநள்ளியை வன்பரணர் பாடியுள்ள பரிசில் துறைப் பாடல் குறித்துப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது.

‘நாள்தொறும் நன்கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து,
கூடு விளங்கு வியல்நகர், பரிசில் பெற்று அளிப்ப’

(புறம்.148-3-4)

‘நாள்தொறும் நல்ல அணிகலங்களைக் களிற்றோடு கொண்டு வந்து, நெற்கூடு விளங்கும் அகன்ற நகரத்தில் இருந்து, சூழ்ந்திருந்த பரிசிலர்க்கு அளித்து விடுகின்றாய். ஆதலால், நினது தளர்ச்சி இல்லாத வலிய முயற்சியால் ஈட்டப்படும் செல்வத்தை எம் செந்நாவால் வாழ்த்தி வந்தோம்’ என்று கூறுவதனால் நள்ளியிடத்துப் பரிசிலர் தம் விருப்பத்திற்கேற்ப நாள்தொறும் பரிசில் பெற்றுள்ளமை புலனாகிறது.

பரிசில் கடாநிலை என்பது, ‘யாவரும் பரிசில் பெற்றார், யான் பெற்றிலன்’ எனத் தனது பரிசில் பெறும் விருப்பத்தினைப் பரிசில் கொடுப்போனிடத்துப் புலப்படுத்திக் கூறுதலாகும். பரிசிலை விட்டு நீங்காமல் இருக்கும் தலைவனுக்குப் பரிசில் விரும்பியோன் தன் சுற்றத்தினது துன்பம் முதலானவற்றைக் கூறிப் பரிசில் கேட்டு நின்ற நிலையினைக் குறிப்பதாகும். பரிசில் தாழ்ப்பினும் தருதல் தப்பாது என்று உரைத்து, அதனைத் தருமாறு குறிப்பாக வேண்டுவதால் பரிசில் கடாநிலை ஆயிற்று.

பரிசிலுக்கு வருந்திய புலவர் தனது நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ள ஔவையார் பாடலானது பரிசில் கடாநிலைத் துறையினைச் சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளது.

‘ஒருநாள் செல்லலம் இருநாள் செல்லலம்
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்,
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ
இழைஅணி யானை இயல்தேர் அஞ்சி
அதியமான் பரிசில் பெறுஉம் காலம்
நீட்டினும், நீட்டாது ஆயினும், களிறுதன்

கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்

கையகத்தது அது பொய் ஆகாதே'

(புறம்.101:1-8)

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் என்றதனால் அதியமானின் அன்பு உள்ளமும், முகம் சுருங்காத தன்மையும் கொடை மாண்பும் புலனாகின்றன. யானை கோட்டிடை வைத்த கவளத்தைச் சிறிது தாழ்த்தாதாயினும், அக்கவளம் அதற்குத் தப்பாதவாறு போல அதியமான் பரிசில் சிறிது தாழ்ப்பினும் தருதல் தப்பாது என்பது தோன்ற பாடியுள்ளமையும் புலனாகிறது.

அதியமான் பரிசில் நீட்டித்த வழி, வாயிலோனிடத்துத் தன் தகுதியினை எடுத்துரைக்கும் விதமாக ஒளவையார் பாடியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

‘வாயிலோயே, வாயிலோயே’

‘பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே,

கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி

தன் அறியலன் கொல்? என் அறியலன் கொல்?

வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனால்’

‘எத்திசைச் செலினும், அத்திசைச் சோறே’ (புறம்.206:1,5-8,13)

‘சோற்றுக்காக நின்னை உற்றோன் இல்லை’ என்று கூறியுள்ளமையும் ‘பசித்தும் வாரேம் பாரமும் இலமே’ (புறம்.145:4) என்பதும் புலனாகிறது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, தன்னக் காண வந்த பெருஞ்சித்திரனாரை நேரில் காணாமல் அரண்மனை ஆட்கள் மூலம் கொடுத்தனுப்பிய பரிசிலை அப்புலவர் ஏற்காததை,

‘காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யானோர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லென் பேணி,

தினை அனைத்து ஆயினும், இனிது-அவர்

துணை அளவு அறிந்து, நல்கினர் விடினே’ (புறம்.208:6-9)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள், பொருளுக்காகப் பாடும் வாணிகப் பரிசிலன் தான் அல்லன் என்று புலவர் மன்னனுக்கு உணர்த்தியதைப் புலப்படுத்துகிறது.

‘ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார் அ.துடையார்

நாற்றிசையும் செல்லாத நாடில்லை- அந்நாடு

வேற்று நாடாகா தமவேயாம் ஆயினால்

ஆற்றுணா வேண்டுது இல்'

(பழமொழி.55)

என்று கற்றோரின் சிறப்பு குறித்துப் பழமொழி குறிப்பிடுவதும் உணரத்தக்கது. எனவே புலவர், பாணர் முதலானோர் தரமிழந்து பரிசில் பெற்று வாழ்வதனை ஒருபோதும் விரும்பியதில்லை என்பதும் அறியமுடிகிறது.

பரிசில் விடை என்பது பரிசிலருக்குப் பொருள் வழங்கி, சென்று வருக என விடை கொடுத்து அனுப்புவதாகும்.

‘வேந்தன்உள் மகிழ வெல்புகழ் அறைந்தோர்க்கு

ஈந்து பரிசில் இன்புற விடுத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.26)

பரிசில் பெற வந்தவன் அதனைப் பெற்றானாயினும், பெறாமலாயினும் பரிசளிப்பவனை நோக்கிக் கூறும் விடை என்பதும் கொள்ளப்படும். தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக் கண்டு, அவன் தன் வாள் கொடுப்பக் கொண்டு வந்து, இளங்குமணனுக்குக் காட்டி, பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியுள்ள பரிசில்விடைத் துறையினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம் புகழ் நினைத் தாம் மாய்ந்தனரே

... ..

பாடுபெறு பரிசிலர் வாடினன் பெயர்தல் என்

நாடு இழந்ததனினும் நனி இன்னாது என,

வாள் தந்தனனே, தலை எனக்கு ஈய’

(புறம்.165)

நிலையில்லாத இந்த உலகத்தில் நிலைபெற்று இருப்பது புகழ் ஒன்றேயாகும். அத்தகைய புகழ்தரும் செயலைச் செய்து குமணன் நிலைபெறு அடைந்துள்ளதனை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

‘மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்

தகுதியான் வென்று விடல்’

(குறள்.158)

என்னும் குறள் கருத்திற்கேற்பச் செயல்பட்டுள்ள சாத்தனாரின் திறமையையும் அறிய முடிகிறது. புலவர்கள் பரிசில் பெறுவது மட்டுமே நோக்கமாக கொண்டிராமல் அரசன் தவறு செய்தவழி அவனை இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்தும் செயலையும் செய்துள்ளனர் என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

11.4 ஆற்றுப்படைத் துறை

பாணர் முதலானோர் தாம் பெற்ற பெருவளத்தைப் பெறாதவருக்குச் சென்று பெறுமாறு வழிப்படுத்துதல் ஆற்றுப்படையாகும். இது பாடாண்திணையில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு துறையாகும்.

‘கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சியுறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்

சென்று பயனெதிர்ச் சொன்னபக்கம்’

(தொல்.புறத்.88)

என்று தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது.

பத்துப்பாட்டில் ஐந்து நூல்கள் ஆற்றுப்படை நூல்கள். பாணாற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை துறையைச் சேர்ந்த பாடல்கள் புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் இடப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் புலவராற்றுப்படை துறைப் பாடல்கள் புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன.

புறநானூற்றில் கூறப்பட்டுள்ள ஆற்றுப்படைகள் மன்னருக்கு முன்னர் பாடியதாகும். அதனால் அப்பாடல்கள் மன்னனின் கொடைச்சிறப்பு மட்டும் பெரும்பாலும் எடுத்துக் கூறவதாக உள்ளது. பத்துப்பாட்டின் ஆற்றுப்படைகள் சிறப்பு வாய்ந்தவை. பாடாண் திணையை நச்சினார்க்கினியர் ஐந்து திணைக்கும் பொதுவாக வஞ்சித்திணைப் பாடாண், வாகைத்திணைப் பாடாண் என ஒவ்வொரு புறத்திணைக்கும் உரியதாகக் கொண்டார். ஆயின் பாணாற்றுப்படை அல்லது பொருநராற்றுப்படையில் வருகின்ற ஆற்றுப்படை ஐந்து நிலங்களையும் தாண்டிச் செல்கின்ற நிலையைச் சுட்டியிருப்பதால் இவை எத்திணைக்கு உரியவை என்பது விளக்கப்பட முடியாததாகும்.

பாடாண்திணைப் பாடல்களில் பொதுவாக அரசனின் போர்ச் சிறப்பு கூறப்படும். ஆனால் ஆற்றுப்படைகள் அவ்வாறு அமையவில்லை. அவை புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் போல உடனடிப் பாடல்களாக இல்லை. மன்னனின் கொடை, வீரச் சிறப்புகளை விரிவாக எடுத்துரைப்பன. அத்துடன் போரினைப் பற்றி அவை அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை எனலாம். உதராணமாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை என்பவற்றைக் கூறலாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் வரும் ஆற்றுப்படைகள் அனைத்தும் சேர மன்னர் பற்றியவை. வேந்தர், குறுநிலமன்னர், கிழார் ஆகியோரிடத்துச் செல்லுமாறு பாணர்

முதலானோர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இப்பாடல்களில் ஆட்சியாளரின் செல்வநிலை, ஆட்சியின் சிறப்பு, படைநிலை முதலியன இடம்பெறுகின்றன.

11.5 பாணாற்றுப்படை

ஒரு பாணன் மற்றொரு பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவது பாணாற்றுப்படை என்னும் துறையாகும்.

‘சேண்ஓங்கிய வரைஅதரில்

பாணனை ஆற்றுப்படுத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.28)

என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோவூர்கிழார் பாடியுள்ள பாணாற்றுத் துறைப் பாடலினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘உடும்பு உரித்தன்ன என்பு எழு மருங்கின்

கடும்பின் கடும்பசி களையுநர்க் காணாது,

சில் செவித்து ஆகிய கேள்வி நொந்து நொந்து,

ஈங்கு எவன் செய்தியோ?-பாண

... ..

உறந்தையோனே குருசில்

பிறன் கடை மறப்ப, நல்குவன், செலினே’

(புறம்.68)

‘உறையூரில் எம் தலைவன் உள்ளான். அவனிடம் நீ சென்றால் மற்றவரை எண்ணிப்பாராதபடி நிறைய பரிசில்கள் தருவான். ஆதலால் அவனிடம் செல்க’ என்று பாணன் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளமை அறிய முடிகிறது. அத்துடன் பாணர்களின் வறுமைத் தோற்றம் சித்தரிக்கப்பட்டள்ளமையும் அறிய முடிகிறது. அதே போல் புறம்.69- ஆம் பாடலில் பாணரின் வறுமைத் தோற்றம் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறப்படுவதுடன் வேந்தனின் போர்ச்சிறப்பும், அவனது தலைநகர் சிறப்பும் கூறப்பட்டு, சோழன் கிள்ளி வளவனிடம் சென்றால் உடனடியாகப் பொற்றாமரை பரிசாகப் பெறலாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளமையும் அறிய முடிகிறது.

‘கையது, கடன் நிறை யாமே: மெய்யது,

புரவலர் இன்மையின் பசியே அரையது,

வேற்று இழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்

ஓம்பி உடுத்த உயவற் பாண

... ..

புலாக் களம் செய்த கலாஅத் தாணையன்
பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தையோனே

... ..

கிள்ளி வளவனை படர்குவீராயின்

... ..

ஆடு வண்டு இமிராத் தாமரை

சூடாயாதல் அதனினும் இலையே'

(புறம்.69)

என்று கூறியுள்ளதனால், கிள்ளி வளவனின் சிறப்பினையும், பாணனை ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளமையும் அறிய முடிகிறது.

தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார் பாடியுள்ள பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்ததாகும். இதனுள் பாட்டுடைத்தலைவனின் ஆட்சிச்சிறப்பும், எல்லையினது சிறப்பும் கூறப்படுவதுடன் பாணர்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் நூலாகவும் திகழ்கிறது.

‘கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்

புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய்ப் பாண

.....

பல்வேல் திரையற் படர்குவீர் ஆயின்,

கேளவன் நிலையே கெடுக நின் அவலம்

.....

பாசியன்ன சிதர்வை நீக்கி,

ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் உடஇ,

.....

ஆனா விருப்பின் தான் நின்று ஊட்டி

.....

ஆடுவண்டு இமிரா அழலவிர் தாமரை

நீடு இரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி,

.....

அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்'

(பெரும்.21-493)

என்று கூறுவதனால் பாணர்களின் தோற்ற நிலையினை அறிவதுடன், தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்துப் பாணர்கள் பெற்றுள்ள சிறப்பு நிலையினையும் அறியமுடிகிறது.

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய பேகனைப் பற்றிப் பரணர் பாடியுள்ள (புறம்.141) ஆற்றுப்படைத்துறைப் பாடலானது, 1-5அடிகள் வரை பாணன் முதலானோர் பொற்றாமரையுடனும், விளரிமாலை போன்றவற்றுடனும் குதிரை பூட்டிய நெடுந்தேரிலே வருகிறார்கள் என்றும் 6-10 வரையிலான அடிகளில் ‘உன்னிலும் வறிய பாணராயிருந்தோம் நீ பேகனிடம் செல்வாயாக’ எனவும் மஞ்ஞைக்குப் போர்வை நல்கிய பேகன் எத்துணையும் தருவான். அவன் மறுமையை நோக்கவில்லை. மற்றவருடைய வறுமையை நோக்கினான் (10-12) என்றும் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

‘பாணன் சூடிய பசும் பொற்றாமரை
மாண் இழை விறலி மாலையொடு விளங்க
... ..
உடாஅ, போரா ஆகுதல் அறிந்தும்,
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம்கோ,
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்,
எத்துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்று என
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே,
பிறர், வறுமை நோக்கின்று, அவன் கைவண்மையே’

(புறம்.141)

இப்பாடல் பாணனை ஆற்றுப்படுத்தியமையால் பாணாற்றுப்படை எனவும், புலவரை ஆற்றுப்படுத்தியதால் இது புலவராற்றுப்படை எனவும் துறை விளக்கம் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறு ஆற்றுப்படைப் பகுதிகள் (பாணாற்றுப்படை) பாணர்களை ஆற்றுப்படுத்துவதுடன் மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பினைப் பெரிதும் போற்றியுள்ளமை காண முடிகிறது.

11.6 விறலியாற்றுப்படை

அரசனுடைய புகழினைப் பாடும் விறலியை ஆற்றுப்படுத்துதல் விறலியாற்றுப்படையாகும்.

‘திறல்வேந்தன் புகழ்பாடும்

விறலியை ஆற்றுப்படுத்தன்று’

(பு.வெ.மா.பாடாண்.31)

விறலியர், அதியன் (புறம்.130), பாரி (புறம்.105), ஆய் அண்டிரன் (புறம்.133) முதலானோரிடத்து ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதனை முறையே ஒளவையார், கபிலர், முடமோசியார் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

‘விறலி! அதியனிடத்துச் செல்வாயாயின், சேணோன் அல்லன் புரத்தல் வல்லன்’ என ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளதை,

‘சுரன்முதல் இருந்த சில்வளை விறலி

செல்வை ஆயின், சேணோன் அல்லன்’

‘பகைப் புலத்தோனே, பல்வேல் அஞ்சி’

‘வறத்தல் காலை ஆயினும்,

புரத்தல் வல்லன் வாழ்க, அவன் தாளே’ (புறம்.103:4,5,8,11,12)

என்னும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

முல்லைக்குத் தேர் தந்த பாரிவள்ளலை நீங்கள் பாடிக்கொண்டு சென்றீர்கள் என்றால் நிறைய அணிகலன்களைப் பெறுவீர்கள் என்பதை,

‘சேயிழை பெறுகுவை வாள்நுதல் விறலி

நீரினும் இனிய சாயற்

பாரி வேள்பால் பாடினைச் செலினே’

(புறம்.105:1,6,8)

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. மற்றொரு பாடலில், மழை போன்ற கொடையையும் தேரினையும் உடைய வேள் ஆயைக் காணச் சென்ற, விறலியானவள் மாரியைக் கண்ட மயில் போலாகி மகிழ்ச்சி கொள்வாள் என்று ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை,

‘மெல்லியல் விறலி

மாரி அன்ன வண்மைத்

தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே!’

(புறம்.133:1,7,8)

என்ற புறநானூற்று அடிகளால் அறிய முடிகிறது. ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் விறலியருக்கென்று பாடுபொருள் கொண்டு துறை வகுத்து ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளமை விறலியரின் தனிச்சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகிறது.

12. பொதுவியல் திணை

வெட்சி முதல் பாடாண் திணை ஈறாக உள்ள புறத்திணைகளுக்குப் பொதுவாக உள்ளனவும் அவற்றில் கூறாதொழிந்தனவுமான செய்திகளைக் கூறுவது பொதுவியல் திணையாகும்.

பொதுவியல் திணை குறித்து புறநானூறு 7 துறைகளாக வகுத்துள்ளது.

ஆனந்தப்பையுள்	(புறம்.228,229,246),
கையறுநிலை	(புறம். 65, 112, 113, 114, 116, 117, 118, 119, 120, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227,230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 245),
தாபத நிலை	(புறம்.248, 249, 250),
பெருங்காஞ்சி	(புறம்.194, 362, 363, 364),
பொருண்மொழிக்காஞ்சி	(புறம்.24, 75, 121, 182, 183, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191),
முதுபாலை	(புறம்.253, 254, 255, 256),
முதுமொழிக்காஞ்சி	(புறம்.18, 27, 74)

என்பவாகும்.

12.1 ஆனந்தப்பையுள்

போரில் இறந்த கணவனை எண்ணி மனைவி மிகவும் வருந்துவது ஆனந்தப்பையுள் என்னும் துறையாகும்.

‘விழுமம் கூர வேய்த்தோள் அரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைத்துஉயங் கின்று’

(பு.வெ.மா.பொது.27)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இலக்கணம் உரைக்கிறது. பூதப் பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு பாடிய பொதுவியல் திணையிலான ஆனந்தப்பையுள் துறையினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. புறநானூற்றில் கணவரை இழந்த மனைவியர் பேசப்படுகின்றனர். அவர்கள் கைம்பெண்களுக்கென அன்று

விதிக்கப்பட்ட நடை முறைகளைப் பின்பற்றி உயிர் வாழ்ந்துள்ளனர். பொழுது மறுத்து இன்னா வைகலுண்ணல் (புறம்.248), அவன் கல்லாகிய இடத்தை மெழுகுதல் (புறம்.249), கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி அல்லி யுணவு உண்ணுதல் (புறம்.250), வளையல் வறுங்கையுடையவளாதல் (புறம்.254), பாயின்று வதிதல் (புறம்.246) போன்றவற்றினை மேற்கொண்டு உயிர்வாழ்வது இழிவான செயல் எனப் பெருங்கோப்பெண்டு நினைத்து, வட நாட்டு வழக்கமான உடன்கட்டை ஏறித் தீப்பாய்தலைப் பின்பற்ற நினைக்கின்றாள். எனவே தீப்புக் செல்லும் தம்மைத் தடுக்காதீர் எனச் சான்றோரிடத்துக் கூறுகிறாள். இதனை,

‘பல்சான்றீரே பல் சான்றீரே

செல்க என செல்லாது ஒழிக என விலக்கும்

பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றீரே

... ..

பரற்பெய் பள்ளிப் பாய் இன்று வதியும்

உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்

நுமக்கு அரிதாகுகதில்லை எமக்கு எம்

பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பு அற

வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை

நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓற்றே’

(புறம்.246)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதேபோல் மாறோகத்து நப்பசலையார் பாடியுள்ள ஆனந்தப்பையுள் துறையினைப் புறநானூறு பதிவு செய்கிறது.

‘என்னை மார்பில் புண்ணும் வெய்ய

... ..

துடிய பாண பாடு வல் விறலி

என் ஆகுவிற்கொல்? அளியிர் நுமக்கும்

... ..

தொன்று தாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியற்

சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்

கழி கல மகளிர் போல

வழி நினைந்திருத்தல், அதனினும் அரிதே’

(புறம்.280)

எனவரும் பாடலில், தலைவி தான் உயிர் வாழேன் எனக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறாள். எனினும் பெருங்கோப்பெண்டு கூறியுள்ள முறைக்கும் (புறம்.246),

இதற்கும் (புறம்.280) வேறுபாடுள்ளது. தலைவனின் நிலையினையும் தனது நிலையினையும் கூறித் தலைவனைச் சுற்றி வாழும் பாணர், துடியர், விறலியருக்காக இரங்கி அதன் பின் தான் வாழேன் எனக் கூறுகிறாள்.

இவ்விரு பாடல்களையும் ஒப்பிடும்போது குறிப்பிட்ட துறைவகைக்குள் அடக்கப்படுகின்ற பாடல்களுக்குள் வேறுபாடு தெரிவது தெளிவாகின்றது. மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடியுள்ள ஆனந்தப்பையுள் துறைப்பாடலினை நோக்கும்போது பெருங்கோப்பெண்டின் துணிவு புலப்படுகிறது. அப்பாடலில் வரும் தலைவி ஒரு குறுநில வீரனின் மனைவி என்பது கருதமுடிகிறது. பெருங்கோப்பெண்டின் அதிகாரத் தொனியை இதில் காண முடியவில்லை.

எனவே அரசர் புலவராய் நின்று பாடிய பாடல்களுக்கும் அவர்கள் வாழ்ந்த சமூகச் சூழல்களுக்குமிடையே தொடர்பு இருப்பதனை உணரமுடிகிறது.

12.2 கையறுநிலை

மன்னனின் இறப்பைக் கண்டு சூழ்ந்திருந்தோரின் செயலற்ற நிலையினைக் கூறுவது கையறுநிலை என்னும் துறையாகும்.

‘செய்கழல் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர்

கையறு உரைத்துக் கைசோர்ந் தன்று’ (பு.வெ.மா.பொது.28)

இறந்தோனது புகழினை அன்பின் காரணமாக எடுத்துரைப்பதும் இத்துறையினைச் சார்ந்ததாகும்.

‘கழிந்தோன் தன்புகழ் காதலித்து உரைப்பினும்

மொழிந்தனர் புலவர் அத்துறை என்ன’ (பு.வெ.மா.பொது.29)

என்று கூறுவதனால் அறியலாம். பாரி, அதியன், கிள்ளி முதலானோர் இறந்தபோது கபிலர், பரணர், ஓளவையார் முதலானோர் பாடியுள்ள கையறுநிலைப் பாடல்களைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இத்துறையானது மன்னர்களின் இறப்பு குறித்த புலவர்தம் துயரத்தினை மையப்படுத்தியதாக பாடப்பட்டிருந்தாலும் அம்மன்னர்களின் புகழினையும் கொடைத் தன்மையினையும் மிகைப்படுத்திப் பாடியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

பாரியை எளிதில் வெல்ல முடியாத தமிழ் மன்னர்கள் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து சூழ்ச்சியால் வெற்றி கொள்கின்றனர். பாரியைக் கொன்று அவனுடைய குன்றையும் கொள்கின்றனர். பாரிக்கு இருமகளிர். தமது தந்தையை இழந்து, தம்

தந்தையின் ஆட்சியில் இருந்த குன்றையும் பறி கொடுத்து ஏங்கி நிற்கும் பாரி மகளிர் பாடியுள்ள பாடல் சோகத்தின் எல்லையைத் தொடுவதாகும்.

‘அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையு முடையேம்
எம்குன்றும் பிறர் கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே’ (புறம்.112)

தந்தையை இழந்த நிலையில் பாரி மகளிர் பாடியுள்ள இப்பாடல் இரங்கற் பாடலாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. அத்துடன் தந்தைக்குப் பின் மகளிர் ஆட்சி செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்துள்ளமை குறுநில மன்னர்களின் அதிகாரமற்ற நிலையினைப் புலப்படுத்துகிறது.

கபிலர் தம்மிடம் நட்பு பாராட்டிய பாரி இறந்ததால் அவனுடைய மகளிர்க்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையின் பொருட்டு உடன் இறக்க முடியவில்லையே என்று பாரியின் பிரிவு ஆற்றாது பாடியுள்ள கையறு நிலைப் பாடலை,

‘பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற்கு ஒல்லாது,
ஒருங்கு வரல் விடாது, ‘ஒழிக’ எனக் கூறி,
... ..
இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
இடை இல்காட்சி நின்னோடு
உடன் உறைவு ஆக்குக, உயர்ந்த பாலே’ (புறம்.236)

எனப் புறுநானூறு காட்டுகிறது. அதியமான் இறந்ததை ஆற்றாது இனிப் பாடுநருமில்லை, பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈவாரும் இல்லை என்று ஒளவையார் பாடியுள்ள கையறுநிலைப் பாடலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘சிறிய கட்பெறினே, எமக்கு ஈயும் மன்னே
... ..
ஆசு ஆகு எந்தை யாண்டு உளன் கொல்லோ?
இனி, பாடுநரும் இல்லை பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும் இல்லை’
(புறம்.235)

இரவலர் புரத்தலைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தவன் அதியமான் என்பதை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. பெருஞ்சாத்தன் இறந்த துயரில் மூழ்கியிருக்கும் ஒல்லையூர் நாட்டில் பூத்திருக்கும் முல்லைப் பூவைப் பார்த்து, குடவாயில் கீரத்தனார் ‘முல்லையும் பூத்தியோ?’ எனக் கேட்கும் பாடல் இரங்கத்தக்கதாக உள்ளது.

‘இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி
பாணன் சூடான் பாடினி யணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்லேல் சாத்தன் மாய்ந்த மின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே’ (புறம்.242)

ஒல்லையூரில் வள்ளல் பெருஞ்சாத்தன் புலவர்களால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டவன். ஆண்மையும், ஆளுமையும் கொண்டு விளங்கியவன். பெருஞ்சாத்தன் இறந்ததால், ஒரு சோகச் சூழ்நிலை பரவியிருக்கிறது. முல்லைப்பூ மலர்ந்து கிடக்கிறது. ஆனால் இளைஞர்கள் இப்பொழுது சூடமாட்டார்கள். வளையணிந்த மகளிர் பறிக்க மாட்டார்கள். பெருஞ்சாத்தனது வள்ளல் தன்மையால் பயன்பெற்று நன்றியுடன் விளங்கும் பாணன் சூடான், பாடினியும் சூட மாட்டாள். கவ்வியிருக்கும் சோக இருளில் அவன் நாடு மூழ்கி இருப்பது அறியாது முல்லை மலரே, நீ பூத்தனையோ எனப் புலவர் கேட்பதாக அமைந்திருக்கும் பாடல் சோகத்தைப் பிழிந்தெடுக்கும் கையறுநிலைப் பாடலாகும்.

புறம்.245-ஆம் பாடல் சேரமான் கோட்டம்பலத்துஞ்சிய மாக்கோதை, தன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு இறந்தபோது பாடிய இப்பாடல் ஒன்றே புறப்பாடலில் உள்ள மனைவி இறந்ததற்கான கையறுநிலைப் பாடலாகும்.

‘யாங்குப் பெரிது ஆயினும், நோய் அளவு எனைத்தே,
உயிர் செருக்கல்லா மதுகைத்து அன்மையின்?
கள்ளி போகிய களரி மருங்கின்
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளை விறகு ஈமத்து,
ஒள் அழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி,
ஞாங்கர் மாய்ந்தனள், மடந்தை
இன்னும் வாழ்வல் என் இதன் பண்பே’ (புறம்.245)

‘கள்ளிச் செடிகள் முளைத்த களர்நிலமாகிய சுடுகாட்டின் வெளிப்பகுதியில் தீயை உண்டாக்கும் சிறிய விறகைப் படுக்கையாக அடுக்கி, அதில் மூட்டிய ஒளி

பொருந்திய நெருப்பாகிய பாயின்கண் கிடந்த இளமையுடைய என் மனைவி மேலுலகம் அடைந்தாள். அவ்வாறு அவள் சென்ற பின்பும் நான் இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். என் உயிரைப் போக்குகின்ற, வலிமையற்று இருக்கின்ற என் துன்பத்தின் அளவு எவ்வளவோ? இதன் பண்பு எத்தகையதோ? என்று வருந்தியுள்ள பாடலானது கேட்போரின் நெஞ்சினை உருக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

கையறுநிலைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் குறித்துப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்கள் வேந்தர்களின் சூழ்ச்சியினால் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். சம காலத்துப் புலவர்கள் (கபிலர், ஓளவையார்) அம்மன்னர்களைப் பற்றி பல்வேறு சூழல்களில் பாடலியற்றி இருக்கையில், அதே புலவர்கள் அம்மன்னர்களுக்குக் கையறு நிலைப்பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். மன்னர்கள் இறந்துள்ளனர், புலவர்கள் இருந்துள்ளனர். இப்பின்னணியை நோக்கும்போது குறுநில மன்னர்களான பாரி, அதியன், கிள்ளி முதலானோர் பெரு வேந்தர்களால் ஒருசேர வஞ்சிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுகிறது.

12.3 பொருண்மொழிக் காஞ்சி

முனிவர், தெளிந்த பொருளைச் சொல்லுதல். உயிருக்கு இம்மை, மறுமைகளில் உறுதி தருகிற பொருளை ஒருவனுக்குக் கூறுதல் பொருண்மொழிக் காஞ்சி என்னும் துறையாகும்.

‘எரிந்து இலங்கு சடைமுடி முனிவர்

புரிந்து கண்ட பொருள்மொழிந்தன்று’ (பு.வெ.மா.பொது.32)

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவமுதியின் புறம். 182 ஆம் பாடல் தமக்கான உதவியை விட பிறருக்காகச் செய்யும் உதவி மேலானதாகும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

‘தமக்கென முயலா நோன்தாள்,

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையான’ (புறம்.182:8-9)

அதே போல் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாடலானது கற்றலின் சிறப்பினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளதாகும்.

‘உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்,

பிறறை நிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே

... ..

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்,

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே'

(புறம்.183)

உயிருக்கு உறுதி தரும் பொருளான கல்வியால் வரும் சிறப்புக்களை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. அத்துடன் இப்பாடலில் வருணாசிரம தர்மக் கோட்பாட்டு அமைந்திருப்பது அறிய முடிகிறது.

குழந்தைச் செல்வத்தின் சிறப்பினைக் குறித்துக் கூறுகையில் மக்கட் செல்வம் இல்லையென்றால் மண்ணில் வாழ்ந்து பயனில்லை என்பதை,

‘இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் உழந்தும்,

நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்,

மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை இல்லை தாம் வாழுநாளே'

(புறம்.188:4-7)

எனவரும் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் பாடல் வழி அறியலாம். இதனை,

‘துகடர் பெருஞ்செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டுப்

பகடு நடந்த கூழ் பல்லாரோடு உண்க'

(நாலடி.2)

‘பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த

மக்கட்பேறு அல்ல பிற'

(குறள்.61)

என்று பின் தோன்றிய அறநூல்களும் மெய்ப்பிக்கின்றன. இவ்வாறாகக் கடலுள்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, கோப்பெருஞ்சோழன் நல்லுருத்திரன், பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆகியோர் பாடல்கள் பொருண்மொழிக் காஞ்சித்துறை சார்ந்த பாடல்களாக அமைந்து புறப்பாடுபொருளினை எடுத்துரைக்கின்றன.

12.4 முதுமொழிக் காஞ்சி

முன்னோர்களால் மொழியப்பட்டுள்ள அறம் முதலான பொருள்களைக் கூறுதல் முதுமொழிக்காஞ்சி என்னும் துறையாகும்.

‘பலர்புகழ் புலவர் பன்னினர் தெரியும்

உலகியல் பொருள்முடிவு உணரக் கூறின்று'

(பு.வெ.மா.பொது.30)

குடவாயிலில் கோச்செங்கணானால் சிறைப்பட்ட கணைக்கால் இரும்பொறை, நீர் வேட்கையால், சிறைக் காவலரை நீர் வேண்டினான். காலம் தாழ்த்தித் தந்த நீரைப் பெறாது உயிர் நீத்தான். அப்போது தன்னிலைக்குத் தானிரங்கித் தன்னைச் சிறைப்படுத்தியதை,

‘குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்,

ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்

தொடர்ப்பு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரிஇய’ (புறம்.74:1-3)

என்னும் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பாடலில் குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், குழந்தையாக உருக்கொள்ளாமல் தசைப்பிண்டமாகப் பிறந்தாலும் கூட இவன் ‘கோழையான ஆள் அன்று, வீரன் என்னும் பொருளில் குழந்தையின் உடலில் வாளால் கீறிய பின்னரே இறுதிக் கடன் செய்வர். போரிலே ஒருவன் மாள வேண்டும் என்பதாக அமையும் இப்பாடலில் நீரை இரந்துண்டு வாழ்வதை விட இறப்பது மேல் என எண்ணுவது புலனாகிறது.

எனவே அரசர்க்கு மானத்தினும் சிறந்த அறமும், பொருளும், இன்பமும் இல்லை என்பதனைப் புலப்படுத்தியதால் இப்பாடல் முதுமொழிக் காஞ்சியாயிற்று.

போரிட வாய்ப்பு இல்லாமல் நோயில் கிடந்து உயிர்நீத்த மன்னர்கள் இழிவாகக் கருதப்பட்டனர். இவ்விழிவு நீங்க, ‘போரில் வீழ்ந்த வீரர் செல்லும் உலகிற்குச் செல்க’ எனக் கூறி அம்மன்னர்களின் மார்பில் வாளால் கீறிப் புதைத்துள்ளதை,

‘நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇ,

காதல் மறந்து, அவர்தீது மருங்கு அறுமார்,

மறம் கந்தாக நல்அமர் வீழ்ந்த

நீள்கழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்க’

(புறம்.93:5-10)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. சங்க காலம் வீரயுகமாகத் திகழ்ந்துள்ளதை முதுமொழிக் காஞ்சிப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் வேந்தனின் வீரம் மற்றும் அறம் தொடர்பான கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன. புறநானூற்றுப் பாடலில் உரையாசிரியர்கள் தந்துள்ள அடிக்குறிப்புகளின்படி முதுமொழிக் காஞ்சிப் பாடல்கள் வேந்தர்கள் பற்றியதாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

தொகுப்புரை

மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் புறவொழுக்கமானது ‘புறப்பாடுபொருள்’ என்னும் பொருண்மையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. வீரம், கல்வி, புகழ், கொடை, வெற்றி, நிலையாமை முதலானவற்றைப் புறவொழுக்கங்களாகப் புறப்பொருள் இலக்கணம் வரையறுத்துள்ளது.

இவற்றுள், வீரத்தின் அடிப்படையிலான பண்டைத் தமிழரின் போர் முறையானது ஆ (வெட்சி-கரந்தை), மண் (வஞ்சி-காஞ்சி), கோட்டை (நொச்சி-உழிஞை), வலிமை (தும்மை-வாகை) என்னும் நான்கின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்துள்ளது. கல்வி, புகழ், கொடை முதலானவை பாடாண் மற்றும் பொதுவியல் பொருளில் அமைந்துள்ளன.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களின் புறப்பொருள் குறித்த ஆய்வில் புறத்திணை இலக்கணம் மற்றும் புறத்திணை இலக்கணம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள ஆய்வு முன்னோடிகள் குறித்து எடுத்துரைத்துள்ளன.

வெட்சித்திணை உண்டாட்டு என்னும் துறையிலும், கரந்தையானது குடிநிலை முதலான துறைகளிலும் அமைந்துள்ளதனைப் புறநானூறு எடுத்துரைத்துள்ளது.

வஞ்சித்திணையுள் கொற்றவள்ளை முதலான நான்கு துறைகள் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித் திணையுள் பெருங்காஞ்சி முதலான எட்டுத்துறைகள் வழியே பாடுபொருள் அமைந்துள்ளது.

நொச்சித் திணையானது குதிரை மறம், மகள் மறுத்தல், செருவிடை வீழ்தல் என்னும் துறைகளில் பாடுபொருளினைக் கொண்டுள்ளது. உழிஞைத் திணை, துறைப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை.

தும்பைத் திணையானது எருமை மறம் முதலான பத்துத் துறைகளினைக் கொண்டுள்ளது. வாகைத் திணையுள் அரச வாகை முதலான ஒன்பது துறைகள் அமைந்துள்ளன.

பாடாண் பகுதி பதினான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவியல் திணை ஏழு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

அத்துடன் கைக்கிளை (பழிச்சுதல்), பெருந்திணை (குறுங்கலி) என்னும் திணைத் துறைகளையும் புறநானூறு கொண்டுள்ளது. இத்திணைகளைத்

தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்குரியதாகக் கருதும் வேளையில், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணையில் வரையறுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே இலக்கண, இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் புறவொழுக்கங்களைப் பல்வேறு திணை, துறைகளாக ஒழுங்குபட கொண்டிருந்தாலும் அவை வீரம், நிலையாமை, பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் உலகப் பொதுமையில் இயங்குவது புலனாகிறது.

பழங்காலப் போர் முறைகள் வீரம் என்னும் பொருண்மையிலும், காஞ்சித் திணை வாழ்க்கை நிலையின்மையினை எடுத்துக் காட்டும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித்திணையானது தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு நிலையாமை கொள்கையிலிருந்து விலகி மற்றுமொரு போர் நிகழ்வாகப் பதிவிடப்பட்டிருப்பதைப் புறப்பொருள் இலக்கணம் மற்றும் சங்கப்பாக்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

வாகைத்திணையானது வெற்றியை எடுத்துரைத்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் ஆதாயங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் கொடையை விளக்கி நிற்பதை அறிய முடிகிறது.

அவ்வகையில் தமிழர்தம் வாழ்வின் புறப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் உலகப்பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியம், நச்சினார்க்கினியர் உரை,ப.306
2. பெ.மாதையன், 1987:432

இயல் - 4

சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்

ஒரு மொழி செம்மொழியாக உலகினரால் அங்கீகரிக்க வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் பதினொரு தகுதிப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென மொழியியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். அவை 1. தொன்மை, 2. தனித்தன்மை, 3. பொதுமைப்பண்பு, 4. நடுவு நிலைமை, 5. தாய்மைத் தன்மை, 6. பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு, 7. தனித்தியங்கும் தன்மை, 8. இலக்கிய, இலக்கண வளம், 9. உயர்ந்த சிந்தனை, 10. கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை, 11. மொழிக்கோட்பாடுகள் என்பனவாகும். இத்தகுதிகள் அனைத்தையும் சங்க இலக்கியங்கள் பெற்றுள்ளன. எனவே இப்பதினொரு செவ்வியல் கூறுகளும் சங்கப் பாக்களுடன் பொருந்துவதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

1. தொன்மை

ஒரு மொழியின் செவ்வியல் தகுதிக்குத் தொன்மை ஒரு முக்கியமான கூறாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அந்த வகையில் தமிழ்மொழி எக்காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்தது என்று கூற முடியாத அளவுக்குத் தொன்மையானது, பண்பட்டது. வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. பிற நாட்டினர் நாகரிக நிலைக்கு எட்டாத காலத்திலேயே தனக்கேயுரிய பிற மொழி கலப்பற்ற தூய இலக்கியப் போக்கினைக் கொண்டு விளங்கியது. சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குத் தமிழின் தொன்மையினை விளக்குவது பொருத்தமுடையதாகிறது.

தொன்மை என்பதற்குக் கழகத் தமிழகராதி 'பழமை' என்று பொருளுரைக்கின்றது. தொல்காப்பியம் தொன்மைக்கு,

‘தொன்மை தானே சொல்லுங்காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே’

(தொல்.செய்.538)

என்று விளக்கமளிக்கிறது.

தமிழின் தொன்மையினைப் பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம், ‘Apart from literature written in classical (Indo-Aryan) Sanskrit, Tamil is the oldest literature in India’.¹

(வடமொழி இலக்கியம் ஒரு புறம்; மீதமுள்ள இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் பழமையானது தமிழ் இலக்கியம்) என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தியக் கலைக்களஞ்சியம், 'Tamil highly Cultivated and developed of Dravidian languages, Perhaps the oldest spoken language of the world going back to pre-historic times, has rich vocabulary.....dating of Tamil literature is difficult.'²

(திராவிட மொழிகளில் மிகவும் பண்படுத்தப்பட்டதும் மேம்பாடுடையதுமான மொழி தமிழ். வழக்கிலிருக்கும் உலகமொழிகள் அனைத்திலும் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகவும் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகவும் கருதப்படுவது, சொல் வளம் மிக்கது.... தமிழ் இலக்கியத்தின் காலத்தை நிர்ணயிப்பது கடினம்) என்று குறிப்பிடுகிறது.

தமிழரின் தோற்ற வரலாற்றினைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு

முன்தோன்றிய மூத்தகுடி தமிழ்க்குடி’

(பு.வெ.மா.கரந்.14)

என்று வழங்குகிறது. கல்லும், மண்ணும் தோன்றாத காலத்தில் உயிர்கள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை. இருப்பினும் தமிழரின் பழமையினைக் குறிப்பிட இக்கூற்றினை ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஆய்வு நோக்கில் இதனை அணுக முடியவில்லை.

செவ்வியல் மொழியின் கூறுபாடுகளில் தொன்மையினைக் குறிப்பிடும்பொழுது, மொழியின் தொன்மை மட்டும் போதுவதன்று. அந்த மொழியில் செவ்வியல் இலக்கியம் எனக் கருதப்படும் இலக்கியத்தின் தொன்மை முக்கியமாகும். தமிழில் அந்தத் தகுதியைக் கொண்டவை சங்க இலக்கியங்களாகும். எனவே சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மையினை அறிவதற்கு 1. இலக்கியச் சான்றுகள், 2. வரலாற்றுச் சான்றுகள், 3. இலக்கணச் சான்றுகள் துணைபுரிகின்றன.

1.1 இலக்கியச் சான்றுகள்

செவ்வியல் மொழியின் கூறுகளில், i. இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டம், ii. தமிழரின் பிறப்பிடம், iii. பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, iv. நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள், v. பாரதப் போர் முதலானவை இலக்கியச் சான்றுகளாக அமைந்து சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மையினை அறிவதற்குத் துணைபுரிகின்றன.

i. இலெமூரியா (குமரிக் கண்டம்)

சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினைக் கூறுவதற்கு இலெமூரியா கண்டம் சான்றாக அமைகின்றது. ஏனெனில், தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. ‘குமரிக்கண்டத்தில் முதல் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது என்றும் அதன் காலம் கி.மு.8000 என்றும் சில அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.’³ குமரிக் கண்டத்தின் மறைவு பற்றிக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

‘மலிதிரை ஊர்ந்து தன்மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நாடு இடம்படப்
புலியொடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர் கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர் தென்னவன்’ (கலித்.104:1-4)

என்பதனால் குமரிக் கண்டம் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. சிலப்பதிகாரம், குமரிக்கண்டத்தின் மறைவு குறித்துப் பேசுகிறது.

‘ப..றுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன்’ (சிலம்பு.11:19-22)

என்பதனால் குமரிக் கண்டம் இருந்து, பின் அழிந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலரும் குமரிக் கண்டத்தின் அழிவு குறித்துப் பேசியுள்ளனர். ‘இந்துமாக் கடலில் ஒரு கண்டம் இருந்து மறைந்தது என்று ‘ஹெகல்’ குறிப்பிட்டுள்ளார். கடல் கோளால் அந்தப் பெருநிலப்பரப்பு மறைந்தது என்று ‘ஸ்காட்’ கூறியுள்ளார். கடல்கோள், தமிழ்மண்ணை விழுங்கியதைப் பற்றி ஆபிரகாம் பண்டிதரும், பாவாணரும் தெரிவித்துள்ளனர். அந்தக் குமரிக் கண்டத்தில் தமிழ் நூல்கள் இருந்திருக்கும். அவை கடலுள் மறைந்திருக்கும்.’⁴ எனவே கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலான இலக்கியங்களின் வழியும், வரலாற்று ஆசிரியர்களின் ஆராய்ச்சிகளின் வழியும் இலெமூரியா என்னும் பெருநிலப்பரப்பு தமிழகத்தில் இருந்து மறைந்துள்ளது என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவ்வகையில், சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மைக்கு இலெமூரியா கண்டம் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

ii. தமிழர் பிறப்பிடம்

சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை விளக்குவதற்குத் தமிழரின் பிறப்பிடம் முக்கியமான சான்றாகும். கடல் வெள்ளத்தினால் மூழ்கடிக்கப் பெற்ற குமரி நாடானது தமிழர்தம் தொன்மைக்குத் தாயகமாகும். தமிழ்க் குடிகள் இடம் விட்டு இடம் பெயராமல் நிலைத்த குடிகளாக இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

‘பதியெழு அறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
வியலிடம் பெறாஅ விழுப்பெரு நியமத்து’

(மலை.479-480)

என்று கூறுவதாலும்,

‘யாறெனக் கிடந்த தெருவின் சாறென
இகழுநர் வெருஉம், கவலை மறுகின
கடலென, காரென, ஒலிக்கும் சும்மையொடு
மலையென மழையென மாடம் ஓங்கி,
துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந் துறையும்,
பனிவார் காவின் பல்வண்டு இமிரும்
நனிசேய்த்து அன்றுஅவன் பழவிறல் முதூர்’

(மலை.481-487)

‘மலர்தலை உலகத்துள்ளும் பலர் தொழ
விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் முதூர்’

(பெரும்.410-411)

என்பதாலும் தமிழர்கள் தொல்குடிகளாகப் பல ஆண்டுகள் ஒரே இடத்தில் நிலையாகத் தங்கி வாழ்ந்துள்ளமை புலனாகிறது. இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

‘பொதியி லாயினும் இமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய,
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்’

(சிலம்பு.1:14-6)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை, பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார், ‘தென்னிந்தியாவில் கிடைக்கும் கலைப்பொருட்கள், இறந்தோரின் எச்சமிச்சக் கூறுகள் ஓர் இடையீடு இல்லாத நாகரிகத் தொடர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றன. எந்தப் பேரழிவாலும் இந்நாகரிகம் நிலை குலையாமல் பழங்கற் காலத்திலிருந்து உலோகக் காலம் வரை இருந்திருக்கிறது. இந்த நாகரிக வளர்ச்சிக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் தமிழ்மொழி வழங்கியுள்ளது. நாகரிகத்தின் ஒவ்வொரு படிநிலையையும்

வெளிப்படுத்தும் விதமாகத் தமிழ்மொழி விளங்கியுள்ளது. பழந்தமிழில் இதற்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தத் தொன்மைக் காலப் பழக்க வழக்கங்கள் மிகப் பழமையான தமிழ் இலக்கியங்களிலும் போற்றப்பட்டுள்ளன. எனவே தமிழர்கள் இந்நிலத்தில் தோன்றிய மக்களே என முடிவு செய்வது அறமாகும்.⁵ இக்கருத்தின் அடிப்படையில் தமிழ், உலக முதன் மொழி என்பதும், செவ்வியல் காலத்தை முதலில் கண்ட மொழி என்பதும் தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியிலிருந்த குமரிக்கண்டம் மனிதன் முதலில் தோன்றிய இடமென்பதும் புலனாகிறது.

iii. பண்டைத் தமிழர் நில அமைப்பு

சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்குப் பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பானது துணை நிற்கின்றது. தமிழகம் மலை (குறிஞ்சி), காடு (முல்லை), வயல் (மருதம்), கடல் (நெய்தல்) என்னும் நானில அமைப்பினைக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் வடக்கில் வேங்கட மலையும் தெற்கில் குமரிக்கடலும் கிழக்கிலும், மேற்கிலும் முறையே குணக், குடக் கடல்களும் தமிழ் நாட்டிற்கு எல்லைகளாகத் திகழ்கின்றன என்பதை,

‘வடதிசை யதுவே வான்தோய் இமயம்
தென்திசை ஆஅய் குடிஇன் றாயின்
பிறழ்வது மண்ணோ, இம்மலர்தலை உலகே’ (புறம்.132:7-9)

‘தென்குமரி வடபெருங்கடல்
குணகுட கடலா எல்லை
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப’ (மதுரைக்.70-72)

‘பல் ஒளியர் பணிவு ஒடுங்க
தொல் அருவாளர் தொழில் கேட்ப
வடவர் வாட குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் திறல்கெட’ (பட்டினப்.274-277)

என வரும் சான்றுகளால் அறியலாம். இவ்வாறு மூவேந்தர்களின் குளிர்ந்த புனையுடைய நல்ல நாடானது தமிழ் நாட்டிற்கு எல்லைகளாக விளங்கியுள்ளன. இத்தகைய பெருநிலப் பரப்பானது கடல் வெள்ளத்தினால் அழிந்துள்ளமை குறித்து அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுகையில்,

‘...அக்காலத்து அவர் நாட்டு தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லை யாகிய ப.யுளி என்னுமாற்றிற்கும், இவற்றின் நீர் மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ் மதுரை நாடும், ஏழ் முன்பாலை நாடும், ஏழ்பின்பாலை நாடும், ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ் குணகாரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடுமென்று இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி கொல்ல முதலிய பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க் குமரி வட பெருங்கோட்டின்காறும் கடல் கொண்டொழிதலாற் குமரியாகிய பௌவமென்றா ரென்றுணர்க.’⁶ என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு ஒரு பெரு நிலபரப்பு வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகமாகச் சுருங்கிப் பின் வேங்கடமும் நீங்கிற்று. கி.மு.2000 அளவில் நிலப் பகுதியாகவே இடையில் கடலின்றி இருந்தது, என்பதனை அறிய முடிகிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்குப் பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பானது துணை நிற்கின்றது.

iv. நந்தர், மோரியர்

நந்தர், மோரியர் (மௌரியர்) இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. நந்தர் ஆட்சி செய்த காலம் கி.மு.413 - 322 எனப்படுகிறது. மன்னன் மகாபத்ப நந்தன் பெருஞ்செல்வன். அவனுடைய செல்வத்தினை அடையப் பெற்றாலும் பொருள் தேடப் பிரிந்து சென்ற தலைவர் அங்கே தங்க மாட்டார் என்று தோழியானவள் தலைவியிடம் கூறி அவளைத் தேற்றுகின்றாள். இதனை,

‘நாமபடர் கூரும் அருந்துயர் கேட்பின்

நந்தன் வெறுக்கை எய்தினம் மற்றுஅவண்

தங்கலர் வாழி தோழி’

(அகம்.251:4-6)

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. நந்தர்கள் தம் பெருஞ்செல்வத்தினைப் பாடலிபுரத்தில் கங்கையாற்றின் படுகையில் மறைத்து வைத்தனர் என்னும் செய்தியினை அகநானூறு பதிவு செய்கிறது. இதனை,

‘பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்

சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை

நீர்முதல் கரந்த நிதியம் கொல்லோ’

(அகம்.265:4-6)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது.

மோரியர் (மௌரியர்) பற்றிய குறிப்புகள் புறநானூறு, அகநானூறு (69, 251, 265, 281) ஆகியவற்றுள் இடம் பெறுகின்றன. ‘வெற்றி வேலிணையுடைய

மோரியர் வட பகுதி முழுதும் ஆண்டனர். அம்மோரியரது ஆரக்கால் சூழ்ந்த சக்கரம் செல்லுதற்காக வெட்டி வழி செய்யப்பட்ட வெள்ளி மலைக்கு அப்பால், நிலைபெற்று விளங்கும் பரந்த இடத்தை உடைய ஆதித்த மண்டிலத்தை ஒப்பவன் நீ (ஆதனுங்கன்)' என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

‘விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
உலக இடைகழி அறைவாய் நிலைஇய
மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன, நாளும்
பலர்புர வெதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே’ (புறம்.175:6-10)

என்பதனால் அறிய முடிகிறது. எனவே நந்தர், மோரியர் முதலான மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ள காலத்தின் அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியக் காலத்தின் தொன்மையினை எடுத்துரைக்க முடிகிறது.

v. பாரதப்போர்

பாரதப் போரினைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்துள் இடம் பெறுகின்றன. பாண்டவர் ஐந்து பேருடன் கௌரவர் நூறுபேரும் போரிட்டபோது அவ்விரு படைகளுக்கும் உதியன் சேரலாதன் உணவு கொடுத்துள்ளதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலம்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈராம் பதின்மரும் பொருது களத்தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்’
(புறம்.2:13-16)

இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையும் பதிவு செய்கிறது.

‘ஈராம் பதின்மரும் பொருதுகளத்து அவியப்
பேரமர்க் கடந்த கொஞ்சி நெடுந்தேர்
ஆராச் செருவின் ஐவர் போல’ (பெரும்.415-417)

இருபேரும் படைகளுக்குப் பெருஞ்சோறு கொடுத்த காரணத்தால் இந்தச் சேரன் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் என்று அழைக்கப்பட்டான். பாரதப் போர் நடைபெற்ற காலம் கி.மு.1500 எனப்படுகிறது. அப்படியானால் இந்தச் சேரனின் காலம் கி.மு.1500ஆக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படுகிறது.

செவ்வியல் மொழியின் கூறுகளில், இலெழுரியா என்னும் குமரிக் கண்டம், தமிழரின் பிறப்பிடம், பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள், பாரதப் போர் நிகழ்வு ஆகியன இலக்கியச் சான்றுகளாக அமைந்து சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மையினை அறிவதற்குத் துணைபுரிகின்றன.

1.2. வரலாற்றுச் சான்றுகள்

சங்க காலத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். வரலாறு என்பது காலத்தின் பதிவாகும். அவ்வகையில் சங்க காலத்தின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக துணைநிற்பவை i.முதுமக்கள் தாழிகள் ii.கல்வெட்டுகள் iii.செப்புக் காசுகள் என்பனவாகும்.

i. முதுமக்கள் தாழி

தொல்லியல் ஆய்வில் முதுமக்கள் தாழிகள் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றனவாகும். ஆதிச்சநல்லூரிலும், புதுவை அரிக்கமேட்டிலும் காணக்கிடைக்கும் முதுமக்கள் தாழிகள் தமிழர்களின் நாகரிகச் சின்னங்கள் எனப்போற்றத்தக்கன. சங்க காலத்தில் இறந்தோரைத் தாழியில் புதைப்பது பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

‘கலம்செய் கோவே கலம்செய்கோவே

இருள் திணிந்தன்ன குருஉத்திரன் பருஉப்புகை

அகலிரு விசம்பின் ஊன்றும் சூளை

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே’

(புறம்.228:1-4)

என்று மட்கலம் செய்பவனைப் பார்த்துப் புலவர் ஒருவர், ‘சோழன் கிள்ளி வளவன் இறந்துபட்டனன். அவனை அடக்கம் செய்ய வேண்டும். அவன் புகழுக்குத் தக்கவாறு தாழி செய்ய வேண்டுமே நீ எங்ஙனம் செய்யப் போகிறாய்’ என்று கேட்கிறார். இதன்வழி புதைக் குழிகள், கல்லறைகள், தாழிகள் ஆகியன இறந்தோரை அடக்கம் செய்ய சங்க காலத்தில் பயன்பட்டுள்ளன என்பது புலப்படுகிறது. போரில் இறந்த வீரர்களைப் புதைப்பது மட்டுமின்றி அவன் நினைவாகக் கல்நட்டு வழிபாடு செய்தலும் உண்டு. இவற்றை நடுகல், வீரக்கல், மாசதிக்கல் என வழங்கினர். ஒரு நாகரிகத்தின் இடையறாத தொடர்ச்சியாக விளங்கும் இந்நிகழ்வினைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

‘பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல்வகுத்து தொகுத்த செம்பூங் கண்ணியாடு

அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து

இனிது நட்டனரே கல்லும்’

(புறம்.264:1-4)

பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் அயல் நாகரிகத்தினாலும், வழக்கத்தினாலும் பாதிக்கப்படாத ஒரு முதுகுடியின் மரபுவழிச் செயல்களைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாக அதன் தொன்மையினை அறிந்திட முடிகிறது.

‘தமிழரின் தொன்மைக்கு நாள்தொறும் வளர்ந்து வரும் சான்றாக உருவெடுத்து வருவது மண்பாண்டச் சில்லுகள். இவை கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. அவை நகரிலிருந்து மிகுந்த தொலைவிலுள்ள கிராமங்கள் வரை பரவலாகக் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.’ இவற்றை ஆய்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் ‘சங்க காலத் தமிழகம் பற்றிய புரிதலுக்கு இவை களஞ்சியம் எனக் கருதுகிறார்.’⁷ என்று வ.செ.குழந்தைசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ii. கல்வெட்டுகள்

சங்க காலத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்குக் கல்வெட்டுகள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. இதனை, ஐராவதம் மகாதேவன் தமது நாற்பது ஆண்டு காலக் கல்வெட்டு ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் தந்துள்ள தகவல்களை, வா.செ. குழந்தை சாமி தொகுத்துள்ளார். அவை,

‘கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் வழி, நெடுஞ்செழியன் என்ற அரசர்கள், சிற்றரசர்கள் பற்றிப் பேசுவதாகக் கூறுகிறார். வழி, செழியன் என்பன பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்கள். சங்க நூல்கள் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் (புறம்.183) பற்றியும், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம்.18, 19) பற்றியும், பேசுகின்றன.

புகளூர் கல்வெட்டுகள் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. அவை கோ ஆதன்சேரல் இரும்பொறை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து செல்வக்கடுங்கோ வாழிய ஆதன் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

புகளூர் கல்வெட்டு பெருங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து பெரும் சேரல் இரும்பொறை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. புகளூர் கல்வெட்டு இளங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

பற்றிப் பாடுகிறது. இரும்பொறை என்பது பட்டப் பெயர். பெருங்கடுங்கோ, பட்டம் சூடிய பொழுது பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும், இளங்கடுங்கோ, பட்டம் சூடிய பொழுது இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும், அழைக்கப்பட்டனர். சங்கப் புலவர்களான பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும், மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவும் இவர்கள் என எண்ணப்படுகிறது⁸ சங்க நூல்களில் பாடப்படும் அரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் என்போர், நாம் அறிந்த அளவில் வாழ்ந்திருந்தாலும் இலக்கியத்தை வரலாறு என வரலாற்று அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் எளிதில் ஏற்க மாட்டார்கள். அவ்வகையில் கல்வெட்டுகள் துணைநின்று, சங்க காலத்தின் தொன்மையினை எடுத்துரைத்துள்ளன.

iii. செப்புக்காசுகள்

செப்புக் காசுகள் சங்க காலத்தின் தொன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றன. செப்புக் காசுகள் பற்றி டாக்டர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆராய்ந்து தந்துள்ள ஆதாரங்களை வ.செ.குழந்தைசாமி தொகுத்துள்ளார். (R. Krishnamurthy, Sangam Age Tamil Crins, Arret Publications, Madras, 1997)

‘பெருவழுதி எனப்பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார் (பக்.20) இது கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வழுதி என்பது பாண்டியர்களைக் குறிக்கும்.

டாக்டர் இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி, மலையமான் பெயர் பொறித்த செப்பு நாணயங்களையும் காரி என்ற பெயர் பொறித்த செப்பு நாணயங்களையும் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இவை கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியினவாக இருக்கக்கூடும். இவர்கள் கடையெழு வள்ளல்கள் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களாக எண்ணப்படுகிறது. காரி பெயர் பொறித்த நாணயம் மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் குறிப்பதாகும்.

டாக்டர் இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி அண்மைக் காலத்தில் கரூர் அமராவதிக் கரையிலிருந்து குட்டுவன் கோதை என்று பெயர் பொறித்த வெள்ளி நாணயத்தைக் கண்டெடுத்திருக்கிறார். (பக்.103). இது கி.பி முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் என்பது அவர் கணிப்பு சேரமான் குட்டுவன் கோதை என்ற சேர மன்னன் பற்றிச் சங்கப் பாடலில் (புறம்.54) பேசப்படுகிறது.

மேலும் டாக்டர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மாக்கோதை நாணயம் பற்றி எழுதுகிறார் (பக்.100). சேரமான் கோட்டம்பலத்துச் துஞ்சிய மாக்கோதை பற்றிப் புறநானூறு பேசுகிறது.⁹ இன்ன ஆதாரங்களினாலும் செப்புக்காசுகள் சங்க காலத்தின் தொன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றன.

அவ்வகையில் சங்க காலத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு, முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், செப்புக்காசுகள் என்பன வரலாற்றுச் சான்றுகளாக அமைந்து துணைபுரிந்துள்ளன.

1.3. இலக்கணச் சான்றுகள் - தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் நமக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூலாகும். இருப்பினும், தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்பிருந்துள்ள இலக்கணப் புலவர் பலரினைப் பற்றி 256 இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'என்மனார் புலவர், என்ப, மொழிப', முதலான தொடர்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பு பல இலக்கண நூல்கள் இருந்துள்ளன என்பதும், அவற்றுக்கும் முன்பே மிகப் பல இலக்கியங்கள் இருந்துள்ளன என்பதும் தோன்றுகிறது.

தொல்காப்பியரின் காலம் பற்றி இலக்கிய மற்றும் வரலாற்று அறிஞர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

'தொல்காப்பியர் நிலம்தரு திருவின் பாண்டியன் காலத்தவர். இந்தப் பாண்டியனின் காலம் கி.மு.350 என்றார் எம் சீனிவாச ஐயங்கார் (Tamil Studies). பி.சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் தொல்காப்பியர் காலத்தினை கி.மு.200-கி.மு.100 என்று குறிப்பிடுகிறார். ரா.இராகவையங்கார் கி.மு-3ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார். 'கிறித்து பிறப்பதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தலை நூல் (தொல்காப்பியம்) எழுதப்பட்டு விட்டது என்பது ஒருதலை' என்றார் க.ப.அறவாணன்'.¹⁰ மேலும் சில பேராசிரியர்கள் தொல்காப்பியரின் காலத்தினை வரையறை செய்துள்ளனர்.

- | | |
|--|-------------------------|
| 1. மு. ஆரோக்கிய சாமி
(Classical age of Tamils, p.8) | - கி.மு.400 - கி.மு.300 |
| 2. மு. வரதராசனார் | - கி.மு.500 - கி.மு.200 |
| 3. மா. இராசமாணிக்கனார் | - கி.மு.500 |
| 4. பொன்.கோதண்டராமன் | - கி.மு.500 |
| 5. கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார்
(History of South India, p.66) | - கி.மு.600 |
| 6. சி. இலக்குவனார்
(Tolkappiyam, p.8) | - கி.மு.1000 |

7. மறைமலையடிகளார் - கி.மு.5000
8. வெள்ளைவாரணனார் - கி.மு.5320
(தமிழிலக்கிய வரலாறு, பக்.12)
9. நா. மகாலிங்கம் - கி.மு.10,676

இவற்றின் அடிப்படையில் தொல்காப்பியரின் காலம் கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தையது என்று பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இதன்படிச் சங்க இலக்கியத்தின் காலத்தினை அறிவது பொருத்தமுடையதாகிறது. இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்க இலக்கியங்கள் முன்றாம் சங்க காலத்தில் தோன்றியுள்ள நூல்களாகும். இந்நூல்கள் முழுமையாகவும், கால அடிப்படையிலும் தொகுக்கப்படவில்லை. இதற்கு முன்பு இரண்டு சங்கங்கள் இருந்துள்ளன என்பதும் அக்காலக் கட்டத்தில் இசைத் தமிழ் நூல்களான பெருநாரை, பெருகுருகு, முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம், குணநூல் முதலானவை இருந்து அழிந்துள்ளன என்பதும் இறையனார் களவியல் மூலம் அறியமுடிகிறது. இது குறித்து மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி 'மறைந்து போன தமிழ்நூல்கள்' என்று ஒரு நூல் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொல்காப்பியர் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி பற்றி நூல் எழுதியுள்ளார். அகத்தியம் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்றனுக்கும் உரிய இலக்கணம் கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனடிப்படையில் அகத்தியரின் காலத்திற்கு முன்பே இந்த மூன்று துறைகளிலும் அளவற்ற நூல்கள் பெருகி வளர்ந்து செழித்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அவை இயற்கையின் பேரழிவினால் கடல் நீருக்குள்ளும் அறியாமை காரணமாகக் கரையான்களாலும் பல சுவடிகள் அழிந்துள்ளன. கிறித்துக்கு முன்பு ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுக் காலத்திற்குரிய அரிய நூல்கள் அழிந்து விட்டுள்ளன. அந்த வகையில் தற்போதுள்ள சங்க நூல்கள் கி.மு.500 ஆம் காலக் கட்டத்திலிருந்து தொடக்கம் பெற்றவை என்று கூற முடிகிறது.

'தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுத்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து. பரிபாடல், கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன சங்க நூல்கள் எனப்படும்.'¹¹ என்னும் கருத்தின் மூலம் சங்க இலக்கியத்துடன் தொல்காப்பியத்தினை ஒருங்கு வைத்துள்ளமை சங்க காலத்தின் தொன்மைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தின் காலத்தினை, தொல்காப்பியர் காலத்தின் அடிப்படையில் இலக்கிய அறிஞர்களும். வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் வரையறை செய்துள்ளனர். அவை,

1. க. வெள்ளைவாரணர் - கி.மு.5320
2. மறைமலையடிகள் - கி.மு.3500
3. கா.சு. பிள்ளை - கி.மு.2000
4. க. நெடுஞ்செழியன் - கி.மு.1400
5. மா. கந்தசாமி - கி.மு.1400
6. ச.சோ. பாரதியார் - கி.மு.1000
7. தேவநேயப் பாவாணர் - கி.மு.700
8. சி. இலக்குவனார் - கி.மு.700
9. இரா. இளங்குமரன் - கி.மு.700
10. கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - கி.மு.600
11. மு. வரதராசனார் - கி.மு.500
12. மா. இராசமாணிக்கனார் - கி.மு.500
13. ச. கைலாசபதி - கி.மு.500
14. கே.கே. பிள்ளை - கி.மு.400
15. எம். சீனிவாச ஐயங்கார் - கி.மு.350

இவற்றின் அடிப்படையில் சங்க காலத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்குத் தொல்காப்பியம் ஆதார நூலாக விளங்கித் துணைபுரிகின்றது.

எனவே சங்க காலத்தின் தொடக்கம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருத்தில் கொண்டாலும் சங்க காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து விடுகிறது. இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளான, இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டம், தமிழரின் பிறப்பிடம், பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள் பாரதப் போர்

ஆகியனவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளான, முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், செப்புக் காசுகள் ஆகியனவும் இலக்கணச் சான்றாகத் தொல்காப்பியமும் அமைந்து செவ்வியல் தன்மையினைப் பொருத்தமுற விளங்கச் செய்கின்றன.

2. தனித்தன்மை

செவ்வியல் இலக்கியத் தகுதிகளுள் ஒன்று அவற்றின் தனித்தன்மையாகும். எந்த ஒரு செவ்வியல் இலக்கியமும் பிற, சிறந்த இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்டு தனித்தன்மை கொண்டு விளங்கிட வேண்டும். வேறொரு மொழி இலக்கியத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகவும், அல்லது பிரதிபலிப்பாகவும் இல்லாமல் தனக்கேயுரிய சிறந்த பாடுபொருட்கள், வழிமுறைகள், கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், சொல்லும் முறைகள் முதலான பல்வேறு இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தனித்துவமும், தன்னிறைவும் பெற்று இருத்தல் வேண்டும்.

உலக இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியத்திற்கென தனியொரு இடம் உண்டு. பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து இவ்விலக்கியத்தினை நோக்கும் போது, இதற்கெனத் தனித்தனிப் பண்புகள் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் பிற உலக முதல் இலக்கியத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. 'மிகப் பழமையான இலக்கியங்கள் என்று கருதப்படும் கிரேக்க, ரோம, ஹீப்ரு, சமஸ்கிருத மொழிகளின் முதல் இலக்கியங்களை முன்னிருத்தி ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதன் தனித்துவங்கள் நன்கு விளங்கும்.'¹² கிரேக்க முதல் இலக்கியங்களாகக் கருதப்படும் ஹோமரின் இலியட், ஒடிசி ஆகியவை கடவுளர்கள் பற்றியும் கிரேக்க மக்களின் வாழ்வில் அவர்களின் தாக்கம் பற்றியும் பேசுவன. கதைப் போக்கிலும் அதன் உருவாக்கத்திலும் கடவுளர்களின் தாக்கம் அதிகமாக இருப்பதை அறிய முடிகிறது. கிரேக்க இலக்கியங்களைப் போன்று ரோம ஆதி இலக்கியங்களும் அமைந்துள்ளன. ரோம இலக்கியமான ஆண்டிரோனிக்கசின் காப்பியம், ஒடிசி காப்பியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமஸ்கிருத மொழியின் அல்லது இந்தோ ஆரிய மொழியின் முதல் இலக்கியமான வேதங்கள் கடவுளரின் அருளையும், ஆசியையும் பெறும் பல்வேறு நிலைகளையும் பற்றிப் பேசும் அருட்பாசுரங்களாகும்.

ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள் இத்தகைய பண்பினைக் கொண்டவை அல்ல. மனிதர்களைப் பற்றியதாகும். பல்வேறு தெய்வங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் முழுக்க முழுக்க மனிதர்களையும் அவர்கள் வாழ்வின்ையும், வாழ்வுப் போக்குகளையும் எடுத்துரைக்க கூடியவை. இதனை

முன்னிறுத்தியே தொல்காப்பியர் ‘மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்’ என்று மக்களின் வாழ்க்கையினை மையப்படுத்தியுள்ளார். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் மாந்தர் தம் வாழ்வினை நேரடியாகப் பேசக் கூடிய இலக்கியங்களாகத் திகழும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன.

2.1 அகம் - புறம்

உலக இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை காதல், வீரம் அல்லது போரினைப் பற்றியதாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள் மனிதவாழ்வாகிய காதல் வாழ்வினை அகம் என்றும், வீரத்தினைப் புறம் என்றும் இரண்டாகப் பாகுபடுத்தி, உள்ளம் சார்ந்த வாழ்வை அகவாழ்க்கை என்றும் வீரம் சார்ந்த வெளி வாழ்க்கையைப் புறவாழ்க்கை என்றும் பிரித்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இலக்கியம் படைத்து, செழுமைப்படுத்தினர். அக வாழ்வினை இரண்டாகப் பிரித்து, களவியல், கற்பியல் எனப் பகுத்து வாழ்ந்துள்ள தனித்தன்மையினைச் சங்க இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. காதல் வயப்பட்ட வாழ்வுச் சூழலினைக் ‘களவியல்’ என்றும் மனமொத்து, மணமுடித்து, இல்லறம் பேணி வாழும் நல்லற வாழ்வினைக் ‘கற்பியல்’ எனக் கொண்டும் வாழ்ந்துள்ள சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வு நெறி சங்க இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவமுடையதாகும்.

2.2 திணைப்பாகுபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணைப்பாகுபாடும் பிற இலக்கியங்களில், குறிப்பாகச் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் காணப்படாத தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய உத்தியாகும். அக இலக்கியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் இவற்றின் பாடுபொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

‘கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப’

(தொல்.அகத்.1)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மனித வாழ்வினைப் பாடி மகிழ நினைத்த சங்க இலக்கியப் புலவர்கள், தமது பாடல்களில் இலக்கிய நயமும் கற்பனைத் திறனும், கவிதை உணர்வும், குறியீட்டு நிலை ஒன்றிவர ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு மரபே இத்தகைய திணைப் பிரிவுகள் என்று கருத முடிகிறது. இத்தகைய திணைப்பாகுபாடு சங்க இலக்கியத்திற்கே உரியதாகும்.

சங்க இலக்கியத்துள் அகமாந்தர் தம் வாழ்வில் நடந்துள்ள ஒரு நிகழ்வானது முல்லைத் திணையின் பாடுபொருள் கட்டமைப்பினைக் கவின் பெற எடுத்துரைக்கிறது. பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிந்து சென்றுள்ள தலைவன் கார்காலம் வரும் போது திரும்பி வருவதாக உறுதியளித்திருந்தான். ஆனால் குறித்த காலத்தில் அவனால் வரமுடியவில்லை. தான் கூறிய சொற்படி தலைவன் வரவில்லையே என்று எண்ணி தலைவி வருந்தினாள். அப்போது தோழி, அவளைத் தேற்றுகையில், தலைவனின் தேரும் அங்கு வந்தது. தலைவனுடைய தேரில் மணிகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் மணிகளின் நாக்குகள் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதற்கான காரணம் குறித்துத் தலைவியிடம் எடுத்துரைக்கின்றாள்.

தலைவன் வந்துள்ள வழியில் பூஞ்சோலைகளில் நிறைய பூக்கள் பூத்திருந்தன. அவற்றில் தேனிக்களும், வண்டுகளும் தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. அவ்வழியே தலைவனின் தேர் வேகமாக வருகையில் தேரிலுள்ள மணிகள் பலமாக ஒலிக்கும். அவ்வோசையினைக் கேட்டுத் துணையுடன் இருந்த தேனிக்களும், வண்டுகளும் அஞ்சுவதுடன், தேன் குடிப்பதும் தடையாகும். இங்கும் அங்குமாக அலைந்து துன்புற்றுப் பறக்கும். இதனை எண்ணிப் பார்த்துள்ள தலைவன், தன் தேரிலுள்ள மணிகளின் அசையும் நாக்குகள் எழுப்பும் ஓசையினால் அவை துன்பம் அடைவதை அணுஅளவும் விரும்பவில்லை. எனவே தன் தேரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மணிகளின் நாக்கினைக் கட்டி வைத்திருந்தான். அற்ப உயிர்களுக்கும் துன்பம் தர விரும்பிடாத தலைவனின் செயலினைத் தோழி உணர்ந்து தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறினாள். இதனை,

‘முல்லை வைந்நுனை தோன்ற இல்லமொடு

பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ

... ..

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த

தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்

உதுகாண் தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்

... ..

போதவிழ் அலரின் நாளும்

ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே’

(அகம்.4)

என்று அகநானூறு காட்சிப்படுத்துகிறது. இக்காட்சியானது தொடர்பே இல்லாத, யாரும் மதித்திடாத, எப்போதோ ஒரு முறை பார்க்கின்ற, அற்பமான சிறிய

உயிர்களின் மீதே அருள் காட்டும் தலைவன், நெருங்கிய உறவாகிய, பெரிதும் மதிக்கக்கூடிய உயர்ந்த தலைவி மீது அன்பு கொண்டவன் என்னும் நுட்பமான கருத்தினைத் தோழி தலைவியிடம் மறைமுகமாக அறிவித்துள்ளாள். அக மாந்தர்களின் அன்பு வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் இப்பாடலானது, முல்லைத் திணைக்கு உரித்தாகிய நிலமும், காலமும் பொருந்தி இவற்றுடன் கருப்பொருளும், ஆற்றியிருத்தலாகிய உரிப்பொருளும் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தின் தனித்தன்மையினை விளக்கி நிற்கின்றது.

முல்லைத் திணை போன்று குறிஞ்சித் திணை முதலான பாடல்களும் சங்க இலக்கியத்தின் தனித்தன்மையினைக் காட்டி நிற்கின்றன.

‘ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசேர் இருக்கை
மென்தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்
புன்புலம் தழீஇய புறவுஅணி வைப்பும்’ (பதிற்.30:22-25)

என்பது குறிஞ்சித் திணை குறித்தும்,

‘கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்’ (குறுந்.8:1-2)

என்பது மருதத் திணைக் குறித்தும்,

‘தண்கடற் படுதிரை பெயர்த்தலின் வெண்பறை
நாரை நிரைபெயர்ந்து அயிரை ஆரும்
ஊரோ நன்றுமன் மரந்தை
ஒருதனி வைகின் புலம்புஆ கின்றே’ (குறுந்.166:1-4)

என்பது நெய்தல் திணைக் குறித்தும்,

‘குறும்பொறை உணங்கும் ததர்வெள் ளென்பு
கடுங்கால் ஒட்டகத்து அல்குபசி தீர்க்கும்
கல்நெடுங் கவலைய கானம்’ (அகம்.245:17-19)

என்பது பாலைத் திணைக் குறித்தும் பாடுபொருள் அமைந்து சங்க இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

2.3 சமய சார்பற்ற இலக்கியம்

சங்க இலக்கியம் சமயச் சார்பற்றத் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கியமாகத் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கருப்பொருளாக,

‘மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே’

(தொல்.அகத்.5)

எனத் தொல்காப்பியம் கூறுவதற்கேற்பக் கடவுளர் இருப்பினும் மனித வாழ்வில் அவர்கள் எத்தகைய தாக்கத்தையும் கொண்டு வந்ததாகவும் அல்லது எந்தவிதப் பங்கினையும் ஆற்றியதாகவும் பாடல்கள் கூறுவில்லை. திருமுருகாற்றுப்படையும், பரிபாடலும் ஒரு விதிவிலக்காகக் கருதப்பட வேண்டியவை என்று கூறலாம். இந்நிலையில் சங்க இலக்கியம் சமயச் சார்பற்ற இலக்கியமாக இருப்பதுடன் மனித வாழ்வின் பொதுக் கூறுகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதும் இவ்விலக்கியத்தின் தனித்தன்மையாகும்.

2.4 தெளிவும் தேற்றமும் (உள்ளபடி காட்டும் தனித்தன்மை)

செவ்விலக்கியங்கள் சிறந்த சிந்தனைத் தெளிவும் கண்ணியமான உணர்வும் கொண்டு அறிவுப்பூர்வமான கலையுணர்வுடன், குறையும் மிகையுமின்றி எந்தப் பொருளினையும் முருகுணர்வுடன் கூறும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். எந்த ஒரு இலக்கியத்திற்கும் சிறந்த தெளிவான எண்ணம் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் கவிதையை உருவாக்கும் கவிஞனுக்கும் அவனுடைய சிந்தையில் தெளிவும், தேற்றமும் இருத்தல் அவசியமாகும். இதைத்தான் பாரதி,

‘உள்ளத்தில் ஒளி உண்டாயின்

வாக்கினில் ஒளி உண்டாகும்’

(பாரதி.கவிதைகள்)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒளி என்பதற்கு உண்மை, தெளிவு என இரு பொருளினையும் கொள்ளலாம். கவிஞன் உள்ளத்தில் தெளிவான எண்ணம் இருத்தல் அவசியம் என்பதனைக் கவிமணி,

‘தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்-உண்மை

தெரிந்து ரைப்பது கவிதை’

(கவிமணி கவிதைகள்)

என்று கூறியுள்ளார். எனவே நல்ல கவிதை தெளிவான மொழியில் தெளிவினையும், உண்மையினையும் எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்பதனைக் கம்பனும்,

‘சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்

கவியெனக் கிடந்த கோதா விரியினை வீரர் கண்டார்’

(கம்ப.ஆரணிய.சூர்ப்.1)

என்று பாடியுள்ளார். நல்ல கவிதைகள் கோதாவரி நீரை போன்று தெளிவாக இருத்தல் வேண்டும். ஆற்றில் உள்ளே கிடக்கும் பொருள்கள் தெளிவாகத் தெரிதல் போன்று கவிதையின் உள்ளே உள்ள பொருள் எந்த விதமான மயக்கமும் இன்றி மிகத் தெளிவாகத் தெரியுமாறு உள்ளது உள்ளபடி ஆக்கப்படுதல் அவசியமாகும். இவ்வாறு மொழியில் தெளிவு வேண்டுமாயின் கவிஞனின் எண்ணத்திலும் தெளிவு வேண்டும். தொல்காப்பியரும் சூத்திரங்கள் பற்றிக் கூறுகையில்,

‘அவற்றுள், சூத்திரம் தானே

ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி

நாடுதல் இன்றி பொருள் நனி விளங்க

யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே’

(தொல்.செய்.471)

என்று வரையறை செய்துள்ளார். சங்க இலக்கியங்கள் இந்தப் பண்புக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவனவாகும். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சின்னஞ்சிறு பாடல்கள் மட்டுமின்றி அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் காணப்படும் எல்லாப் பெரிய பாடல்களும் இத்தகைய செறிவும், திண்மையும் பெற்று விளங்குவனவாகும். உதாரணமாகக் குறுந்தொகை இரண்டாவது பாடலில் உள்ள,

‘பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்

செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்’

(குறுந்.2:3-4)

என்னும் அடிகளில் புதைந்து செறிந்துள்ள செய்திகள் வியக்க வைக்கின்றன. இது போன்ற தொடர்கள் நூற்றுக்கணக்காகச் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன. இதே போல்,

‘அமிழ்துபொதி செந்நா அஞ்சவந்த

வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச்சின்மொழி அரிவையை’

(குறுந்.15:1-2)

என்னும் தொடர்கள் செறிவும், திண்மையும் காட்டி நிற்பதை அறிய முடிகிறது. எனவே சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இப்பண்புகள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனியொரு சிறப்பினைப் பெற்று நிற்கின்றன.

கலித்தொகையில் பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடியுள்ள பாலைக்கலிப் பாடலானது, மனித வாழ்வினை உள்ளபடி காட்டும் தனித்தன்மைக்குச் சிறந்த சான்றாக விளங்குகிறது. தலைமக்கள் அக ஒழுக்கத்தில் களவு மணம் புரிந்து கொள்ளுவதும், அதன் காரணமாகப் பெற்றோர்களை விட்டுத் தலைமகனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொள்வதும், குற்றமில்லாத ஒரு செயல் என்பதில் பிற சங்கப் புலவர்களைப் போன்று பெருங்கடுங்கோவும் ஒரு தெளிவான, உள்ளதை எடுத்துரைக்கும் எண்ணத்தினைக் கொண்டிருந்தார். பெண்கள் பெற்றோருடன் வாழ்ந்து அவர்களின் அரவணைப்பில் இருந்தாலும் அவர்கள் வாழவேண்டிய இடம், பயன்பட வேண்டிய இடம் கணவன் வீடாகும் என்பதில் இப் புலவருக்குத் தெளிவும், தேற்றமும் இருந்தது. எனவே தலைவனுடன் சென்று தூய இல்லறம் நடத்துவதே தலையாய அறம் என்னும் உண்மையினைத் தம் பாடலில் கனிவு மிக்க ஒரு கவிதையாக்கி மகிழ்ந்தார்.

‘அன்னார் இருவரைக் காணிரோ? பெரும

காணேம் அல்லேம் கண்டனம், கடத்திடை

... ..

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை

மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யும்

நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.

சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்

தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே

ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை

யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யும்

சூழங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே'

(கலித்.9:8-20)

என்பது அப்பாடலின் தாழிசைப் பகுதியாகவும் மையக்கருத்தாகவும் விளங்குவதாகும். இப்பாடல் அடிகளில் அமைந்துள்ள 'காணேமல்லேங் கண்டனம்' என்பதில் சங்கப் புலவரின் தெளிவினையும், தேற்றத்தினையும் காணமுடிகிறது. 'காணாமல் இருக்கவில்லை, கண்டோம் என்று தெளிவாகக் கூறியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. அத்துடன் மூன்று தாழிசைகளிலும் நினைபுங்கால், தேருங்கால், சூழங்கால் என்னும் ஒரே மாதிரியான சிந்தனையைக் காட்டும் சொற்கள் தலைவியைக் குறித்த யதார்த்த வாழ்வினை எடுத்துரைத்து செவ்வியல் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களுடன் கிரேக்கம், ரோமம், ஹீப்ரூ, சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளின் இலக்கியங்களை முன்னிறுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது சங்க இலக்கியங்கள் மாந்தர் தம் வாழ்வினை நேரடியாகப் பேசக் கூடிய இலக்கியங்களாகத் திகழும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன. மனித வாழ்க்கையினை அகம், புறம் என்று பிரித்து அகத்தை களவு, கற்பு, எனக் கொண்டும் வாழ்ந்துள்ள சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வு நெறி சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றி சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவமுடையதாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணைப்பாகுபாடு பிற இலக்கியங்களில் காணப்படாத தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய உத்தியாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொரு திணைக்கும் மாயோன் முதலான கடவுளரைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருப்பினும், மக்களின் வாழ்வில் கடவுளரின் தாக்கமின்றிச் சமய சார்பற்றவையாக விளங்குவது சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையினைக் காட்டுகிறது.

சங்கப்பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவும், தேற்றமும் கொண்டு படைக்கப்பட்டு மனித வாழ்வினை உள்ளபடி காட்டியிருப்பது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

3. பொதுமைப்பண்பு

ஒரு மொழியின் செவ்வியல் தகுதிக்குப் பொதுமைப் பண்பு ஒரு முக்கியமான கூறாக விளங்குகிறது. சங்க இலக்கியங்களின் பொதுமைப்

பண்பினை அணுகுவதற்குக் களங்கள் பல இருப்பினும் சிறப்பு கருதி, பாடுபொருள் பொதுமையினை இப்பகுதி ஆராய்கிறது.

இலக்கியங்கள் மனிதனைப் பற்றிப் பாட வேண்டும். மனிதனுக்காக ஆக்கப்படுவதனால் இலக்கியத்தினைக் கலையாக்கம் என்பர். இத்தகைய கலையாக்க உணர்வுடனும், உள்ளத்தைத் தொடும் உணர்ச்சியோட்டத்துடனும் சொல்லுவது கவிதை என்று கூறலாம். மனிதனுக்காக ஆக்கப்படுகின்ற நிலையில் அவனுடைய வாழ்வு, வரலாறு முதலானவற்றைப் பாடி நிற்பது சிறந்த கவிதைகள் அல்லது இலக்கியங்கள் என எண்ணலாம்.

‘கவிதைகளின் பாடுபொருள் பற்றிக் கூறும் ஸ்டிராபோ ‘மனிதனின் செயல்களே கவிதைகளின் பாடுபொருள்’ என்பர். அரிஸ்டாடில் கவிதை மனித வாழ்க்கையின் போலவாக்கும் எனக் கூறுகிறார். மாத்யூ ஆர்னால்ட் மனிதனின் செயல்கள் கவிதைகள் என்பார்.’¹³ எனவே எந்த ஒரு கவிதையானாலும் மனிதனைப் பற்றி, அவனுடைய செயல்களைப் பற்றி, அல்லது அவனுடைய பல்வேறு விதமான அனுபவங்கள் பற்றி ஆய்வினால் தெளிவாகின்றன. இதனால்தான் தொல்காப்பியமும் ‘மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணையும்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இளம்பூரணரும், ‘உரிப்பொருளாவது மக்கட்கு உரிய பொருள். அஃது அகம், புறம் என இருவகைப்படும்’ என்பர். எனவே எந்தவொரு கவிதையும், அது கவிதையாக மதிக்கப்பட வேண்டுமாயின் மனிதனைப் பற்றி, அவன் வீரச்செயல்களை, உணர்வுகளை, வெவ்வேறு அனுபவங்களை, இன்னோரன்ன பிறவற்றினைக் கூறுதல் வேண்டும். இல்லையேல் அது கவிதையாகாது. ‘கவிதைகள் மட்டுமல்ல, எல்லாவிதமான கலைகளுமே மனித சமுதாயம் அனைத்துக்கும் பொருந்துவதாகவும் பயன்படுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்’¹⁴ என்பர் அரிஸ்டாட்டில். மேலும் கவிதை, வரலாறு என இரண்டினையும் ஒப்பிட்டுப் பேசும் அரிஸ்டாட்டில், வரலாற்றினை விட கவிதை சிறந்தது என்று கருதுவதற்குக் காரணம் அவை உலகப்பொதுமையினைத் தழுவி நிற்பதாகும் என்கிறார்.

‘Pretry is more Philosophic and more serious.... than history, that it deals with universal’¹⁵ என்று விளக்குவதனையும் காணமுடிகிறது. எனவே கவிதை அல்லது இலக்கியம் மேம்பாடு பெற்று நிற்பதற்குப் பல பண்புகள் வேண்டும் எனினும், மிக முக்கியமான ஒரு பண்பு உலகப் பொதுமையாகும்.

அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமை கொண்டு விளங்கும் உன்னதமான இலக்கியங்களாகும். தனி மனித வாழ்வியல் பிரச்சனைகளைக் கூடச் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் அலசி ஆராய்வது இவ்விலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். இதனால் இலக்கிய நிகழ்வுகளின் சாயல்

தத்தமது வாழ்வில் பிரதிபலிப்பதாகக் கருதும் ஒவ்வொரு தமிழனும் அவ்விலக்கியப் படைப்புத் தன்னைச் சார்ந்ததாகவே எண்ணி மகிழ்கின்றான். இதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட சாரார் அல்லது பகுதியினர் என்னும் பேச்சுக்கு இடமில்லாமல் போகிறது. அனைத்துத் தரப்பினரும் தங்களைச் சார்ந்த இலக்கியப் படைப்பாகக் கருதுவதன் மூலம் அனைவரும் ஏற்கும் பொதுமைப் பண்புடைய படைப்புகளாக உலகு முன் காட்சியளிக்கின்றன. இப்படைப்புகள் புறப்பாடுபொருள் பொதுமை, அகப்பாடுபொருள் பொதுமை என்னும் இரு பிரிவுகளில் அமைகிறது.

3.1 புறப்பாடுபொருள் பொதுமை

புறப்பாடுபொருள் பொதுமையானது, i.உலக உறவினர் ii.இழிவும், உயர்வும் iii.தேய்பிறையும், வளர்பிறையும் iv.இறப்பும் பிறப்பும் v.வெற்றியும், தோல்வியும் vi. உலகத்தின் உயிர் என்னும் பொருளில் அமைகிறது.

i. உலக உறவினர்

சங்க இலக்கியங்கள், அகப் பாடல்களாயினும், புறப்பாடல்களாயினும் மனிதக் குலத்தின் பொதுப் பண்புகளை மையமாக வைத்தே பாடப்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம். உதாரணமாகக் கணியன்பூங்குன்றனார் பாடியுள்ள,

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’

(புறம்.192:1)

என்னும் பாடல் அடியானது தலை சிறந்த பொது உண்மைகளைத் தன்னுடையதாக்கி நிற்கின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நமது தமிழ்ச் சமுதாயம்இத்தகைய மாபெரும் எண்ணங்களைக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளது. அத்துடன் உலகப் பொதுச் சகோதரத்துவம், ஒரே உலகம், ஒரே நாடு, ஒரே எண்ணம், ஒரே வாழ்வு, (Universal brotherhood, one world, one nation, one Community) என்றெல்லாம் இருபதாம் நூற்றாண்டளவில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளைச் சங்கச் செவ்வியல் இலக்கியம் கொண்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

எனவே சங்கப்பாடல் ஒவ்வொன்றும், அரசர்களைப் பாடியதாயினும் அல்லது தனி நிகழ்ச்சிகளைப் பாடியதாயினும் அல்லது தலைவன், தலைவியர் பண்புகளைப் பாடியதாயினும் உலகப் பொதுமையினை மையமாக வைத்தே பாடப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் கணியன் பூங்குன்றனாரின் இவ்வடியானது, ஒரு குறிப்பிட்ட உணர்வினைக் கூறியுள்ளதாகத் தோன்றினாலும், அதில் உலகமெங்கும் வாழும் எல்லா மனித குலத்துக்கும் உரிய ஒரு பொதுப் பண்பினைக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

ii. இழிவும் உயர்வும்

மனித சமுதாயம் மொழியின் அடிப்படையாகவும், இனத்தின் காரணமாகவும், வாழும் நாடு காரணமாகவும் வேறுபட்டுள்ளது. இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஒளவையார் மனித குலத்தினை ‘இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழி குலத்தோர்’ என்று இரு நிலையினரைப் பகுத்துக் காட்டினார் கழைதின் யானையார் என்ற சங்ககாலப் புலவர், மக்களில் நான்கு வகையினரை மறைமுகமாக இனங் காட்டியுள்ளார். வறுமை உடையவன் வளம் கொண்டவனிடம் சென்று, ‘எனக்கு ஈ’ என்று கெஞ்சுகிறான். எனவே அவன் இழிந்தவன். அதாவது தாழ்ந்தவன்.

‘ஈ என் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே’ (தொல்.எச்ச.49)

என்கிறது தொல்காப்பியம். அப்படி ஒருவன் கேட்ட சமயத்தில் தன்னிடம் பொருள் இருந்த போதும் அதைக் கொடுக்காதவன், அந்த இழிந்தவனை விட இழிந்தவனாகிறான். சிலருக்குத் தன்னிடம் இருப்பதைப் ‘பெற்றுக் கொள்’ என்று கூறும் உயர்ந்த மனம் இருக்கும். அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள். ஆனால் அவர் வலிய வந்து கொடுத்தாலும், அதை வேண்டாம் என்று கூறுபவர்கள் அந்த உயர்ந்தவர்களை விட உயர்ந்தவர்கள். இவ்வாறு மக்களில் நான்கு வகையினரைக் காண்கிறார் கழைதின் யானையார்.

‘ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்

கொள்ளே னென்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று’ (புறம்.204:1-4)

இவ்வகையான மனப்பண்பு நிலைகளும் அவற்றின் வழி அமைந்துள்ள பாகுபாடுகளும் உலகில் எங்கும் இல்லாதவைகளாகும். எனவே மனிதர்கள் தாம் செய்யும் செயல்களின் அடிப்படையில் வேறுபட்டுள்ளனரே தவிர மனித குலம் என்னும் உணர்வினில் ஒன்றுபட்டிருந்துள்ளதைச் சங்கப் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

iii. தேய்பிறையும், வளர்பிறையும்

நல்ல இலக்கியம், பொதுமை தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது ஜான்சன், பிலிப் சிட்னி முதலான அறிஞர்களின் கருத்தாகும். ‘உலகப் பொது உண்மைக் கருத்துகள் இலக்கியங்களின் பொருளாக உள்ளன’¹⁶ என்று

வின்செஸ்டர் என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். அவ்வகையில் அமைந்துள்ள சங்கப்பாடல்கள் பல உள்ளன.

நிலவு வானத்தில் ஊர்ந்து உலகம் முழுவதும் தெரிகிறது. தேய்ப்பிறை பருவத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்கிறது. வளர்பிறை பருவத்தில் மெல்ல வளர்கிறது. அமாவாசை அன்று தோன்றாமல் மறைகிறது. மூன்றாம் நாள் பிறையாகத் தோன்றுகிறது. இது நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது. இக்காட்சி, உறையூர் முதுகண்ணன் மனதில், சிலர் வளமான நிலையிலிருந்து தேய்ந்து போவார்கள். வாழ்வின் அடிநிலையிலிருக்கும் சிலர் படிப்படியாக வளர்ச்சிப் பெருக்கம் அடைவார்கள். மனித வாழ்வில் இறப்பு இருக்கிறது. பிறப்பு இருக்கிறது. இந்த நான்கு உண்மைகளையும் வானத்தில் திரியும் நிலவு அறியாமை உடையவர்களுக்கு அறிவிப்பதாக அறிவித்துக் கொண்டே இருப்பதாக தோன்றியுள்ளது. இதனை,

‘தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டி
திங்கள் புத்தேள் திரிதரும்’ (புறம்.27:11-14)

இவ்வாறு இந்த நிலவு அளித்திடும் பாடமானது உலகில் வாழும் அனைவருக்கும் உரிய பொதுப்பாடமாக விளங்குவதுடன் செவ்வியல் இலக்கியத்தின் பொதுமைப் பண்பினையும் விளக்கி நிற்கின்றது.

iv. இறப்பும், பிறப்பும்

ஒரு வீட்டில் சாவுக்குரிய பறையான நெய்தல் பறை ஒலிக்கிறது. மற்றொரு வீட்டில் திருமணத்திற்குரிய முழவு ஒலிக்கிறது. கணவனோடு இணைந்த மகளிர் பூ அணி அணிய, கணவனின் மறைவால் அவனைப் பிரிந்த மகளிரின் மை தீட்டப்பட்ட, வருந்தும் கண்கள் கண்ணீர் சொரிகின்றன. இப்படி ஒரே ஊரில் இரு வேறு காட்சிகள் தோன்றும்படி, பண்பே இல்லாத இறைவன் படைத்துள்ளான். இந்த உலகமே மிகவும் துன்ப மயமானது. இதன் இயல்பினை உணர்ந்தவர்கள் எது உண்மையான இன்பம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதனைத் தமிழ்ப் புலவன் பாடியுள்ள பாடலானது தமிழ் நாட்டுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் மட்டும் சொந்தமன்று. உலகம் அனைத்துக்கும் சொந்தமானதாகும். இதனை,

‘ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்
 ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்பப்
 புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்
 பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்
 படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பி லாளன்
 இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம்
 இனிய காண்கஇதன் இயல்புணர்ந்தோரே’ (புறம்:194)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைத்துச் சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தகுதியினைப் பறைசாற்றுகிறது.

v. வெற்றியும், தோல்வியும்

பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் ஏழு அரசர்களுடன் போரிட்டு அவர்களை வென்றான். இவ்வெற்றியினை இடைக்குன்றுர்க் கிழார் ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும், தோற்றுப்போவதும் புதியது அல்ல. இச்செயல் தொன்று தொட்டு வரும் உலக இயல்பாகும் என்று பாடியுள்ளதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
 புதுவது அன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை’ (புறம்:76:1-2)

இத்தகைய செயலானது இன்று வரை மாறாதுள்ள உலக இயல்பாக விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

vi. உலகத்தின் உயிர்

உலகிற்கு உயிராக இருந்து வாழவைப்பது எது என்னும் கேள்வி சங்க காலத்தில் எழுந்துள்ளது. அதற்கு, இந்த உலகத்திற்கு நெல்தான் உயிர். அது தரும் அரிசிதான் மக்களை வாழ வைக்கிறது என்று ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார். இதற்கு அந்த நெல்லை விளைவிப்பது தண்ணீர்தான், நீர் இல்லை என்றால் இவ்வுலகம் இல்லை ஆகவே நீர்தான் உயிர் என்று மற்றொரு புலவர் கூறியுள்ளார். இக்கருத்திற்கு மோசிகீரனார் நெல்லும் உயிர் அல்ல, நீரும் உயிர் அல்ல. இந்த பரந்த உலகம் மன்னனாகிய உயிரை உடையது. ‘நானே இந்த உலகத்தின் உயிர்’ என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டியது வேற்படை கொண்ட, போரிடும் மனப்பான்மை பெற்றுள்ள அரசனின் கடமையாகும் என்று பாடியுள்ளார்.

‘நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை

வேல்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே’

(புறம்.186)

இந்த உண்மை அரசனுக்கு மட்டுமின்றி நாட்டை ஆளும் நிலைமையைப் பெற்றுள்ள அத்தனைப் பேருக்கும் பொருந்துவதாகும். குறிப்பாக மக்களாட்சித் தலைவராக உள்ள முதலமைச்சருக்கும் இது பொருந்தும் என்பதைச் சங்கப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

இவ்வாறு எந்தவிதமான தற்சார்பும் இன்றிப் பொதுச்சார்பு கொண்ட புறப்பாடல்கள், செவ்வியல் தன்மையுடன் பொதுமைப் பண்பினைக் கொண்டுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

3.2 அகப்பாடுபொருள் பொதுமை

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் பொதுவாக உணர்ச்சி நிறைந்த பாடல்கள். தனி மனித வாழ்வில் காணப்படும் ஒவ்வொரு உணர்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டுள்ள பாடல்களாகும். ‘அகப்பாடல்கள் காதல் உணர்வுகளை, இதயத்தின் உள்ளுணர்வுகளாகக் கூறும் நிலையில் எழும் இதய பிரதிபலிப்பாகக் கருதலாம். காட்சி, ஐயம், தெளிவு, தேறல், காதல், களவு, கற்பு, அன்பு, ஆசை, ஆதங்கம், நேசம் போன்ற பல்வேறு உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்து நிற்பவையே அகப்பாடல்கள்.’¹⁷ எனவே இத்தகைய உணர்வுகளை பொதுமையாக்கி எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் இதயம் கவரும் வண்ணம் பாடப்பட்டுள்ள பாடல்களே சங்க அகப் பாடல்களாகும். இவற்றின் செம்மாந்த பண்பினை எல்லாப் பாடல்களிலும் காணமுடியும்.

அவ்வகையில் புறப்பாடுபொருள் பொதுமையானது, i. பெயர் கூறாத உத்தி ii. உள்ளத்தின் பரிமாணம் என்னும் பொருளில் அமைகிறது.

i. பெயர் கூறாத உத்தி

சங்க அகஇலக்கியங்கள் சிறப்புப்பெயர் சுட்டாத பொதுப்பண்பினைக் கொண்டிருக்கும் பாடல்களாகும். இத்தகைய அகப்பாடல்கள் தனியொரு மனிதனை அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதனைப் பற்றி பாடப்பட்டவை அல்ல. வேட்கஸ்பியர் முதலான கவிஞர்களின் பாடல்கள் தனிமனிதனை, அல்லது குறிப்பிட்ட மனிதனைப் பற்றியவை. ஆனால் உலகப் பொதுப் பண்பு கொண்டவை. தனிப்பட்ட

ஒன்றிலிருந்து பொதுமைப் பண்புக்கு சுமந்து நிற்பதற்குத் தனிமனிதன் உருவாக்கப்படுகின்றான். ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள் பொதுமையைச் சுமந்து நிற்கப் பொது மனிதனையே உருவாக்கி நிற்கின்றன. வெற்பன், நாடன், மகிழ்நன், முதலியோரைத் தலைவனாகக் கொண்டவை இவ்விலக்கியங்களாகும். அதுபோலவே, மடந்தை, அரிவை, இகுளை, சேயிழை முதலியோரை இவ்விலக்கியங்கள் உருவாக்கியுள்ளன. அதாவது செவ்வியல் இலக்கியத்திற்குப் பொதுமைப் பண்புகள் முக்கியமே அன்றி அவற்றைத் தாங்கி நிற்கும் கதைமாந்தர்கள் முக்கியமல்ல என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

எனவே உலகப் பொதுமையினைக் காட்டுவதற்காகச் சங்கப் புலவர்கள் கண்டுள்ள உத்திதான் குறிப்பிட்ட ஒருவர் பெயரினைச் சுட்டாமல் அகக் கவிதைகளை ஆக்கி நின்றமை என்று கூறலாம். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

‘மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்க்கொளப் பெறார்’

(தொல்.அகத்.57)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குச் செம்புலப் பெயனீராரின் குறுந்தொகைப் பாடலினைச் சான்று காட்டலாம்.

‘யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர்ப் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே’

(குறுந்.40)

இப்பாடலானது சிறந்த பாடுபொருள், செம்மையான வடிவமைப்பு, உலகப் பொதுமை, உயர்ந்த வடிவாக்கம், செறிவும் செம்மையும் நிறைந்த உவமானம், அதற்கேற்ற உவமேயம், செம்மாந்த செவ்வியல் நிலை, சிறந்த சமநிலை எனப் பல்வேறு உத்திகளைக் கொண்டு விளங்குவதனை அறிய முடிகிறது. இவற்றிக்கெல்லாம் மேலாக, இப்பாடல் மிகப்பெரிய உலக பொதுமையினைக் கொண்டிருப்பது இதன் சிறப்பாகும். சிறந்த தலைவன், தலைவியுமாக வாழ்ந்தவர்கள் எவரும் இதனை உணர்ந்திருப்பார்கள். அத்துடன் சிறந்த கணவனும், மனைவியுமாக வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்பவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையில் கண்டிருப்பார்கள். சங்க காலத் தலைவன் தலைவிக்கு மட்டுமின்றி எந்தவொரு தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் இப்பாடல் பொருந்துவதாகும்.

ஒவ்வொரு தலைவன், தலைவி அல்லது கணவன் மனைவியரிடையே அடிக்கடி நடக்கும் பேச்சாக இதனைக் கருதலாம். நீ எங்குப் பிறந்தாய், நான் எங்குப் பிறந்தேன், எப்படிச் சந்தித்தோம், எப்படி ஒருவரையொருவர் விரும்பினோம் என்றெல்லாம் பேசுவது எல்லாரிடமும் நடக்கின்ற ஒன்று. இத்தகைய நிலை சங்ககாலத் தலைமக்களுக்கு மட்டும் சொந்தம் அன்று. இரண்டறக் கலந்து இரு உள்ளங்களிடையே நடக்கும் உறவினைப் பொதுமையாக்கிப் படைத்திருப்பது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் சிறப்பாகும்.

ii. உள்ளத்தின் பரிமாணம்

சங்கப் பாடல்களைச் சாகா வரம் பெற்ற பாடல்கள் என்பர். பொதுமையினைத் தாங்கி நிற்கும் தேவகுலத்தாரின் பாடலை, இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

‘நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவின்றே - சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே’

(குறுந்.3)

தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ள இப்பாடலானது, ‘சிறந்த சாரல் பகுதியில் குறிஞ்சி பூவில் இருக்கும் தேனை உண்டு, தேன்கூடு கட்டும் நாட்டின்கண் வாழும் தலைவனுடன் எனக்கு உள்ள நட்பு இந்த மாநிலத்தைவிட மாண்பு பெரிது. வாணவிட மிக உயர்ந்தது. ஆழ்கடலின் ஆழத்தை விட அதிகம் ஆழமானது’ என்பது பாடலின் பொருளாகும். இத்துடன் நம் சிந்தனையை நிறுத்திக் கொண்டால் இது ஒரு சாதாரணப் பாடல் என்பதில் ஐயமில்லை. அத்துடன் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ள தலைவியின் காதலின் பரிமாணத்தை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நம் சிந்தனையைப் பொதுமைப்படுத்தி இப்பாடல் கூறும் செய்தியை விரிவாகப் பார்க்கும் போதுதான் தேவகுலத்தாரின் கவித்துவம் நமக்கு விளங்கும். சங்ககாலக் கவிதையின் பரிமாணம் நமக்கு விளங்கும். அத்துடன் சங்க காலக் கவிதையின் உலகப் பொதுமையும், பரிமாணமும் நம்மை மகிழ்விக்கும்.

காதல் என்பது சங்ககாலத் தலைவிக்கு மட்டும் சொந்தமன்று. பல்லாயிரம் நூற்றாண்டுகளாக வாழும் தமிழ்ப் பெண்களுக்கும் சொந்தம் என்பதை மறத்தல் கூடாது. அது போன்றே அக்காதலியின் பரிமாணமும் சங்ககாலத் தலைவியர்களுக்கு மட்டுமே உரியதன்று. உலகமக்கள் அனைவருக்கும் சொந்தமாகும். அதுபோன்று தான் காதலின் பரிமாணமும். இதன் பரிமாணத்தைத்

தான் தேவகுலத்தார் தம்முடைய பாடலில் கூறுகிறார். எனவே இப்பாடல், சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு தலைவன், தலைவியரை மட்டும் வாழ்வில் கண்டு அதைப் பாடுவதில்லை. காதலின் மாபெரும் பரிமாணத்தை, மனிதகுலம் அனைத்துக்கும் உரிய அந்தப் பரிமாணத்தினையே தன்னுடைய கவிதை உள்ளத்தில் உருவாக்கிச் செவ்வியல் இலக்கியத்தைத் தேவகுலத்தார் படைத்துள்ளார்.

எனவே இப்பாடல் எங்கும் எல்லோரிடமும் எக்காலத்திலும் காணப்படும் பொது உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இவ்வாறு உள்ளத்தின் பொது உணர்வுகளை, காதல் உணர்வுகளை, அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டவை சங்க காலத்து அகப் பாடல்களாகும். தனி ஒரு மனிதனின் உணர்வு முக்கியம் இல்லை. மனித சமுதாயத்தில் தோன்றும் பொதுவான உணர்வுகளைப் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுவதுதான் சிறந்த கவிதைகளின் பண்பு. இந்நிலையில் தேவகுலத்தார் இத்தகைய பொது உணர்வை, காதல் உணர்வை காதலின் பெரும் பரிமாணத்தைத் மானசீகமாகக் கண்ட தலைவியின் மீது ஏற்றி, கவிதையை ஆக்கியுள்ளார். உலக உண்மையை அல்லது உலகப் பொதுமையைக் கூற, ஒரு தலைவியையும் தலைவனையும், உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளார். எனவே சங்ககால அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் இத்தகைய உத்தியில் பிறந்த கவிதைகள் என்று கூறலாம்.

செவ்வியல் மொழிக்கான தகுதிகளுள் ஒன்று உலகளாவிய பொதுமையினைக் கொண்டிருக்கும் தகுதியாகும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமை கொண்டு விளங்கும் உன்னதமான இலக்கியங்கள் என்பதற்குப் புறப்பாடுபொருள் பொதுமையும், அகப்பாடுபொருள் பொதுமையும் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

4. நடுவுநிலைமை

செவ்வியல் இலக்கியக் கூறுகளுள் ஒன்று நடுவுநிலைமையாகும். செவ்வியல் இலக்கியங்கள் நடுவுநிலைமை என்னும் பொதுச் சார்பு நிலை கொண்டு நிற்பதுடன் தற்சார்பு நிலைக்கும், அதிதீவிரமான பண்புகளுக்கும், வேகங்களுக்கும் இடம் கொடுத்திடாமல் சமநிலையிலும், அமைதியான உணர்விலும், நம்பிக்கை கொண்டுள்ள நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். உணர்ச்சி வேகங்களுக்கும், வெடிப்பு நிலைகளுக்கும் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் இடம் கிடையாது. எந்தவித உணர்வுகளையும் ஆன்றவிந்து அடங்கிய நிலையில் கூறுதல் வேண்டும். திடீர் என எழும் உணர்ச்சி வேகங்களுக்கும், கொப்பளித்து நிற்கும் உணர்வுப் பிழம்புகளுக்கும் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் இடம்

தருவதில்லை என்று கருதலாம். நடுவுநிலைமை, ஆரவாரமின்மை, அடக்கமான, அமைதியான போக்கு, எந்த விதமான மிகைபாடும் இன்றிச் சமன் நிலையில் நின்று நாகரிகமான முறையில் கரு, கதையோட்டத்தைக் கொண்டு செல்லும் பாங்கு முதலியவை செவ்வியல் இலக்கியத்தின் பண்புகள் என்று கூறலாம். இதனை, ‘At the core of classism esteem for objectivity, rationality and moderation and distrust of subjectivity, emotion and excess. (E.A. p.23)’¹⁸ எனக் கூறுவர்.

ஒரு கவிஞன் எப்பொருளைப் பற்றிக் கூறினாலும் தன்னுடைய உணர்வுகளை நேரடியாகக் கூறுதல் கவிதைகளுக்கு நல்ல ஒரு வளத்தினைக் கொண்டுவராது என்பது இலக்கிய அறிஞர்களின் எண்ணம். நடுவுநிலைமை (பொதுச்சார்பு நிலை), தற்சார்பு நிலை என்ற இரு சொற்களும் ஆங்கில இலக்கிய உலகில் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டில் ஜேர்மன் விமர்சன உலகிலிருந்து அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என்பர். எனினும் இவை கொணரும் கொள்கை நிலை இலக்கிய உலகில் எப்போதுமே இருந்து வந்துள்ளது எனக் கருதலாம். அரிஸ்டாட்டில் தன்னுடைய பேச்சுக்கலையில் பேசுபவனுடைய செல்வாக்கும், அவனுடைய பண்புகளும் கேட்போரை எந்த அளவுக்குத் தாக்கி நிற்கின்றன எனக் குறிப்பிடுவார். ஹோமர் எழுதிய காப்பியங்கள் பொதுச்சார்பு நிலை கொண்டு விளங்குகின்றன என்று அகத்தியலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க காலப் பாடல்களுள் பெரும்பாலன, அதிலும் குறிப்பாக அக இலக்கியங்கள் தற்சார்பு நிலையின்றிப் பொதுச்சார்பு என்னும் நடுவு நிலையுடையன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சங்ககாலப் பாடல்கள், உணர்ச்சிப் பாடல்கள் என்ற நிலையில் வைத்துப் பேசுவோரும் உண்டு. சங்கப் பாடல்கள் மேனாட்டுப் பாவகையில் ‘lyric’ என்ற வகையைச் சார்ந்தவை என்று குறிப்பிடுவதையும் காணமுடிகிறது. “பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, சங்கப் பாடல்களை ‘lyric’ என்றும் பத்துப்பாட்டுப் பாடல்களை (idyls) ‘நீண்ட பாடல்கள்’ என்றும் குறிப்பிடுகிறார். வையாபுரிபிள்ளை ‘longer poems’ எனப் பத்துப்பாட்டைக் குறிப்பிடுகிறார். மீனாட்சி சுந்தரன் கலிப்பாவை ‘sonnet’ என்றும் பரிபாடல்கள் ‘நீண்ட பாடல்கள்’ என்றும் கூறுவதோடு இவை ‘lyric’ வகையுடன் பொருந்தியுள்ளன என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் காலம் செல்லச் செல்லத் தமிழறிஞர்கள் சங்க கால இலக்கியங்களை ‘lyric’ என்று குறிப்பிடாமல் ‘poems’ என்றும் ‘verses’ என்றும் பொதுவாகவே குறிப்பிடுவர். (மீனாட்சி சுந்தரன் 1965:19) ஜேசுதாசன் (1961:15,20), கைலாசபதி (1968:3,5) (வரதராசன் 1961,1) இதற்குக் காரணம் இச்சொல் அத்தனை அளவுக்குப் பொருந்தாது என அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகிறது.”¹⁹ பல பாடல்கள் தற்சார்பு நிலையில்

உள்ளவை ஆயினும் அகப்பாடல்கள் பொதுச்சார்பு என்னும் நடுவுநிலையினைக் கொண்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

அவ்வகையில் சங்க அகப்பாடல்களின் பொதுச்சார்பானது, i. பாடுபொருள் மரபு, ii. சான்றோர் செல்வம் என்னும் பொருளில் அமைகிறது.

i. பாடுபொருள் மரபு

சங்கப் பாடல்களில் அகப்பாடல்கள் ஓரிரு உணர்வின் அடிப்படையில் பிறந்தன என்பது மறுக்க முடியாது எனினும் கவிஞனின் மனதில் தோன்றுகின்ற ஒரு உணர்வே இதன் பிறப்பிற்குக் காரணம். இதனால்தான் வோர்ட்ஸ்வொர்த் 'கவிதை என்பது உணர்வை மூலமாகக் கொண்டது' என்பார். ஆனால் அதே நேரத்தில் அவர் 'சாந்தியில் பிறக்கின்றன' என்று கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. எனவே கவிதையின் பிறப்பிடம் உணர்வின் உச்சக்கட்டம் என்றாலும் அது சாந்தி நிலையை அடையும் போதுதான் கவிதை வெளிவருகின்றது எனக் கருதலாம். இந்நிலையில்தான் கவிஞன் தன்னுடைய உணர்வையும், உணர்ச்சியையும் பொது உணர்வாகவும், பொது உணர்ச்சியாகவும் மாற்றித் தற்சார்பு நிலையிலிருந்து நடுநிலையை அளித்து நிற்கிறான் எனக் கருதலாம். இதனால் தான் ஹேஸ்டிட் 'Poetry must be passion but the best poetry is objective passion'²⁰ என்பார். எனவே கவிஞன் பாத்திரங்களின் எண்ணத்தைத் தன்னுடைய எண்ணமென நேரடியாகக் கூறுவது தற்சார்பாகும். ஆனால் அவற்றைப் பாத்திரங்கள் மூலம் கூறவைத்து தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பது பொதுச்சார்பு என்னும் நடுநிலையாகும்.

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் இந்த உத்தியினை நன்கு அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் எழுதிய கவிதைகள், குறிப்பாக அகப்பாடல்கள் ஒரு உணர்விலிருந்து பிறப்பது என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். எனினும் அந்த உணர்வினைத் தங்கள் நேரடிக் கூற்றாகக் கூறாமல் பாத்திரங்களின் வாயிலாகக் கூறியுள்ளனர் எனக் கருதலாம். இவ்வாறு கதைமாந்தர்களின் வாயிலாகவே அகப்பொருள் பாடல்கள் அனைத்தும் பாடியிருப்பது நடுவுநிலைமை மாறாத ஒரு கவிதை மரபு என எண்ணலாம். சங்கப் பாடல்களில் ஒளவையார் பாடியுள்ள,

‘முட்டுவேன்கொல் தாக்குவேன்கொல்

ஓரேன் யானும் ஓர்பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅ ஒல் எனக் கூவுவேன்கொல்

அலமரல் அசைவளி அலைப்ப என்

உயவு நோய் அறியாது துஞ்சம் ஊர்க்கே’

(குறுந்.28)

இப்பாடலில் அவர் எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொருள் வரைவிடை ஆற்றாமை. இப்பாடல் தோழி கூற்றாக இருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணியதும் அவரே. இத்தகைய பாடுபொருளுக்கேற்ப வினா வாக்கியங்களை அடிப்படையாக வைத்து ‘கொல்’ என்னும் சொற்களால் அடுக்கி நிகழ்ச்சிகளை அவற்றால் இட்டு, ஊரின் கவலையற்ற தன்மையை எறிந்து நிற்கும் நிலையை அமைத்தவரும் அவரே. எனினும் நாம் ஒளவையாரைப் பாட்டில் காணவில்லை. தம் எண்ணங்களை, உணர்வுகளைக் கதாபாத்திரமான தலைவியின் மூலம் மிக அற்புதமானதாக உருவாக்கியுள்ளார். தமக்கும் இப்பாடலின் பொருளுக்கும் இடையே எந்தவிதமான ஒரு தொடர்பையும் ஏற்றிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு விதமான இடைவெளி, ஒரு விதமான விலகி நிற்கும் பண்பு. இதைத் தான் மேனாட்டு அறிஞர்கள் ‘indifference’ என்றும் ‘detachment’ என்றும் பல்வேறு சொற்களால் குறித்து நிற்பர். நல்ல ஒரு கவிதையின் பண்பு இதுதான் என்பர். இயற்கையைப் படைத்தவன் ஆண்டவன் என்றாலும் அவனை நேரடியாக இயற்கையழகில் நாம் காணமுடிவதில்லை. இதுபோன்ற கவிதைகளை ஆக்குபவன் கவிஞன் என்றாலும் அவர்களை நாம் கவிதையில் காணக் கூடாது. சங்கப் பாடல்களில் இத்தகைய நடுவுநிலைமை என்னும் பண்பு அமைந்திருத்தல் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் பொதுச்சார்பு என்னும் நடுவு நிலைமையினைக் கவிதையைப் படைத்துள்ள கவிஞனிடத்து மட்டுமின்றிப் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் புலப்படுத்தியுள்ளமை செவ்வியல் இலக்கியத்தின் சிறப்பினைக் காட்டுகிறது.

‘ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ?

ஓர்வுற்று ஒரு திறம் ஒல்காத நேர்கோல்

அறம்புரி நெஞ்சத் தவன்?”

(கலித்.42:13-15)

என்பது தலைவனைக் குறித்த தோழிக் கூற்றுப் பாடலாகும். ‘ஆராய்ந்து ஒருபக்கம் சாயாத துலாக்கோல் போல அறத்தை விரும்பும் மனத்தவன் தன்னிடம் பேரன்புடையாரின் மனம் வருந்துமாறு பிரிவானோ?’ என்பதால் தலைமகன் நடுவுநிலைமை மாறாத நல்லொழுக்க நெறியினை உடையவன் என்பது புலப்படுகிறது.

நடுவுநிலைமை தவறி ஈட்டும் பொருளானது இம்மைக்கு மட்டுமின்றி மறுமைக்கும் பகையாகும் என்பதை,

‘செம்மையின் இகந்து ஓரிஇப்பொருள் செய்வார்க்கு

அப்பொருள் இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ?’

(கலித்.42:13-15)

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. எனவே கவிஞனிடத்து மட்டுமன்றி இலக்கியப் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் நடுவுநிலைமை அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ii. சான்றோர் செல்வம்

செல்வம் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. சூழலுக்கு ஏற்பச் செல்வம் வேறுபடுகின்றது. கடலோரம் பழங்குடி மக்களிடம் சோழி என்பது செல்வமாக உள்ளது. ஆடும் மாடும் செல்வங்களாகக் குறிக்கப்பட்ட நிலைமை இருந்தது.

‘கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு

மாடல்ல மற்றை யவை’

(குறள்.408)

என்னும் திருக்குறளில் மாடு என்பது செல்வத்தைக் குறிக்கிறது. வீடு, வாசல், தோட்டம், துறவு, காடு, கழனி என்பனவும் செல்வமாகப் போற்றப்படுகின்றன. மக்களைச் செல்வமாகச் சொல்லும் முறை இன்றும் உள்ளது. கல்விச் செல்வம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றாகும். திருவள்ளுவர், காதால் கேட்டுப் பெறும் அறிவையும் செல்வம் என்று சிறப்பித்தார். செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் (குறள்.411) என்றார்.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவு என்போரும் உண்டு. சங்கப் புலவர் மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் புதிய செல்வம் ஒன்றைக் கூறுகிறார். அரசனால் பெற்ற மாராயம் கூறப்படுவதும், யானை, குதிரை, தேர் ஆகியவற்றில் ஏறிச் செல்வதும் ஒருவனுக்குச் செல்வம் அல்ல. தன்னை நம்பியவருக்கு நேரும் துன்பத்தைத் கண்டு தானும் அஞ்ச வேண்டும். அவரிடம் இனிய தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டும். அதுதான் செல்வம் என்று பாடுகிறார்.

‘சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சம் பண்பின்

மென்கண் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே’

(நற்.210.7-9)

என்று இப்புலவர் கூறியுள்ள கருத்து நடுவுநிலைமை தவறாத உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டதாக விளங்குவதனைச் செவ்வியல் இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது. எனவே

சங்க அகப்பாடல்கள் தற்சார்பின்றிப் பொதுச்சார்பு என்னும் நடுவுநிலைமையோடு படைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

சங்க புறப்பாடல்களின் பொதுச்சார்பானது, i.துலாக்கோலும், மன்னனும் ii.சீர்தூக்கிப் பார்த்தல், iii.புகழும், பழியும் என்னும் பொருளில் அமைகிறது.

i. துலாக்கோலும் மன்னனும்

சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்கள் மனித குலத்தினை நடுவுநிலைமையோடு அலசும் இலக்கியப் படைப்புகளாகும். எந்தவொரு தனிப்பட்ட பிரிவையோ வகுப்பையோ சார்ந்திடாமல், சமயச் சார்போடு கூடிய படைப்புகளாக இல்லாமல் உலகியலை நடுவுநிலைமையில் அலசி ஆராயும் போக்கினைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

‘தெரிகோல் ஞமன் போல, ஒரு திறம்

பற்றல் இலியரோ! நின்திறம் சிறக்க!’

(புறம்.6:9-10)

‘பரந்த அளவுடைய, பொருள்களை ஆராயும் துலாக்கோலின் சமன்போல நீயும் ஒரு பக்கம் சார்ந்து நில்லாதே, என்று ஒரு நாட்டை ஆட்சி செய்யும் மன்னனுக்குக் கூறுவதாக அமைந்திருப்பது, உலகில் எந்த நாடுகளிலும் உள்ள அரசனுக்கும் ஏற்புடையதாக உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மன்னனானவன் நீதி வழுவாது நடுவுநிலைமையோடு ஆட்சி புரிந்தால்தான் குடிகள் சிறக்கும் என்பதனைச் சங்கச் சான்றோர்கள் உணர்ந்திருந்தனர், என்பதனைச் செவ்வியல் இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்துஒருபால்

கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி’

(குறள்.118)

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுவதும் நடுவுநிலைமைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

ii. சீர்தூக்கிப் பார்த்தல்

ஒரு பெரிய ஆற்றில் போகும் நீரோட்டத்தின்படியே, அதிலுள்ள தெப்பம் செல்லும். அதுபோலவே, இந்த அரிய உயிரும் இயற்கையின் முறைப்படியே செல்லும் என்பதனைச் சங்கச் சான்றோர் உணர்ந்திருந்தனர். எனவே அவர்கள் பெரியோரை வியக்கவும் இல்லை. அதுபோலச் சிறியோரை இகழவும் இல்லை. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எட்டு வகை மெய்ப்பாடுகளைக் கடந்த நிலைமை சமனிலையாகும். அத்தகைய இப்பண்பானது மனித குலத்தின் பண்பினை

எடுத்துரைக்கும் நடுவுநிலைமையாகும். இந்த மன உணர்வைப் பெற்றவர்களுக்கு இன்பமும், துன்பமும் ஒன்றுதான். எனவே அவர்களின் பார்வையில் பெரியோரும், சிறியோரும் ஒன்றுதான். இப்படிப்பட்ட மன உணர்வைச் சங்கச் சான்றோர் பெற்றிருந்தனர். இதனைக் கணியன்பூங்குன்றனார்,

‘நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே’ (புறம்.192:9-13)

என்று பாடியுள்ளமை நடுவுநிலைமை என்னும் செவ்வியல் பண்பிற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

iii. புகழும் பழியும்

உலகம் எதனால் அழியாமல் வாழ்கிறது என்பதற்கு, ஆதிசேடன் என்ற பெரும்பாம்பு, தாங்குவதால் இந்த உலகம் வாழ்கிறது என்ற கருத்து நிலவியுள்ளது. ஹெர்குலிஸ் என்ற மாபெரும் பலசாலி இந்த உலகத்தைத் தன் தோளில் வைத்துத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகவே தான் இது வாழ்கிறது என்று தொல்பழமைக் கிரேக்கர்கள் கூறியுள்ளனர். இழுப்பாற்றல் காரணமாகவே அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த உலகம் வாழ்கிறது என்று அறிவியலறிஞர் சர் ஐசக் நியூட்டன் பின்பு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். ஆனால் மன்னனாகவும் அதே சமயம் புலவராகவும் விளங்கியுள்ள பாண்டிய மன்னன், எட்டு இயல்பு கொண்ட சான்றோர்களால் இந்த உலகம் இருக்கிறது என்று கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை,

‘உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதுஎனத்
... ..
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே’ (புறம்.182)

இத்தகைய சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டவர்கள் இங்கு வாழ்வதால்தான் இந்த உலகம் நிலையாக உள்ளது என்று கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னன் பாடியிருப்பது நடுவுநிலைமை தவறாத அவனது

செய்கையினையும், தமிழ்ச் சான்றோரின் அறத்தின் வழாமையினையும் அறிந்திட முடிகிறது.

இத்தகு நடுவுநிலைமைச் சிந்தனையினைச் செவ்வியல் நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

‘வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழிநமக்கு எழுக என்னாய் விழுநிதி
ஈதல் உள்ளமொடு இசைவேட்டு வையே’

(மதுரைக்.203-205)

என்று மதுரைக்காஞ்சி மொழிந்துள்ளது.

‘இனியவை பெறினே தனித்தனி நுகரேம்’

(பதிற்.38)

என்று பதிற்றுப்பத்து உரைத்துள்ளது. இக்கருத்தினைத் திருக்குறளும், நாலடியும் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை’

(குறள்.428)

என்று திருக்குறளும்,

‘அறிவது அறிந்து அடங்கி அஞ்சுவது அஞ்சி

உறுவது உலகு உவப்பச் செய்து - பெறுவதனால்

இன்புற்று வாழும் இயல்பினர் எஞ்ஞான்றும்

துன்புற்று வாழ்தல் அரிது’

(நாலடி.74)

என்றும் நாலடியும் பாடியுள்ளமை உணரத்தக்கது. செவ்வியல் இலக்கியங்கள் சிறந்த ஒரு பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு. வாழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற ஒரு சமுதாயத்தின் பெரும் கலைப்படைப்பு. உடனே தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாது நடுவுநிலையில் நின்று எல்லா நிலையிலும் சிறந்து விளங்கும் செம்மாந்த இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

5. தாய்மைத் தன்மை (Parental Kingship)

செம்மொழிக்கு உண்டான தகுதிப்பாடுகளுள் ஒன்று பல மொழிகளுக்குத் தாயாக விளங்கும் தகைமையாகும். சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையினைக்

குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது. அவ்வகையில் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையினை இப்பகுதி எடுத்துரைக்கிறது.

தமிழ் மொழி பல மொழிகளுக்குத் தாயாக விளங்குகின்றது. தமிழின் தனிச் சிறப்பைப் பாட வந்த மனோன்மனியம் சுந்தரம் பிள்ளை,

‘கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையாளமும்

உன்உதிரத்து உதித்தெழுந்தே ஒன்று பலவாயிடினும்’

(மனோன்மனியம்13-14)

என்று பாடியுள்ளார். எனவே ஒரு மொழி செம்மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அது பல மொழிகளின் உருவாக்கத்துக்குத் தாயாக இருந்திருக்க வேண்டும். வடபுலத்தின் மலைவாழ் மக்களால் பேசப்படும் பிராகுயி மொழி முதல் இந்தியாவின் தென்கோடி கேரளம் வரை சுமார் 42 மொழிகளுக்கு இன்றும் தாயாகத் திகழும் சிறப்புமிகு தகுதி தமிழுக்கு உண்டு என்பது கால்டுவெல் முதலான மொழியியல் வல்லுநர்களின் ஆய்வு முடிவாகும்.

5.1. ‘பேபல் டவர்’ உணர்த்தும் உண்மை

உலக மொழிகள் அனைத்துக்கும் ஏதோ ஒரு மொழி முதன் மொழியாக இருந்து, அதனின்றும் கிளைத்துப் பரவிய மொழிகளாகப் பிறமொழிகள் இருக்க வேண்டும் என்ற பலமான அனுமானம் மொழியியல் ஆய்வாளர்களிடம் காலங்காலமாக இருந்து வருகிறது. இக்கருத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆக்கம் தரும் வகையில் விவிலியத்தில் ‘பேபல் டவர்’ பற்றிய செய்தி அமைந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். எனவே ஒரு மூல மொழியிலிருந்து பல மொழிகள் கிளைத்துப் படர்ந்தன என்பதை இந்நிகழ்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.

‘தொடக்கக் காலத்தில் மக்கள் அனைவரும் ஒரே மொழி பேசி வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே கூட்டமாக ஒருங்கிணைந்து ஒற்றுமையாகச் சீரும், சிறப்புமாக வாழ்ந்து வந்தனர். இறைவனின் அற்புதப் படைப்புகளைக் கண்டு வியந்து நின்ற அம்மக்கள், அவ்விறைவனை நேரில் காணவிரும்பி, வானத்தை நோக்கி ஒரு மாபெரும் கோபுரத்தை எழுப்பலாயினர். மக்கள் எல்லோரும் ஒரே மொழி பேசியதால் எல்லோரும் ஒத்த உணர்வும், சிந்தனையும் உடையவர்களாக மிகுந்த ஒற்றுமையுடன் உழைத்து வர கோபுரமும் விண்ணை நோக்கி வேகமாக வளர்ந்து வந்தது. இறைச் சவாலான இச்செயல் இறைவனுக்குச் சினமுண்டாக்கியது.

எல்லோரும் ஒரே மொழி பேசுவதால்தானே அனைவரும் ஒன்றிணைந்து இறைவனுக்கே சவால் விடும் வகையில் கோபுரம் எழுப்ப முடிந்தது என்று கருதிய கடவுள், அவர்கள் அனைவரும் பேசி வந்த ஒரே மொழியை மறக்கவும் ஒவ்வொரு பகுதியினரும் வெவ்வேறு மொழியைப் பேசவும் செய்தார். ஒத்த உணர்வோடு ஒன்றிணைந்து ஒரே மொழி பேசி ஒற்றுமையாகப் பேபல் கோபுரம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்த மக்கள் திடீரென வெவ்வேறு புதிய மொழிகளைப் பேசலாயினர். ஒருவர் பேசியமொழி மற்றவர்க்குப் புரியவில்லை. இதனால் குழப்பம் ஏற்பட்டது. சண்டை, சச்சரவு எங்கும் தலை தூக்கியது. அதுவரை ஒன்றுபட்டு ஒழுங்காக பேபல் கோபுரம் எழுப்பும் பணிக்குத் திடீரென குந்தகம் விளைந்தது. ஒருவர் பேசியமொழி மற்றவர்க்குப் புரியாததால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். இதனால் ஒற்றுமை குலைய, ஒவ்வொரு மொழி பேசியவரும் தனித்தனியே பிரிந்து சென்று வாழ முற்பட்டனர். இவ்வாறு அவர்கள் பேசிய மொழிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை எழுபத்தியிரண்டு எனக் கூறப்படுகிறது.

இந்த மொழிகள் அனைத்துக்கும் மூலமாகத் தம் மக்களால் முதலில் பேசப்பட்ட அந்த ஒரே மொழியின் சொற்களும் ஒலிகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் இந்த எழுபத்திரண்டு மொழிகளிலும் விரவியிருந்தன. அந்த மூலமொழி குமரிக்கண்டத்தில் வாழ்ந்த ஆதி பிதா ஆதாம்வழி வந்த வம்சா வழியினராக இருக்கலாம். அவர்கள் பேசிய ஒரே மூலமொழி தமிழாக இருக்கலாம். அதனால் தான் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்களும் ஒலிகளும் மிகுதியும் கலந்துள்ளன என மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் அனுமானிக்கிறார்கள்.²¹ எவ்வாறாயினும், உலக மொழிகளில் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த மொழியாகத் தமிழ் இருந்தது என்பது பண்டை இலக்கிய செய்திகளாலும் மொழியியல் ஆய்வாளர்களின் அனுமானங்களாலும் உறுதி செய்யப்பட்டு வருகிறது.

5.2. ஆதித் தாய்மொழி

குமரிக்கண்டம் கடற்பிளவால் பல்வேறு பகுதிகளாகப் பிளவுபட்டு ஒதுங்கிச் சென்றபோது அந்தந்த நிலப்பகுதிகளில் வாழ் நேர்ந்த மக்கள் அவ்வக் காலச் சூழலுக்கேற்பத் தங்கள் மொழியில் ஒலியையும் ஒலி உணர்த்தும் பொருளையும் அமைத்துக் கொள்ள, அவரவர் போக்கிற்கேற்ப மொழியும் வளர்ந்து வளம் பெற்றது என்பது மொழி வரலாறு உணர்த்தும் உண்மையாகும்.

எனவே மனித குலத்துக்கு ஆதிபிதா ஆதாம் எவ்வளவு உண்மையோ அதுபோல உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் ஆதித் தாயாக, ஆதாம் பேசிய மொழியான தமிழ் மொழி இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

5.3. ஹரப்பா, மொகஞ்சோதாரோவில் தமிழ்

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஆப்கானிஸ்தான் முதல் குமரி எல்லை வரையுள்ள மொழிகளில் தமிழின் செல்வாக்கு இருந்து வருகிறது. 'ஹரப்பா, மொகஞ்சோதாரோ பகுதிகளில் வழங்கிவந்த பண்டைய மொழி தமிழாகத்தான் இருக்க முடியும் என மொழியியல் ஆய்வாளர்களும் புதைபொருள் ஆய்வாளர்களும் கண்டறிந்து கூறியுள்ளனர். அப்பகுதிகளில் கிடைத்த எழுத்து முத்திரைகளில் காணப்பட்ட ஒலிக் குறியீடுகளை அறிவியல் அடிப்படையில் முனைப்புடன் ஆய்ந்த பின்னிஷ் ஆய்வாளர்கள் அவ்வொலிக் குறியீடுகள் அனைத்தும் தமிழைச் சார்ந்தே உள்ளன என்பதைக் கண்டறிந்து கூறி உறுதிப்பட்டுள்ளனர். இதை 'யுனெஸ்கோ கூரியர்' சர்வதேச மாத இதழ் 'மொகஞ்சோதாரோ ஹரப்பா' சிறப்பிதழ் மூலம் ஆதாரப்பூர்வமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது.'²² என்பதால் ஹரப்பா, மொகஞ்சோதாரோ பகுதிகளில் தமிழ் மொழி வழங்கி வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

5.4 ஆப்பிரிக்க மொழிகளில் தமிழ்

இந்திய, ஆசிய மொழிகள் மட்டுமல்லாது, ஆப்பிரிக்க மொழிகள் பலவற்றிலும் தமிழ்ச்சாயல் நேரிடையாகவும், மறைமுகமாகவும் படிந்திருப்பதை அவ்வப்பகுதி மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்து கூறியுள்ளனர். ஐரோப்பிய மொழிகளில் தமிழ் வேர்ச்சொற்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளதை மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர், ஞானகிரி நாடார், சாத்தூர் சேகரன் முதலானோர் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

'சில ஆண்டுகட்கு முன்பு, ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள செனகல் நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் பெடரிக் செங்கார் என்பவரான இவர், மாபெரும் புரட்சிக் கவிஞரும் மொழியியலாளராகவும் விளங்கியவர். இந்தியாவோடு செய்து கொண்ட ஒப்பந்தமொன்றில் கையெழுத்திட புதுதில்லி வந்து பின்பு தமிழ்நாட்டிற்கும் வந்தார். ஆளுநர் மாளிகையில் தங்கியிருந்த அவர் தமிழறிஞர்களைப் பார்த்துப் பேச விரும்புவதாக விருப்பம் தெரிவிக்கவே, சில தமிழறிஞர்கள் ஆளுநரால் அழைக்கப்பட்டனர். பன்மொழிப் புலவர் அப்பாதுரையார், வாகீச கலாநிதி கி.வா.ஜகந்நாதன் போன்றவர்களோடு 'யுனெஸ்கோ கூரியர்' சர்வதேச இதழின் ஆசிரியர் என்ற முறையில் நானும் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அவர் எங்களைப் பார்த்தபோது அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. தன் இனத்தோடும் தன் தாய்மொழியோடும் மிக நெருக்கமான தமிழ்மொழி, தமிழின மூதாதையரின் வழித்தோன்றல்களை நேரில்

கண்டு அளவளாவவே தமிழ்நாடு வந்திருப்பதாகக் கூறியபோது அவர் கண்கள் உணர்ச்சி மிகுதியால் பனித்துவிட்டதைப் பார்க்க முடிந்தது. செனகல் மொழிக்கும் தமிழுக்கும் இடையே நெருங்கிய உறவு இருப்பதை ஒரு மொழியியலாளர் என்ற முறையில் நன்கு அறிந்திருப்பதாகவும் கூறினார். செனகல் மொழி மட்டுமல்லாது மற்றைய ஆப்பிரிக்க மொழிகளும் கூட தமிழ்மொழியோடு நெருக்கம் கொண்டிருப்பதைக் காணும்போது தமிழ் அல்லது தமிழ் போன்ற ஒரு மூல மொழியிலிருந்து கிளைத்து வளர்ந்த தனி மொழியே செனகல் மொழி என்பதை நன்கு உணர்ந்திருப்பதாகவும் கூறி மகிழ்ந்தார். இதிலிருந்து தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையை மிக நன்றாக அறிந்து கொள்ளலாம்.²³

செனகல் முதலான ஆப்பிரிக்க மொழிகளில் மட்டுமல்லாமல் ஜப்பானியம் முதலான ஆசிய நாட்டு மொழிகளுக்கும் தமிழின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருந்து வருவதை மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் தக்க ஆதாரத்துடன் மெய்ப்பித்து வருவதை அறியமுடிகிறது.

5.5. கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ்த்தாக்கம்

மொழியியலில் மட்டுமல்லாது கலை, பண்பாட்டுப் போக்குகளிலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் நடையுடை பாவனைகளிலும் தமிழோடும் தமிழ் இனத்தோடும் ஜப்பானியருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பது பன்னாட்டு மாநாடுகளில் அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவதைப் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. இதன் விளைவாகவே சென்னையில் 'ஆசியவியல்' அமைப்பு பெருஞ்செலவில் அரசு உதவியோடு ஜப்பானியரால் உருவாக்கப்பட்டு திறம்பட இயங்கி வருகிறது. இதற்குப் பெருமளவில் நிதியுதவியும் பிற உதவிகளும் வழங்கி வருபவர்கள் ஜப்பானியர்களாவர். தங்கள் இனமும், மொழியும் தமிழகத்தோடு எல்லா வகையிலும் தொடக்க முதலே இணைப்பும், பிணைப்பும் கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் நம்புவதே இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். ஜப்பானிய மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்குமுள்ள உறவுகளையும் ஜப்பானிய மொழியின் தோற்ற வளர்ச்சிக்குத் தமிழ் வழங்கியுள்ள பங்களிப்புகளையும் பற்றிய ஆய்வுகள் சிறப்பாக நடந்துள்ளன. இன்றும் இவ்வாய்வுகள் முனைப்போடு மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழுக்கும், பிறமொழிகளுக்கும் உள்ள உறவை, குறிப்பாகத் தமிழுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்குமுள்ள தொடர்பை மொழியியல் அடிப்படையில் நீண்ட காலம் ஆய்வு செய்த கால்டுவெல் பெருமகனார், தன் ஆய்வுகளை, 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' எனும் பெயரில் அரிய மொழியியல் ஆய்வு

நூலொன்றை எழுதியுள்ளார் அதில் இந்திய மொழிகளில் குறிப்பாக, கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளோடு தமிழுக்குள்ள உறவுகளையும் இம்முன்று மொழிகளுக்கும் தமிழ் எவ்வாறு தாயாக அமைந்துள்ளது என்பதையும் அசைக்க முடியாத ஆதாரங்களோடு நிறுவிக்காட்டி உள்ளார்.

உலகின் புகழ் பெற்ற மொழியியல் ஆய்வாளராகவும் அறிவியல் அடிப்படையிலான மொழியியல் துறையின் தந்தையாகவும் போற்றப்படும் டாக்டர் எமினோ அவர்கள் ‘உலக மொழிகளிலே எல்லா மொழிகளுக்கும் தாயாக விளங்கும் பெருமை தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமே உரிய தனிப்பெரும் சிறப்பாகும்’²⁴ எனக் கூறியிருப்பது தமிழின் தாய்மைத் தன்மைக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரும் சிறப்பாகும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையானது சான்றாக அமைகிறது.

6. பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு

செவ்வியல் இலக்கியக் கூறுகளுள் ஒன்று பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு என்பன ஒரு முக்கியமான கூறாகும். இக்கூறுகளைச் சங்கப் பாக்களுடன் பொருத்தி இப்பகுதி ஆராய்கிறது.

6.1. பண்பாடு

பண்படுவது பண்பாடாகும். பண்படுதல் என்பது சீர்ப்படுதல் அல்லது திருந்துதல் என்பதாகும். திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட அல்லது பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்றும், திருந்திய தமிழைப் ‘பண்பட்ட செந்தமிழ்’ (தனிப்பாடல்) என்றும், திருந்திய உள்ளத்தைப் பண்பட்ட உள்ளம் என்றும் சொல்லுவது வழக்கம். பண் என்னும் பெயர்ச் சொல்லுக்கு மூலமான பண்ணுதல் என்னும் வினைச் சொல்லும், சிறப்பாக ஆளப்பெறும்போது பல்வேறு வினைகளைத் திருந்தச் செய்தலையும் பல்வேறு பொருள்களைச் செம்மையாய் அமைத்தலையும் குறிக்கும்.

‘பண்பாடு பல பொருளுக்கு உரியதாயினும் நிலமும் மக்கள் உள்ளமும் பற்றியே பெருவழக்காகப் பேசப்பெறும். ஆங்கிலத்திலும் culture என்னும் பெயர்ச்சொல் சிறப்பாக நிலப் பண்பாட்டையும், உளப்பண்பாட்டையும் குறிப்பது கவனிக்கத்தக்கது. cultivate என்னும் வினைச் சொல்லும் அவ்வாறே குறிக்கிறது. அவ்விருவகைப் பண்பாட்டுள்ளும் மக்களைத் தழுவிய உளப்

பண்பாடே சிறப்பாகக் கொள்ளவும் சொல்லவும் பெறும்.’²⁵ தொல்காப்பியத்தில் ‘பண்பு’ என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றி’

(தொல்.உரி.2)

இதில் பண்பு என்னும் சொல்லுக்குப் பொறியாலுணரப்படும் குணம் எனச் சேனாவரையர் பொருளுரைக்கிறார். சங்க இலக்கியத்தில் பண்பு என்னும் சொல் பல இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

‘பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பினரே’

(புறம்.197:14)

‘சிறிய ஊரையுடைய வேந்தராயினும் எம்மிடத்தும் செய்யும் முறைமையை அறிந்து நடக்கும் குணத்தினையுடையோர் காண்’ என்பது பொருளாகும். இங்குப் பண்பினர் என்பது குணமுடையவர் என்னும் பொருளைக் குறிக்கிறது.

‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்’

(கலித்.133:3)

என்ற கலித்தொகை அடி பண்பு என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் தருகிறது. மக்கட் பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலகவொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதல் என நச்சினார்க்கினியர் பொருளுரைக்கிறார்.

‘ஓத்த பண்பி ரொன்பது மன்னர்’

(சிலம்பு.27:119)

என்ற அடியில் காணும் ‘பண்பினார்’ என்ற சொல் குணமுடையவர் என்ற பொருளினைத் தருகிறது. திருவள்ளுவர் பண்புடைமை என்ற அதிகாரத்தில் கூறும் 10 குறட்பாக்களும் பண்பாவது நற்குண நல்லொழுக்கங்கள் என்றும் அ.:திலார் இழிவு எய்துவர் என்றும் விளக்குகின்றார். ‘பண்புடைமை என்பதற்குப் பெருமை, சான்றாண்மைகளில் தாம் வழுவாது நின்று எல்லாரியல்புகளும் அறிந்தொழுகுதல்’ எனப் பரிமேலழகர் விளக்கம் கூறுகிறார்.

தமிழகராதியில் பண்பாடு என்னும் சொல் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் அதில் பண்பட்டவன், பண்படு, பண்பாளன், பண்பு ஆகிய சொற்கள் உள்ளன. ‘பண்பட்டவன் - கல்வியறிவும் அனுபவமும் உள்ளவன், பண்படு - சீர்திருந்துதல், பண்பாளன் - குணவாளன், பண்பு - பிறரியல்பை அறிந்து நடக்கும் நற்குணம்’²⁶ என விளக்கம் அளிக்கிறது.

பண்பாடு, நாகரிகம் என்னும் இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் பாவணார் குறித்துள்ளார். நாகரிகம் என்பது திருந்திய வாழ்க்கை. அது எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே பயன்படுத்துவது. பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். அது எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கும், பிறர்க்கும் பயன்படுத்துவது.

இலக்கணப் பிழையின்றிப் பேசுவதும், எல்லா வகையிலும் துப்புரவாயிருப்பதும், காற்றோட்டமுள்ளதும், உடல் நலத்திற்கேற்றதுமான வீட்டிற்குடியிருப்பதும், நன்றாய்ச் சமைத்துண்பதும், பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாமையும் நாகரிகக் கூறுகளாகும். எளியாரிடத்தும் இனிதாகப் பேசுவதும், புதியதாய் வந்த ஒழுக்கமுள்ள அயலாரை விருந்தோம்புவதும், இரப்போர்க்கிடுவதும், இயன்றவரை பிறருக்குதவுவதும், கொள்கையும் மானமுங்கெடின் உயிரை விடுவதும் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகும்.

‘சுருங்கச் சொல்லின் உள்ளத்தின் செம்மை பண்பாடும், உள்ளத்திற்குப் புறம்பான உணவு, உடை, உறையுள் முதலானவற்றின் செம்மை நாகரிகமும் ஆகும். ஆகவே இவற்றை முறையே அக நாகரிகம், புற நாகரிகம் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும்.’²⁷

‘பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டுபவர்’

(குறள்.580)

‘பண்டைக் காலத்தில் நாகரிகம் என்னும் சொல்லையே பண்பாடென்னும் பொருளிலும் ஆண்டனர். அதனாலேயே பண்பாட்டுக் குணமான கண்ணோட்டத்தை நாகரிகம் என்றார் திருவள்ளுவர். திருந்திய நிலை என்னும் பொதுக் கருத்தில் நாகரிகமும் பண்பாடும் நன்றாதல் காண்க’²⁸ என பாவாணர் விளக்கம் தந்துள்ளார். தமிழரின் இத்தகைய பண்பாட்டுச் செழுமையினைச் செவ்வியல் இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

i. பண்பாட்டுக் கூறுகள்

தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் கண்டுணர்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளை, பட்டறிவுகளைக் கலைத் தன்மையுடன் இலக்கிய வடிவில் பதிவு செய்துள்ளனர். சமுதாய வாழ்வில் மக்கள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கண்டறிந்தவற்றைச் சுவைபடத் தொகுத்து அளிக்கும் பாங்கு சங்கப் புலவர்களுக்கு இருந்துள்ளது. இவற்றைக் கற்பனை கலவாமல் உள்ளது உள்ளபடியாகச் சுவைபடச் சொல்லுவது சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையாகும்.

சங்கப் பாடல்களில் மூலம் அன்றைய சமூக நிலை, மக்களிடம் முகிழ்த்திருந்த கலையுணர்வு, மக்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடித்த பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாட்டுச் செழுமைகள் ஆகியவற்றைக் காணமுடிகிறது. இவற்றையெல்லாம் நல்லந்துவனார் என்னும் புலவர், தமது பாடலில், மக்கள் பெற்றிருக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளைக் கூறி அவற்றுக்கு ஒரு வரியில் விளக்கமும் தருகிறார். ‘இல்வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பது வறியவர்க்கு ஒன்று உதவுதல், பாதுகாப்பு என்பது தன்னுடன் கூடியவர்களைப் பிரியாமல் இருப்பது. பண்பு எனச் சொல்லப்படுவது உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதல், அன்பு எனப்படுவது தன் சுற்றத்தாரை வெறுக்காமை, அறிவு என்பது அறியாமை உடையவர் சொல்லைப் பொறுத்தல், செறிவு எனப்படுவது தான் சொன்ன ஒன்றை மறுக்காதிருத்தல், நிறை எனப்படுவது மறைக்க வேண்டியவற்றைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்தல், முறை எனப்படுவது நம்மவர் என்ற கண்ணோட்டம் செய்யாது ஒருவரின் குற்றத்திற்கு ஏற்ப நீதியைக் கூறுதல். பொறை எனப்படுவது பகைவரைப் காலம் வருமளவும் பொறுத்துக் கொண்டிருத்தல். இதனைக் கலித்தொகையில்,

‘ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடு அறிந்து ஒழுகல்

... ..

பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்’

(கலித்.133:6-14)

என்று ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை ஆகியவற்றிற்குத் தந்து செல்லும் விளக்கம் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், பட்டறிவு வெளிப்பாடுகளையும் கலைத் தன்மையுடன் எடுத்துரைத்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ii. புன்னை மரத்தங்கை

சங்க காலத் தமிழரின் பண்பாட்டினைக் கூறுவதற்கு நற்றிணையின் ஒரு பாடல் சிறந்த உதாரணமாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத் தலைவி சிறு வயதில் தன் தோழிகளுடன் விளையாடுகையில் புன்னை விதையை மணலில் புதைத்து அதை அடியோடு மறந்து விடுகிறாள். பிறகு மழை பெய்ததால் அவ்விதை முளைத்ததைத் கண்டு, நெய்கலந்த இனிய பாலை ஊற்றி அன்பாக வளர்த்து வருகிறாள். புன்னைச் செடி நன்றாக வளர்ந்து மரமானதை

அன்னையிடம் காட்டுகிறாள். அதற்கு அன்னையானவள் ‘இந்த புன்னை மரம் உன் தங்கை. உன்னை விடச் சிறந்தது’ என்று கூறுகிறாள். பருவமடைந்த தலைவி தன்னுடைய தலைவனோடு அப்புன்னை மர நிழலில் இருக்கையில் அத்தலைவன் பேசிய காதல் மொழிகளால் நாணமடைந்து ‘இது வெறும் புன்னை அல்ல, என் தங்கை.’ ‘உன்னை விட உன் தங்கை சிறந்தவள்’ என்று என் அன்னையும் கூறியிருக்கிறாள். ஆகவே புன்னை மரத்தடியில் உன்னிடம் சிரித்துப் பேசுவதற்கு எனக்கு நாணமாக உள்ளது என்று கூறுகிறாள். இத்தகைய சங்க இலக்கியத் தலைவியின் உயர்ந்த பண்பாட்டினை எடுத்துரைக்கும் பாடலானது,

‘விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய

நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது

நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகும் என்று

அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே’

(நற்.172:1-6)

என்பதாகும். அயல் நாடுகளிலுமுள்ள முன்பின் பார்த்திடாத எவராக இருந்தாலும் அவர்களைத் தன் உறவினர் என்றார் கணியன் பூங்குன்றனார். உணர்வே இல்லாத, பாசமற்ற, பார்த்துப் பழகாத, மனிதப் பண்பினைப் பெறாத மரத்தைத் தன்னுடைய தங்கை என்று கூறிய தலைவியையும், அது தன் மகளைவிடச் சிறந்தது என்று கூறிய தாயினையும் செவ்வியல் இலக்கியத்துள் சிறந்த பண்பாடாகக் காணமுடிகிறது. இந்த பாடலைப் படிப்பதற்குரிய வாய்ப்பு வில்லியம் ஜோன்சு முதலான மேனாட்டு அறிஞர்களுக்கு அமைந்திருக்குமானால் தமிழ் செவ்வியல் மொழி என்பதனை 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே முரசறையப்பட்டிருக்கும்.

6.2. கலை

கலை என்பது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகும். 64 கலைகளுள் ஒன்று இலக்கியமாகும். ‘கலை என்பது அழகிய படிமங்களின் மூலம் எதார்த்த நிலையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் மனித குல உணர்வு, நடவடிக்கை ஆகியவற்றின் ஒருவகை வடிவமாகும். அது மனிதன் உலகத்தை அழகுணர்வோடு புரிந்து கொள்ளும் தன்மையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் முறையும் ஆகும் என்பர் மார்க்சியத் திறனாய்வாளர்கள்.’²⁹ கலைகளுள் இலக்கியம் என்பது உலகத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதில் முக்கியமான சாதனமாகும். கலைப் படைப்பிற்கெல்லாம் முதன்மையான காரணமாக விளங்குவது மனித

உழைப்பாகும். மனித உழைப்பானது அவனுடைய அழகுணர்ச்சிக்கும் தேவைகளுக்கும் உருவம் கொடுக்கிறது.

சமுதாய உணர்வைப் பிரதிபலிப்பதில் இலக்கியம் சிறந்த வடிவமாகும். எதார்த்த நிலையோடு மனிதனுக்கு இருக்கிற அழகுணர்வு சம்பந்தமான உணர்வுகளை விளக்குவதுதான் இலக்கியத்தின் பொருள். எனவே உலகத்தை அழகாகக் காட்டுவது அதன் பணி எனலாம். இக்காரணத்தினால் மனிதன் அழகுணர்ச்சியைச் சுமந்து செல்லும் வாகனமான கலைப் படைப்புகளின் மையமாக விளங்குகிறான். கலைவடிவம், ஒவியம், சிற்பம், இலக்கியம் எதுவாக இருந்தாலும் அது கலைஞனின் அனுபவ அறிவு, திறமை ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அமைகிறது. மனிதனுக்கு இன்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்து அவனுடைய கலை உணர்வுகளை வளப்படுத்தி, வாழ்க்கையில் வண்ணம் சேர்ப்பதற்குத் தகுதிவாய்ந்த அழகான பணிகளின் மூலம் அழகுணர்ச்சி சம்பந்தமான தேவைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் கலையின் வடிவமும், நோக்கமும் அதனுடைய குறிப்பிட்ட பணியைத் தீர்மானிக்கிறது. எனவே மனிதனின் உழைப்பில் பிறந்த இலக்கியம் அவனையும், அவன் உழைப்பையும், அவனுடைய துன்ப துயரங்களையும், ஆசைகளையும், வெற்றிகளையுமே பேசிக் கொண்டிருக்கிற கலை, வாழ்க்கையிலிருந்து பிறந்தது, வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையது. வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவது என்று கூறலாம்.

இத்தகைய கலையானது சங்கப் பாடல்களில் அமைந்து படிப்போர்க்குக் கவியின்பத்தினை அளித்து நிற்கின்றது.

i. நகைக்கூட்டம் செய்தவன்

சங்க இலக்கியத்தின் கலைத் தன்மைக்குக் குறிஞ்சிக் கலியின் ஒரு பாடல் சிறந்த உதரணமாக அமைந்துள்ளது. தெருவில் சிறுமிகள் மணலில் வீடுகட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனை ஒருவன் தன் காலால் கலைத்தான். அங்கிருந்த பெண்களின் கூந்தலில் சூட்டியிருந்த மாலையினை அறுத்தான். பின்பு அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த வரிப்பந்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான். இப்படிப் பெண்களுக்குத் துன்பம் தந்து கொண்டிருந்தவன் காளைப்பருவம் அடைந்தான். அவன் மனத்தில், விளையாட்டுச் சிறுமிகளில் ஒருத்தி பதிவாகி அவளைப் பற்றிய எண்ணமே ஓங்கியிருந்தது. ஒரு நாள் அவன் அந்தப் பெண்ணின் வீட்டிற்கு வந்து கதவருகே நின்று 'வீட்டில் உள்ளவர்களே, எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைக்குமா?' எனக் கேட்டான். அவனுடைய குரல் கேட்ட அன்னை, 'ஒளி வீசம் அணி சூடிய பெண்ணே, யாரோ ஒருவர் தண்ணீர் கேட்கிறார். பொன் சிரகத்தில் குடிக்கும் நீரை

ஊற்றி அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு வா' என்று பரிவோடு சொன்னாள். தண்ணீர் கேட்டவன் யார் என்பதை அறியாத அந்தப் பெண் தண்ணீர்ப் பாத்திரத்துடன் வெளியில் வந்து நீர் கொடுத்தாள். தனியாக வந்த அவளைக் கண்டதும், நீர் கொடுத்த வளையல் அணிந்திருந்த அவளுடைய கையைப் பிடித்தான். அதிர்ச்சி யடைந்த அப்பெண், 'அம்மா இவன் செய்கிறதைப் பார்' என்று தன்னையறியாமல் கத்தி விட்டாள்.

தன் மகளுக்கு ஏதோ தீங்கு நேர்ந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்த அன்னை, அலரிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். உண்மையைச் சொன்னால் அதன் விளைவு தவறாக முடியும் என்பதை உணர்ந்த அப்பெண், நிலைமையைச் சமாளித்து 'அம்மா, நீர்குடித்த போது இவனுக்கு விக்கல் வந்தது' என்று கூறினாள். தாய் அன்போடு அவனுடைய முதுகை நீவி விட்டாள். தன்னைக் காட்டி கொடுக்காமல் தன் கருத்துக்கு உடன்பட்ட அப்பெண்ணைக் கடைக்கண்ணால் கொல்பவனைப் போல பார்த்து, தன்னுடைய உள்ளம் திருடிய அவள் தன் வசமாகி விட்டாள் என்று மகிழ்ந்தான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை அப்பெண்ணாகிய தலைவி தன் தோழியிடம் கூறி நின்றாள். இதனைக் குறிஞ்சிக் கலியானது அழகிய ஒரு நாடகமாக ஆக்கிக் கலைத் தன்மையுடன் கூறியிருப்பதை அதன் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

‘சுடர்த்தொடீஇ கேளாய் தெருவில்நாம் ஆடும்

மணல்சிறிறில் காலில் சிதையா அடைச்சிய

கோதை பரிந்து வரிபந்து கொண்டோடி

நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்

... ..

கடைக்கணால் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்

செய்தான்அக் கள்வன் மகன்'

(கலித்.51)

தனக்குப் பிடித்தமான ஒருவன், தவறு செய்தாலும், அவனைக் காட்டிக் கொடுத்திடாத பெண்ணை இன்றும் காணலாம். இவ்வாறு நிலைபெற்ற நடைமுறையைக் கலைத் தன்மையுடன் கூறியுள்ளதைக் சங்கப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

6.3. பட்டறிவு வெளிப்பாடு

சங்கத் தமிழரின் பட்டறிவானது பண்பட்டதாகும். ஒரு இலக்கியம் படைக்கப்பட்ட காலம் எதுவாக இருந்தாலும் அக்காலத்தின் போக்கினை

முழுமையாக உணர்த்தும் இலக்கியமே தலைசிறந்த இலக்கியமாகத் திறனாய்வாளர்களால் அங்கீகரிக்கப்படும். அவ்வாறே தன் காலத்தைத் திறம்பட கதைக் கருவின் மூலமோ, பாத்திரங்கள் வாயிலாகவோ முழுமையாகச் சித்தரிக்கும் ஆசிரியனே தலைசிறந்த எழுத்தாளன் என்னும் தகுதிப்பாட்டினைப் பெறவியலும். வாழ்க்கை நிகழ்வுகளிலிருந்து உருவாக்கப்படும் இலக்கியமே வாழக் கற்றுத்தரும் ஆசானாகவும் அமைய வேண்டும். இந்தக் கருதுகோள்களின் அடிப்படையில் ஆராயும்போது சங்க இலக்கியம், சமுதாய வாழ்வின் திறந்த புத்தகம் என்று கூறலாம்.

சங்கப் படைப்புகள், சுவைக்குதவாத கற்பனைகள் ஏதுமில்லாமலும் வாழ்க்கைப் போக்குகள் பகட்டில்லாமலும், உள்ளது உள்ளவாறு சித்தரிக்கும் காலக் கண்ணாடிகளாக விளங்குகின்றன எனலாம். அதாவது சங்கப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப்படும் அக, புற வாழ்வு நிகழ்வுகள் அனைத்துமே முழுக்க முழுக்க பட்டறிவின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்திருப்பது அவற்றின் தனிச் சிறப்பாகும்.

i. மாவும், செறுவும்

தமிழரின் அனுபவ அறிவாகிய பட்டறிவினை நாட்டை ஆளும் மன்னனுக்குப் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் ஓர் அழகான உவமை மூலம் எடுத்துரைப்பதைப் புறநானூறு வழி அறியமுடிகிறது. மா என்பது சங்க காலத்தில் குறைந்த அளவான நிலப்பரப்பு. செறு என்பது அதிக அளவிலான நிலப்பரப்பு. மா அளவுக்குக் குறைவான வயலில் விளையும் நெல்லை அறுத்துக் கவளமாக்கி யானைகளுக்குக் கொடுத்திட்டால் பல நாட்களுக்குத் தரலாம். ஆனால் நூறு செறு பரப்பளவு வயலில் ஒரே ஒரு யானை தனியாகச் சென்று நெல்லை உண்ணுமானால், அதனுடைய வாய்புகும் நெல்லை விட, காலால் மிதிப்பட்டு அழியும் நெல்லே அதிகமாக இருக்கும். அறிவுள்ள அரசன், உரிய முறைப்படி வரியைப் பெற்றால் அவனுடைய நாடு, கோடி கோடியாகப் பொருள் தரும். அவனுடைய நாடும் தழைக்கும். அப்படி இல்லாமல், அரசன் அறிவால் மெலிந்தவனாகி இருந்தால், உண்மை உரைக்காமல் அரசன் விரும்புவதையே சொல்லும் ஆரவாரம் மிக்க சுற்றத்தோடு, அன்பு அழியும்படியாக, அவர்களின் பொருளைக் கவர அவன் நினைத்தால், தனி யானை நுழைந்த நூறு செறு வயலைப் போல் அவனும் நுகர மாட்டான். அவன் நாடும் அழியும் என்று உலகியல் நியதியாக விளங்கும் பட்டறிவின் வெளிப்பாட்டினைத் தனது பாடல்வழி அறிவுறுத்தி உள்ளார். இதனை,

‘காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
 மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட்கு ஆகும்
 நூறுசெறு வாயினும் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
 வாய்ப்பு அதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்

 யானை புக்க புலம்போலத்
 தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே’ (புறம்.184)

என்ற பாடல்வழி பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியிடம் பிசிராந்தையார் கூறியுள்ள உண்மையானது இன்றும் மாறாமல் உள்ளது. அவர் கூறிய முறைப்படி ஆள்வோன் நடந்தால், அவர் சொன்ன முடிவு இன்றும் நடக்கும். இத்தகைய பட்டறிவு வெளிப்பாட்டினைச் சீவகசிந்தாமணியும் எதிரொலித்து நினைவூட்டுகிறது.

‘வாய்ப்படும் கேடும் இன்றாம் வரிசையின் அறிந்து நாளும்
 காய்த்த நெல்கவளம் தீற்றின் களிறுதான் கழனி மேயின்
 வாய்ப்படல் இன்றிப் பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் சொன்னான்
 நீத்தநீர் ஞாலம் எல்லாம் நிதிநின்று சுரக்கும் அன்றே.’ (சீவக.2907)

இத்தகைய பட்டறிவு வெளிப்பாட்டினைப் பிற தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காண முடிகிறது.

ii. உண்பதும் உடுப்பதும்

சங்க காலப் புலவரான, மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், தனது அனுபவ வெளிப்பாட்டினைச் சிறந்த ஒரு பாடலாக்கிக் கொடுத்துள்ளார். பிற அரசர்களுக்குப் பொதுவாகாமல் தெளிந்த நீரால் சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதையும் தமக்கே உரிமை உடையதாக ஆட்சி செய்து, தன் வெண்கொற்றக் குடையால் நிழல் செய்த தனித்தன்மை கொண்ட மன்னருக்கும், நண்பகலிலும் நள்ளிரவிலும் தூங்காமல் விலங்குகளை வேட்டையாடும் படிப்பறிவு இல்லாத ஒருவனுக்கும் உண்ணப்படும் பொருள் நாழி என்ற அளவாகும். அவர்கள் உடுப்பது இரண்டே. மற்றவை எல்லாமும் ஒன்றாகவே இருக்கும். ஆதலால் செல்வத்தால் பெறும் பயனாவது பிறருக்குக் கொடுப்பது. செல்வத்தை நாமே நுகர்வோம் என்று எண்ணினால் பல தவறிவிடும் என்றார் அப்புலவர். இன்றும் மாந்தர் மேலாடை கீழாடை என்று இரண்டை உடுக்கிறார்கள். அது வேட்டியும், துண்டுமாகவும் அல்லது கால்சட்டை, மேல் சட்டையுமாகவும் இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் கீழும் மேலுமாக உடுக்கப்படும் உடை இரண்டு வகையினவே. இத்தன்மை இன்றும் நிலைத்துள்ளது. செல்வத்தின் பயன் என்று கூறும்போது,

பெரும் பணக்காரர்கள் அறக்கொடை செய்வது நினைவுக்கு வரும். தம் வருவாயில் ஒரு பகுதியை அவர்கள் தானம் செய்கிறார்கள். செல்வத்தின் பயனாவது பிறருக்குக் கொடுப்பதாகும். பிறருக்குக் கொடுக்காமல் அனைத்தையும் தாமே அனுபவிக்க நினைத்தால் அது கையை விட்டுப் போகும். இத்தகைய அனுபவத்தினை நக்கீரர்

‘தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்

... ..

உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே’ (புறம்.189:1-5)

என்னும் பாடல் வழி புலப்படுத்தியுள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாறாக, சங்க இலக்கியங்கள், அன்றைய சமுதாய நிலையின் போக்குகளையும், மக்களின் கலையுணர்வுகளையும், அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் பேணி நடந்துள்ள பண்பாட்டு உணர்வுகளையும், செயல்பாடுகளையும் உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தியுள்ள படைப்புகளாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

7. தனித்தியங்கும் தன்மை

ஒரு மொழி செம்மொழியாவதற்கான தகுதிப்பாடுகளில் ஏழாவதாகக் குறிப்பிடப்படும் அம்சம் தனித்தியங்கும் தனித்தன்மையாகும். சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினைக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது. அவ்வகையில் தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினை இப்பகுதி எடுத்துரைக்கிறது.

சமுதாயக் கட்டமைப்பில் ஒரு மொழிபேசும் மக்கள் மற்ற மொழிபேசும் மக்களோடு கலந்து உறவாடுவது தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாகும். இதனால் மனித உறவு மட்டுமன்றி மொழி உறவுகளும் ஏற்படுவது இயற்கையே. இந்த மொழி உறவு வெவ்வேறு மொழிபேசும் மக்களின் இணைப்பையும், பிணைப்பையும் பொறுத்து அமைவதாகும்.

இவ்வாறு உருவாகும் மொழிக்கலப்பு சில சமயம் சில மொழிகளுக்கு ஆக்கமாகவும் மற்றும் சில மொழிகளுக்குப் பாதகமாகவும் அமைய நேரிடும். ஏனெனில், சில மொழிகளில் சொற்பெருக்கம் குறைவாக இருக்கும். புதுமொழிச் சொற்கள் அக்குறையை நிறைவு செய்யும் வகையில் வந்தமைவதால் அந்த மொழிக்கு அச்சொற்கள் பயனாயமைகிறது. அதே சமயம் நன்கு வளர்ந்து சொற்பெருக்கத்தோடு வளமாக இயங்கிவரும் மொழியில் புதிய மொழிச் சொற்கள்

வந்து கலக்கும்போது, அம்மொழியிலுள்ள பல பழைய, பொருள் பொதிந்த சொற்களின் பயன்பாடு குறைய அச்சொற்கள் வழக்கிழந்து மறைகின்றன. இதனால் இருக்கும் சொல் வளத்தை இழந்து நிற்க நேர்கிறது. இவ்வாறு ஏற்படும் மொழிக் கலப்புகள் இயல்பாக ஏற்படுவதும் உண்டு. சில சமயம் வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு சமயப் போர்வை, ஆட்சிப் போர்வை முதலானவைகளின் துணையோடு சொற்களைக் கலந்து கலப்பட மொழியாக்கி, தனித்தியங்க இயலாவண்ணம் ஆக்கப்படுவதும் உண்டு. உலக மொழிகளின் வரலாற்றில் இத்தகைய நிகழ்வுகள் ஏராளம் உண்டு.

அத்தகு நிலையிலும்கூட, பிற மொழிச் சொற்களின் ஓட்டும், உறவும் இல்லாது, தனக்கென்று உள்ள மூலச் சொற்களைக் கொண்டே தனித்துத் திறம்பட இயங்கவல்ல அம்சம் செம்மொழிக்குரிய தகுதிப்பாடுகளில் ஒன்றாகும். இவ்வகையில் வேறு எந்த மொழிச் சொல்லின் உதவி, இம்மியும் தேவைப்படாத நிலையில் எத்தகைய உணர்வையும், கருத்தையும் பிசிறில்லாமல் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் தமிழுக்கு உண்டு என்பதை டாக்டர் எமினோ, கிரியர்ஸன், கால்டுவெல், பாவாணர் முதலான மொழியியல் வல்லுநர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

i. மொழிக்கலப்பும் தமிழும்

உலகில் சில மொழிகள் பிறமொழிகளின் கலப்புக் காரணமாக வளமும், வலுவும் பெற்றுப் புகழோடு இயங்கி வருகின்றன. அதில் முதலாவதாக இடம்பெறத்தக்க மொழி ஆங்கிலமாகும். ஆங்கிலத்தில் கலக்காத பிறமொழிச் சொற்களே இல்லை எனலாம். பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கிலாந்து நாட்டில் நாடோடிக் காட்டுவாசிக் குழுக்களால் பேசப்பட்டு வந்த ஆங்சின், சாக்சன், சூட் மொழிகள் ஒன்றிணைந்து 'பிரிட்டானிக்கா' மொழி 'ஆங்கிலம்' என்னும் பெயரைப் பெற்று இன்று உலகில் வழங்குகிறது. ஆங்கிலத்தில் கலந்துள்ள பிறமொழிச் சொற்களை விலக்கிக் கொண்டே வந்தால் இறுதியில் சாக்சன் நாடோடிகள் பேசிய மொழிச்சொற்களே எஞ்சும்.

சமஸ்கிருத மொழியும் ஆங்கில மொழி போன்றே இந்திய மொழிகளின் சொற்களை ஈர்த்து வளர்ந்த மொழியாகும். சமஸ்கிருதத்தில் அதிக அளவில் தமிழ், பிராகிருதம், பாலி மொழிச்சொற்கள் கலந்துள்ளன. சமஸ்கிருதத்தில் உருமாறி இணைக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்கள் இருபது விழுக்காடு இருப்பதாக கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் பலவற்றை ஏற்று வட இந்திய மொழிகள் வளர்ந்துள்ளன. சமஸ்கிருதச் சொற்களை நீக்கினால் வட இந்திய மொழிகள் இயங்கா நிலை அடையும்.

‘இந்தியாவின் செம்மொழி என்னும் முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ள சமஸ்கிருதம் கூட, பிராகிருதம், பாலி மொழிச் சொற்களோடு ஐந்தில் ஒரு பங்கு சிதைக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களும் கலந்துள்ள மொழியேயாகும் என்பது கால்டுவெல், எமினோ போன்ற மொழியியலாளர் கருத்து. ‘சமஸ்கிருதம் ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்களைக் கடன் வாங்கித் தன் சொல்வளத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டுள்ளது’ என சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் அறிஞரும், ஆய்வாளருமான தாமஸ் பரோ என்பவர் கூறியுள்ளார்.’³⁰ எனவே சமஸ்கிருத மொழியின் உறுதுணையால் உருவானவைகளே வட இந்திய மொழிகள் அனைத்தும். சமஸ்கிருதச் சொற்களை இம்மொழிகளிலிருந்து நீக்கினால் அவற்றால் தனித்தியங்க இயலாது என்பது புலப்படுகிறது. அவ்வாறே பழைய தமிழும், சமஸ்கிருதமும் இணைய உருவானவைகளே தென்னக மொழிகளான கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகள். இவற்றிலிருந்து தமிழ்ச் சொற்களையோ அன்றி சமஸ்கிருதச் சொற்களையோ நீக்கினால் அவற்றால் அறவே இயங்க முடியாது.

ஆனால், தமிழைப் பொறுத்தவரை சமயம், ஆட்சி முதலான பல்வேறு காரணங்களால் எத்தனையோ மொழிச் சொற்கள் வலியக் கொண்டு வந்து தமிழில் கலக்கச் செய்த போதிலும் அவை, தண்ணீரில் எண்ணெய் கலந்தாற்போல் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருந்து வருகின்றன. வலியப் புகுத்த முனைந்த முயற்சி எதுவும் வெற்றி பெறாநிலையில் இன்றும் தமிழ் தனித்து இயங்க வல்ல தனித்தன்மைமிக்க மொழியாக இருந்து வருவதுதான் உலக மொழியியலாளர்களை வியக்க வைத்துள்ள நிகழ்வாகும். தமிழில் முதலில் கலந்த பிறமொழிச் சொற்கள் பிராகிருத, பாலி மொழிச் சொற்களாகும். இவற்றின் ஒலிப்பு முறை தமிழ் ஒலிப்பு முறையோடு ஓரளவு இணைவாக அமைந்திருப்பது இதற்குக் காரணமாகும். அத்துடன் சமஸ்கிருதச் சொல் ஒலிப்பு முறை தமிழ் ஒலிப்பு முறைக்குச் சற்று மாறுபட்டிருந்ததால் தமிழ்ப் புலவர்கள் இச்சொற்களை எளிதாக எடுத்துப் பயன்படுத்த விழையவில்லை. அப்படியே தவிர்க்கவியலா நிலையில் சமஸ்கிருதம் முதலான பிற மொழியின் பெயர்ச்சொற்கள், இடப் பெயர் போன்றவற்றைக் குறிப்பிட நேரும்போதுகூட, தமிழ்மொழியின் தனித்துவமான ஒலிப்புத்தன்மை கெடா வண்ணம் தமிழைக் கையாளுவது பற்றி உலகின் முழுமையான முதல் மொழி இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம்,

‘வடசொற்கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே’

(தொல்.எச்ச.401)

என ஒலிப்பிலக்கணம் வகுத்துள்ளது. எனினும் பிறமொழிச் சொற்களின் துணையின்றி தமிழால் தனித்து இயங்க இயலும் என்பது மொழியறிஞர்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ii. கலைச்சொல்லாக்கம்

பிறமொழிச் சொற்களின் துணை அறவே இல்லாது தமிழால் தனித்தியங்க இயல்வதற்கு அடித்தளக் காரணம், தமிழில் இடம் பெற்றுள்ள சொற்பெருக்கமேயாகும். வேறு எந்த மொழியிலும் காணமுடியாத அளவுக்கு வேர்ச் சொற்களஞ்சியமாகத் தமிழ் அமைந்திருக்கிறது என்பதுதான் மொழியியலாளர்களின் ஒருமித்த கருத்துமாகும்.

இது அறிவியல் காலம். வாழ்வின் அனைத்துப் படித்தரங்களிலும் அறிவியலின் தாக்கம் நீக்கமற நிறைந்துள்ளதால் அறிவியல், தொழில்நுட்பத் தொடர்புடைய செய்தியைத் தமிழில் கூற வேண்டிய கட்டாயச் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதற்காக ஏராளமான அறிவியல், தொழில்நுட்ப, மருத்துவக் கலைச் சொற்களைத் தமிழில் உருவாக்கித் தீர வேண்டிய கட்டாயநிலையில் நாம் இருக்கிறோம்.

இன்று எல்லா மொழிகளுக்கும் கலைச் சொல்லாக்கம் காண வேண்டிய கட்டாயச் சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் ஒரு கலைச்சொல்லை உருவாக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கான வேர்ச் சொல்லைக் கிரேக்க மொழியில் இருந்தோ, இலத்தீன் மொழியிலிருந்தோ அல்லது ஹீப்ரு மொழியிலிருந்தோதான் தேடிப் பெறவேண்டும். அதே போன்று ஹிந்தி முதலான ஏதேனுமொரு வடஇந்திய மொழிகளில் ஒரு புதிய கலைச் சொல்லை உருவாக்க வேண்டுமெனில் அதற்கான வேர்ச் சொல்லை சமஸ்கிருதத்திலிருந்தோ அல்லது பிராகிருதம் மற்றும் பாலி போன்ற பழம்பெரு மொழிகளிலிருந்தோதான் தேடிப் பெற வேண்டும். தென்னக மொழிகளான கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளில் ஒரு புதிய கலைச் சொல்லை உருவாக்க வேண்டுமெனில் அதற்கான வேர்ச்சொல்லை சமஸ்கிருதத்திலோ அல்லது பழந்தமிழிலோ இருக்கிறதா எனத் தேடிப்பெற வேண்டும். ஆனால், தமிழில் ஒரு புதிய கலைச் சொல்லை உருவாக்க வேண்டுமெனில், அதற்கான வேர்ச்சொல்லைத் தமிழிலிருந்து மட்டுமே தேடிப் பெறவியலும். வேறு எந்த மொழி வேர்ச்சொல்லும் தமிழ்ச் கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கு அறவே பயன்படாது என்பது மொழியியலார் கருத்தாகும்.

நாளும் விரைந்து வளர்ந்து வரும் அறிவியல் துறையின் வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் தமிழில் பெரும் எண்ணிக்கையில் கலைச்சொற்களை

உருவாக்க இயலுமா எனப் பலரும் எண்ணுகின்றனர். இதற்கு மொழியியல் துறையின் தந்தையாகப் போற்றப்படும் டாக்டர் எமினோ அவர்கள், 'உலகத்து மொழிகளிலேயே மிக அதிகமான வேர்ச் சொற்களையுடைய மொழியாகத் தமிழ் திகழ்கிறது' எனக் கூறியுள்ளதே தக்க பதிலாகும்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்கு தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினை மொழிக் கலப்பும் தமிழும், கலைச் சொல் உருவாக்கம் என்னும் பகுதிகள் வழி அறியமுடிந்தது.

8. இலக்கிய இலக்கண வளம்

உலகத்து மொழிகளில், அதிகமான இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் மொழி, செம்மொழியாகக் கருதப்படுவதற்குரிய அடிப்படைத் தகுதியினைப் பெறுகிறது. இதன் அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் உலக மொழிகளில் எம்மொழி அதிக அளவில் இலக்கிய வளமிகு படைப்புகளைப் பெற்றுள்ளதென்பதைக் கணக்கிட்டறியலாம். இதற்கு இலத்தீன், கிரீக், ஹீப்ரு முதலான மொழிகள் உச்சச் செழிப்போடு இருந்துள்ள காலக் கட்டத்தினைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அக்காலக் கட்டம் தமிழ் மொழியைப் பொருத்தவரைச் சங்க காலமாகவும் சமஸ்கிருதத்தைப் பொருத்தவரை வேதகாலமாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

'சங்ககால இலக்கியப் படைப்புகளின் செழுமையினைப் பிறமொழி இலக்கியங்களோடு ஒப்பீட்டடிப்படையில் ஆய்ந்தவர்கள் செக் நாட்டு மொழியியல் அறிஞரும் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையாளருமான கமில் சுவலபில் என்பவராவார். இவர் சங்க இலக்கியங்களைக் சிறப்பாக ஆராய்ந்து அவை 26,350 வரிகளில் அமைந்திருப்பதாகக் கணக்கிட்டுள்ளார். இதே காலக்கட்டத்தில் லத்தீன், ஹீப்ரு, கிரேக்க மொழிகளிலோ அல்லது சீன, சமஸ்கிருத மொழிகளிலோ இந்த அளவு எண்ணிக்கையில் இலக்கியப் படைப்புகள் இயற்றப்படவில்லை என்பது அவர்தம் ஆய்வு முடிவாகும்.'³¹ என்று கமில் சுவலபில் அவர்களின் கருத்தினை மணவை முஸ்தபா குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே சங்கப்பாக்கள் அதன் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் காணும் போது இலக்கிய வளம் நிறைந்த செவ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்வதை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் தமக்கென்று குறிப்பிட்ட இலக்கிய வடிவத்தினைக் கொண்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தின் பாடுபொருளை உணர்ந்தவாறு பாடப்பட்டுள்ளமைக்கு இலக்கிய வடிவங்கள் துணைபுரிந்துள்ளன.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய இலக்கண வளத்தினை விளக்குவதற்கு இவ்விலக்கியத்தின் வடிவத்தினைக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

8.1 இலக்கிய வடிவம்

சங்கப் பாக்கள் அகவல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அந்தாதி வகை என்னும் இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டுள்ளன. இவ்விலக்கிய வடிவங்கள் பாடுபொருளுக்கேற்ற இலக்கணக் கட்டமைப்புடன் அமைந்து சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய வளத்தினைக் காட்டி நிற்கின்றன.

i. அகவல்

சங்கப் பாடல்களை வடிவம் பற்றி நால்வகையாகப் பகுக்கலாம். அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து என்னும் தொகை நூல்களும், பத்துப்பாட்டுப் பாடல்களும், புறநானூற்றில் பல பாடல்களும் அகவல் யாப்பினால் இயன்றவை. அகவற் பாக்களின் அடிவரையறை நெடுமைக்குப் (மதுரைக் காஞ்சி-782) பத்துப்பாட்டுப் பாடல்கள் வழி வகுக்கின்றன. ஆற்றொழுக்கு நடைக்கும் கிளத்தல் மரபிற்கும் எடுத்துக்காட்டாக நின்று பிற்காலக் காப்பிய வடிவங்களுக்கு வழிகோலியனவாக இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

ii. வெண்பா

தனி வெண்பா யாப்பினால் இயன்ற பாடல்கள் எதுவும் சங்கப் பாக்களில் கிடைக்கவில்லை. பத்துப்பாட்டுப் பாடல்களுக்கு ஈற்றில் காணப்படும் வெண்பாக்கள் பிற்காலத்தனவாக தோன்றுகின்றன. வெண்பா யாப்பும், ஆசிரிய யாப்பும் விரவிவந்த பரிபாடலைப் பிற்காலத்தினைச் சார்ந்த யாப்பாகக் கொள்ளலாம். சில கலிப்பாடல்களில் இவ்வாறு வெண்பா யாப்பு விரவி வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. எனினும் வெண்பாவாகவே இயன்ற தொகைகளோ, பாடல்களோ இத்தொகையுள் காணப்படவில்லை.

iii. கலிப்பா

கலித்தொகை முழுவதும் கலி யாப்பால் இயன்றது. இதன் வடிவம் நாடக அமைப்புக்கு ஏற்றதாகவும் பாடலுணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்பக் குறைந்தும் நீண்டும் வரும் அடியமைப்பையும், விரைந்தும் தளர்ந்தும் இயலும் நடையமைப்பையும் கொண்டதாகவும் விளங்குகிறது. இச்சிறப்பினால் தான் இவ்வடிவம் அகப்பொருட்கே உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

iv. வஞ்சிப்பா

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல வஞ்சியடிகள் மிடைந்து காணப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் சில வஞ்சியடிகள் விரவி வரப்பெற்றுள்ளன. இவற்றை நோக்குமிடத்து அகப்பாடல்கள் ஆசிரியப்பாவும் கலிப்பாவும், அல்லது வெண்பாவும் ஆசிரியமும் விரவிய பரிபாடல் வகை என்னும் யாப்பு வடிவிலும், புறப்பாடல்கள் ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, பரிபாடல் வகை என்னும் யாப்பு வடிவிலும் பாடப்பெற்றுள்ளமை தெரிகிறது. கலிப்பா என்ற பாவகை தவிர ஏனையவை இருபொருள் மேலும் பாடப்பட்டுள்ளன என அறிய முடிகிறது.

v. அந்தாதி வகை

ஐங்குறுநூற்று நெய்தல் திணையில் தொண்டிப்பத்தும், பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்தும் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளன. இவ்விரண்டு தொகையில் இவ்விரு பகுதிகள் மட்டும் இவ்வாறு அமைந்திருப்பதன் காரணம் அறிய முடியவில்லை. பரிபாடல் பாடல்களுக்கு ஏனைய அகப்பாடல்கள் போலத் திணைப் பெயர் கொடுக்காமல் திருமால், செவ்வேள், வையை எனப் பாடற் பொருள்களின் பெயர் கொடுத்திருப்பதும் சில பாடல்களுக்குக் கிளவிகூற்று அமைந்திருப்பதும் (பரி.14) ஆராய்தற்குரியன.

பதிற்றுப்பத்து புறப்பாடுபொருளை உள்ளடக்கியது. எனினும் புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஒப்ப, பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களுக்குத் திணைக் குறிப்பு தரப்படாமல் துறைக்குறிப்பு மட்டும் தரப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் வண்ணம், தூக்கு, பாடலின் பெயர் என்ற குறிப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இவையேயன்றி ஒவ்வொரு பத்துக்கும் ஈற்றில் காணப்படும் பதிகத்தில் பாடினோர், பாடப்பட்டோர் விளக்கத்தோடு அப்பத்துப் பாடல்களில் கூறப்பட்ட சிறப்புகளெல்லாம் தொகுத்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் பாடினோர் பெற்ற பரிசில் வகைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தனித்தன்மையும் ஆய்தற்குரியது.

பாட்டும் தொகையும் பெற்றுள்ள பெயர்களையும், தொகுப்பு முறைகளையும். நூலின் உட்பிரிவுகளையும் நோக்குமிடத்துச் சங்க காலப் புலவர்களுக்கும் பின்னர்த் தொகுத்தோர்க்கும் எண்களைப் பத்துப்பத்தாக அடுக்கி ஆளுவதில் ஒரு தனி முருகியலுணர்வு இருப்பதாக உணரமுடிகிறது. தொகைகள் பல நூறு என்ற அடுக்கில் அமைந்துள்ளன. (அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து-நூறு) ஐங்குறுநூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் உட்பிரிவுகளாகப் பத்தின் அடுக்குகள் அமைந்துள்ளன. பத்துப் பத்தாக அமைந்த பத்துப் பிரிவுகளை உடையதாக

ஒவ்வொரு நூறும் ஐங்குறு நூற்றில் அமைந்துள்ளது. இம்முறையும் முருகியலுணர்வும் அறிந்து மகிழ்வதோடு சங்க இலக்கிய வடிவத்தின் இச்சிறப்பு இவ்விலக்கியத்தின் வளத்தினைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. அத்துடன் கலித்தொகையும், பரிபாடலும் இம்முறையில் அமையாது தனித்து நிற்பதும் அதன் இலக்கிய வளத்திற்குச் சிறப்பு சேர்க்கிறது.

vi. யாப்பும் இசையும்

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் இசையொடு இழைத்துப் பாடப்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. பாணர்களை ஆற்றுப்படுத்தும் போது கூறப்படும் குறிப்புகளிலிருந்து இயற்றமிழ்ப் புலவர்களின் பாடல்களைப் பாணர்கள் தம் மெல்லியல் இன்சொற்கலங்களால் (பதிற்.15) இழைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். ஆனால் பதிற்றுப்பத்துப் புறப்பாடல்கள் யாவும் இசையொடு பாடப்பட்டுள்ளன என்பது ஒவ்வொரு பாடலுதியிலும் தரப்பட்டுள்ள வண்ணம், தூக்கு என்பனவற்றால் அறிய முடிகிறது. இப்பாடல்களுக்குக் குறிப்பிட்டுள்ள வண்ணங்களுள் சொற்சீர் வண்ணம் (பதிற்.82-89) என்ற ஒன்றும் காணப்படுகிறது.

பரிபாடல் என்பது இசைப்பாடலாகும். இங்கும் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் இசை வகுத்தவர் பெயரும், பண்ணும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பதிற்றுப்பத்தின் இசைக் குறிப்புகளுக்கும் பரிபாடலின் இசைக்குறிப்புகளுக்கும் இடையே வேற்றுமையுள்ளதாகக் கருத இடமுள்ளது. பரிபாடலானது பாடலின் அகத்தே அமைந்த கவிதை இசையாகும். பதிற்றுப்பத்தானது இயற்புலமையுடன் இசைப்புலமையும் நிறைந்தவராலேயே யாக்கப்படும் இயல்பினதாகும். பரிபாடலின் பாடலை உரிய முறையில் படிப்பதனால் தோன்றக்கூடியது. பதிற்றுப்பத்தானது தக்க இசைக்கருவிகளுடன் இழைத்துப் பாடுவதால் தோன்றுகிறது. இச்சிறப்புகளானது பரிபாடல் மற்றும் பதிற்றுப்பத்தின் இலக்கிய வளத்தினைப் பறைசாற்றுகிறது.

சங்கப்பாக்கள் அதன் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் ஆராயும் போது இலக்கிய வளம் நிறைந்துள்ள செவ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்வதை அறிந்திட முடிகிறது. இவை அகவல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அந்தாதி வகை என்னும் பாடுபொருளுக்கேற்ற இலக்கணக் கட்டமைப்புடன் இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டிருப்பது சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய வளத்தினைக் காட்டுகின்றன.

9. உயர்ந்த சிந்தனை

ஒரு மொழியின் இலக்கியப் படைப்புகள் உயர்ந்த சிந்தனையினை அடிப்படைப் பண்பாகக் கொண்டிருந்தால் அதனைச் செம்மொழிப் படைப்பாகக் கருதிப் போற்றப்படும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் உயர்ந்த சிந்தனையுடன் படைக்கப்பட்டுள்ள செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர் சிந்தனைகளை ஆராய்ந்திடும் போது அதில் இடம்பெற்றுள்ள உயர்ந்த சிந்தனைகள், கருத்துணர்வுகள், குறிக்கோள்கள் எல்லாக் கால மக்களும் பின்பற்றியொழுகி, வாழ்வில் வழிகாட்டும் ஒளி விளக்குகளாகத் திகழ்கின்றன.

மனிதனின் ஒவ்வொரு செய்கைக்கும், சிந்தனையுடன் கூடிய கொள்கையும், குறிக்கோளும் இருக்க வேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக எந்த விதமான கலைக்கும், கலையாக்கத்துக்கும் இவை நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும். இது போன்றே இலக்கியக் கலைக்கும், கவிதைக் கலைக்கும் நல்லதொரு உயர் கொள்கையும் நயம் செறிந்த குறிக்கோளும் வேண்டும். கொள்கை இல்லாத கலையும், குறிக்கோள் இல்லாத கலையாக்கமும் மனித உள்ளத்தில் வாழாதவை. உயர் சிந்தனையினைக் கொண்டிராதவை. இந்த நிலையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் உயர்ந்த சிந்தனையுடன் கூடிய கொள்கைகளையும், சிறப்பான குறிக்கோள்களையும் கொண்டுள்ளவை என்று கூறலாம்.

சங்க காலம் முதல் இன்று வரை எத்தனையோ இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. நல்ல இலக்கியங்கள் ஒரு இலக்கோடுதான் தோன்றுகின்றன. எந்த ஒரு இலக்கும் இல்லாமல் தோன்றுகின்றவை நல்ல இலக்கியங்கள் ஆகாது. புதிய ஒரு செய்தியைக் காணும் போது அல்லது புதிய ஒரு விளக்கத்தினை உணரும் போது 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற பேரெண்ணத்தில் நூல்கள் எழுதப்படுகின்றன. இதுவும் ஒரு உயர்ந்த சிந்தனை என்று கூறலாம். இது போன்று மனித சமுதாயத்தில் காணப்படும் சிறந்த உண்மைகளை, நிகழ்ச்சிகளை, அனுபவங்களை, பெருந்தன்மையான செயல்பாடுகளைக் காணும் கவிஞன், அவற்றை மற்றோரும் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த சிந்தனையில் இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றான். இதுபோன்றே மக்களிடையே காணும் சில குறைபாடுகளை, அநீதிகளை, அதனால் விளையும் அசம்பாவிதங்களை, பேரழிவுகளைக் காணச் சகிக்காத கவிஞன் பொறுக்க முடியாமல் நொந்து நின்று தன்மனக் கொதிப்பை வெளிக்காட்டும் அதே நிலையில் இவ்விதச் சீரழிவு இனியும் நடக்கக் கூடாது என்னும் நல்லெண்ணத்திலும் இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றான். எனவே நல்ல குறிக்கோளுடன் பிறக்கும் இலக்கியங்களே நல்ல இலக்கியங்களாகும். அந்த

வகையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் நல்ல குறிக்கோளுடனும் உயர்ந்த சிந்தனையுடனும் தோன்றுபவையாகும்

சங்க இலக்கியங்கள் உயர்ந்த சிந்தனைகளைக் குறிப்பிடும் நோக்கில் தோன்றியவை. மனித வாழ்வு சிறந்த வாழ்வாக அமைவதற்குரிய பல பண்புகளை அவற்றில் காணமுடியும். புறமாயினும், அகமாயினும் மனித வாழ்வு சிறந்த வாழ்வாக அமைவதற்குரிய பல சிறந்த வழிமுறைகளை அவை வகுத்து நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் சமயச் சார்பற்றவை. சமயக் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் காலான்றி வாழ்வில் பெரும் பங்கு வகிப்பதற்கு முன்பே இவ்விலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன. இந்து சமயமாயினும், சமண பௌத்த சமயங்களாயினும் அவற்றின் தாக்கங்கள் இவ்விலக்கியங்களில் இல்லை. தெய்வங்களைக் குறிப்பிட்டாலும் இவ்விலக்கியங்கள் சமய இலக்கியங்கள் போன்று இல்லை. இது போன்றே பின்னர் தோன்றிய நாலடியார் முதலிய நீதி இலக்கியங்களாகவும் இல்லை. பொதுவாக மனிதனுக்கு வேண்டிய சில நீதிகளை, வாழ்வியல் உண்மைகளை, ஆங்காங்கே கூறிச் சென்றுள்ளனவேயன்றி முழுக்க முழுக்க நீதி நெறிகளைக் கூறும் நிலையில் இவ்விலக்கியங்கள் இல்லை. எனினும் பொது நீதிகளை மனிதனுக்கு வேண்டிய பண்புகளைக் கூறியுள்ளன. ஆகவேதான் இவை உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

சங்கப் புலவர்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மிகச் சிறந்த ஒரு அங்கமாகக் கருதப்பட்டனர். வெறும் கவிஞர்களாக மட்டும் இவர்கள் கருதப்படவில்லை. ஆங்காங்கு பாடிச் சென்று பரிசு பெற்று நின்ற பாணர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் வேற்றுமை உண்டு. இதனால்தான் இவர்கள் ‘அறிவுடையோர்’ என்னும் பொருளில் புலவர்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளனர். எனவே இவர்கள் ‘கவிதை கவிதைக்காகவே’ என்ற நிலையில் இல்லாமல் மிகச் சிறந்த வாழ்க்கை நெறிகளையும், உயர்ந்த சிந்தனைகளையும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குத் தந்துள்ளனர். இதைத்தான் தொல்காப்பியர்,

‘அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய

மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப’

(தொல்.செய்.411)

என்று கூறியுள்ளார். கவிதை என்பது அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று பயன்களையும் தர வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்றாக விளங்குகிறது.

9.1 நல்லாற்று நெறி

சங்ககாலப் புலவரான நரிவெருஉத் தலையார் உயர்ந்த சிந்னையுடன் கூடிய பாடல் ஒன்றைப் பாடியுள்ளார். சான்றோர்களை நோக்கி அவர், ‘கயல் மீனைப் போல நரையும், சுருக்கமும் விழுந்த கன்னம், பயன் இல்லாத முதுமை ஆகியவற்றை உடைய பல சான்றோர்களே, மழுவாகிய கூர்மைப் படையும், கடுமையான வலிமையினையும் உடையவன் எமன். அவன் பாசக் கயிற்றால் உம் உயிரைக் கட்டி இழுத்துப் போகும் காலத்தில் நீங்கள் வருந்துவீர்கள். உங்களால் நல்லதைச் செய்ய முடியாவிட்டாலும் தீமையைச் செய்யாமல் இருங்கள். அதுதான் எல்லாராலும் மகிழப்படும். மேலும் நல்ல நெறியில் செலுத்தும் வழியும் அதுதான்’ என்னும் உயர்சிந்தனை பொதிந்த பாடலினைப் பாடியுள்ளார்.

முடிந்தால் ஒருவன் நல்லதைச் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். யாருக்கும் தீமை செய்யக் கூடாது என்பது இக்கருத்தின் சாரம். இதனைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

... ..

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் அதுதான்

எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்

நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே’

(புறம்.195)

இக்கருத்தை ஒட்டி நாலடியார்,

‘வறுமையால் ஈதல் இசையாது எனினும்

இரவாமை இரட்டி யுறும்’

(நாலடி.95)

என்று கூறுவதும் உணரத்தக்கது.

எனவே இப்பாடல் (புறம்.195) புறநானூற்றில் காணப்படும் பல பாடல்களைப் போன்று அரசர்கள், வீரர்களின் பெரும் வீரச் செயல்களைப் பற்றியதன்று. வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரில் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் காட்டி நின்ற வீரத்தையோ அல்லது சோழன் ப.:நேர்இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரத்தினால் ஏற்பட்ட பகைவர் நாட்டையோ படம் பிடித்துக் காட்டுவது அன்று. ஆனால் உலகில் காணப்படும் சில மனிதர்களின் பண்பற்ற செயல்களால் மன்பதைக்கு நேரிடும் அவலத்தைக் கண்டு அவர்க்கும்,

அவர்களைப் போன்றோர்க்கும் அறிவுரை கூறும் நிலையில் தோன்றிய பாடலாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

9.2 செய்நன்றி மறவாமை

‘நன்றி மறப்பது நன்றன்று’ என்பது தமிழர்களின் தலைசிறந்த கொள்கையாகும். பிறர் தமக்குச் செய்துள்ள நன்றியினை மறக்காதவனே மற்றவர்க்கு நன்றி செய்ய முன்வருவான். இதற்காகவே நன்றியறிதலைப் பற்றி அறநூல்கள் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. நன்றி மறப்பதை மிகவும் கடிந்து கூறுகின்றன. சங்க இலக்கியம் செய்நன்றி கொன்ற பண்பை ஒரு பாடலுள் அருமையாகக் காட்டி நிற்கின்றன.

பசுவினுடைய பால் தரும் முலையை அறுத்த அறமற்றவர்க்கும், சிறந்த நகைகளை அணிந்த பெண்களின் கருவைச் சிதைத்தோர்க்கும், பார்ப்பார்க்குத் தீமை செய்த கொடுமையாளருக்கும் அவர்களுடைய குற்றங்களுக்கேற்ற பிராயச் சித்தங்கள் உள்ளன. இவ்வுலகமே அழிவதாயினும், ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர்க்கு அத்தீமையிலிருந்து தப்பிக்க வழியில்லை. இந்த உண்மையினைப் புறநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

‘ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாண்இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாய் உள்ளன
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்என’ (புறம்.34:1-6)

இத்தகைய செய்நன்றி மறவாமையாகிய மனிதனுடைய கடமையானது உயர்ந்த சிந்தனையாகத் திகழ்கின்றது.

9.3 சிறந்த ஆட்சி

ஒரு சிறந்த ஆட்சி எவ்வாறு செயற்பட வேண்டுமென்பதைச் செவ்வியல் இலக்கியம் தெரிவிக்கின்றது. சங்ககாலப் புலவரான பிசிராந்தையார் வயது முதிர்ந்த பெருங்கிழவர். அவர் காலத்தில் அவரது பெருமை தமிழ் நாட்டினர் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் அவரைக் கண்களால் கண்டவர் சிலர். அவருடைய புலமையைப் பற்றிக் காதுகளால் கேட்டவர் பலர். அவரைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டவர்கள், அப்புலவர் தாடியும், தலைமயிரும் நரைத்த தள்ளாத

கிழவராயிருப்பார் என்று எண்ணியிருந்தனர். அவர்களுள் சிலர், ஒருநாள் அவரைச் சந்தித்தனர். ஆனால் அவர்கள் எண்ணியிருந்தபடி பிசிராந்தையார் தடியூன்றி நடக்கும் தள்ளாத கிழவராகக் காணப்பட வில்லை. அவரது தலைமயிரும், தாடியும் கரு கருவென நன்றாகக் காட்சியளித்தன. அவர்கள் வியப்புற்றுக், காரணத்தினைக் கேட்டனர். அதற்குப் பிசிராந்தையார், ‘உங்கள் வயது பலவாகியும் இன்னும் நரையில்லாமல் இருக்கின்றீர்களே! இது எப்படி முடிந்தது என்று கேட்பீர்களானால் காரணம் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்! என் மனைவி சிறந்த குணமுடையவள். என் மக்கள் அறிவு நிரம்பியவர்கள். என் மேற்பார்வையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் என் உள்ளம் போல் ஒத்துழைக்கின்றனர். எனது நாட்டு மன்னவனும் குடிகளுக்குக் கொடுமை செய்யாமல் காப்பாற்றுகிறான். நான் வாழும் ஊரிலே அறிவும், அடக்கமும் உள்ள ஆன்றோர் பலர் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் சிறந்த கொள்கையை உடையவர்கள். இதனால்தான் நான் கவலையின்றி, நரை திரையின்றி நன்றாக வாழ்கிறேன்’ என்று பட்டென்று பதில் கொடுத்துள்ளார். இதனை,

‘யாண்டுபல வாக நரையில் ஆகுதல்

யாங்கு ஆகியர் என வினவுதிர் ஆயின்

... ..

சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே’

(புறம்.191)

என்னும் பாடல் வழி தெரிவித்துள்ளார். உயர்ந்த நாடென்றால் அந்த நாட்டில் உறைவோர் அனைவரும் கல்வி கற்றிருக்க வேண்டும். தொழிலாளி, முதலாளி சச்சரவுகள் தோன்றுவதற்கு இடமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். அறிஞர்களின் ஆதரவைக் கொண்டு அரசாட்சி நடைபெற வேண்டும். எத்தகைய அநீதிக்கும் அரசாட்சி இடந்தரக் கூடாது. நாட்டைப் பட்டினியும், நோயும் சூழ்ந்து பயமுறுத்தாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். இத்தகைய நாட்டில் உள்ளவர்கள் தாம் உள்ளத்திலே ஒரு கவலையுமின்றி உடல் உரமுடன், நரை திரையின்றி நீண்ட நாள் உயிர் வாழ்வார்கள். இத்தகைய உயர்ந்த சிந்தனையினை இப்பாடல் வலியுறுத்தியுள்ளதைக் காணலாம். இத்தகைய அரசுதான் ஒரு எடுத்துக்காட்டான அரசாக விளங்க முடியும் என்பதனைச் செவ்வியல் இலக்கியம் வழி உணரமுடிகிறது.

எனவே, சங்க இலக்கியங்களில், செவ்வியல் இலக்கிய பண்புகளுள் ஒன்றான உயர்ந்த சிந்தனையினை நோக்கும் போது அவை அறிவுறுத்தும் பாடல்களாகவும், நீதி நெறிமுறைகளை முன் வைத்து நல்வழிப்படுத்தும் பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

10. கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை

மனித இனத்தின் அனுபவங்களைக் கலைத் தன்மையுடன் வெளிப்படுத்துவது இலக்கியமாகும். கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியம் செம்மொழித் தகுதியினைப் பெறுகிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை குறித்து இப்பகுதி எடுத்துரைக்கிறது.

இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டது. மனிதனின் சிந்தனைக்கும், உணர்வுக்கும், கற்பனைக்கும் விருந்தாக அமைவதுடன் மனிதனின் மொழியோடும் தொடர்புடையது. இலக்கியம் என்பதற்கான வரையறை குறித்து அ.ச.ஞானசம்பந்தன் தமது நூலில் அறிஞர்களின் கருத்துகளைத் தொகுத்தளித்துள்ளார். அவை, 'இலக்கியம் எழுத்து வடிவத்தில் வெளிப்படும் கலை; எழுதப்பட்ட படைப்புகளின் ஒட்டுமொத்த தொகுப்பே இலக்கியம். மொழியை வாயிலாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் கலையே இலக்கியம்.'³² இவ்வாறாகப் படைக்கப்படும் கலை இலக்கியங்கள் சங்கப் பாடல்களில் பிரதிபலிக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தின், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பல சிறப்புகள் பொருந்தியிருப்பினும் அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள கலைத் தன்மையினை இப்பகுதி எடுத்துரைக்கிறது.

10.1 உவமை

இலக்கியத்தை அழகுபடுத்தும் முதல் அணி அல்லது தாயணி உவமையாகும். அது காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டதாகும். தொல்காப்பியர் 'உவமவியல்' என ஓரியலே வகுத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்’ (தொல்.உவம.272)

உவமம் தொழிலும் பயனும் வடிவமும் நிறமும் என்ற நான்கின் அடிப்படையில் பிறக்கும். சங்கப் பாடல்களில் தொண்ணூறு விழுக்காடு உவமையே இடம்பெறுகின்றது. ஏனைய பத்து விழுக்காடு பிற அணிகள் இடம் பெறுகின்றன என்றாலும் அவற்றுள்ளும் பல உவமையின் வழிப்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் சங்கப் பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைகள்

செவ்வியல் தன்மையின் கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை வெளிப்பாட்டினை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளன.

வெப்பமிக்க பாலவழியில் மராமரங்கள் இலையெல்லாம் உதிர்ந்து, ஈர்க்கும் கொம்புமாய் வெறுமனே நிற்கின்றன. அவற்றின் நிழல் அடர்த்தியின்றி, வலையைப் பின்னவைத்தது போல் காட்சியளிக்கிறது. அங்கு நிழலும் வெப்பமுடையதாயிருக்கிறது. இதனை,

‘இலையில் மரத்த எவ்வம் தாங்கி

வலைவலந் தன்ன வெந்நிழல் மருங்கின்’ (பொருந.50-51)

என்னும் உவமை மூலம் அறிய முடிகிறது.

உயர்ந்தவர்களின் நட்பு எப்பொழுதும் உயர்வுடைதாக இருக்கும். இதற்குத் தாமரையின் மகரந்தப் பொடிகளை எடுத்துச் சந்தன மரத்தில் தேனீக்கள் கூடுகட்டினால் எப்படிச் சுவையும் மணமும் இருக்குமோ அதுபோல உயர்ந்தவர்கள் நட்பும் உயர்வாகவே விளங்கும் என்பதனை,

‘தாமரைத் தண்தாது ஊதிச்

சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன்போலப்

புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’ (நற்.1:3-5)

என்னும் உவமை மூலம் அறிய முடிகிறது.

பாலையாழில் தோலை இழுத்துத் தைத்த இடத்தில் அழகான ஆணி அறையப்பட்டிருப்பது, அளையின்கண் வாழும் நண்டு, மேலே வந்து எட்டிப்பார்க்கும் போது, அதன் கண்ணானது வெளியில் தெரிவது போல விளங்குகிறது என்ற உவமை மிகவும் நுட்பமானது. இதனை,

‘அளைவாழ் அலவன் கண்கண் டன்ன

துளைவாய் தூர்ந்த துரப்புஅமை ஆணி’ (பொருந.9-10)

என்று கூறுவதால் அறிய முடிகிறது.

மனத்தினாலேயே உணர்ந்து, சிந்திக்கக் கூடிய மிகவுயர்ந்த உவமைகளையும் சங்கப் பாடல்களில் காணலாம். பாட்டும், வாத்திய இசையும், ஆடலும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து ஒன்றுபட்டுச் சிறப்பதை ஓர் உவமையின் மூலம் முடத்தாமக்கண்ணியார் பொருநராற்றுப்படையில் விளக்கியுள்ளார். இம்முன்றையும் கொண்டாட்டப் பாட்டு என்றும் நிருத்த கீத வாச்சியம் என்றும்

கூறுவர். மூவேந்தரும் ஒருங்கு கூடி அத்தாணி மண்டபத்தே வீற்றிருந்தால் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்குமோ, அவ்வளவு சிறப்பாக இம்மூன்று கலைகளும் ஒருங்கிணைந்து விளங்கினவாம். இதனை,

‘பீடுகெழு திருவின் பெரும்பெயர் நோன்தாள்

முரசுமுழுங்கு தானை மூவரும் கூடி

அரசவை இருந்த தோற்றம் போல’

(பொருந.53-55)

என்னும் உவமை மூலம் அறிய முடிகிறது.

பொருநராற்றுப்படையில் பாலையாழின் ஒன்பது உறுப்புகளுக்குப் பொருந்திய உவமைகளைப் பதினேழு அடிகளுக்குள் (4-20) பொதிந்து வைக்கக் காணமுடிகிறது. அப்பாட்டின்கண், பாடினியின் கேசாதிபாத வருணனையில், அவளுடைய உறுப்புகளுக்குப் பொருந்திய பதினேழு உவமைகளை இருபத்து மூன்று அடிகளுக்குள் அடுக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் விறலியர் அழகைப் புனையுமிடத்தில் பத்து உவமைகள் சங்கிலித் தொடர்போல (13-31) பின்னிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை தவிர, ஒன்றற்குப் பல உவமைகளை அடுக்குவதில் சங்கப் புலவர்கள் கலை இலக்கியம் கண்டுள்ளனர்.

‘நிலம் நீர் வளி விசம்பு நான்கின்

அளப்பரியையே;

நாள் கோள் திங்கள் ஞாயிறு கனைஅழல்

ஐந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத்து அனையை ’ (பதிற்.14:1-4)

என்பதில் மன்னனுக்குப் உவமைகள் பல காட்டப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

சொற்களை வரிசையாகப் பொருள்கொண்டு உவமை கூறியுள்ளதையும் காண முடிகிறது.

‘பல்துடுப்பு எடுத்த அலங்குகுலைக் காந்தள்

அணிமலர் நறுந்தாது ஊதும்பும்பி

கையொடு வட்டின் தோன்றும்’

(அகம்.108.15-17)

என்னும் பாடலில் விரல்கள் போல் நீட்டி நிற்கும் செங்காந்தளில் வண்டு ஊதுவது. கையை விரித்து வட்டுக் கையைப் போட்டு ஆடுவதுபோல் இருப்பதாக உவமை வந்துள்ளது. இங்குக் காந்தளுக்குக் கையும், வண்டுக்கு வட்டும் (சூதாடு காய்) உவமையாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இதுபோல் நுட்பமாகக் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறிந்து கூறிய ஐம்புலன்கள் சார்ந்த உவமையுத்திகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாகக் காணலாம். அவை அக்காலப் புலவர்களின் கூறிய புலனுணர்வையும் வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்த அனுபவமுடைமையையும் கலை இலக்கியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

10.2 உள்ளுறை

செவ்வியல் இலக்கியத்தின் கலைத்தன்மைக்கு ‘உள்ளுறை’ என்பது சிறந்த சான்றாக அமைகிறது. சங்கப்பாடல்களில் அமைந்துள்ள உள்ளுறையினை உய்த்துணர்வதற்குத் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி ஆராய்ந்துரைப்பது பொருத்தமுடையதாகிறது. தொல்காப்பியத்துள் உள்ளுறை குறித்து பொருளியலில் மூன்று நூற்பாக்களும் (தொல்.பொருளி.238, 239, 240), உவமவியலில் மூன்று நூற்பாக்களும் (தொல்.உவமை.294, 295, 296), அகத்திணையியலில் நான்கு நூற்பாக்களும் (தொல்.அகத்.49, 50, 51, 52) இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள்,

‘உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்
தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே’ (தொல்.அகத்.49)

‘உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன்னக
கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே’ (தொல்.அகத்.50)

‘உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிகளன
உள்ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமம்’
(தொல்.அகத்.51)

‘ஏனை உவமம் தான்உணர் வகைத்தே’ (தொல்.அகத்.52)

என்பன உள்ளுறை குறித்து அகத்திணையியலில் இடம்பெறும் நூற்பாக்களாகும். அத்துடன் தொல்காப்பியர் உள்ளுறை பற்றிக் கூறும் அடிப்படைத் தன்மைகளாவன,

1. உள்ளுறை என்பது வெளிப்படையாகத் தோன்றும். அதாவது ஒரு பொருளிருக்கவும் உட்பொருளாகப் பிறிதொன்று தோன்றுவதாகும்.
2. இது அகத்திணை இலக்கியத்திற்கு மட்டும் உரிய கோட்பாடு.

3. இது ஐந்து வகைப்படும். உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு. இவற்றுள் உள்ளுறை உவமமே பெரு வழக்கிற்று.
4. இது பொருளைத் தெளிவு படுத்துவதற்கு மட்டுமல்லாமல் முடிவற்ற இன்பத்தைத் தருவதற்காகவும் இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது
5. தலைவனுக்குத் தீங்குவரும் என மங்கல மொழியால் கூறுவது, தலைவனைத் திட்டிக் கூறுவது, தலைவனின் ஆண்மைத் தன்மையை பழிபடக் கூறுவது என்பன இதிலடங்கும்.
6. உவமம் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கின் அடிப்படையில் பிறக்கும். உள்ளுறை உவமம் வினை, பயன், மெய், உரு, பிறப்பு என்ற ஐந்தின் அடிப்படையில் தோன்றும்.
7. உள்ளுறை உவமமும் ஏனைய பொதுவான உவமும் கருப்பொருட்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, அகத்திணையில் இடம்பெறும். அவற்றுள் உள்ளுறை உவமம் 'தெய்வம்' நீங்கிய பிற கருப்பொருட்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும்.
8. இங்ஙனம், இவ்வுவமைகள் கருப்பொருள் அடிப்படையில் வருவதனால், இவை இடம் பெறும் பாடல்களை இன்னத் திணையின என்று தவறாமல் உணர்த்தி நிற்கும், மேலும் அகத்திணைப் பாடல் பொருள் சிறப்பதற்கும் உள்ளுறை உதவி செய்யும்.
9. பொதுவான 'உவமம்' (ஏனை உவமம்) தானே உணருமாறு வெளிப்படையாக நிற்கும். உள்ளுறை உவமம் புலவர்களால் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்ட கருப்பொருள்களில் உள்ளுறுத்துக் கூறப்பட்டதாகும்.
10. உவமையும் பொருளும் வேறு வேறு என்று பிரித்தறியப்படாமல் உவமையே பொருளெனத் தோன்றும்படி தொன்றுதொட்டுக் கூறிவருகின்ற மரபுவழியில் இது கூறப்படும். கூறுவோரும் தெளிவோடு கூறினால் நுணுகி ஆய்வுவரது தெளிவோடு பொருந்தி இஃது உய்த்துணரப்படும். இத்தகைய கலைத் தன்மைகள் சங்கப் பாக்களில் காணமுடிகிறது.

அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் அமைந்துள்ள உள்ளுறை உவமம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
 ஊர்மடி கங்குலின் நோன்தளை பரிந்து
 கூர்முள் வேலிக் கோட்டின் நீக்கி
 நீர்முதிர் பழனத்து மீனுடன் இரிய
 அந்தூம்பு வள்ளை மயக்தித் தாமரை
 வண்டுது பனிமலர் ஆரும் ஊர...’

(அகம்.46:1-6)

இதில் தோழி தலைமகனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை உள்ளுறைப் பொருளாகக் கூறிக் கடிகின்றாள். சேற்றிலேயே நிற்பதை வெறுத்த, சிவந்த கண்களையுடைய எருமை, ஊராரணவரும் உறங்கும் இருளில் தனது வலிய கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டது. பிறகு அது தன் கொம்பினால் வேலியை அகற்றிவிட்டு. நீர்மிக்க வயலில், மீன்கள் எல்லாம் ஓட அழகிய உள்துளையையுடைய வள்ளைக் கொடியை மயங்கச் செய்து, வண்டுதும் தாமரைப் பனிமலரை நிறையத்தின்னும் ஊரனே என்பது இதன் பொருள்.

இப்பாடலின் கண் ‘எருமை’ தலைவனுக்கு உவமையாகும். அவ்வெருமைதன் கொட்டிலைச் சாணத்தாலும், நீராலும் சேறாக்கிக் கொண்டு கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு புறப்படுவதுபோலத் தலைமகன், தான் ஆதரிக்க வேண்டிய தலைவியை வேறுபடுத்தி, நாணமாகிய கயிற்றையும் அறுத்துவிட்டுப் புறப்படுகிறான். எருமை பழனத்து வேலியை கோட்டால் எடுத்துவிட்டு, மீன்கள் ஓட, வள்ளைக் கொடியை நீக்கியது பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும், பாணனையும் கோட்டாலே தலைவன் நீக்கி, அப்பரத்தையருடன் உறையும் தோழியர் இரிய, அவர்களின் தாயரையும் நீக்கியதைக் குறிக்கிறது. பின்பு அவ்வெருமை வண்டுது தாமரையைத் தின்றது தலைவன் தன்னை எதிரேற்றுக் கொள்ளாத பரத்தையரை நுகர்வதைக் குறிக்கிறது.

அவ்வகையில், இப்பாடலில் அமைந்துள்ள உள்ளுறைப் பொருளானது சங்கப்பாக்களின் கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை வெளிப்பாட்டினை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

10.3 இறைச்சி

இறைச்சி என்பது கருப்பொருள்களின் ஒரு பகுதியாகிய மான், ஆடு, மாடு முதலிய விலங்குகளையும் பறவைகளையும் (அ.தாவது உயிரினங்களை) பெரும்பகுதி குறிக்கும். எனவே இறைச்சி என்பதற்குக் கருப்பொருளினைச் சுட்டுகிறது. இன்றும் ஆடு கோழிக் கறிகளை ‘இறைச்சி’ எனல் வழக்காறு. தொல்காப்பியம்,

‘இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா;
நிலத்துவழி மருங்கில் தோன்ற லான’

(தொல்.பெயரி.196)

என்கிறது. அகத்திணைச் செய்யுள்களில் வரும் கருப்பொருளைச் சார்ந்த இறைச்சிப் பொருள் உணர்த்தும் கடுவன், முதுமகன், மூலன் முதலான சொற்கள் உயர்திணை வடிவில் இருந்தாலும் உயர்திணையைச் சுட்டாமல் கருப்பொருளாகிய நிலம் சார்ந்த வழித் தோன்றுதலான், அ.‘.றிணை சுட்டும் என்பதாம்.

‘புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து
இடைச் சுரத்து இறைச்சியும் வினையும் சுட்டி
அன்புறு தக்க கிளத்தல் தானே
கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சமாகும்’

(தொல்.கற்.146.)

களவுக் காலத்துத் தலைமகனுடன் சுரவழியில் சென்று பழகிய தலைவி, கற்புகாலத்தில் கணவன் பிரியவே, மனையில் தனித்திருந்து வருந்தும் போது பறவை, விலங்கு முதலான கருப்பொருள்களும் அவற்றின் காதற்செயல்களும் பற்றி நினைப்பாள். அங்ஙனம் எண்ணித் தலைவன் தன்மீது அன்புறுவதற்குத் தக்கவற்றைக் கூறி அதனால் தலைவன் தன் நினைவு வரப்பெற்று, வினைமேற்செல்லாமல் திரும்பி விடுவானோ என்று தலைவி அஞ்சுவதும் உண்டு. இதுவே கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சமாகும்.

இதில் ‘இறைச்சியும் வினையும்’ என்ற தொடர் பறவை விலங்கு முதலான கருப்பொருளும் அவற்றின் செயலும் என பொருள்படுகிறது. மேலும் ‘ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சியும்’ என்று இளையோர் கூற்றுப் பற்றி வருமிடத்திலும் ‘இறைச்சி’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘ஆண்டு (செல் சுரத்தில்) மாவும் புள்ளும் புணர்ந்து விளையாடுவனவற்றை அவ்விருவர்க்குமாயினும் தலைவற்கேயாயினும் காட்டியும்’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். இத்தகைய விளக்கங்களுக்கு ஏற்பவே, கலித்தொகையுள்ளும் ‘இறைச்சி’ என்ற சொல் இரண்டிடங்களில் இடம்பெறுகிறது.

‘வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய்...’

(கலித்.8:9)

‘மாலைநீ

இன்புற்றார்க்கு இறைச்சியாய் இயைவதே தாய்மன்.’

(கலித்.148:8-9)

இறைச்சி என்பது விரும்புவவர்க்கு நேயமாகிய அன்புணர்ச்சியைத் தருவதைச் சுட்டுகிறது எனலாம். இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் இறைச்சி பற்றிய நூற்பாக்களைத் தொல்காப்பியம்,

‘இறைச்சி தானே உரிப்புறத்ததுவே’

(தொல்.பொருளி.225)

‘இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமார் உளவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே’

(தொல்.பொருளி.226)

‘அன்புறு தகுந இறைச்சியுள் சுட்டலும்

வன்புறை ஆகும் வருந்திய பொழுதே’

(தொல்.பொருளி.227)

என்று குறிப்பிடுகிறது. எனவே இறைச்சி என்பது உரிப்பொருளின் புறத்தே தோன்றும், பறவை, விலங்குகள் முதலான உயிரினங்களின் செயல் பற்றிய செய்தியாகும் என்பது விளங்குகிறது. இங்ஙனம் வரும் இறைச்சி பிறிதும் ஒரு பொருள் தருவனவாகவும், தராதனவாகவும் என இருவகைப்படும். அவை தலைவனது நாடு நகர்பற்றிய அடைமொழியாக மட்டும் நிற்கும்போது பிறிது பொருள் தாராதனவாக அமையும்.

‘கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே’

(குறுந்.3:4-5)

தேனீக்களின் செயல் குறிஞ்சிப் பூவிலிருந்து தேன்கூடு கட்டுவதாகும். இதனைத் தலைவனின் குறிஞ்சி நில நாட்டிற்கு அடைமொழியாக்கியிருப்பது ‘இறைச்சி’ என்று கூறலாம்.

‘கன்றுதன் பயமுலை மாந்த, முன்றில்

தினைபிடி உண்ணும் பெருங்கல் நாட’

(குறுந்.225:1-2)

இப்பாடலில் யானைக் குடும்பத்தின் அன்பு வாழ்வு குறிக்கப்படுகிறது. தோழி தலைவனிடம் தலைவியைக் களவில் கூடிய நீ விரைவில் பொருள் தேடி வந்து, மணந்து கொண்டு, நல்வாழ்வு பெறவேண்டுமென வற்புறுத்தும்போது இவ்வாறு கூறுகிறாள். இங்கு பிடியின் செயல் பயனின்றி வெறும் அடைமொழியாகக் கூறப்படவில்லை. தலைவனும் இதுபோல் தலைவியுடன்

வாழவேண்டும் என்பதே குறிப்பு. இச்செயல் உரிப்பொருளின் புறத்தே நின்று அமையும் பொருள் தன்மையுடையதாகும்.

தலைவி பிரிவாற்றாத காலத்தில், தோழி கருப்பொருள்களுள் சிறப்பாக உயிரினங்களின் செயல்களுள், தலைவன் அன்புறுதற்குத் தக்க நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் காட்டித் தலைவன் திரும்பிவிடுவான் என வற்புறுத்துதலும் உண்டு.

**‘நசைபெரிது உடையர் நல்கலும் நல்குவார்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்
மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்
அன்பின தோழிஅவர் சென்ற வாறே’** (குறுந்:37)

தலைவன் விரைவில் திரும்பி வருவான் எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் இடமாகும். ‘அவன் சென்ற வழி யானை தன் பிடியின் பசியை நீக்குவதற்காக யா மரத்தின் பட்டையை உரித்து அதிலுள்ள ஈரச் சுவையைப் பருகச்செய்யும் அன்பைப் புலப்படுத்தும் நெறியாகும். தலைவன் நிற்பால் அன்பு மிகவுடையர். உனக்கு அருள் செய்வார். அவர் சென்ற வழி இத்தகைய அன்பைப் புலப்படுத்துவதாகலின், அவருள்ளத்தே அன்பு தோன்றி, நின்னை மறவாமல் திரும்புவர்’ என்பது குறிப்புப் பொருளாகும்.

தலைவி பொருள்தேடப் பிரிந்தவராகிய தலைவர் உறுதியாக திரும்பி விடுவர் என்று தோழிடம் கூறி மனத்தை தேற்றிக் கொள்வதாகக் கலித்தொகையில் ஒரு பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் களிறு, புறா, மான் ஆகியவற்றின் அன்பினைச் சுட்டி, அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டித் தலைவர் திரும்பிவிடுவர் என நம்பிக்கையுடன் முடிக்கிறாள்.

**‘அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றார் அக்காட்டுள்
நுடியடிக் கயம்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிநெனவும் உரைத்தனரே’**
(கலித்.11:6-9)

இதன்கண் உயிரினங்களின் அன்பு சுட்டப்படுவதற்குக் காரணம் தலைவன் இவற்றைக் காணுந்தோறும், தன் மனத்திலும் அன்புணர்வு பெருகித் தலைவியை நினைத்து மீள்வான் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்கேயாகும். உரிப்பொருளின் புறத்தே நின்று, அதன் கருத்தைச் சிறப்பிக்க பயன்படும் இதனையே ‘இறைச்சி’ என்பர்.

1. 'இறைச்சி' என்பது பொதுவாக கருப்பொருள்களையும், சிறப்பாக அக்கருப்பொருள் சார்ந்த உயிரினங்களையும் குறிக்கும்.
2. மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணையில் இவ்வுயிரினங்களின் வாழ்வுமுறைப் பற்றி சுட்டுமிடங்கள் பலவுண்டு. உரிப்பொருள் என்பன மக்கள் ஒழுகலாறாகும். இவ்வுயிரின் வாழ்வும் உரிப்பொருள் போலச் சுட்டப்படினும் அவை உயிரின பகுதியாகாது. அவை உரிப்புறத்தனவேயாகும்.
3. உரிப்புறமாகிய, இவ்வுயிர்களின் செயல்களைக் குறிக்குமிடத்து அவற்றில் வேறொரு பொருள் தருவனவும் உண்டு. தராதனவும் உண்டு.
4. பிரிவுக் காலத்தில் அன்புறுவனவாம் உயிரினங்களைத் தலைவன் வழியிடைக் காண நேரின், உன் (தலைவி) நினைவு வந்து, விரைவில் திரும்புவான் என்று தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தி ஆற்றுவதுண்டு.
5. இங்ஙனம் வருவதொன்றே இறைச்சியாகும். மற்றையவெல்லாம் உள்ளுறையாகும்.

இவையே இறைச்சி குறித்துத் தொல்காப்பியர் தரும் செய்திகளாகும். இதனடிப்படையில் சங்கப் பாக்களில் இறைச்சிப் பொருள் அமைந்து, கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினை வெளிப்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பல சிறப்புகள் பொருந்தியிருப்பினும் அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள கலைத் தன்மையினைச் சங்கப் பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

11. மொழிக்கோட்பாடுகள்

செம்மொழிக்குரிய தகுதிப்பாடுகளில் ஒன்று மொழிக் கோட்பாடுகள் பற்றிய இலக்கண வரம்புகளோடு கூடிய கொள்கை வரையறைகளாகும். மொழிக் கோட்பாடுகளைப் பெரும்பான்மையாக அந்தந்த மொழிகளில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இலக்கண நூல்கள் விளக்கி நிற்கின்றன. 'மொழிநூல்' (Philology) அடிப்படையில் மொழியியல் கோட்பாடுகளை வகுக்கும் முறையானது பல்வேறு மொழியியல் அறிஞர்களிடத்து இருந்து வந்துள்ளது. இதற்கான விதிமுறைகள், உலக மொழிகளில் அவ்வவ் மொழிக்கென அவரவர் அளவில் வகுத்துச் செயல்படுத்தி வந்துள்ள மொழிக்கோட்பாடுகளாகும். இந்த அளவு கோலைக் கொண்டே 19 - ஆம் நூற்றாண்டு வரை மொழி ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்துள்ளன. திராவிட

மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் ஆய்வு நூல் எழுதிய கால்டுவெல் முதலானோர் இந்த அடிப்படையில் மொழியாய்வு செய்தவர்களாவர்.

ஆனால் 20 - ஆம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் வீச்சுக்கேற்ப அதன் அடிப்படையில் மொழியியல் கோட்பாடுகளை வகுக்கும் மனப்போக்கு மொழி ஆய்வாளர்களிடத்து ஏற்பட்டது. அதற்கிணங்க மொழிநூலில் வேண்டிய மாற்றத்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தி, நீக்குவனவற்றை நீக்கி, ஏற்பனவற்றை ஏற்று புதிய மொழியியல் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இன்றைக்கு மொழியியல் என அழைக்கின்றனர். அதாவது கடந்த கால மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் நிகழ்கால மொழியியல் போக்குகளையும் விவரிப்பதோடு எதிர்கால மொழி வளர்ச்சிக்கேற்பப் புதிய கோட்பாடுகள் உருவாக வழியமைப்பதாகவும் மொழிக் கோட்பாடுகள் இருக்கவேண்டும்.

அந்த வகையில் உலக மொழிகளில் எழுந்த முதல் மொழியிலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். 'தொல்காப்பிய அமைப்பு முறை மொழியியல் துறை வல்லுநர்களை அதிசயத்தில் ஆழ்த்தி வருகிறது. இன்றைய மொழியியல் கோட்பாடுகளில் பலவற்றை அன்றே பிரதிபலித்திருப்பது அவர்களின் வியப்பிற்குக் காரணம் எனலாம். குறிப்பாக எழுத்துப் பிறப்பியல், சொல் பிறப்பியல் ஆகியவை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ள பாங்கினைக் கண்டு டாக்டர் எமினோ இன்றைய மொழியல் துறையும், மொழியியலாளர்களும் அப்படியே பேணிப் பின்பற்றத்தக்க விதிமுறைகள் தொல்காப்பியம் எடுத்துக் கூறும் எழுத்துப்பிறப்பு முறைகள் என்று கூறி வியக்கிறார். தமிழன் எவ்வளவு ஆழமாகவும், அகலமாகவும் சிந்தித்து எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் மொழியியல் கோட்பாடுகளை வகுத்தளித்துச் சென்றுள்ளான் என்பதை எண்ணி நம்மை வியக்க வைக்கின்றார்.'³³ எனவே இத்தகைய சிறப்பு உலகில் வேறு எந்தமொழி இலக்கண நூலுக்கும் கிட்டவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

'சாதாரணமாக ஒரு மொழிக்கு 33 ஒலிகள் இருந்தாலே போதும் ஆனால், தமிழில் 500 ஒலிகள் இருப்பதால் எந்த உணர்வையும், கருத்தையும் வெளிப்படுத்த முடியும். இந்தக் கருத்தை வலுவாக ஆதரிக்கும் வகையில் 'உலகத்து மொழிகளிலேயே ஒரு மனிதன் எண்ணும் எண்ணங்களை சிந்தையில் உதித்தெழும் உணர்வுகளைத் தடையில்லாமல் எண்ணிய எண்ணியாங்கு வெளிப்படுத்த முடியும். அந்தப் பேராற்றல் ஒலிவளம் படைத்த தமிழுக்கு எளிதானதாகும்' என டாக்டர் கிரியர்சன் கூறியுள்ளது சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.'³⁴

எனவே இந்த வகையிலும் சிறந்த மொழிக் கோட்பாடுகளை வகுத்து மொழித்திறம் பேணிவரும் மொழி, தமிழ்மொழி என்பது உணரமுடிகிறது.

எனவே சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக் கோட்பாடுகளை விளக்கிடுவதற்குத் தொல்காப்பியத்தினைத் துணை கொள்ளுதல் ஆய்விற்கு அவசியமாகிறது. தமிழ் மொழியின் இயல்பை உள்ளபடி ஆராய்ந்து விளக்கும் நூல் தொல்காப்பியமாகும். இதனை மொழி விளக்கவியல் நூலாகக் கொள்ளுதல் தகும். ‘பேச்சு வழக்கையும் செய்யுள் வழக்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயும் நூல்’ என அதன் சிறப்புப் பாயிரம் உணர்த்துகிறது.

‘தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி’

(தொல்.பாயிரம்)

என்பதால் அறியமுடிகிறது. எனவே ஒரு மொழியின் இயல்பை விவரிப்பதே இலக்கணமாகும். ஆனால் மொழி எப்படி இயங்க வேண்டும் என்று விதிப்பது இலக்கணமாகாது. அவ்வகையில் தொல்காப்பியம் மொழியின் இயல்பை விளக்கும் விளக்கநூலாகும்; விதி நூலாகாது. எனவே சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக் கோட்பாடுகளைத் தொல்காப்பியம் விளக்கி நிற்பதைக் காண முடிகிறது.

மொழியின் கட்டமைப்பினைத் தொல்காப்பியம், எழுத்து முதலாக அசை, சீர், அடி என்பனவும் குறித்தப் பொருளை முற்றுப் பெறுமாறு அமைவது யாப்பு என்று யாப்பிலக்கணத்தை நன்கு ஆராய்ந்தறிந்த புலமை உடையவர்கள் கூறுவார்கள் என்கிறது.

‘எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியில்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்’

(தொல்.செய்.383)

எனவே முறையான மொழிக்கட்டமைப்புடைய மொழியே சிறந்த மொழிக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருக்க முடியும்.

ஒரு மொழியின் கட்டமைப்பினைப் பொறுத்தே அம்மொழியின் கோட்பாடானது விளக்கம் பெறுகிறது. அவ்வகையில் செவ்வியல் தமிழின் மொழிக் கட்டமைப்பு குறித்துத் தொல்காப்பியம் இலக்கணம் வகுத்துள்ளதனை அறிய முடிகிறது. மொழியின் கட்டமைப்பினைத் தொடர்ந்து, ஒரு மொழியானது இரண்டு

கூறுகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஒன்று சொன்மை வெளிப்பாடு. மற்றொன்று பொருண்மை வெளிப்பாடு. சொன்மை என்பது சொல்லின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாகும். சொன்மை வெளிப்பாடாவது ஒலி, சொல், தொடர் என்னும் அமைப்புகளைப் பெற்று இயங்குவது. பொருண்மை வெளிப்பாடாவது சொற்களும், தொடர்களும் பொருளை உணர்த்துதல் ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

‘பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்’

(தொல்.பெயரி.153)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இக்கூறுகளின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக் கோட்பாட்டினை விளக்குவதற்குப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் 1. மொழித் திறன் 2. இடமாற்றங்கள் 3. எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன 4. எழுவாய் ‘உம்’ பெற்று வருவன 5. ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன என்னும் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள மொழிக் கோட்பாடுகள் குறித்து இப்பகுதி ஆராய்கிறது.

11.1 மொழித்திறன்

சங்க இலக்கியக் கர்த்தாக்களில் தலைசிறந்த கவிஞர் ஔவையார். செம்மையான பாடல்களால் தமிழ்க்கவிதை உலகில் தனக்கெனத் தனியொரு இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர். சிறந்த கவிதைக் கரு, செம்மையான உரு, உணர்வு மயமான கவிதையாக்கம், சொல்லுவதைச் செம்மையாகவும், திடமாகவும் உள்ளத்தில் சென்று சேரும்படியாகக் கூறும் திண்மை, குறித்த பொருளை முடிய நாட்டும் கவிதைப்பாங்கு, சொல் வளம், அச்சொற்களின் சேர்க்கையால் உள்ளத்தில் கொண்டு வரும் படிமக் காட்சிகள், சிறந்த கவிதைத் தொடக்கங்கள், திண்மையான முடிப்புகள், இடையிடையே தொய்வின்றிக் கவிதையைக் கொண்டு செல்லும் கவிதை உத்திகள், அழகான அடுக்குகள், விளித்தொடரின் பரிமாணங்கள், வினாத்தொடர், முன்னிலைத்தொடர், முரண்கள், இணைப்புகள், வேகமும், விறுவிறுப்பும் கலந்த சொற்றொடர்கள், சொல்லாட்சிகள் என மொழிக்கான அனைத்துக் கோட்பாடுகளையும் இவர் பாடலில் காணமுடிகிறது.

‘அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே;

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே'

(குறுந்.23)

என்னும் பாடலில் தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டின் காரணத்தை விளக்க எல்லாப் பொருளும் கவிதைக் கருவாகி நின்று நாடக வழக்கும், உலக வழக்கும் இணைந்துள்ள விதத்தினைக் காணமுடிகிறது.

எதனையும் கவிதைப் பொருளாக்கி உயர்ந்த கவிதையாக உலவ விடுகின்ற உயர்ந்த கவிஞர் ஒளவையாராவார். அத்துடன் தன் சிந்தனையில் உதிக்கும் செவ்விய கருத்தை வேகமாகவும், விறுப்பிறுப்பாகவும் சொல்லும் கவித்துவம் வாய்ந்தவர். இவரது பாடல்களில் இப்பண்பினைக் காணமுடிகிறது.

‘கையது வேலே காலன புனைகழல்;

மெய்யது வியரே; மிடற்றது பசும் புண்’

(புறம்.100:1-2)

என்னும் பாடல் வேகமும், விறுவிறுப்பும் நிறைந்த பாடலாகும். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எப்போதும் போரினை விரும்பும், வெல்லும் ஒரு தானை மறவன் என்பது இப்பாடலின் கருவாகும். அவன் தன் புதல்வனைக் காண வரும் போது போர்க் கோலத்துடன் வருகிறான் என்று அக்கருவினை மிக அருமையாகக் கூறித் தன் கவிதையை உருவாக்குகிறார் கவிஞர். இச்சின்னஞ்சிறு கருவில் செம்மையான கவிதை உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதை இப்பாடல் காட்டி நிற்கிறது.

இப்பாடல் அகவற்பாவாலானதாகும். அதிலும் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா வகையைச் சார்ந்ததாகும். எல்லாப் பாடல்களையும் போன்று இதன் யாப்பு இருந்த போதிலும் இதன் வேகமும் விறுவிறுப்பும் இதன் மொழியமைப்பில் முன் நிற்கும் ஒரு பாடலாகக் கருதமுடிகிறது. மொழியமைப்பு எனக் கூறப்படுவது வாக்கியங்களின் அமைப்பினைக் குறிப்பதாகும்.

‘கவிதை என்பது வாசித்து உணர்வதோடு மட்டும் நின்று விடுகின்ற கலையன்று. உணர்வோடு நம் மனக்கண் முன் ஒரு சிறந்த ஓவியத்தையும் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்ற ஒரு சொற்கலையாக்கமாகும். எந்தவொரு நல்ல கவிதைக்கும் இத்தகைய பண்பு நிச்சயம் வேண்டும். இதனை உள்ளத்தில் நிறுத்தித்தான் சைமோனிடஸ் (Simonides, 55BC-468BC) என்ற கிரேக்க நாட்டுக் கவிஞன் கவிதை என்பது பேசும் ஒரு சித்திரம் என்றான். ‘Painting in dumb poetry and poetry a speaking painting’ என்பது அவன் கூற்றாகும். (MHA, P.13).’³⁵ அவ்வகையில், ஒளவையார் இந்நான்கு வாக்கியங்களிலும் கையில் வேலையும்,

காலில் கழலையும் கொண்டு நிற்கும் ஒரு மாவீரனின் உருவத்தை நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

11.2 இட மாற்றங்கள்

ஒரு மொழியின் கவிதை உருவாக்கத்தில் இட மாற்றங்கள் மிக முக்கியமான பங்கினை வகிக்கின்றன. தமிழ்க் கவிதையுலகில் சாதாரணமாகக் காணப்படுகின்ற ஒரு உருவ ஆக்க உத்தியாகும். பதிற்றுப்பத்தில் வரும் ஒளவையாரின் பாடலில் இத்தன்மையினைக் காணமுடிகிறது.

‘உண்மின் கள்ளே அடுமின் சோறே

எறிக திற்றி ஏற்றுமின் புழுக்கே

வருநர்க்கு வரையாது பொங்கலம் தெளிப்பப்

... ..

மாரி பொய்க்குவ தாயினும்

சேரலாதன் பொய்யலன் நசையே’

(பதிற்.18)

என்னும் பாடலில் இத்தகைய நிலையைக் காணலாம். இப்பாடலில் ‘கள் உண்மின்’ என்பது ‘உண்மின் கள்ளே’ என்றும் ‘சோறு அடுமின்’ என்பது ‘அடுமின் சோறே’ என்றும், ‘திற்றி எறிக’ என்பது ‘எறிக திற்றி’ என்றும் ‘புழுக்கே ஏற்றுமின்’ என்பது ‘ஏற்றுமின் புழுக்கே’ என்றும் மாற்றம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு சங்கப் பாடல்களை மொழியியல் நோக்கில் ஆராயும் போது, அவை பலவகையான இலக்கணங்களைப் பல்வேறு வழிகளில் மாற்றிப் பல்வேறு கவிதைகளை உருவாக்கியிருப்பது உணர முடிகிறது.

11.3 எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன

எழுவாய்கள் எவ்வித மாற்றமுமின்றிப் படைக்கப்படுதல் மொழிக்கோட்பாட்டு உத்தி எனலாம். இவ்வகையில் எழுவாய்களையும் அவற்றிற்கேற்ற பயனிலைகளையும் கொண்டு நிரல்பட அமைந்திருக்கும் தலைவிக் கூற்றுப் பாடலானது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் மொழியியல் கோட்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

‘நள்ளென்றன்றே யாமம் சொல் அவிந்து
இனிது அடங்கினரே மாக்கள் முனிவின்று
நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சாதேனே’

(குறுந்.6)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல், செய்தியை அடுக்கிச் செம்மையாகக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சங்கப் புலவர்கள் அடுக்கடுக்காக வாக்கியங்களை அமைத்துக் கவிதைகளை உருவாக்குவதில் தலைசிறந்தவர்கள். நான்கு அடிகளே கொண்ட இப்பாடல் ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஒவ்வொரு வாக்கியம் என நான்கு வாக்கியங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. எல்லா எழுவாய்களும் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லாமல் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் எழுவாய்கள் எந்தவித ஒட்டுச் சொல்லும், இடைச்சொல்லும் இன்றி அமைந்து பாடல் சிறப்பதனையும் அறிய முடிகிறது.

11.4 எழுவாய்கள் ‘உம்’ பெற்று வருவன

சங்க இலக்கியத்தில் அடுக்கி வரும் பல வாக்கியங்களுடன், எண்ணல் நிலையில் வரும் பாடல்கள் ‘உம்’ என்னும் இடைச் சொல்லைப் பெற்றும் வருகின்றன. இது சங்கப் பாடலில் காணலாகும் ஒரு பண்பாகும்.

‘புள்ளும் புலம்பின பூவும் கூம்பின
கானலும் புலம்நனி உடைத்தே வானமும்
நம்மே போலும் மம்மரத் தாகி
எல்லைகழியப் புல்லென் றன்றே
இன்னும் உளனே தோழி இந்நிலை
தண்ணிய கமழும் ஞாழல்
தண்ணம் துறைவர்க்கு உரைக்குநர்ப் பெறினே’ (குறுந்.10)

‘பறவைகளும் ஒலித்தன. பூக்களும் வாடின. கடற்கரையும் ஒலியவிந்து உள்ளது. வானமும் நம்மை போன்று மயங்கிப் பொலிவிழந்துள்ளது. தலைவர்க்கு என்னுடைய நிலையை உரைப்பவர்கள் யாராவது இருந்தால் நான் உயிர் வாழ்வேன். இல்லையேல் உயிர் வாழேன்’ என்பது பாடலின் பொருளாகும்.

இப்பாடலில் ஐந்து வாக்கியங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஐந்து வாக்கியங்களிலும் உள்ள எழுவாய்கள் ‘உம்’ பெற்று வருகின்றன. ஐந்தாவது

வாக்கியமான அவாய் நிலை வாக்கியத்தில் ‘யான்’ என்ற எழுவாய் கெட்டுள்ளது. ஐந்தாவது வாக்கியத்தை மற்ற வாக்கியங்களுடன் பொருந்த வைக்க ‘இன்னும்’ என உம்மை வரும் நிலையில் அமைந்துள்ளமை காணத்தக்கது. வாக்கியத் தொடக்கங்கள் புள்ளும், பூவும், கானலும், வானமும் இன்னும் என உம்மை வருமாறு அமைந்து வாக்கிய முதலில் இயைபுத் தொடை வருமாறு அமைந்துள்ளதையும் காணமுடிகிறது.

11.5 ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன

எண்ணல் நிலையில், எழுவாய்கள் ஏகாரம் பெற்று வரும் பாடல்கள் பல சங்கப் பாக்களில் காண முடிகின்றன. சின்னஞ் சிறு பாடல்கள், நீண்ட பாடல்கள் எனப் பல நிலையில் இப்பண்பு காணப்படுகின்றது. வெள்ளிவீதியாரின்,

‘காலே பரி தப்பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள் இழந்தனவே

அகல் இரு விசம்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற இவ் உலகத்துப் பிறரே’

(குறுந்.44)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் இத்தகைய மொழிக்கோட்பாட்டில் பிறந்த பாடலாகும். நான்கு அடிகளில் மூன்று வாக்கியங்களைக் கொண்டு இரண்டு கருத்துக்களைத் தாங்கி அருமையாகக் காட்சி தரும் அற்புதமான பாடலாகும்.

இப்பாடலில் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் எழுவாயும், ஏகாரத்தைக் கொண்டு எழுவாய்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. அத்துடன் எண்ணல் நிலையில் வரும் முதல் இரண்டு வாக்கியங்களும் ஏகாரத்துடன் எழுவாயை முதல் சொல்லாகக் கொண்டு படிப்போர் உள்ளத்தில் பதியுமாறு அமைக்கப்பட்டிருப்பதும் காணத்தக்கது. மூன்றாவது வாக்கியத்தில் வரும் ‘பிறரே’ என்னும் எழுவாய் பின்னால் தள்ளப்பட்டிருப்பினும் ஏகாரத்துடன் பொருந்தியுள்ளது. பொதுவாக இத்தகைய அமைப்பைப் கொண்டுள்ள பாடல்களில் காணப்படும் எழுவாய்கள் வாக்கியத்தின் முதல் சொல்லாகவே இருக்கும். அந்நிலையில்தான் இப்பாடலின்கண் வரும் ‘காலே’, ‘கண்ணே’ ஆகிய சொற்கள் முதலில் வந்து அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்த முடிகிறது.

அத்துடன், இப்பாடல் இரு கருத்துகளைக் கூறினும் அவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்கள் அனைத்துமே ஒரே மாதிரியான எழுவாயினைக் கொண்டிருக்கின்றன. எழுவாய் ஒன்றாக இருப்பினும் (காலே, கண்ணே, பிறரே) பயனிலைகளிடையே வேறுபாடு இருப்பது காணத்தக்கது.

இத்தகைய ஏகாரத்தைக் கொண்டு விளங்கும் மற்றும் ஒரு பாடலினைக் குறுந்தொகையில் காணமுடிகிறது.

‘யானே ஈண்டையேனே, என்னலனே

ஆனோ நோயோடு கான ல்.தே

துறைவன் தம் ஊரனே

மறைஅலர் ஆகி மன்றத்து அ.தே’

(குறுந்.54)

இப்பாடல் சின்னஞ்சிறு வாக்கியங்களைக் கொண்டு செறிவோடு ஆக்கப்பட்டுள்ள பாடலாகும். எல்லா வாக்கியங்களும் வெளிப்படையாக உள்ள எழுவாயினையும் அதற்கேற்ற பயனிலைகளையும் கொண்டு ஆக்கப்பட்டவையாகும். மேலும் இவ்வாக்கியங்கள் ஒரே விதமான அமைப்பினையும் ஒரே விதமான பயனிலைகளையும் கொண்டு ஆற்றொழுக்கு போன்று அமைந்துள்ளதனையும் பார்க்க முடிகிறது.

எனவே ஒரு மொழியின் கவிதையாக்கம் என்பது கவிஞனின் உள்ளத்தில் ஊன்றி அவன் கைவண்ணத்திலும், சொல்வண்ணத்திலும் உருவாகி மொழியறிவில் மொழியாக்கம் பெற்றுப் படிப்போர் உள்ளத்தில் நிலைபெறக் கூடிய ஒரு கலையாக்கம் எனலாம். இக்கலையாக்கத்தில் கவிஞன் உயரிய எண்ணங்களைக் கவிதையில் கொண்டு வருவது மொழியியல் கோட்பாடாகக் கருதமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக் கோட்பாட்டினை விளக்குவதற்குப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்றாலும் அவற்றுள் மொழித் திறன், இடமாற்றங்கள், எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன, எழுவாய் ‘உம்’ பெற்று வருவன, ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன என்னும் பகுதிகள் சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக்கோட்பாடுகளை விளக்குவதற்குப் போதுமான சான்றாக உள்ளன.

தொகுப்புரை

சங்க காலத்தின் தொடக்கம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருத்தில் கொண்டாலும் சங்க காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து விடுகிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளான, இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டம், தமிழரின் பிறப்பிடம், பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள் பாரதப் போர் ஆகியனவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளான, முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், செப்புக் காசுகள் ஆகியனவும் இலக்கணச் சான்றாகத் தொல்காப்பியமும் அமைந்து செவ்வியல் தன்மையினைப் பொருத்தமுற விளங்கச் செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களுடன் கிரேக்கம், ரோமம், ஹீப்ரூ, சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளின் இலக்கியங்களை முன்னிறுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது சங்க இலக்கியங்கள் மாந்தர் தம் வாழ்வினை நேரடியாகப் பேசக் கூடிய இலக்கியங்களாகத் திகழும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன.

மனித வாழ்க்கையினை அகம், புறம் என்று பிரித்து அகத்தை களவு, கற்பு, எனக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ள சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வு நெறி சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றிச் சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவமுடையதாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணைப்பாகுபாடு பிற இலக்கியங்களில் காணப்படாத தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய உத்தியாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொரு திணைக்கும் மாயோன் முதலான கடவுளரைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருப்பினும், மக்களின் வாழ்வில் கடவுளரின் தாக்கமின்றிச் சமயசார்பற்றவையாக விளங்குவது சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையினைக் காட்டுகிறது.

சங்கப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவும், தேற்றமும் கொண்டு படைக்கப்பட்டு மனித வாழ்வினை உள்ளபடி காட்டியிருப்பது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமை கொண்டு விளங்கும் உன்னதமான இலக்கியங்கள் என்பதற்குப் புறப்பாடுபொருள் பொதுமையும் அகப்பாடுபொருள் பொதுமையும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

செவ்வியல் இலக்கியங்கள் சிறந்த ஒரு பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு. வாழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற ஒரு சமுதாயத்தின் பெரும் கலைப்படைப்பு. உடனே தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாது நடுவுநிலையில் நின்று எல்லா நிலையிலும் சிறந்து விளங்கும் செம்மாந்த இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையானது சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள், அன்றைய சமுதாய நிலையின் போக்குகளையும், மக்களின் கலையுணர்வுகளையும், அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் பேணி நடந்துள்ள பண்பாட்டு உணர்வுகளையும், செயல்பாடுகளையும் உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தியுள்ள படைப்புகளாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்கு தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினை மொழிக் கலப்பும் தமிழும், கலைச்சொல் உருவாக்கம் என்னும் பகுதிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சங்கப்பாக்கள் அதன் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் ஆராயும் போது இலக்கிய வளம் நிறைந்துள்ள செவ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்வதை அறிந்திட முடிகிறது. இவை அகவல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அந்தாதி வகை என்னும் பாடுபொருளுக்கேற்ற இலக்கணக் கட்டமைப்புடன் இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டிருப்பது சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய வளத்தினைக் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில், செவ்வியல் இலக்கிய பண்புகளுள் ஒன்றான உயர்ந்த சிந்தனையினைச் நோக்கும் போது அவை அறிவுறுத்தும் பாடல்களாகவும், நீதி நெறிமுறைகளை முன் வைத்து நல்வழிப்படுத்தும் பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பல சிறப்புகள் பொருந்தியிருப்பினும் அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள கலைத் தன்மையினைச் சங்கப் பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக்கோட்பாட்டினை விளக்குவதற்குப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்றாலும் அவற்றுள், மொழித்திறன், இடமாற்றங்கள், எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன, எழுவாய் 'உம்' பெற்று வருவன, ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன என்னும் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள மொழிக் கோட்பாடுகள் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Encyclopaedia Britanica Vol.11, p.530.
2. Encyclopaedia of India (Agan Prakashan, N. Delhi)
3. செவ்வியல் மொழி தமிழ், முனைவர் மலையமான், ப.108
4. மேலது, ப.108
5. History of the Tamils P.T.Srinivasa Iyengar p.3
6. சிலம்பு.8:1-2
7. உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ், வ.செ.குழந்தைசாமி, ப.34
8. மேலது. ப.33
9. மேலது. ப.3
10. தொல்காப்பியக் களஞ்சியம்
11. கால ஆராய்ச்சி, மா.இராசமாணிக்கனார். ப.14
12. சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, ச.அகத்தியலிங்கம், ப.28
13. சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ச.அகத்தியலிங்கம். ப.98
14. மேலது, ப.99
15. மேலது, ப.100
16. செவ்வியல்மொழி தமிழ், முனைவர் மலையமான், ப.131
17. சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ச.அகத்தியலிங்கம், பக்.113-114
18. மேலது. ப.187
19. மேலது, ப.188
20. மேலது, ப.205

21. செம்மொழி உள்ளும் புறமும், மணவை முஸ்தபா, ப.21-22
22. மேலது, ப.23
23. மேலது, ப.24
24. மேலது, ப.25
25. பண்டையத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், முன்னுரை, ப.6
26. Tamil lexican vol.IV. Part.I, 1963
27. பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், பக்.8-9
28. மேலது, ப.10
29. Dictionary of Philosophy, p.31
30. செம்மொழி உள்ளும் புறமும், மணவை முஸ்தபா, ப.31
31. மேலது, ப.34
32. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக்கலை, ப.14
33. தமிழின் செம்மொழிப் பண்புகள், கி.ஆதிநாராயணன், ப.181
34. மேலது, ப.182
35. சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, ச.அகத்தியலிங்கம், ப.125

இயல் - 5

செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு

சமுதாய மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக இருப்பது மொழி ஆகும். மொழி இலக்கிய, இலக்கணங்களாகவும், வரலாறு மற்றும் தத்துவங்களாகவும் பரிணமிக்கிற ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமுதாய மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகங்களின் கூட்டமைப்பே சமுதாயம் எனலாம். இதன் அடிப்படையில் செவ்வியல் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக அமைப்பினையும், சமூக மாற்றங்களையும், செவ்வியல் நெறிகளையும் இவ்வியல் ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கிறது.

5.0 சமூகம் வரையறை

சங்க காலத்தில் மக்கள் சமூகத்தோடு இணைந்து வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம். மன்னனும், மக்களும் சமூகத்தோடு ஒன்றி வாழ்வதைப் பற்றிச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் விளக்கியுள்ளனர்.

‘சமூகம்’ என்பது சமூகவியல் முதன்மைக் கருதுகோள்களின் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. முதன் முறையாக ஏற்படுத்திய இருப்பிடத்தை, ஒரு கிராமத்தை, ஒரு நகரத்தை, ஒரு பழங்குடியினரை அல்லது ஒரு தேசத்தைக் குறிக்க மட்டுமே சமூகம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு நிலப்பகுதியின் மிகச்சிறிய குழுவே சமூகமாகும் என்று கிங்ஸ்லீ டேவீஸ் (Kingsley Davis) வரையறை செய்கிறார். அதாவது, எல்லா சமூக வாழ்க்கையும் தழுவி இருக்கும் மிகச்சிறிய குழுதான் சமூகம் என்கிறார்.

ஆக்பர்ன் மற்றும் நிம்காஃப் (Ogburn and Nimkoff) அவர்களின் கருத்துப்படி ஒரு இடத்தில் வாழும் ஒரு குழு அல்லது குழுக்களின் தொகைதான் சமூகமாகும்.

போகார்டஸ் (Bogardus) என்பவர் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் நாம் என்ற உணர்வு பெற்று இருக்கும் ஒரு சமூகக் குழுதான் சமூகம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

‘சமூகம்’ என்பது தனி மனிதனில் தொடங்கி பின் மனைவி மக்களிடம் படர்ந்து அன்பு முற்றி விருந்தாற்றில் பரந்து இனம் தழுவி ஒப்புரவாற்றி உற்றார்க்கும், மற்றவர்க்கும் உதவும் நெறியிலேயே படர்ந்து கடைசியாக நாடு

தாண்டி உலகளவும் சென்று சேரும்'¹ என அ.மு. பரமசிவானந்தம் சமூகம் என்பதற்கு விளக்கம் அளிக்கிறார்.

‘மக்கள் சிலரோ அல்லது பலரோ கூடிவிட்டால் மட்டும் ஒரு சமூகம் அமைந்து விடுவதில்லை. சிலரோ அல்லது பலரோ தம் வாழ்க்கையின் முடிவு அல்லது குறிக்கோள் ஒன்றையெனக் கொண்டு, அக்குறிக்கோளின் நிறைவுக்கு ஆவணச் செய்தல் வேண்டி, அத்தனை பேரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து வாழும் ஒரு மக்கள் கூட்டமே சமூகம்.’² என மானிடவியல் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

‘சமூகம் என்பதற்குக் கூட்டம், திரள்’³ எனக் கழகத் தமிழ் அகராதி பொருள் தருகிறது. தா.ஏ. சண்முகம், ‘ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப் பகுதியில் நீண்ட காலமாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்காக, மக்கள் ஏற்படுத்திய அமைப்பு சமூகம் எனலாம். மனிதர்களைக் கொண்டு உண்டாவதே சமூகம். மனிதர்களிடத்து ஏற்படும் மாறுதல்கள் சமூகத்தில் பிரதிபலிக்கின்றது.’⁴ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். டாக்டர் எஸ். சாவித்திரி, ‘1. பழங்குடியினர், 2. வேளாண்மைச் சமூகம், 3. தொழிலகம் சார் சமூகம்’⁵ எனச் சமூகத்தை வகைப்படுத்துகின்றார்.

சமூகம் என்பதை, ‘மன்னாயம், சமுதாயம், கூட்டு வாழ்வுக் குழு, கூட்டிருக்கை, நடப்புக்குழு, சேர்க்கை, தோழமை, சமுதாய வாழ்வு, சமுதாயப் பழக்க வழக்கத் தொகுதி, குடிமை, உயர்குடி வகுப்பு, பண்புடையோர் குழு, சங்கம், கூட்டுறவுக் குழு, சேவைக் குழு, கொள்கைக் குழு’⁶ என்று ஆங்கிலத் தமிழகராதி வரையறை செய்துள்ளது.

பண்டைத் தமிழர் சமூகம் முதலில் இனக்குழுச் சமூகமாக உருவாகி பின்பு உடைமைச் சமூகமாகத் தோன்றியது எனலாம். சங்க காலம் ஆண் சமுதாயமாக ஆண்களை முதன்மைபடுத்தி இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க கால மக்களின் வாழ்வானது மலையில் தொடங்கிக் கடற்கரை நாகரிகமாக வளர்ச்சிப் பெற்றுள்ளது எனலாம். இவ்வாறு சமூக வாழ்விலும், ஆட்சி முறையிலும் வரையறை செய்து ஆட்சி செய்துள்ள அக்கால மக்களின் சமூக அமைப்பினை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

இதன் அடிப்படையில் இவ்வியலானது 1. சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் 2. இனக்குழுச் சமூகம் 3. உடைமைச் சமூகம், 4. பண்டைத் தமிழரின் (வேந்தர்) ஆட்சி முறை 5. சங்ககால சமூக நெறிகள் 6. தமிழர் பண்பாட்டுக் கலைகள் 7. சங்ககால சமய நெறி 8. தெய்வம் 9. சங்ககால பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் என்னும் பொருண்மைகளில் ஆராயப்படுகின்றன.

5.1 சங்கால திணைச் சமூகம்

சங்க காலம் என்பது உணவு தேடும் வாழ்க்கை முறைகளில் பண்பட்டிருந்த காலமாகும். அத்துடன் உணவு உற்பத்தி முறைகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலமாகும். இதனால் உருவான நிலைத்த குடியிருப்புகளையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும், சங்க காலத் திணைச் சமூக வாழ்வு முறைகள் காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு திணைச் சமூகங்களிலும் ஒவ்வொரு வகையான உற்பத்தி முறைகளும், உற்பத்தி உறவு முறைகளும் நிலவியுள்ளன. குறிப்பிட்ட பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு திணைச் சமூகமும் செயல்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகைத் திணைகளில் மருதத்தை மையமாகக் கொண்டு உருவான வேளாண் சமூக வாழ்க்கை முறைகள் நிலவிப் பின்பு நிலவுடைமைச் சமூகமாக மாறியதையும், சங்க கால அரசின் உருவாக்கத்தில் மருதநிலம் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

எனவே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் திணைச் சமூகங்கள் அதற்கான இயற்கைச் சூழல்களை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

i. குறிஞ்சிநில வாழ்க்கை

குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலை சார்ந்த நிலமாகும். இங்கு வாழும் மக்களைக் குறவர், கானவர் என வழங்குவர். இவர்கள் மலையின் பக்கத்தே உள்ள சிறிய ஊர்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். இதனைப் பாக்கம், சிறுகுடி என்பர். குறவர் குச்சி வீடுகளில் வாழ்ந்தனர். இக்குடிசையை 'நடுகாற் குரம்பை' என்பர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் தேவைகளைப் பண்டமாற்று மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்வர். தேனெடுத்தல், திணை விதைத்தல், உழுது விதைத்தல், களையெடுத்தல், கொல்லையமைத்தல், பகல் வேட்டையாடுதல் முதலான தொழில் முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

‘அறையறு தீந்தேன் குறவர் அறுப்ப’

(அகம்.322:12)

குறவர்கள் உச்சிப்பாறையில் உள்ள தேனை அறுத்தெடுக்க முயல்வதை பரணர் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. குறவர்கள் கார்காலத்து மழை பெய்தவுடன் நிலத்தை உழுது திணை வித்துகட்கிடையே இடமுண்டாகத் தூவி விதைப்பர். திணை பயிருக்கு இடையே ஊடு பயிராகப் பருத்தியை விதைப்பர். சேம்பு, மஞ்சள் ஆகியவற்றையும் பயிரிடுவர்.

‘... .. பெருங்குரல் ஏனல்
கிளிபட விளைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென
நம்மவண் விடுநள் போலாள்’ (அகம்.302:10-12)

உழவரால் உழுது விதைக்கப்படாத, உணவு பொருட்களும் குறிஞ்சி நிலத்தில் விளைந்துள்ளன. இதனை,

‘உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரி னெல்விளை யும்மே
இரண்டே தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்கும்மே
நான்கே அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீது அழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே’ (புறம்.109:3-8)

என்னும் பாடல் மூலம் குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை வளத்தை அறிய முடிகிறது.

தினைபுனம் காத்தல் பெண்களுக்கு மட்டுமே உள்ள தொழில். இதில் ஆண்கள் பங்கு கொள்வதில்லை. கானவர் வில்லாற் கொன்று கொணர்ந்த ஆண் பன்றியை மனை மகளிர் துண்டித்து ஊரிடத்து வாழ்வோரது குடிமுறைக்கேற்பப் பகுத்தளித்ததை,

‘... .. கானவன்
வில்லின் தந்த வெண்கோட் டேற்றைப்
புனை யிருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டிக்
குடிமுறைப் பகுக்கும்’ (நற்.336:3-6)

எனக் கபிலர் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

குறவர் தம் நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பண்டமாற்றாகப் பயன்படுத்துவர். ஆமையின் இறைச்சியுடன் களிற்றியானையின் கோட்டையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு அவற்றின் விலைக்கு ஈடாகப் பொன்னையும், கள்ளையும் பெறுவர்.

‘செங்கோட்டு ஆமான் ஊனொடு காட்ட
மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு

பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்'

(பதிற்.30:10-12)

என்று சங்க இலக்கியங்கள் பண்டமாற்று முறையைப் பதிவு செய்துள்ளன.

எனவே குறிஞ்சியின் மலை, மலை சார்ந்த இடங்கள் மலை வளத்தையும், புன்செய் வேளாண்மையையும், வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டமைந்துள்ளன. தினையும், ஐவன வெண்ணெல்லும், புல்லரிசியும், முங்கிலரிசியும், அவரையும், கிழங்கும், தேனும் வேட்டைப் பொருட்களும் இச்சமூகத்தின் அடிப்படை உணவுகள் (பெரும்.82-142, மதுரைக்.286-300) என்பதும் குறிஞ்சி நிலம் இயற்கையிலேயே வளம் நிறைந்ததும், விதைக்காமலே விளையக் கூடியது என்பதும் அறிய முடிகிறது.

ii. முல்லைநில வாழ்க்கை

முல்லை நிலத்தில் வாழும் மக்கள் ஆயர் எனப்பட்டனர். ஆ என்பது பசு. ஆயம் என்பது பசுத்திரள். ஆநிரை ஓம்பி வாழ்ந்தவர் ஆயர் எனப் பெற்றனர். 'ஆய்' என்னும் குடிப்பெயர் 'அர்' என்னும் பலர் பால் விசுதி பெற்று ஆயர் என ஆயிற்று எனவும் கொண்டு, பசுத்திரள்களாலும், குடியாலும் பெயர் பெற்றவர்களாக விளங்கினர்.

ஆயர் வாழ்க்கை முழுவதும் ஆநிரையைப் பேணிப் பாதுகாத்துப் பயன் பெறுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவர்களுள் உழவுத் தொழில் செய்வோரும் உள்ளனர். ஆயர் நடைமுறை வாழ்க்கை வைகறை, காலை, பகல், மாலை, இரவு என்ற காலங்களில் நோக்குதற்குரியதாக அமைந்துள்ளது.

ஆயர் வைகறையில் எழுந்து கட்டுத்தறியினைச் சுத்தம் செய்து ஆநிரையை வேறு இடத்திற் கட்டிப் பால் கறப்பர். இத்தகைய நிகழ்வுகள் புலவர்களால் பாடப் பெறவில்லை. ஆய்ச்சியர் வைகறையில் தயிர் கடைதல் மட்டும் சிறப்பாகப் பாடப் பெற்றுள்ளது.

ஆனினங்களை அகன்ற முல்லை நிலத்தில் பரவி மேய விட்டு அங்குள்ள பூக்களை மாலையாகக் கட்டி மகிழ்வர். முல்லை பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை அணிவர். இடையர் ஆடுகளின் தொகுதியை மேய்ச்சல் உள்ள இடம் நோக்கிச் செலுத்துவர். இதனை,

'ஆடுதலைத் துருவின் தோடுதலைப் பெயர்க்கும்

வன்கை இடையன்'

(நற்.169:6-7)

என்று நற்றிணை சான்றளிக்கிறது. இசையைக் கல்லாத ஆயர் சிறிய முங்கிலிற் செய்த இனிய குழலினை ஊதி மகிழ்வர். வறண்ட பாலையில் புகுந்த ஆயர் ஆனிரையை ஊது கொம்பினால் இசைத்துக் கொன்றை மர நிழலில் தங்கச் செய்வர். ஆயர் ஆடு மேய்க்கும் காட்டில் புதிய வழிப்போக்கர் வருங்கால் அவர்களுக்கும் புளிச் சோற்றைத் தேக்கு இலையில் பகிர்ந்தளிப்பர். இப்பண்பினை,

‘... .. தீம்புளி

செவியடை தீரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்’ (அகம்.311:10-11)

என வரும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

ஆயர் பகலில் ஆனிரையை ஓட்டிச் செல்லும் பொழுது கூட்டமாகச் செல்வர். இதனால் இவர்களைக் கணஞ்சால் கோவலர் (அகம்.253:12) என்பர்.

ஆயர் ஆநிரை நீர்பருக வன்னிலத்தில் கற்களை உடைத்துக் கிணறு தோண்டுவர். அவ்வாறு அரிதின் முயன்று ஆநிரை நீர் பருகும் பொருட்டுக் கோல்களால் பள்ளம் தோண்டுதலை,

‘கல்லாக் கோவலர் கோலில் தோண்டிய

ஆனீர்ப் பத்தல்’

(ஐங்.304:1-2)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். கொடிய விலங்கினங்கள் ஆனிரையைத் தாக்காத வண்ணம் பெரிய மரங்களுக்குத் தீவைத்து இரவு முழுவதும் எரியச் செய்வர். இவ்வாறு தீயைத் துணையாகக் கொண்டு தங்குதலை,

‘மெய்யுரித்து இயற்றிய மிதி அதள்பள்ளித்

தீத்துணை யாகச் சேந்தனீர்’

(மலை:419-420)

என்பர். எனவே முல்லை நில வாழ்வு கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பால், மோர், தயிர், தினை, வரகு, கொள், அவரை என்பன இந்நில உணவுப் பொருட்கள் ஆகும். (மதுரைக்.271-285, பெரும்.148-184, மலை.404-420). முல்லை நில மக்கள் கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை மட்டுமல்லாமல் புன்செய் நிலவேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததை,

‘கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையொடு
இந்நான் கல்லது உணாவு மில்லை’ (புறம்.335:4-6)

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது. இவ்வாறாக முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கை இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இந்த இருவேறு வாழ்வு முறைகளில் இருந்து மருத நிலம் வேறுபட்டுப் பொருளாதார மேம்பாடு உடையதாய் இருந்துள்ளது. உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் மருதநிலம் விளங்கியுள்ளது. இதற்கு ஆற்றுப்படைப் பாடல்களும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து நூல்களும் சான்றாதாரங்களாக விளங்குகின்றன.

iii. மருத நில வாழ்க்கை

மருத நிலம் வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதியுமாகும். இவர்கள் பண்பட்ட வேளாண்மையைச் செய்பவர். இவர்களது உழவு சார்ந்த நடைமுறை வாழ்க்கையைச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்குணர்த்துகின்றன.

இம்மருத நிலத்தில் வாழும் தண்டலை உழவர், வலைஞர், பூ விலைஞர் முதலானோர், உழுதல், விதைத்தல், நடுதல், களையெடுத்தல், காவல் காத்தல், அறுவடை செய்தல், நெல் அளத்தல், களங்களில் கள் விற்றல் முதலானவற்றைத் தங்களுடைய தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

‘... .. தண்புலர் விடியல்
கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு
புகர்வை அரிசிப் பொம்மற் பெருஞ்சோறு
கவர்படு கையை கழும மாந்தி
நீருறு செறுவின் நாறுமுடி அழுத்த நின்
நடுந ரோடு சேறி’ (நற்.60:3-8)

என்று நடவு செய்தலை இயற்கையமைப்போடு பாடியுள்ளார் தூங்கல் ஓரியார். உழவர் நெல்லினைக் கொடுத்து விட்டு மான் தசையையும் கள்ளையும் அதற்கு ஈடாகப் பெற்றனர். பொருநராற்றுப்படையில் இதனை,

‘தீங்கரும்போடு அவல் வகுத்தோர்
மான்குறையொடு மதுமறுகவும்’ (பொருந.216:217)

எனச் சுவைபட பாடியுள்ளார் முடத்தாமக்கண்ணியார். மருத நிலத்தோப்பில் வாழ்பவர்களைத் தண்டலை உழவர் என்பர். இவர்களது இருப்பிடம் தென்னையின் வாடிய மடலால் வேயப்பட்டது. இவர்கள் விருந்தினருக்குப் பலாப் பழத்தையும், தெங்கிள நீரையும், வாழைப் பழத்தையும், பனை நுங்கையும், பிற இனிய பண்டங்களையும் கொடுத்து விருந்தோம்புவர்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் நாற்று நடுதல், நெல் விளைத்தல், கடா விடுதல், கரும்பாலை, அந்தணர் உறைவிடங்கள் பேசப்பட்டுள்ளன.

‘குடகாற்று எறிந்த குப்பை வடபால்
செம்பொன் மலையின் சிறப்பத் தோன்றும்
தண்பணை தழீஇய தளரா விருக்கை’ (பெரும்.240-242)

என வயல் வளமும்,

‘ஏணி எய்தா நீணெடு மார்பின்
முகடுதுமித் தடுக்கிய பழம்பல் லுணவின்
குமரி மூத்த கூடோங்கு நல்லில்’ (பெரும்.245,247)

என வேளாளர் இல்ல வளமும்,

‘கோடை நீடினுங் குறைபட லறியாத்
தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்குங்
கொடுமுடி வலைஞர் குடி’ (பெரும்.272-274)

எனக் குளத்தின் வளமும் பாடப்பட்டுள்ளது.

‘சிதரல் பெரும்பெயல் சிறத்திலிற் றாங்காது
குணகடற்கு இவர்தருங் குருஉப்புன லுந்தி
நிவந்துசெல் நீத்தங் குளங்கொளச் சாற்றிக்
களிறு மாய்க்குங் கதிர்க்கழனி’ (மதுரைக்.244-247)

என மழை வளமும் மழை நீரால் குளம் நிறைந்த சிறப்பும் குளநீரால் வயல் செறிந்த வளமும் பாடப்பட்டுள்ளன.

‘தொல்பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை
மல்லற் பேரூர்’ (பெரும்.253-254)

எனப் பசி அறியப்படாத ஊராய் மருத ஊர் காட்டப்பட்டுள்ளது. செந்நெல், வெண்ணெல் உணவு இம்மக்களின் அடிப்படை உணவாய் உள்ளது. வாளைமீன், வரால், நண்டு, வெண்சோறு என்னும் உணவுகள் உழவர் சமுதாய உணவுகளாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளன (மலை.454-465). அவ்வகையில், மருத நிலம் பொருளாதார மேம்பாடு உடையனவாய் இருந்துள்ளதனையும், உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் விளங்கியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

iv. நெய்தல்நில வாழ்க்கை

கடலும், கடல் சார்ந்த பகுதியும் நெய்தலாகும். இங்கு வாழும் மக்கள் பரதவர் எனப்படுவர். பரதவர் குடியிருப்புகள் 'பாக்கம்' என்று அழைக்கப்படும்.

‘புலாஅன் மறுகிற சிறுகுடிப் பாக்கத்து

இனமீன் வேட்டுவர்’

(அகம்.270:2-3)

‘புலாலஞ்சேரிப் புல்வேய் குரம்பை’

(அகம்.200:2)

என்று அகநானூறு சான்று பகர்கிறது.

பரதவர் வேழக்கோலை நிரைத்து மரக்கொம்புகளை இடையிடையே கலந்து, தாழை நாரால் கட்டித் தருப்பைப் புல்வேயப்பட்ட குறிய தாழ்வாரமுடைய குடிலில் வாழ்வர். முள்ளிகளால் வேயப்பட்ட குறிய கூரையை உடைய வீடுகளிலும் வாழ்வர்.

பரதவர் நாட்காலையில் மீன் பிடிக்கச் செல்வதும், அவற்றைக் கொண்டு வருதல், புலர்த்தல், விலை கூறி விற்பதல், உப்பு விளைத்தல், முத்தெடுத்தல் போன்றவையும் நடைமுறை வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

‘வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி

நாள்வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்

வைகுகடல் அம்பி’

(அகம்.187:21-24)

என்று பரதவரின் மீன் வேட்டையை மாமூலனார் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

பரதவர் உப்பினை ஏரால் உழுவதன்றிக் கையால் பாத்தி கட்டி விளைவிப்பதை உலோச்சனார் பாடல்,

‘உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்’

(நற்.331:1)

என்று சான்று பகர்கின்றது. உழாமலே கல் உப்பினை விளைவிப்பர் என்ற செய்தியினை அம்மூவனார் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. இதனை,

‘இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பு’

(அகம்.140:2-3)

என்பதால் அறிய முடிகிறது. பரதவர் இரவில் கடலின் கண் பலவாகிய விளக்குகளைக் கொண்டு மீன்பிடிக்கச் செல்வர். வளைந்த கட்டுமரத்திலேறிக் கடலில் சென்ற பரதவர் நீண்ட தூண்களையுடைய மாடத்தில் எரியும் தீச்சுவாலையை நோக்கி வருவர். இதனை,

‘நெடுங்கால் மாடத் தொள்ளெரி நோக்கி’

(பட்டினப்.111)

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. மேலும்,

‘மாட மோங்கிய மணன்வலி மறுகிற்

பரதவர் மலிந்த பல்வேறு தெருவிற்

சிலதர் காக்குஞ் சேணுயர் வரைப்பின்

நெல்லுழு பகட்டொடு கறவை துன்னா

மேழகத் தகரோ டெகினங் கொட்குங்

கூழுடை நல்லில்’

(பெரும்.320-325)

எனக் குதிரைகளும், வடபுலப் பொருட்களும் கொண்ட நாவாய்களையும் தொழில் செய்வோரால் காக்கப்படும் பண்டசாலைகளையும், பரதவர் மிக்க மாடங்கள் உயர்ந்த தெருக்களையும், நெல் விளைதற்குக் காரணமான எருதுகளுடன் ஆடுகளும் உள்ள, சோற்று வளம் மிக்க நல்ல இல்லங்களையும் உடையதாய் நெய்தல் நிலம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நெல்லோடு தோப்புக் குடிகளின் உணவாக இளநீர், பலா, வாழை, நுங்கு, சேப்பங்கிழங்கு ஆகியன இந்நிலத்தின் விளைபொருள்களாகும். (பெரும்.352-362).

இவ்வாறு நால்வேறு நிலங்களும் நால்வகை வாழ்க்கை முறைகளை உடையதாய் அமைந்துள்ளன. ‘இந்த வேறுபட்ட வாழ்வியல் முறைகள், வேறுபட்ட பொருளாதாரச் சார்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டவை என்பது வெளிப்படை. இவ்வாறு வேறுபட்ட வாழ்வைக் காட்டும் திணைச் சமுதாயங்கள் சமச்சீரற்ற வளர்ச்சிப் போக்கை கொண்டுள்ளது என்கிறார் க. சிவத்தம்பி.’⁷ உற்பத்திச் சக்திகளின் மீது மனிதன் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுதான் மனித குல

முன்னேற்றத்தின் ஊற்றுக் கண்களாகும். இயற்கை நிலைகள், வரலாற்றுக் கட்டங்கள், இவற்றில் அமைந்த வேறுபாடுகள், பல்வேறு மக்களின் வளர்ச்சியிலும் பல்வேறு வர்க்கங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுத் துறைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி வேகத்திலும் வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இந்த நால்வகை நிலங்களும் தனித்தனித் தீவுகளாக அமைந்துவிடவில்லை. இந்த நால்வகை நிலங்களின் உணவு உற்பத்திப் பொருட்கள் நால்வேறு நிலப்பகுதிகளிலும் பரவப் பண்டமாற்று பேரளவில் உதவியுள்ளது. அரசு உருவாக்கம் நிகழ்ந்த சங்க காலப் பகுதியில் நால்வேறு நிலப் பகுதிகளும் அரசில் இணைக்கப்பட்டதை ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

‘புனவர் தட்டை புடைப்பின் அயலது

இறங்குகதிர் அலமரு கழனியும்

பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள்ளொருங்கு எழுமே’ (புறம்.49:4-6)

என மருதமும் நெய்தலும் இணைந்த நிலையைப் புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். திணை அடிப்படையில் அமைந்த பண்டைச் சமூகம் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புற்று, பண்டமாற்றத்திற்கும், அரசு உருவாக்கத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

v. பாலைநில வாழ்க்கை

தமிழ்ச் சமூகத்தை நானில வாழ்க்கையாகக் கொண்டாலும் பாலை நில வாழ்க்கை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்தகைய பாலைக்குத் தனிநிலம் இல்லை. முல்லையும், குறிஞ்சியும் தத்தம் இயல்பு குன்றும்பொழுது அப்பகுதி பாலை எனப்பெறும். இங்கு வாழும் மக்கள் எயினர், எயிற்றியர், கானவர் எனப்படுவர். எயினர் ஈந்தின் இலையால் வேயப்பட்ட குடிசையில் வாழ்வர். இது தலை கூம்பிய குடிசைகளைக் கொண்டிருக்கும். இவர்கள் வாழும் ஊர் சீறூர் எனப்பெறும். இதனை,

‘வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை ஆடாது

யாற்றறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்

வேல்தலை அன்ன வைந்நுதி நெடுநகர்

ஈத்திலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை’ (பெரும்.85-88)

என்பதால் அறியலாம். எயினர், எயிற்றியர் ஊன் உலர்த்தல், பூவிற்தல், வேட்டையாடுதல், ஆறலைத்தல், சூறையாடல், சூதாடல், ஆநிரை கவர்தல்

முதலான தொழில்களைக் கொண்டிருந்தனர். கானவர் வளைந்த மருப்பையுடைய பன்றிகளையும், நெடிய செவிகளையுடைய குறுமுயல்களையும் வேட்டையாடுவர் என்பதனை,

‘வளைமருப்பு ஏனம் வரவுபார்த்து இருக்கும்
அரைநாள் வேட்டம் அழுங்கின்’ (பெரும்.111-112)

‘நெடுஞ்செவி குறுமுயல் போக்கற வளைஇக்
கடுங்கண் கானவர் கடறுகூட்டு உண்ணும்’
(பெரும்.115-116)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. எயிற்றியர், பூண் கட்டிய சீரிய கோலால் கரிய கரம்பு நிலத்தைக் குத்திக் கிளறிப் புல்லரிசி எடுப்பர். ஆழ்ந்த கிணற்றில் உவரி நீரைக் கொண்டு வந்து உணவு சமைப்பர். இதனை,

‘இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
இருநிலக் கரம்பை படுநீ ராடி’ (பெரும்.91-93)

‘குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி நெடுங்கிணற்று
வல்லூற்று உவரி தோண்டித் தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப்பு ஏற்றி’ (பெரும்.97-99)

என்பதால் அறியலாம். பாலையில் உள்ள சீரூரில் வாழும் மகளிர் பகலில் மான்கள் தினை முதலியவற்றை உண்ணும் பொழுது அவற்றைத் துரத்திவிட்டு எஞ்சிய உணவுகளைத் திரட்டுவர். இதனை,

‘கொடுநுண் ஏதி மகளிர் ஓக்கிய
தொடுமாண் உலக்கைத் தூண்டுரல் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோடு இரட்டும்’ (அகம்.9:11-13)

என்பதால் அறியலாம். மேலும், தினை முதலானவற்றை உலக்கையால் குற்றும்போது உரலினின்று எழும் ஒலி மலையிலுள்ள ஆந்தை ஒலியோடு மாறி மாறி ஒலிக்கும் என்பதனைக் கல்லாடனார் இயற்கை வர்ணனையோடு கவித்திறம் நிரம்ப இயற்றியுள்ளார்.

எயினர், வில்லினை இடப்பக்கத்தே தழுவிக் கொண்டு வழிவருவோரைப் பார்த்திருப்பர். பலகாலும் தூது செல்லும் பார்ப்பான் ஓலைச் சுருளுடன் வர

அவன் கையில் உள்ளது பொன் ஆகுதலும் கூடும் எனக் கருதி, அவனைக் கொன்று வீழ்த்துவர். அப்பார்ப்பனிடம் பொருள் ஒன்றும் இன்மையால் அவன் உடுத்தியிருக்கும் கந்தையைப் பார்த்துக் கையை நொடித்துச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

மழவர் பகலில் ஊன் சோற்றுடன் துவரைத் துவையலை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர். உப்பு வணிகர் விட்டொழிந்த கல்அடுப்பில் நாற்றம் உண்டாக ஊனைப் புழுக்கி உண்பர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னபிற பண்பாட்டு நிகழ்வுகளோடு பாலைநில சமூக அமைப்பு அமைந்துள்ளது. இவ்வாறாக மலையில் தொடங்கிக் கடற்கரை கடந்து பாலை நிலம் வரை பண்டைச் சமுதாயம் பரந்துள்ளதைச் சங்க காலத் திணைச்சமூகம் புலப்படுத்துகிறது.

5.2 இனக்குழுச் சமூகம்

சங்ககாலச் சமூகம் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளையும், குடியேற்றங்களையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வகைகளோடு உருவான இனக்குழுச் சமூகமாகும். சங்ககால இனக்குழுச் சமூகத்தினை அறிந்து கொள்வதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சான்றாக அமைகின்றன. இப்பாடல்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறான இரு வேறுபட்ட சமூக வாழ்வியல்புகளைக் காட்டுவனவாய் உள்ளன. அதாவது புறநானூற்றுப் பாடல்கள், விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும், கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்ட இனக்குழுச் சமூக எச்சங்களைத் தாங்கிய வன்புலச் சமூகத்தையும், மருதநில வேளாண்மையையும், கடல் வாணிகத்தையும் கொண்ட மருதநில சமூகத்தையும் சமகாலச் சமூகங்களாகக் காட்டுகின்றன. இவ்விருவகைச் சமூகங்களும் நிலம், போர்முறை, போர் நோக்கம், வழிபாட்டு முறை, உடைமை நிலை, புலவர் மன்னர் உறவு நிலை, வள்ளல் தன்மை, தலைவர் குடிமக்கள் உறவு நிலை என்னும் பல்வேறு நிலைகளிலும் ஒன்றுக்கொன்று முரணான இயல்புடையனவாய்க் காணப்பெறுகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் சீறார் மன்னர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் சமூக நலம் பேணுதலை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தனர். புலவர்களால் வரவேற்கத் தக்க பண்புடையவராய்ச் சீறார் மன்னர் இருந்துள்ளனரே தவிர இவர்கள் இயற்பெயரால் எங்கும் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. குறிப்பாக வீரம் சார்ந்த பெயர்களாலும் மன்னர் என்னும் பெயராலும் மட்டுமே குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

‘புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்
 குடியு மன்னுந் தானே கொடியெடுத்து
 நிறையழிந் தெழுதரு தானைக்குச்
 சிறையுந் தானேதன் னிறைவிழு முறினே’ (புறம்.314:4-7)

என்னும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. சீறார் மன்னர்கள் பாணர்களுடன் மிகுந்த நட்புறவு கொண்டிருந்ததையும் அறிய முடிகிறது. ‘குமிழும் பழங்களை உண்ணும் வெள்ளாட்டின் பிழுக்கைகள் பரந்து கிடக்கின்ற, வலிய கால்களை உடைய பந்தலின்கீழ் இடையன் கொளுத்திய சிறு தீயின் வெளிச்சத்தில் பாணர் குழாத்துடன் வீற்றிருந்த நாணமாகிய நற்பண்பை உடைய தலைவன்’ (புறம்.324) எனச் சீறார் மன்னர் பாணரொடு வாழ்ந்ததைக் காட்டுகிறது. ‘கைப்பொருள் யாதொன்றும் இலன்’ (புறம்.313:2), ‘வரகு கடன் இரக்கும் நெடுந்தகை’ (புறம்.327:7) எனச் சீறார்த் தலைவன் உடைமை அற்றவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். செத்தைகள் நிறைந்த கூட்டப்படாத முற்றத்தின்கண் உண்ட கள் மயக்கத்தால் விடியற் காலத்தே உறங்குபவனாகிய சீறார் மன்னன்,

‘நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
 இரும்புடைப் பழுவாள் வைத்தன னின்றிக்
 கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம்’ (புறம்.316:5-7)

என வாளையும், சீறியாழையும் பணையமாக வைத்து விருந்து பேணும் இயல்பினனாக இருந்துள்ளான். வில் கொண்டு வேட்டையாடும் சீறார்த் தலைவன் மிகவும் வறுமையுற்றவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான் (புறம்.331). உள்ளது மிகச் சிறியளவாக இருந்தாலும் வந்தவர்க்கு அளிக்கும் இயல்பு உடையனவாகவும் இருந்துள்ளான் (புறம்.331) என்பதை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

‘உணவு சேகரித்தலும் வேட்டையாடுதலும் முதலில் உலகெங்கும் நிலவிற்று. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்த மாறுதல்கள் அந்தந்தச் சூழ்நிலையைப் பொறுத்ததாயிற்று. சில இடங்களில் மக்கள் கால்நடைப் பொருளாதாரத்திற்கும், விவசாயப் பொருளாதாரத்திற்கும் மாறினர். இவற்றின் முன்னேற்றம் இனக்குழு முறை அழிய வழி செய்தன’⁸ என்கிறார் கா. சுப்பிரமணியன். எனவே சீறார் மன்னர்களின் இனக்குழுச் சமூகத்தில் மக்களின் இடம்பெயரல் முதலான பொருளாதார நிலைகள் காரணமாய் இருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

‘இனக்குழு வாழ்வுமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமூகத்தின் எச்சங்களும் நிலவுவது இயல்பே . இனக்குழு அழிவு

முழுமையாக இராமல் அரைகுறையாக இருந்ததால் இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்தில் எஞ்சி நிற்கும்⁹ எனத் தேவிபிரசாத் சட்டோ பாத்யாயா குறிப்பிடும் நிலையைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இந்த வகையில் இனக்குழு சமூகத்தின் எச்சங்களைத் தாங்கிய சங்கச் சமூகமாகச் சீரூர் மன்னரின் சமூகங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்த இனக்குழுச் சமூக எச்சங்களை, கா. சுப்பிரமணியன் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவ்வகையில் சங்ககாலத் திணைச்சமூகத்தில் மருதநிலம் பொருளாதார மேம்பாடடைந்து இனக்குழுச் சமூகம் உருவாகி, இக்குழுவிற்குச் சீரூர் மன்னர் தலைவனாக விளங்குவதையும் அறியமுடிகிறது. அத்துடன் பொருளாதார மேம்பாடு காரணமாக இனக்குழுச் சமூகம் உடைமைச் சமூகமாக மாறும் சூழலையும் பெறுகிறது.

5.3 உடைமைச் சமூகம்

சங்ககாலம், இனக்குழு வாழ்விலிருந்து நிலவுடைமைக்கும், வீரயுகச்சூழலில் இருந்து உடைமைச் சமூகத்திற்கும் மாறுகின்ற காலகட்டமாகும். இனக்குழுச் சமூகம் உடைமைச் சமூகமாக மாறி, அரசு உருவான காலகட்டமாகும். தனிச் சொத்துடைமையும் ஆண்வழி சமூக அமைப்பும் உருவாக வித்திட்ட காலமாகும். பெண்கள் தன் இயல்பான சமுதாய உரிமைகளை இழந்து ஆண் மகனுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழத் தொடங்கினர். திணை வாழ்வின் தனித் தன்மைகள் மாற்றம் பெற்ற இக்காலக் கட்டத்தில் நால்வகைத் திணைகளும் ஒரு நிலப்பகுதியாக உருப்பெற்று 'வேந்தர் தலைமைகள்' செல்வாக்கு பெறத் தொடங்கின.

‘நாடன் என்கோ ஊரன் என்கோ

பாடிமிழப் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ

யாங்கனம் மொழிகோ ஓங்குவாட் கோதையை’ (புறம்.49:1-3)

என ஒரே தலைவன் குறிஞ்சி நிலத்தலைவனாகவும், மருத நிலத்தலைவனாகவும், நெய்தல் நிலத்தலைவனாகவும், உருவான நிலையில் நால்வகைத் திணை நிலங்கள் இணைக்கப் பெற்ற காலக் கட்டத்தில் வேளாண்மை முக்கியத்துவம் பெற்றது. வேளாண் சமுதாய விளைபொருளான நெல், பண்டமாற்றில் முக்கிய இடம் பெறும் சூழல் உருவானது. பண்டமாற்றின் மூலம் நானில மக்களும் இணையும் நிலை உருவாகியது. வணிகப் பொருளாதாரத்தால் நெய்தல் நிலம்

முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இந்த சமுதாய மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து வரும் காலக்கட்டத்தில் இறை வழிபாடு முக்கியத்துவம் பெற்றது.

மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் என்னும் திணைத் தெய்வங்கள் தொல்காப்பியரால் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணைகளுக்கு உரிய தெய்வங்களாகக் காட்டப்பட்டிருந்தாலும் சங்ககாலம் இத்திணை தெய்வங்களில் மாயோன், முருகன் ஆகிய கடவுள்கள், வடமரபின் விஷ்ணு, கந்தன் ஆகியோரின் கூறுகளைத் தாங்கியோராய் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளதைக் காட்டுகிறது. இந்த வடபுலத் தொன்மக் கூறுகளின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடாக அமைவனவே பரிபாடல்கள். குறிஞ்சிநிலத் தெய்வமான முருகன் நெய்தல் நிலத் தெய்வமாக விரிவாக்கம் பெற்றதை அறுபடை வீடுகளைப் பாடும் திருமுருகாற்றுப்படை காட்டுகின்றது.

‘ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறேந்து மருப்பின் களிறெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவி னல்லது
நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளு மிலமே’ (புறம்.35:9-12)

என நடுகல் வழிபாட்டையே முதன்மை வழிபாடாகக் கொண்ட இனக்குழுச் சமூகம் இறைவழிபாட்டுச் சமூகமாக மாற்றம் பெற்றதை,

‘நாறு இணர்த் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்
அரிதின் பெறு துறக்கம் மாலிருங் குன்றம்
எளிதின் பெறல் உரிமை ஏத்துகம் சிலம்பே’ (பரி.15-18)

எனப் பரிபாடல் காட்டுகின்றது. பதிற்றுப்பத்து கொற்றவையின் புகழைப் பேசுகிறது.

‘நிறம்படு குருதி புறம்படி னல்லது
மடையெதிர் கொள்ளா அஞ்சவரு மரபின்
கடவுள யிரையி னிலைஇக்
கேடில வாக பெருமநின் புகழே’ (பதிற்.49:16-19)

எனத் தனித் தெய்வமாகக் காட்டப்பட்டுள்ள கொற்றவை (அயிரை),

‘வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ’ (திருமுருகு.258)

‘வெண்டிரைப் பரப்பின் கடுஞ்சூர் கொன்ற
பைம்பூட் சேய் பயந்த மாமோட்டு
துணங்கையஞ் செல்வி’

(பெரும்.457-459)

எனவும் முருகனின் தாயாக, முருகனைப் பெற்றெடுத்தவளாகக் கொற்றவை
காட்டப்பட்டுள்ளாள்.

‘ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை
மலைமகள் மகனே’

(திருமுருகு.256,257)

‘மறுமிடற் றண்ணற்கு மாசிலோள் தந்த
நெறிநீ ரருவி யசும்புறு செல்வ’

(பரி.8:126-128)

என முருகக் கடவுள் உமையின் மகனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

காலந்தோறுமான மாற்றங்களைப் போலன்றி ஒரே ஆசிரியனின் பாடலுக்
குள்ளேயும் இருவேறுபட்ட சமூகக் கூறுகள் ஒருங்கே இடம் பெற்றிருப்பதையும்
காண முடிகின்றது. முருகன் களவுத் தெய்வமாக வெறியாட்டோடு தொடர்புடை
யனவாக இருந்த நிலையைக் கபிலர் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. (ஐங்.243,245).
திருமுருகாற்றுப் படையில் ஆறுபடைவீடுகள் பற்றியும் முருகனின் பிறப்பு பற்றியும்
பேசப்பட்டிருக்கும் அதே வேளையில் முருகனின் களவுத் தெய்வக் கூறாகிய
வெறியாட்டும் இடம் பெறுகிறது.

‘குருதிச் செந்தினை பரப்பி குறமகள்
முருகு இயம்நிறுத்து முரணினர் உட்க
முருகு ஆற்றப்படுத்த உருகெழு வயல்நகர்’

(திருமுருகு.242-244)

என்னும் வெறியாட்டு குறமகள் நிகழ்த்தும் வெறியாட்டாக உள்ளது. வேலன்
வெறியாட்டைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகின்ற இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டு
குறமகள் வெறியாடிய பண்டைய மரபு பின்பழந்தமிழ் இலக்கியமான
திருமுருகாற்றுப்படையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது பழமை, புதுமை என்று எல்லாம்
கலந்து கிடக்கின்ற ஒரு சமூகச் சூழலை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.
இனக்குழுச் சமூகம் உடைமை சமூகமாக மாற்றம் பெற்று இறை வழிபாடு
போற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் மூலம்
அறியலாம்.

5.4 பண்டைத் தமிழரின் (வேந்தர்) ஆட்சிமுறை

சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்தது. மன்னர்கள் இல்லையேல் மக்கள் இல்லை. மக்கள் இல்லையேல் மன்னர்கள் இல்லை என்ற கொள்கையோடு சங்ககாலச் சமூகம் விளங்கியது. அத்தகைய சமூகத்தில் மருத நிலங்களும் நெய்தல் நிலங்களும், முடியுடை வேந்தர்களுக்கு உடையனவாயிருந்தன. இடைப் பகுதியிலுள்ள நிலங்களான குறிஞ்சியும் முல்லையும் குறுநில மன்னர்கள், வேளிர்கள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு உரியனவாயிருந்தன. 'தமிழகத்தின் பகுதிகளை ஆண்ட குறுநில மன்னர்களும் வேளிர்களும் சுதந்திரமாகவே முவேந்தர்களில் ஒருவருடனோ மற்றொருவருடனோ நட்புடன்படிக்கைக்குக் கட்டுப் பட்டவர்களாகவே இருந்தனர்.'¹⁰

சங்க இலக்கியத்தில் இருந்த ஆட்சி முறையைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர்கள் திருக்குறளையும், சிலப்பதிகாரத்தையும் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டனர். 'இவ்விரண்டு நூல்களும் சங்க மருவிய காலத்தனவாதலால் இவற்றைச் சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது'¹¹ என்கிறார் வித்யானந்தன். ஆகவே சங்க நூல்களில் காணப்படும் செய்திகளைக் கொண்டு ஆட்சிமுறையை விளக்குவதே சிறப்புடையது எனலாம்.

நாட்டின் உள்நாட்டுப் பிரிவுகளைப் பற்றியோ, அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பற்றியோ சங்க நூல்களில் சுட்டப்படவில்லை. நிலக்கிழார்கள் கிராமத் தலைவர்களாகவும், அமைதியுடன் அயராது உழைக்கும் உழவர் பெருமக்களுக்கு உறுதுணையாகவும் இருந்தனர். அவர்களுள் படைநலம் கொண்ட சிலர், பிற்காலத்தில் முழுமையான தன்னிச்சைத் தலைவராகி, மக்களின் உரிமைகளையும், ஆற்றல்களையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களை அறவழிபடுத்த வேண்டிய கடமை அன்றிருந்த பேரரசர் சிலரின் கடமையாயிற்று. அப்பேரரசர்கள் ஒற்றர்கள், புலவர்கள், பொருநர், கூத்தர், பாணர், விறலியர் முதலானோர் வழியாகவும் கண்டும் கேட்டும் உலக நடப்பை அறிந்தனர்.

5.4.1 அரசர்களின் அதிகாரம்

சங்க காலத்தில் தமிழ் மன்னர்கள் முழு அதிகாரமுடையவர்களாக இருந்தனர். அமைச்சர், அறிஞர்களின் அறிவுரைகளையும் புலவர்களின் பொன்னுரைகளையும் மதித்தனர். ஆனால் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதும்,

தள்ளுவதும் மன்னரது விருப்பத்தை பொறுத்தே ஆகும். இதனால் முடியாட்சியே சங்க காலத்தில் நிலவியது எனலாம்.

அரசர்களது அரண்மனை 'கோயில்' எனப்பட்டது. இறைவனிருப்பிடமும் கோயில் எனப்பட்டது. 'முற்காலத்தில் அரசனும் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டான். அதனால், இறைவன் என்னும் பெயர் அரசனுக்கும் கடவுள்கட்கும், 'கோயில்' என்னும் பெயர் அரண்மனைக்கும், தெய்வக் கோட்டத்திற்கும் பொதுவாயின'¹² என்று ஞா.தேவநேசன் கூறுகிறார். 'கோயில் என்பது அரசர்களின் வீடு எனப் பொருள்படும். ஆலயம் கோயில் எனப்பட்டது போலவே, அரசனது இல்லமும் கோயில் எனப்பட்டது'¹³ என்று அறிஞர் கூறுவர். இவற்றால் அரசன் இறைவனுக்கு ஒப்பாகவே கருதப்பட்டான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5.4.2 அரசனும் குடிகளும்

உலக மக்களை உயிர்வாழச் செய்வன உணவும், நீருமேயாகும். இவ்வுணவையும் நீரையும் மக்கள் அனைவரும் பெறுமாறு செய்கின்றவன் மன்னன். எனவே உண்மையில் இவ்வுலகம் மன்னனை உயிராகக் கொண்டதாகும். இவ்வுண்மையை,

‘நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே

மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்’

(புறம்.186:1-2)

என்ற மோசிக்கீரனாரின் புறப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதற்கேற்ப இம்மலர்தலை உலகத்திற்கு மன்னனே உயிராக இருந்தான். அவன் மக்களின் தந்தையாகவும் கருதப்பட்டான் (புறம்.5:6-7). அரசன் விருப்பத்திற்கு மாறாக மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்ததாகக் குறிப்புகள் இல்லை.

இதனால், சங்க காலத்தில் முடியாட்சியே நிலவினும், அரசர்களும், மக்களும் தம்முள் வேறுபாடின்றி பொதுநலத்துடன் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

5.4.3 அரசனும் அறமும்

தமிழகத்தில் இன்றுள்ளதைப் போன்று சட்டங்கள் பழங்காலத்தில் இல்லை. தொன்று தொட்டு முன்னோர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த மரபுகளே சட்டங்களாக இருந்து வந்தன. நீதிநூல்கள் ஒவ்வொருவரும் மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டிய முறைகளை வலியுறுத்தின. இந்நூற் கருத்துகளின் முறைப்படி நெறி பிறழாது காக்கும் கடமையுடையவனாக மன்னன் கருதப்பட்டான்.

கொடுத்தொழிலைச் செய்தோர்க்கும் அவர் செய்த பாவத்தினைப் போக்கும் வழியுள்ளது. ஆனால் ஒருவர் செய்த நன்றியினை மறந்தவர்க்கு நரகத்திலிருந்து தப்ப முடியாது (புறம்.34) போன்ற அறநூலில் கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துகளைப் புலவர்கள் அரசர்களுக்கு எடுத்துரைத்தனர். அரசர்கள் அவற்றின் வழி ஒழுகினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசர்கள் அறத்தின் ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம் என்பதே அக்காலக் கொள்கை. நல்வினை, தீவினை, சொர்க்கம், நரகம் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கையிருந்தது. நரிவெருஉத்தலையார்,

‘அருளுமன்பு நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவரொ டொன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரி னோம்பு மதி’

(புறம்.5:5-7)

என்று சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறைக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

5.4.4 புரவலர்களும் புலவர்களும்

அரசர்கள் தம்மை நாடி வந்த புலவர்களையும், இரவலர்களையும் தம் அவைக்களத்திற்கு வரவேற்று வேண்டிய சிறப்புக்களைச் செய்தனர். பிரியும் பொழுது அவர்களுக்குப் பல பரிசில்களை வழங்கினர்.

புலவர்கள் எந்நேரமும் அவைக்களத்திற்குச் செல்லும் உரிமையுடையவர்களாயிருந்தனர். அவைக்களம் தங்களுக்குரிய இடம்போல அங்குச் செம்மாந்து நடந்தனர். புலவர்கள் தன்னைப் பாடாது விடுதல் இகழ்ச்சி என அக்கால மன்னன் கருதினான் என்பதை,

‘அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு

ஒருங்ககப் பட்டேள னாயிற் பொருந்திய

... ..

ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் றலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்

புலவர் பாடாது வரைக வென்னிலவரை’

(புறம்.72:8-16)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. மன்னர்கள் புலவர்களை நண்பராகக் கருதி அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகினர். இவ்வாறு மன்னர்கள் புலவர்களைப் பெரிதும்

போற்றி ஆதரித்து நாட்டின் கல்வியையும், கலைகளையும் வளர்த்தனர். பண்டைச் சமூகம் உடைமைச் சமூகமாக மாறிய பின்பு அரசர்கள் ஆட்சிமுறை பேணப்பட்டது. இவ்வாறு மன்னர்கள் அறப் பண்போடு ஆட்சி செய்ததைப் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் விளக்குகிறது.

5.4.5 நீதி

அரசன் காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை ஆகிய நால்வகைப் படைகளுடன் (புறம்.4) சிறந்து விளங்கினாலும் அவனுடைய ஆட்சி அறத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மன்னன் வலிமை வாய்ந்த நாற்படைகளை உடையவனாயினும் தன்னால் விரும்பப் பெற்றவர் கொடுந்தொழிலைச் செய்யின் செங்கோன்மை தவறாமல் அவரை ஒறுத்தலும், பிறரை அயலவர் எனக் கருதி அவர்தம் உயரிய குணங்களைக் கெடுக்காமலும், அறவழி நின்று ஆட்சி செலுத்தின் அவன் வெற்றிச் சிறப்புடன் நீடுவாழ்வான் என மருதனிளநாகனார், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு உரைக்கின்றார்.

‘நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்
அதனால் நமரெனக் கோல் கோடாது
பிறரெனக் குணங்கொல்லாது

... ..

நீ நீடு வாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்’ (புறம்.55:9-17)

வேண்டியவர் தவறு செய்யின் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் அரச நெறியாகாது. வேண்டாதவர் நற்குணங்கள் பொருந்தியவராய் நன்மை செய்யினும் அவர்தம் குணங்கள் சிதையும் வண்ணம் அவர்களைத் துன்புறுத்தல் அரசனுக்கு அறமாகாது. எனவே மன்னன் சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் நடுவு நிலைமையோடு நீதி வழங்கவேண்டும் என்பதை மருதனிளநாகனாரின் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

நிலம் பிறழினும் மன்னர், ஆணையாகிய சொல் பிறழாதிருக்க வேண்டும் என்று இரும்பிடத்தலையார் பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதிக்கு அறிவுறுத்துகிறார் (புறம்.3). மன்னன் ஆணை அரசநெறியை ஒட்டியதாய் இருத்தல் வேண்டுமென்பதை இது உணர்த்துகிறது. உணவு வளம் பெருக்கும் உழவர்களைப் பாதுகாத்தால் உலகம் வாழும் என்பதை,

‘உழுவார் உலகத்தார்க் காணி அ.’தாறு

தொழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து’

(குறள்.1032)

என்னும் திருக்குறள் உழவுத்தொழிலைச் செய்யாது பிறமுயற்சி செய்வாரை எல்லாம் தாங்குதலால் உலகத்தாராகிய தேருக்கு உழுவார் அச்சாணி போன்றவராவர் என்கிறது. இக்குறள் வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் அறிவுரைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

5.4.6 வரிகள்

மக்களையும், நாட்டையும் பாதுகாப்பது அரசனது கடமையாகும். அதன் பொருட்டுப் படை முதலியவற்றை அரசர் அமைத்தனர். இதன் செலவின்களை அரசனுக்குத் தரப்படுவதே வரியாகும். வரி குடிமக்களைப் பாதுகாப்பதன் காரணமாய் (புரத்தல்) வாங்கப்பட்டமையின் சங்ககாலத்தில் ‘புரவு’ எனப்பட்டது. மிகுதியான வரி வாங்குவதை அக்கால அரசர்கள் தவிர்த்தனர். ‘நான் பகைவரை வெல்லேனாகில் குடிமக்களை வருத்தி வரி பெறும் அரசனென்று குடிமக்கள் கண்ணீர்விட்டுப் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலை உடையேனாகுக’ என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறுகிறான் (புறம்.72). அளவுக்கு மீறிய வரிபெறும் அரசனை உள்ளத்தால் சிறியவன் என்று சோழன் நலங்கிள்ளியின் புறப்பாட்டு இகழ்கிறது (புறம்.75).

பிசிராந்தையார், குடிகளிடத்து அரசன் வரி பெறும் வகையினைப் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்குத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். ‘காய்ந்த நெல்லை அறுத்துக் கவளமாகக் கொண்டால் ஒரு மா அளவிற்குக் குறைந்த நிலத்தில் விளைந்த கதிராயினும் அது ஒரு யானைக்குப் பல நாளைக்கு உணவாகும். நூறு வயல்களாக இருந்தாலும் யானைத் தனியாகப் புகுந்து உண்ணுமாயின், அந்த யானையின் வாயினுள் புகுந்த நெல்லினும் மிகுதியானப் பகுதி கெடும். அதுபோலவே அரசன், வரி வாங்கும் நெறியை அறிந்து பெற்றால் அவன் நாடு கோடிக்கணக்கான பொருளினை ஈட்டிக் கொடுத்துத் தானும் மிகவும் தழைப்பான். அரசன் அன்பு கெடுமாறு பொருளை விரும்பினால் அந்த யானை புக்க, புலம் போலத் தானும் உண்ணப்பெறான் உலகமும் கெடும்’ (புறம்.184) என்பது புறநானூறு கூறும் செய்தியாகும்.

இதனால் மன்னன் நியாயமான முறையில் மக்களிடமிருந்து வரியினைப் பெற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. அக்கால மன்னர்கள் நீதியைச் செங்கோலாகக் கொண்டு முறைசெய்து வரி விதித்து ஆட்சி செய்ததைப் செவ்வியல் இலக்கியம் புலப்படுத்துகிறது.

5.4.7 போர் முறைகள்

உலகில் பூசலும் போரும் போராட்டங்களும் புதியனவல்ல. புல்லினம் முதல் மக்களினம் வரை உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்திலும் போரும், போராட்டங்களும் நடந்தவண்ணம் உள்ளன. புல்லினம் இன வளர்ச்சிக்காகவும், இனப்பெருக்கத்திற்காகவும் போராட்டங்கள் நடத்துகின்றன. மக்களிடையே உணவு, உடை, உறையுள், மண், பெண், பொன், புகழ் வேட்கைகள் பற்றியே போராட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. இதனை அகப் புறப் போராட்டங்கள் எனலாம். ‘மனித இன வாழ்வில் போர் என்பது உயிரியல் தேவை. அ.து மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் இன்றியமையாத ஒரு கருவி’ என்பர். இதனை,

‘ஒருவனை யொருவன ஓதலுந் தொலைதலும்

புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை’

(புறம்.76:1-2)

ஒருவரை ஒருவர் தாக்குதலும் அதனால் அழிவதும் புதியனவல்ல. இ.து இவ்வுலகத்து இயற்கை எனப் இப்புறநானூற்று அடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

வெல்போர் வேந்தர், ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோர் அண்ணல், அடுபோர்ப்பேக, ஆதன் ஓரி, மறப்போர் மலையன், நல்போர்க் குமண, வெல்போர்க் கழல்புனை திருந்தடிக்கடுமான் கிள்ளி, என வள்ளல்களும் குறுநில மன்னர்களும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். இவை நாடாண்ட மன்னர்களிடையே நின்று நிலவிய போருணர்விற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

இலக்கியம் குறிக்கின்ற போர்கள் பெரும்பாலும் ‘நல்லமர்’ என்றே குறிக்கப் படுகின்றன. மேலும் இப்போர்கள் அறத்தின் மண்டிய மறப்போர்கள் என்றும் மறம் கந்தாக நல்லமர் என்றும் சுட்டப்படுகின்றன. அறம் நிறைந்த பற்றுக்கோடான நல்லமர் என்றும் மறப்போர் என்றும் இத்தொடர்கள் விளக்கம் பெறும்.

‘முல்லைப்பாட்டில் நற்போர் ஓடாவல்வில்’ (முல்லை.38-39) என வருமிடத்தில் நற்போர் என்பதற்கு அறத்தாற் பெறுகின்ற போர் என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமுரைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘போர் நெறியெல்லாம் கொலை வெறியேயாம் என்று பேசுதல் சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாததாகும்.’¹⁴ என்பதும் ஒரு சாரார் கருத்து.

இதனால் வீரர்களது மறப் பண்பைக் காட்டும் இவ்வறப்போர் அறத்தைக் காப்பதற்காக என்பதும், அச்செயலுண்மையைப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தம் உயர்ந்த உள்ளம் உணர்த்துமாறு உலகறிய உரைத்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

5.4.8 இயற்கையான மறப்பண்பு

பழந்தமிழர்கள் பெரும் போர் வீரர்களாகத் திகழ்ந்தனர். போரும், பகைநாடு கைக்கொள்ளுதலும், பகையரசர் கோட்டைக் கொத்தளங்களை அழித்தலும், அங்குள்ள பொன்னும், பொருளும் கவர்தலும் வீரம் எனக் கருதினர். அத்துடன் பழந்தமிழர்கள் இயற்கையாகவே மறப்பண்பு படைத்தவர்களாக விளங்கினர். அவருடைய பழக்க வழக்கம், தொழில், விளையாட்டு முதலான யாவும் போர்ப் பண்புடன் விளங்கியிருத்தலைக் காணலாம்.

‘ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

... ..

எம்மன்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மினென’ (புறம்.9:1-5)

என்று நெட்டிமையார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாடிய பாட்டால், அவன் படையெடுக்கும் முன்னர் ஆநிரை முதலியவைகளைக் காத்துக் கொள்ளுமாறு பகைவர்க்கு அறிவித்தான் என்பது தெளிவாகிறது.

படைவீரர் ஒருங்குக் கூடித் தங்கியிருந்த கடல் போன்ற பாசறையிலிருந்து நீங்கச் சென்று வேல் முதலிய படைகளைக் கைக்கொண்டு எதிர்த்து வருபவர் உறவினரென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் கை கலந்து போர் செய்தனர் எனப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடியுள்ளார் (புறம்.294).

பழந்தமிழ் மன்னர் தம்மினும் வலிமை குறைந்தவரோடு போர் செய்வதில்லை, அது தமக்கு அறமாகாது என்றும் இழுக்கு என்றும் கருதினர்.

‘எறியா ரெறிதல் யாவண தெறிந்தோர்

எதிரசென் றெறிதலுஞ் செல்லா னதனால்’ (புறம்.301:8-9)

தம் மன்னன் தமக்கு நிகரான படைபலம் உடையோரையே எதிர்க்கும் பண்புடையவன் என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. சங்க இலக்கியம் என்றாலே காதலும், வீரமும் பாடுபொருளாகக் கொண்டது என்பார்கள் நம் சான்றோர்கள். இதில் ஒரு பகுதியான வீரம் மறப்பண்போடு போற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

5.5 சங்ககால சமூக நெறிகள்

சங்ககால சமூகத்தில் பொறையுடைமை, விருந்தோம்பல், கல்வி, கலை, சமயம் முதலான சமூக நெறிகள் பெரிதும் போற்றப்பட்டன. சமூகத்தில் செயலாற்றுவதற்கு ஆண்களுக்கெனச் சில கடமைகளும், பெண்களுக்கெனச் சில கடமைகளும் இருந்தன. இதனை, 1.பொறையும் நிறையும் 2.விருந்தோம்பல் 3.கல்விப் புலமை என்னும் பகுதிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

5.5.1 பொறையும் நிறையும்

சங்க காலச் சமூகத்தில் பொறையுடைமை போற்றப்பட்டிருந்தது. பேகன் தன்னைப் பிரிந்து பரத்தையை நாடியிருந்த காலத்தில் அவன் மனைவி கண்ணகி தன் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொறுத்திருந்த திறம் அவள் பொறையுடைமையையும், மனமுடையாமல் தன் நெஞ்சை நிலை நிறுத்திய தன்மை அவள் தன் நிறையையும் குறிப்பனவாகும். பரணர் பேகனிடம் சென்று, அவன் மனைவி தன் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொறுத்திருக்கும் தன்மையைக் கூறி உடனே சென்று அவள் துன்பத்தைக் களையுமாறு வேண்டுகிறார். இதனை,

‘இனமணி நெடுந்தே ரேறி

இன்னா துறைவி அரும்படர் களமே’

(புறம்.145:9-10)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. கண்ணகி அடையும் துன்பம் பொறுத்தற்கரியது என்பதை ‘அரும்படர்’ என்ற சொல்லும், அவள் துன்பத்தைக் காண்பவர்களுக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது என்பதை ‘இன்னா துறைவி’ என்ற சொல்லும், குறிக்கின்றன. இதன் வாயிலாகப் பொறையும், நிறையும் தமிழர்க்குரிய மாண்புகளாக இருப்பதை இந்நூல் வழி அறியலாம்.

5.5.2 விருந்தோம்பல்

தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி முதலியவைகளை அளித்து மிக்க அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் அவர்களை உபசரிப்பது உயர்ந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழகம் போற்றியது. புதிதாய் வருபவரை ‘விருந்தினராக வரவேற்று உபசரித்தனர். இதனை,

‘உரன்கெழு நோன்பகட் டுழவர் தங்கை

... ..

தொடிக்கை மகடுஉ மகமுறைதப்ப’

(சிறுபாண்.190-192)

என்பதால் அறிய முடிகிறது. புறநானூற்றிலும் ‘வருநர்க்கு வரையர்,’ ‘வருவிருந்தோம்பல்’ (புறம்.10:8, 42:17, 177:15, 326:12) முதலிய சொற்றொடர்கள் விருந்தினர் என்பவர் புதியவர் என்பதை உணர்த்துகின்றன. இவ்வாழ்க்கையுடைய மகளிர்க்கு விருந்தோம்பி வாழ்வதே சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது (புறம். 331:69). இல்லறத்தார் விருந்தோம்பாமல் இருத்தல் மனைவாழ்க்கைக்கு உரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. வரும் விருந்தினருக்குச் சுவையான உணவளித்து விருந்தோம்புவதே பழியற்ற வாழ்க்கை என்பதை,

‘வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை’ (புறம்.10:8)

என்று ஊன்பொதி பசங்குடையார் அறிவுறுத்துகிறார். கணவன் மனைவியோடு இல்லின்கண் இருந்து வாழ்வதெல்லாம் விருந்தினரைப் பேணி அவருக்கு உபகாரம் செய்தற் பொருட்டோயாகும் என்ற அறநெறியை,

**‘இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு’ (குறள்.81)**

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது. பொருளல்ல காலத்து வறுமையாவது விருந்தோம்புதல் செய்யாத அறிவின்மையாகும். அறிவற்றவர்களே விருந்தோம்புதலைச் செய்யார் என்றும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

**‘உடமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு’ (குறள்.89)**

என விருந்து உபசரியாமையை வறுமை என்று குறிப்பிடுவதையும் அறிய முடிகிறது. போருக்குச் சென்றிருந்த வீரன் ஒருவனின் மனைவி தனக்குரிய அறத்தை வீட்டின்கண் இருந்து செய்து வந்தாள். அப்பொழுது அவள் தன் வீட்டிற்கு விருந்தினராக வந்த பாணனிடம், பொழுது மறைந்தது என்னிடம் இருப்பது பழைய முயற்கறியாக இருந்தாலும் தருகிறேன். அதனை உண்டு இங்கேயே இருந்து செல்க என்று உபசரிக்கிறாள். இதனை,

**‘படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்
புறவு மிதலு மறவு முன்கெனப்
பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யதனால்
முயல்சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் புகுந்தந்
தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண’ (புறம்.319:5-9)**

என்பதால் அறியலாம். இவ்வாறாக, தம்மிடம் உள்ளதைக் கொண்டு விருந்தோம்பியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. எனவே தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாக விருந்து போற்றுதல் இருந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5.5.3 கல்விப் புலமை

சங்க காலத்தில் கல்வி போற்றப்பட்ட நிலை, கல்வியின் பயன், சமூகத்தில் கல்வி கற்றோரின் நிலை முதலானவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். சங்ககால மக்கள் மத்தியில் கல்வி என்பது அனைத்துத் தரப்பினரிடையே பரவலாகக் காணப்பட்டது. பழுத்த மரத்தை நாடிச் செல்லும் பறவைபோல பாணன் செல்லும் தன்மையும், பொலிவற்ற யாக்கையும் கற்ற கல்வியை வெறுத்துப் பேசுகின்ற வாயையுடைய பாணனின் தன்மைகளை,

‘வெந்தெறல் கனலியொலி மதிவலம் திரிதரும்

தண்கடல் வரைப்பில் தாங்குநர்ப் பெறாது

பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்

பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்

கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்

புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய் பாண’ (பெரும்.17:22)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. ஒரு குடியில் பிறந்த மகனுக்கு அச்சமூகத்தில் உள்ளவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளில் ஒன்றாகக் கல்வி கற்பித்தல் மேற்கொண்டதை,

‘ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக் கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே

வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே’ (புறம்.312:1-4)

எனப் புறநானூற்றுப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. கல்வி கற்ற மக்கள் சமூகத்தில் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். இருந்தாலும் கல்வியறிவு இல்லாதவரை வள்ளுவர்,

‘விலங்கொடு மக்கள் அணையர் இலங்குநூல்

கற்றோரோடு ஏனையவர்’

(குறள்.410)

எனக் கல்லாதவர்களை விலங்குகளுக்கு ஒப்பிடுகின்றார். அவர்களும் இவ்வுண்மையை அறிந்து தம் கடனாற்றினர் என்பதை,

‘உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்
 பிறறைநிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே!
 பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்
 சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்
 ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
 மூத்தோன் வருக என்னாது, அவருள்
 அறிவுடை யோனால் அரசும் செல்லும்
 வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்’ (புறம்.183:1-8)

என்ற ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் பாடலின் மூலம் அறியலாம். ‘தான் சான்றோர்கள் வாழும் ஊரினன். எனவே தனக்கு நரை ஏற்படவில்லை’ என்று பிசிராந்தையார் குறிப்பதை,

‘மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
 யான் கண்டனை யர் என் இளையரும் வேந்தனும்
 அல்லவை செய்யான், காக்கும் அதன் தலை
 ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொற்கைச்
 சான்றோர் பலர் யான்வாழும் ஊரே’ (புறம்.191:3-7)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. கல்வி கற்றோராலும் அறியப்படாத அறிவினை உடையவரும், கற்றோருக்குத் தாம் எல்லையாகிய அறிவினரும், தவத்தால் உள்ளவரும், வருத்தம் உள்ளவரும், மனத்தால் வருத்தம் சிறிதும் அறியப்படாத இயல்பினையுடையவரும், நல்லறிவினை உடையவரும் முனிவர்களும், சான்றோர்களும் அந்தத் திருப்பரங்குன்றத்திலே வாழ்ந்தனர் என்பதை,

‘சீரை தைஇய வடுக்கையர் சீரொடு
 வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்
 மாசற இமைக்கும் உருவினர் மானின்
 உரிவை தைகிய ஊன்கெடு மார்பின்
 என்பெழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்’
 (திருமுருகு.126-130)

என்ற இப்பாடல், கற்றவர்களின் சிறப்பைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சங்க காலத்தில் ஆடவரைப் போலவே பெண்டிரும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர். புறநானூற்றில் 15-ற்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் 57க்கும் மேற்பட்ட

பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். பூதப்பாண்டியன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு முதல் குறமகள் இளவெயினி வரை சாதி பாகுபாடு ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாது அனைவரும் கல்விக் கற்றுச் சிறந்திருந்தனர். வீரம் நிறைந்த பாடல்களைப் பெண் புலவர்களும் பாடிச் சமநிலை எய்தினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

கற்றவர்களின் பணிகள் நாட்டுக்கு இன்றியமையாததாகும். சங்க காலத்தில் கற்றுவல்ல பெரியோர்களும், சான்றோர்களும், தாம் கற்றவற்றை மக்களுக்கு அவ்வப்போது எடுத்துரைத்தனர். மக்கள் அவ்வரைகளைக் கேட்டுத் தம் வாழ்க்கையில் செம்மையுடன் ஒழுகினர். எனவேதான் அக்காலச் சமூகத்தில் அமைதியும், ஒழுக்கமும் நிலைபெற்றது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிகின்றோம்.

5.6 தமிழர் பண்பாட்டுக் கலைகள்

சங்ககால மக்கள் அனைத்துக் கலைகளிலும் சிறப்புற்றிருந்தனர். ‘எண்ணென் கலையோர் இருபெரு வீதியும்’ (சிலம்பு. ஊர்காண் காதை) எனச் சுட்டுகிறது. எனவே மக்கள் அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும், பெயரும், புகழும் பெற்று விளங்கினர். அவர்கள் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு ஆதாரங்களாக இருப்பவை சங்க பனுவல்களும், தொல்லியல் சான்றுகளும் ஆகும். கலை பலவகைப்படும். அதில் மக்களின் வாழ்வியல் ஒரு தனிக்கலை. கலையே வாழ்வாகவும், வாழ்வே கலையாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவர்களும், வாழ்ந்து வருவவர்களும் தமிழ்மக்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம்.

‘ஒருவர் தன்னுடைய நல்லறிவால் ஓர் அருஞ்செயலை நுட்பமாகவும், திறமையாகவும், செய்து பிறர் வியந்து பாராட்டி அதனை விரும்புமாறு காட்டுவதில் கலைத்தன்மை அமைகிறது. கலைத்தன்மைக்கு அடிப்படையாக வேண்டியது மனிதனின் கலையுணர்வாகும். கலைஞனும், சுவைஞனும் கலை உணர்வுக்கு ஆட்படும்போது கலை சிறந்து வளர்கிறது.’¹⁵ எனக் கலைவளர்ச்சிப் பற்றிப் பெருமாள் குறிப்பிடுகின்றார். ‘மனிதனின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாடு பல்வேறு கலைகளாக வடிவம் பெற்றன. மன மகிழ்ச்சிக்காகக் கூடி, ஆடி மகிழ்ந்த ஆடல்கள் பின்னாளில் தனித்தனி ஆடல் கலைகளாக மாறின.’¹⁶ என அதன் வடிவத்தைப் பற்றி மருததுறை குறிப்பிடுகின்றார்.

இசைக்கலையிலும், நாட்டியக் கலையிலும் தமிழ் மக்கள் சிறந்து விளங்கியதைப் பரிபாடலும், பதிற்றுப்பத்தும் சுட்டுகின்றன. பாணன் பொருநன், கூத்தன், விறலி என்னும் கலைஞர்களும் சிறப்புடன் விளங்கினர். பரிசு பெற்றுத்

திரும்புகின்ற பாணன் பரிசு பெற விழையும் பாணனைத் தாம் பரிசில் பெற்ற வள்ளலிடம் வழிப்படுத்துதலே ஆற்றுப்படையாகும். இதனை,

‘கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத்தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்’

(தொல்.புறத்.88)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா ஒவ்வொரு கலைஞர்களையும் தனித்தனியே குறிப்பிடுவதை உணர்த்துகிறது.

5.6.1 இசைக்கலை

முத்தமிழான இயல், இசை, நாடகத்துள் இசைக்கலையை நடுநாயகமாக வைத்துள்ளமை தமிழரின் இசைக்கலை ஏற்றத்தை எடுத்தியம்புகிறது. தமிழரின் இசைக்கருவிகள் தோல், துளை, நரம்பு, வெண்கலம் (கஞ்சம்) என நால்வகைப்பட்டிருந்தன. தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியமும் யாழ், பறை முதலான இசைக்கருவிகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

‘தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை’ (தொல்.அகத்.20)

என்கிறது தொல்காப்பியம். சங்க இலக்கியம் இசைவல்ல பாணர் முதலானோரைக் குறிப்பிடுகிறது. இசைக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற பாணர்கள், வறியர்களாக இருந்ததால் பழுமரம் நாடிச் செல்லும் பறவைகள் போல முடியுடை வேந்தர்களையும், குறுநில மன்னர்களையும் நாடிச் சென்று, தம்முடைய இசைத் திறமையைக் காட்டிப் பரிசுகள் பெற்றனர். பொற்பூவும், யானை, குதிரை முதலான பரிசில்களும், வேறு பொருள்களும் பெற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். பாணனின் மனைவி பாடினி அல்லது பாணத்தி என அழைக்கப்பெற்றாள். பாணன் பாடுவதையும், பாடினி கூத்து நிகழ்த்துவதையும், வள்ளல்கள் அவர்களை ஆதரித்து வந்ததையும்,

‘உலைந்த ஓக்கல் பாடுநர் செலினே
உரன்மலி உள்ளமொடு முனைபா ழாக
அருங்குறும்பு எறிந்த பொருங்கல வெறுக்கை’ (அகம்.349:5-7)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலின் வழி அறியலாம். சங்க கால மகளிர் இயல், இசை, நாடகம் முதலானவற்றில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். சங்க காலத்தில்

இசைப்பாடல்கள் இருந்தன, இசை வகுத்தோர் இருந்தனர், இசையிலக்கண நூல்களும் இருந்தன என்பதை,

‘இசைமணி யெறிந்து காஞ்சிப்பாடி
நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ காதலந்தோழி
வேந்துறு விழுமம் தாங்கிய
பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே’ (புறம்.2815-9)

என வரும் புறநானூற்றுப்பாடலால் அறியலாம். அவ்வகையில் பாணர் முதலானோர் இசைக்கலையில் சிறந்திருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

4.6.2 கூத்துக்கலை

தொல்காப்பியம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணமாக அமைந்து உள்ளது. இந்நூலில் ஆடற்கலையைக் குறிக்கும் ‘நாடக வழக்கு’ என்ற சொற்றொடரும் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் முதலானோர் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. (தொல்.புறத்.56,88). இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் ஆடற்கலையும், அக்கலையில் வல்லுநர்களும் சிறந்திருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆடல், கூத்து என்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கூத்து அகக்கூத்து, புறக்கூத்து, குரவைக் கூத்து என மூன்று வகைப்படும். அகக் கூத்து அகச்சுவையைக் கொண்டதாகும். மற்றவையெல்லாம் புறக்கூத்து என்பர். குரவைக் கூத்து காதல் அல்லது போர் வெற்றியைப் பாடிக்கொண்டு ஆடுவதாகும்.

கூத்துக்கலை என்பது ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாத தனித்தனி வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை நடித்துக்காட்டுவதாக அமைந்தது. மக்கள் ஒருவரைப் போன்று ஒருவர் மாறுவேடம் அணிந்து கொண்டு நடிப்பதற்குக் கூத்து என்று பெயர்.

‘குழல் நின்றது யாழ் யாழ்வழித்
தண்ணுமை நின்று தகவே தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே’ (சிலம்பு.139-141)

எனக் கூத்துக்கலையைப்பற்றி இளங்கோவடிகள் சுட்டுகிறார். இசைக்கலைஞர்கள் மத்தளம், வெண்கலத்தால் இயன்ற தாளம், மயிற்பீலி கட்டப்பட்ட கொம்பு, யானைக்கை முதலான நெடுவங்கியம், குறுந்தாம்பு, குழல், கரடிகை, சல்லி,

ஒருகண் மாக்கினை முதலான இசைக்கருவிகளைக் கொண்டு சென்றனர் என்பதை,

‘திண்வார் விசித்த குழவொடு ஆகுளி
நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டில்
மின்னிரும் பீலி அணித்தழைக் கோட்டொடு
கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுயிர்த் தூம்பின்’ (மலை.3-13)

என்ற பாடலானது பட்டியலிடுகின்றது. அவ்வகையில் பாணர் முதலானோர் இசையுடன் கூடிய கூத்துக்கலையில் சிறந்திருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

5.6.3 ஓவியக்கலை

ஓவியக்கலையில் தமிழர்கள் தேர்ந்திருந்தனர். ‘பழந்தமிழ் மக்கள் ஓவியங்களை எழுதி அவற்றின் வாயிலாகக் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தினர்.’¹⁷ இதனால் மனிதனின் தொடக்க காலத்தில் இருந்தே ஓவியம் தீட்டும் பழக்கம் இருந்தது என்பதும் கட்டடக்கலை, இசைக்கலை, ஆடற்கலை, ஒப்பனைக்கலை போன்ற எல்லாக் கலைகளுக்கும் முன்னரே ஓவியக்கலை தோன்றியிருக்கலாம் எனவும் கருதப்படுகிறது.

ஓவியம் தீட்ட வல்லார், ‘கண்ணுள் வினைஞர்,’ என்னும் (மதுரைக்காஞ்சி 518) பெயர் பெற்றிருந்தனர். மாதவியின் நடன அரங்கேற்றம் நடைபெற்ற அழகிய மண்டபத்தின் மேற்கூரையில் பலவகையான ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. ‘அந்தக் கூரை ஓவிய விதானம்’ (சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றக்காதை, 106.11) எனச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டுகின்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்திய தேவியின் வேலைப்பாடமைந்த கட்டிலின் விதானத்தில் பலவகை ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திங்களின் பக்கத்தில் உரோகிணி அமைந்திருப்பது போன்ற ஓவியம் ஒன்று இருந்தது என நெடுநல்வாடை (159-192) சுட்டுகின்றது.

‘ஓவச் செய்தியின் ஒன்று நினைத்து ஏற்றி’ (அகம்.5:20)

‘ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லில்’ (அகம்.98:11)

என்ற அடிகளில் ஓவியக்கலை உவமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வழி அதன் செல்வாக்கு உணரப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரை அடுத்து, திருப்பரங்குன்றத்து முருகப்பெருமான் திருக்கோயில் மண்டபங்களில் கதிரவன், திங்கள், கோள்கள்,

இரதி, மன்மதன், இந்திரன், பூவனை, அகலிகை, கவுதமன் ஆகிய ஓவியங்கள் புனையப்பட்டிருந்தன என்பதை,

‘இந்திரன் பூசை இவளாக லிகையிவன்
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றிய படியிதென்று உரைசெய்வோரும்
இன்ன பலபல எழுத்து நிலை மண்டலம்’ (பரி.19:46-53)

எனப் பரிபாடல் சுட்டுகின்றது. இவ்வாறு ஓவியம் வரைவதில் சங்ககாலத்து மக்கள் வல்லுநர்களாக விளங்கியதை அறியலாம்.

5.6.4 சிற்பக்கலை

சங்ககாலத்தில் இசைக்கலையும், கூத்துக்கலையும், சிறந்து விளங்கியது போல் சிற்பக்கலையும் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குடன் இருந்தது. நடுகல் வழிபாடு சங்ககாலச் சிற்பக்கலைக்குத் தொடக்கமாக அமைகிறது. அத்துடன் நடுகற்கள் (புறம்.264) சங்ககாலத் தமிழரின் தொன்மைக்குச் சான்றாகவும் அமைகின்றன. கல்லில் அமைக்கப்பட்ட சிற்பக் கலைத்திறனை உணர்த்தும் வகையில் நடுகற்சிற்பம் முதன்மையானதாக இருந்ததை,

‘காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று மரபில் கல்லொடு புணர்’ (தொல்.புறத்.63)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. சேன்செங்குட்டுவன் இமயத்திலிருந்து கல் கொணர்ந்து கண்ணகிக்குச் சிலை வடித்தான் எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே தமிழர்தம் வாழ்வில் சிற்பக் கலையும் இடம் பெற்றிருந்ததை இந்நூல் மூலமும் அறியலாம்.

5.6.5 கட்டடக்கலை

இலக்கியங்கள், கலைகளுள் முக்கியமானதாகக் கட்டடக்கலையைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. மக்களின் வாழ்க்கை மிளிர்வதற்குத் தேவையான இடம் கட்டடம் ஆகும். கட்டடக்கலை இல்லையென்றால் பெரிய பெரிய கோயில்களும், மாட மாளிகைகளும் கூடகோபுரமும் இல்லாமல் போய்விடும். கட்டடம்தான் மனிதர்களின் இருப்பிடம் எனச் சொல்லலாம். கட்டடம் அன்று முதல் இன்றுவரை எவ்வாறு சிறப்பிடம் வகித்தது என்பதை, தட்சணாமூர்த்தி அவர்கள் கூறும்போது,

‘ஓரினத்தின் நாகரிகக் செழுமையினை எடுத்துக்காட்டிடும் சின்னங்களில் குறிக்கத்தக்கது கட்டிடக்கலையாம்’¹⁸ எனக் கட்டிடக்கலையின் முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டியுள்ளார்.

‘தமிழ் மக்களின் நாகரிக முதிர்ச்சியையும், தொழில் திறமையையும் அறிவதற்குச் சான்றாக இருப்பது கட்டிடக்கலை. கட்டிடம் என்பது மக்கள் வாழ்வதற்கான உறையுளைக் குறிக்கும். தமிழரின் கட்டிடக்கலையின் வரலாறு தொன்மையானது.’¹⁹ என்பதாலும் அறியலாம். ‘கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாக கருதப்பெறும் சிலப்பதிகாரம் கலைகளை அறுபத்து நான்கு எனக் குறிப்பிடும்போது, தமிழ்நாட்டுத் தொழிலாளர்கள், கட்டிடக் கலையில் பிற நாட்டுக் கைவினைஞர்களுடன் ஒப்பிடுந் திறமை பெற்றிருந்தனர் என்பதைச் சுட்டுகிறது. நீளம், அகலம், பருமன் ஆகிய பரிமாணங்களால் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வது கட்டிடக்கலை. கட்டிடம் கட்டிடக்கலையாக வேண்டுமானால் அது காண்பவரின் கருத்தைக் கவர்வேண்டும்’²⁰ என நாட்டுபுறவியல் ஆய்வில் சு.சக்திவேல் சுட்டுகிறார்.

‘சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்’ என மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது. சுடுமண் என்பது செங்கல் ஆகும். சங்க காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் செங்கல்களையும், மரவிட்டங்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்டன. சுவர்மீது வண்ணம் பூசப்பட்டு பொலிவுடன் விளங்கியதை,

‘இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் வட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலின் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றினை’ (அகம்.167:15-16)

என அகநானூறு சுட்டுகிறது. சங்ககால மக்கள் தமது இல்லின் முன்பு பந்தலிட்டு அந்த நிழலில் அமர்ந்து பொழுதுபோக்கினர்.

‘கொடுங்கால் புன்னைக் கோடுதுமித் தியற்றிய
பைங்காய்த் தூங்கும் பாய் மணல் பந்தர்’

(பெரும்.266-267)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை சுட்டுகின்றது. இல்லங்கள் பெரிய வீடு, சிறிய வீடு, சிறியில் மாடங்கள் என்ற நிலைகளில் இருந்தன. குடிசை, அல்லது குரம்பை என்னும் பெயரும் வைத்திருந்தனர். மீனவர்கள், பாணர்கள் உழவர்போன்ற மக்கள் குடிசையை ஈத்தின் ஓலைக் கொண்டு கட்டினார்கள்.

‘ஈத்திலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை’

‘புதுவை வேய்ந்த கவின்குடி’

(பெரும்.87,225)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை எடுத்தியம்புகின்றது. சிறிய இல்லங்களைத் தவிர மாளிகைகள் இருந்தன. மாளிகையின் தரைத்தளம் பரந்து விரிந்த வண்ணமாகவும் மேலே பார்த்தால் மனைகளின் பரப்பளவு குறைந்தும் காணப்படும் அதனை,

‘மகர நெற்றி வான்தோய் புரிசைச்

சிகரம் தோன்றாச் சேனுவர் நல்லில்’

(அகம்.181:20-21)

என அகநானூறு சுட்டுகிறது. உச்சி காண இயலாத உயரமான மாடங்கள் கட்டப்பட்ட விதத்தை அறிய முடிகின்றது. அக்கட்டடங்கள் செங்கல் மற்றும் சுண்ணாம்பு ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்டது என நெடுநல்வாடை(110-112) குறிப்பிடுகின்றது.

கோட்டைகள், மண், செங்கல், கருங்கல் போன்ற திடப்பொருள்கள் கொண்டு கட்டப்பட்டன. ஈயத்தை உருக்கி ஊற்றிக் கட்டிடத்தைக் கட்டினர். முழுக்க முழுக்கப் பாதுகாப்பு நோக்கத்தோடு அமைக்கப்பட்ட கோட்டையில் போர்க்காலத்தில் எதிரியின் வீரத்தை அறியவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதை,

‘கொடு முடி காக்கும் கருஉக்கண் நெடுமதில்’ (அகம்.159:18)

‘ஆறு கிடந்தன்ன அகன் நெடுந்தெரு’

(மதுரைக்.359)

‘திண்தேர் குழிந்த குண்டு நெடுந்தெரு’

(பெரும்.397)

என்ற பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது. பழங்கால மக்கள் கட்டடக்கலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். பலவகைப்பட்ட கட்டடங்களும், பலவகையான இல்லங்களும், கோயில்களும் அவர்களால் கட்டப்பட்டன. மேலும் கண்ணைக்கவரும் வகையில் கட்டடங்கள் அமைத்து நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும், சமூகத்திற்கும் பெருமை சேர்த்தனர் எனச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

5.7 சங்ககால சமயநெறி

பழந்தமிழர்களிடையே கடவுளுணர்வும் கடவுள் நம்பிக்கையும் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களால் அறியலாம். எனினும் சங்க காலத்தில் கடவுள் நம்பிக்கை குறிப்பிட்ட சமயப்பற்றாக உருவாகவில்லை எனக் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில், 'சமயம்' என்ற சொல் இல்லை. அதற்குப் பிற்பட்ட நூல்களில் 'சமயம்', 'மதம்' என்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே சங்க காலத்தில் மக்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இருப்பினும் அவர்களிடத்தில் சிவன், திருமால் போன்ற கடவுள் வழிபாடுகளும் சைவ சமயம், வைணவ சமயம் போன்ற சமயப் பற்றும் வேருன்றவில்லை. 'சமயம் என்பது வடநாட்டிலிருந்து சமணர்களாலும், பௌத்தர்களாலும் கொண்டு வரப்பட்டது'²¹ என்று தா.ஏ. ஞானமூர்த்தி கூறுகிறார். சங்க இலக்கியங்களை நுணுகி ஆராயுங்கால், இவர் கூற்று பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

காட்டுமிராண்டியாக அலைந்து திரிந்த மனிதன் ஓர் இடத்தில் நிலையாகத் தங்கினான். அவ்வாறு வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் இயற்கை சீற்றங்களாகிய இடி, மின்னல், மழை, வெயில், காட்டுத்தீ முதலானவற்றைக் கண்டு அஞ்சியதோடு, காட்டு மிருகங்களைக் கண்டும் அஞ்சினான். எனவே அவற்றின் கொடுமைகளிலிருந்து தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ள வீடுகளை அமைத்தான். காட்டு மிருகங்களைத் தன் தேவைக்காகப் பழக்கினான்.

தன்னுடைய கட்டுப்பாடின்றி இயற்கையாக நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் அனுபவம் என்பதைப் பெற்றான். இயற்கை சீற்றங்களைக் கண்டு பயந்த மனிதன் அவற்றை வணங்குவதன் மூலம் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணினான். இச்சூழலில்தான் மனிதகுல வரலாற்றில் இயற்கையை வணங்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின்றன. அவையே பிற்காலத்தில் வழிபாடுகளாக உருவாக்கம் பெற்றன.

இயற்கை வழிபாட்டைத் தொடங்கிய மனித சமூகம் நாளடைவில் அதனை முறைப்படுத்தியது. அவ்வாறு முறைப்படுத்தப்பட்ட நெறிமுறைகளைச் சமயம் எனக் கருதலாம். அக்காலத்தில் 'சமயம்' என்பது ஒரு பெரிய அமைப்பாகவோ, குழுவாகவோ இருக்கவில்லை. 'சமயம்' என்பது இயற்கைக்கு மேலான சக்திகளைப் பற்றிய நம்பிக்கைகள் மற்றும், அவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கான வழிமுறைகளாகும். சமயம் என்பது 'தனி மனித மனத்தைச் 'சமைக்கின்ற' அதாவது பக்குவப்படுத்துகின்ற அமைப்பாகும். 'சமை' அல்லது 'பக்குவப்படுவது'

என்ற சொல்லினின்றும் வருவதுதான் சமயம்²² என அறியியல் விளக்கம் தருகின்றது.

சமயமானது தெய்வம், சடங்கு என்னும் இருவழிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சமயம் தெய்வம், சடங்கு என்ற இருவகையில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டதை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் சமய வாழ்க்கைப் பற்றிய செய்திகளைப் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது. மேலும், சமய வழிபாடுகளில் இயற்கைத் தெய்வ வழிபாடு, முன்னோர்கள் வழிபாடு எனப் பல வகைகள் இருந்திருக்கின்றன. ஏனெனில் ‘நடுகல் வழிபாடு’ அக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு வழிபாடாக இருந்திருக்கின்றது. நடுகல் வழிபாடு நடைபெற்றதை.

‘ஊர்நனி யிருந்த பார்படுதிர் பறந்தலை
ஒங்குநிலை வேங்கை ஒற்றிணர் நறுவீப்
போந்தையம் தோட்டின் புணர்ந்தனர் தொடுத்துப்
பல்லாண் கோவலர் படலை சூட்டக்
கல்லாயினையே கடுமான் தோன்றல்’ (புறம்.265:3-5)

என்ற புறப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. சிவன் வழிவந்த மரபினன் எனச் சமயத்தின் அடையாளத்தை,

‘நன்றாய்ந்த நீள் நிமிர்சடை
முது முதல்வன் வாய் போகாது
ஒன்று புரிந்த ஈரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த ஒரு முதுநூல்
இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்மார்
மெய் அன்ன பொய் உணர்ந்து
பொய் ஓராது மெய் கொள்இ
முவேழ் துறையும் முட்டின்று போகிய
உரைசால் சிறப்பின் உவோர் மருக’ (புறம்.166:1-9)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. சங்ககாலத்தில் பல்வேறு கொள்கைகளை உடைய மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்தில் சமணப் பள்ளிகளும், பௌத்தப் பள்ளிகளும் இருந்தன என்பதையும் அவர்களைத் தவிர யோகிகளும், முனிவர்களும் இருந்தனர் என்பதையும்,

‘தண்கேணித் தகைமுற்றுத்துப்
 பகட்டெருத்தின் பல சாலைத்
 தவப்பள்ளித் தாழ்காவின்
 அவர்சடை முனிவர் அங்கிவேட்கும்
 ஆவுதி நறும்புகை முனைஇக் குயில்தம்
 மாயிரும் பெடையோடு இரியல் போகிப்
 பூதம் காக்கும் புகலரும் கடிநகர்த்
 தூதுணம் புறவொடு துச்சில் சேக்கும்’ (பட்டினப்.151-158)

என்ற பட்டினப்பாலை பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. வானத்தின் இயல்பினை அறிந்தவரும், கல்வியறிவு நிரம்பியவரும், சான்றோர்களும் நோன்பாற்றினர். அருகக் கடவுளின் கோயிலின் அருகே அமணர் பள்ளியும் இருந்தது என்பதை,

‘வண்டுபடப் பழுநிய தேனார் தோற்றத்துப்
 பூவும் புகையும் சாவகர் பழிச்சச்
 சென்ற காலமும் வருஉம் அமயமும்
 இன்றிவண் தோன்றிய ஒழுக்கமொடு நன்குணர்ந்து
 வானமும் நிலமும் தாம்முழுது உணரும்
 சான்ற கொள்கைங் சாயா யாக்கை
 குன்றுபல குழிஇப் பொலிவன தோன்ற’
 (மதுரைக்.475-480,488)

என்ற பாடலில் காணமுடிகின்றது. பௌத்த பள்ளிகளையும், பௌத்தர்களின் இயல்பு பற்றிய சமயக் கருத்துக்களையும் மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சி என்னும் நூலில் (அடி. 161-167) குறிப்பிடுகின்றார். அந்தணர்களின் இயல்பு பற்றியும், அவர்களுக்கு அருளை அளிப்பவனும், இறைவனாக விளங்கியவனும் திருமால் தான் என்ற கருத்தை,

‘விறல்மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும்
 அறனும், ஆர்வலர்க்கு அளியும் நீ!
 திறனிலோர்த் திருத்திய தீது தீர் சிறப்பின்
 மறனும், மாற்றலர்க்கு அணங்கு நீ!
 அங்கண் வானத்து அணிநிலாத் திகழ்தரும்
 நிலனும், நீடிய இமயமும் நீ’ (பரி.40-44,45)

என்னும் பரிபாடலடிகள் காட்டுகின்றன. சமயக் கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுவதன் மூலம் 'சமயம்' மக்கள் வாழ்க்கையில் முக்கிய அங்கம் வகித்தமை அறியப்படுகிறது. சங்க கால மக்களின் மனதில் 'சமயம்' காழ்ப்புணர்வை ஏற்படுத்தவில்லை என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைச் சமய நெறியில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் உணரலாம்.

5.8 தெய்வம்

இயற்கைச் சக்திகளைத் தெய்வமாக வணங்கிய மக்களின் உள்ளமானது நாளடைவில் பண்பட்டது. பண்பட்ட மனிதர்களாக வாழ்ந்தவர்களே சங்க கால மக்கள் என்பதில் குறையில்லை. பண்பட்ட சமூகமாகத் தமிழ்ச் சமுதாயம் இருந்துள்ளதைப் பல்வேறு சான்றுகளைக் கொண்டு ஆராய்ச்சியாளர்களும், அறிஞர்களும் நிறுவியுள்ளனர். தெய்வம் என்பதற்கு, 'கடவுள், இறைவன், படைப்பாளர், ஆண்டவர், மனித அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது'²³ என ஆங்கிலம் - தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் தெய்வம் பற்றிய கருத்துருவாக்கத்தினைக் காணமுடிகின்றது. மக்கள் பல்வேறு வகையான நிலப் பகுதிகளில் வாழ்க்கை நடத்தினர். அவர்கள் தங்களின் வாழ்விடத்தை மையமாக வைத்தே தெய்வம் இருப்பதாக நம்பினர். எனவே தான் தொல்காப்பியம் நிலப்பாகுபாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தெய்வங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு நில மக்கள் முறையே திருமால், முருகன், இந்திரன், வருணன் என்ற கடவுள்களை வழிபட்டனர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. (தொல்.அகத்.5) அவற்றுள் தெய்வம் என்ற சொல் ஒன்பது இடங்களிலும், கடவுள் என்ற சொல் மூன்று இடங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தெய்வம் என்பது அந்தந்த நிலக் கடவுளைக் குறிப்பதென்றும் கடவுள் என்பது பொதுவாக இறைவனைக் குறிப்பதென்றும் கொள்ளலாம். சிவபெருமானை வழிபடுமாறு பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதியைப் புலவர் காரிக்கிழார் அறிவுறுத்தியதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே

இறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த’

(புறம்.6:18-19)

எனவே இப்பாடல் சிவனை வழிபடும் மரபும் உண்டு என்பதை உணர்த்துகின்றது. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் நெடுங்காலம் வாழ வைக்கும் நெல்லிக் கனியைப் பெற்ற ஒளவையார்,

‘பால்புரை மறைநுதற் பொலிந்த சென்னி

நீலமணி மிடற் றொருவன் போல

மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலை’

(புறம்.91:5-7)

‘நீலமணி போன்ற திருமிடற்றினையுடைய சிவபெருமான் போல நிலை பெற்று வாழ்வாயாக!’ என்ற கருத்தமைந்த இப்புறநானூற்றடிகளில் சிவபெருமானை உவமையாகக் கூறியுள்ளமை புலனாகிறது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் சீரிய இயல்புகளைப் புகழ்ந்து பாடும் பாடலில் கல்லாடனார் நெடுஞ்செழியனின் வீரர்கள் கார்காலத்து நறிய கடம்ப மரத்தின் இலைகள் விரவிய மாலை அணிந்த சூரபன்மாவைக் கொன்ற முருகனது சுற்றத்துக்கு ஒப்பானவர்கள் என்று கூறுகிறார். இதனை,

‘கார் நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியல்

சூர்நவை முருகன் சுற்றத்தன்ன நின்

கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற்கூளியர்’

(புறம்.23:3-5)

என்பதால் அறிய முடிகிறது.

‘வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமாடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே’

(தொல்.செய்.415)

இந்நூற்பாவில் ‘வழிபடு தெய்வம்’ என்ற தொடரால் அந்தந்த நில மக்கள் வழிபடுவதற்கெனக் குறிப்பிட்ட தெய்வம் இருந்தது என்பது புலனாகிறது. தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்தின் கருப்பொருள்களைக் குறிப்பிடுங்கால்,

‘தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை’

(தொல்.அகத்.18)

என்கிறார். எனவே அகப்பொருள்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாகத் தெய்வத்தைச் சுட்டுவது குறிப்பிடுதற்குரியது. இதனின்றும் அக்கால மக்களுக்கிருந்த உறுதியான தெய்வ நம்பிக்கை புலனாகிறது.

5.9 சங்ககால பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்

பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். இது சமூகம் சார்ந்த ஒன்றாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல் என்ற பொருளில் ஆட்சி பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பண்டைத் தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களை அறியமுடிகிறது. இப்பழக்க வழக்கங்கள் தனிச்சிறப்புடையனவாகவும் ஒழுங்கமைதி மிக்கனவாகவும் விளங்கி அக்காலப் பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தாம் சோறுண்ணும் முன்பு காக்கைக்குச் சோறிடும் பழக்கத்தைத் தமிழர் கொண்டுள்ளனர். இதனைக் 'காக்கையது' பலி எனச் சங்கஇலக்கியம் (குறுந்.210) சுட்டுகிறது. அன்புடையோர் ஒருவரையொருவர் தழுவி அன்பைப் புலப்படுத்துவர் (புறம்.151). வெளியில் புறப்படுபவரை ஏழடி பின்சென்று வழியனுப்புவது மரபாக இருந்தது (பொருந்.166-167). ஊரினைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஊர்க்காவலர் இரவில் திரியும் வழக்கம் இருந்தது (மதுரைக்.631-6470. கையைப் பற்றிச் சூளுரைக்கும் வழக்கம் இருந்தது (குறுந்.59). கணவனை இழந்த மகளிர் அணிகலன் அணிவதை நீக்கும் வழக்கத்தினையும் (புறம்.221). கூந்தலை நீக்கும் வழக்கத்தினையும் கொண்டிருந்தனர் (புறம்.25). கணவனுக்கு மனைவி பிண்டம் வைக்கும் பழக்கமும் இருந்தது (புறம்.224).மணப்பெண்ணுக்குக் கணவன் பரிசம் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது (ஐங்குறு.147).

மகளிர் சுவரில் நாட்கணக்கினைக் குறிக்கும் வழக்கத்தினராக இருந்தனர் (அகம்.61,289). தலையைத் தடவிக்கொடுத்து அன்பு காட்டும் வழக்கத்தினை மக்கள் கொண்டிருந்தனர் (புறம்.235). நீர்வேட்கை அடங்க நெல்லிக்காய் தின்று நீர் அருந்தும் வழக்கம் இருந்தது (நற்.271). குழந்தைக்கு அம்புலி காட்டும் பழக்கம் இருந்தது (கலிம்.80). புண்பட்ட கணவரின் வருத்தம் தீர மனைவியர் பாடும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர் (மலைபடு.302-304).

நன்று, தீது குறித்த எண்ணத்தால் ஆர்வம், அச்சம் ஆகியவற்றின் விளைவால் தமிழரிடையே காலங்காலமாகப் பல நம்பிக்கைகள் வழங்கி வருகின்றன. நல்ல நாள், நல்ல நேரம் பார்த்து வேலையினைத் தொடங்குதல், பறவையொலி முதலான சகுனம் பார்த்தல், பல்லியின் குரல் கேட்டல், பல்லி உடல்மேல் விழுதற்குப் பலன் எண்ணல், விரிச்சி கேட்டல், உன்னம் பார்த்தல், கண், தோள் துடித்தல், கனவுக்குப் பொருள் காணல், விண்மீன் நிலை காணல், பேயோட்டல், கூடல் இழைத்தல் எனப் பல நம்பிக்கைகள் தமிழரிடையே நிலவியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

திருமணம் திங்களும், உரோகினியும் கூடிய நல்ல நாளில் நடத்தப்பட்டது (அகம்.86,136) என்னும் செய்தி நன்னாள் பார்த்து மங்கலச் செயலைச் செய்யும் நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. பண்டைய நாளில் நல்ல வேளையை ‘முழுத்தம்’ என்பர். அதுவே இன்று ‘முகூர்த்தம்’ எனப்படுகிறது.

5.9.1 சகுனம் பார்த்தல்

ஒரு செயலைத் தொடங்கும் முன்பு சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் மக்களிடத்தில் இருந்தது. அவற்றிலொன்று விரிச்சியாகும். விரிச்சி கேட்கும் போது நெல்லும், நீரும் சொரிவது வழக்கத்தின் பாற்படும். தலைவன், போரில் தன் மார்பின்கண் பெரும் புண்பட்டதனால் அவன் உயிர் பிழைப்பது அரிது என நப்பசலையார் என்ற புலவர் நெஞ்சருகிப் பாடுகிறார். என் தலைவன் மார்பில் உண்டாகிய புண்கள் பெரியனவாய் உள்ளன. வண்டுகளும் மொய்த்து ஒலிக்கின்றன. வீட்டின்கண் ஏற்றி வைத்த விளக்குகளும் அவிந்து விடுகின்றன. ‘நெல்லும் நீரும் சொரிந்து விரிச்சிக் கேட்குங்கால் செம்மையான முதுபெண் சொல்லிய சொற்களும் குறையுடையவையாய் உள்ளன’ என்ற பொருளமைந்த நப்பசலையாரின் பாடலடிகளில் நெல்லையும், நீரையும் சொரிந்து விரிச்சிகேட்கும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளதை,

‘நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும்

செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரப்பா’ (புறம்.28:6-7)

என்னும் பாடல் அடிகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

‘நெல்லொடு நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவி ழலரி தூஉய்க் கைதொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப’ (முல்லை.8-11)

என்ற முல்லைப் பாட்டு அடிகளின் கருத்தும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

திருமணத்திலும் வழிபாட்டிலும் நெல்லும் மலரும் தூவி முறையே வாழ்த்துதலும், வழிபடுதலுமாகிய மரபு சங்க மரபாகத் தெரிகின்றது. ‘உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் திருமணத்தில் தானியங்களையோ, பழங்களையோ மணமக்களின் மீது தூவி வாழ்த்தியமை வழக்கில் இருந்து வந்ததை எட்வர்ட் வெய்டர்மார்க் என்பவர் குறிப்பிடுகிறார்.’²⁴ எனவே சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் தமிழரின் பண்பாடாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

5.9.2 முதுமக்கட்தாழி

சங்க காலத்தில் இறந்தவரின் உடலைத் தாழியில் வைத்து புதைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இறந்துபட்ட சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் உடலைக் புதைத்து வைக்கத் தாழி செய்யும் குயவனைத் தாழி செய்யுமாறு வேண்டுகிறார் ஐயூர் முடவனார் (புறம். 228:10-13, 238:1-2). தன் கணவனோடு தானும் கூடியிருக்கும்படி பெரிய பரப்பை உடைய முதுமக்கட்தாழியைச் செய்யுமாறு பெண்ணொருத்தி குயவனிடம் கேட்பதாகத் தனி மகள் புலம்பிய முதுபாணப் பாடலொன்று கூறுகின்றது. இதனை,

‘... .. எமக்கு மருளி

வியன்பல ரகன்பொழி லீமத்தாழி

அகலி தாக வனைமோ

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே’ (புறம்.256:4-7)

எனப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது. இப்பாடலிலிருந்து இறந்துபட்டவர் உடலைத் தாழியில் இட்டுப் புதைக்கும் வழக்கம் இருந்தது என்பது புலனாகிறது.

5.9.3 புள்ளும் பொழுதும்

இரவலர்கள் புரவலர்களிடம் பரிசில் பெறச் செல்லும்போது நல்ல நிமித்தம் பார்ப்பதை நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புரவலர்களிடம் பரிசில் பெறாத போது தாம் புறப்பட்ட நேரத்தையும், புள் நிமித்தத்தையும் பழித்ததை,

‘புள்ளும் பொழுதும் பழித்த வல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழயல ரதனாற்’ (புறம்.204:10-11)

என்ற பாடலடியிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சுட்டும் பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் மரபுவழி எய்திய பண்பாடுகளாகப் பண்டைச் சமூகமான நம் தமிழ்ச் சமூகம் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. அவ்வகையில் நிமித்தம் பார்த்தல் தமிழரின் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது.

5.9.4 கலந்தொடா மகளிர்

பெண்கள் பூப்புற்றிருக்கும் காலங்களில் தூய்மையற்றவர்களாகக் கருதப்படுவர். பூப்புற்றிருக்கும் காலங்களில் வீட்டுப் பண்டங்களைத் தொடாமல் ஒதுங்கி வாழ்ந்தமையால் அவர்கள் ‘கலந்தொடா மகளிர்’ எனப்பட்டனர். புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் சிற்றூர் மன்னனின் குதிரைத் தாக்குதலுக்குப் பகை

மன்னனின் குதிரை பின்னிட்டதற்கு முருகன் கோயிலில் விலக்குடைய மகளிர், பாண்டங்களைத் தொடப் பின்வாங்குதலை உவமையாகக் கூறுகிறார் பொன்முடியார் இதனை,

‘அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்துநின் றவ்வே’ (புறம்.299:6-7)

என்ற பாடல் சான்று பகர்கின்றது. அவ்வகையில் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களிலும், நம்பிக்கைகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைச் சங்ககாலச் சமூக வழி அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சங்க காலச் சமூகமானது காலந்தோறும் மாற்றமும், வளர்ச்சியும் கொண்ட ஒரு அமைப்பு. நிலவரையறைகளும், ஆட்சிமுறைகளும் மன்னராட்சி முறையில் போற்றப்பட்டுள்ளதைச் செவ்வியல் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்காலத் திணைச் சமூகம் உணவு தேடும் வாழ்க்கை முறைகளில் பண்பட்டிருந்த காலமாகும். அத்துடன் உணவு உற்பத்தி முறைகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலமுமாகும். இதனால் உருவான நிலைத்த குடியிருப்புகளையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும், சங்க காலத் திணைச் சமூக வாழ்வு முறைகள் காட்டுகின்றன.

ஒவ்வொரு திணைச் சமூகங்களிலும் ஒவ்வொரு வகையான உற்பத்தி முறைகளும், உற்பத்தி உறவுமுறைகளும் நிலவியுள்ளன. குறிப்பிட்ட பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு திணைச் சமூகமும் செயல்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் திணைச் சமூகங்கள் அதற்கான இயற்கைச் சூழல்களை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

சங்ககாலத் திணைசார் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்து அம்மக்கள் வாழ்ந்துள்ள நிலங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, குறிஞ்சியின் மலை, மலை சார்ந்த இடங்கள் மலை வளத்தையும், புன்செய் வேளாண்மையையும், வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டமைந்துள்ளன. எனவே

குறிஞ்சி நிலம் இயற்கையிலேயே வளம் நிறைந்ததும், விதைக்காமலே விளையக் கூடியது என்பதும் அறிய முடிகிறது.

முல்லைநில வாழ்வு கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும், புன்செய் நில வேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததை உணர முடிகிறது. இந்த இருவேறு வாழ்வு முறைகளில் இருந்து மருத நிலம் வேறுபட்டுப் பொருளாதார மேம்பாடு உடையனவாய் இருந்துள்ளது. உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் மருதநிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

குதிரைகள், வடபுலப் பொருட்கள், நாவாய்கள், பண்டசாலைகள் பரதவர் மிக்க மாடங்கள், உயர்ந்த தெருக்கள், நெல் விளைதற்குக் காரணமான எருதுகளுடன் ஆடுகளும் உள்ள, சோற்று வளம் மிக்க நல்ல இல்லங்களையும் உடையதாய் நெய்தல் நிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தை நானில வாழ்க்கையாகக் கொண்டாலும் பாலை என்ற வாழ்க்கை முறை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூகமாகப் மாறிப் பின்பு நில அடிப்படையில் தொழில், பண்பாடு எனச் சமூக அமைப்பு வளர்ந்து உடைமைச் சமூகம் உருவாகத் தலைப்பட்டது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் சீறூர் மன்னர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் சமூக நலம் பேணுதலை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

உடைமைச் சமூகத்தில் வேந்தர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் நால்வகைத் திணைகளும் ஒரு நிலப்பகுதியாக உருப்பெற்று 'வேந்தர் தலைமைகள்' செல்வாக்கு பெறத் தொடங்கின.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

சங்க காலத்தில் முடியாட்சி நிலவினும், அரசர்களும் மக்களும் தம்முள் வேறுபாடின்றிப் பொதுநலத்துடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு முன்னோர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த மரபுகள் சட்டங்களாக இருந்து வந்துள்ளதை அரசனது அறம் முதலாயின விளக்குகின்றன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும்,

உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

அரசர்கள் தம்மை நாடி வந்த புலவர்களையும், இரவலர்களையும் தம் அவைக்களத்திற்கு வரவேற்று வேண்டிய சிறப்புக்களைச் செய்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் விருந்தோம்பல், கல்வி, கலை, சமயம் முதலானவை போற்றப்பட்டுள்ளன. தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி முதலானவைகளை அளித்து மிக்க அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் அவர்களை உபசரிப்பது தலைசிறந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழகம் போற்றியது.

பொறையும், நிறையும் தமிழர்க்குரிய மாண்புகளாகப் போற்றப்பட்டிருந்தது. சங்ககாலச் சமூகத்தில் வீரம் மறப்பண்போடு போற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

மக்கள் கலைகளோடு இயைந்த வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தனர். திணை அடிப்படையில் இசைகள் அமைந்திருந்தன. இசைக்கலை, கூத்துக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டடக்கலை முதலான கலைகளில் மக்கள் சிறந்திருந்தனர்.

சங்ககாலத்தில் சமயநெறியும், தெய்வ வழிபாடும் ஒருசேர வளர்ச்சியடைந்தன. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களிலும், நம்பிக்கைகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

சான்றென் விளக்கம்

1. அ.மு.பரமசிவானந்தம், சமயமும் சமூகமும், ப.3
2. தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், மானிடவியல், ப.133
3. கழகப்புவர் குழு, கழகத்தமிழ் அகராதி, ப.426.
4. தா.ஏ. சண்முகம், சூழ்நிலையும் மனிதனும், ப.20.
5. டாக்டர் எஸ். சாவித்திரி, சமூகவியல், ப.42.
6. English-Tamil Dictionary University, p.961
7. க.சிவத்தம்பி, திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள், ஆராய்ச்சி, 3:2, பக்.337-352
8. கா.சுப்பிரமணியன், சங்காலச் சமுதாயம், ப.33
9. நா.வானமாமலை, திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள், ப.14
10. K.N. Sivarajapillai, Chronology if the Early Tamils, p.135
11. சு.வித்யானந்தன், தமிழர் சாஸ்திரம், ப.47
12. ஞா. தேவநேசன், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.99
13. ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, தமிழ் இந்தியா, ப.163
14. ம.ரா.போ. குருசாமி, ப.67
15. ஏ.என்.பெருமாள், தமிழக நாட்டப்புறக்கலைகள், ப.1
16. முனைவர் அரு.மருதகுறை, நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டுக்கூறுகள், ப.85
17. செந்துரை முத்து, ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கு, ப.62
18. அ.தட்சணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
19. Sunnitikumar Chattriji, Indian Cultural, p.104
20. சு.சக்திவேல் நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.287,
21. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, சங்ககால சமுதாயம், ப.353

22. அறயியல், ப.19
23. ஆங்கிலம் - தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம், ப.433
24. Early beliefs and social influence, p.135

முடிவுரை

செவ்வியல் பண்புகள் பெற்றனவாக ஏற்கப்பெற்றுள்ள 41 நூல்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செம்மொழித் தகுதியினைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன. இத்தகுதிக்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைந்திருப்பது சங்க இலக்கியங்களாகும். அந்த வகையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வாகச் ‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வு அமைகிறது.

உலக மொழிகளுள் செம்மைப்படுத்தப் பெற்ற வளமிகு மொழி தமிழ்மொழி. செம்மொழி அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கும் தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் தகுதிகள் குறித்து விளக்கும் வகையில் ‘செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்’ என்னும் தலைப்பில் முதல் இயலானது அமைந்துள்ளது. அதனடிப்படையில் செவ்வியல் மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள், உலகச் செவ்வியல் மொழிகள், இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகள், செம்மொழித் தமிழ், செம்மொழித் தகுதி முயற்சிகள், செம்மொழித் தகுதி அங்கீகாரம், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் முதலான பொருண்மைகளில் இந்தப் பகுதி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு மொழியின் இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதுவதற்கு அம்மொழியானது செவ்வியல் மொழியாக இருக்க வேண்டும். அதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் தன்மைகளை அறிவதற்குத் தமிழ்மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள் குறித்த விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

மொழியின் அவசியம் குறித்தும், மொழியின் ஒவ்வொரு பண்பும் சமூகத்தினால் வரையறுக்கப்படுவதனையும் குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று. இத்தகு மொழியானது முப்பதிலிருந்து நாற்பது மொழிக்குடும்பங்களாக உலகில் வழங்கப்படுகிறது.

செம்மொழி, செவ்வியல் மொழி என்னும் சொற்களின் பொருள் விளக்கம் குறித்து அகராதிப் பொருண்மைகளின் அடிப்படையிலும், மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்தினடிப்படையிலும் காணும் போது ‘செவ்வியல் மொழி’ என்பது பொருத்தம் உடையதாக இருக்கிறது.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் 11 தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென ஜார்ஜ் ஹார்ட் உள்ளிட்ட மொழியியல் அறிஞர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், ஈப்ரு முதலான உலகச் செவ்வியல் மொழிகள் குறித்தும் இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகளான சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி, அராபி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் தன்மைகள் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் தமிழ்மொழியானது தனித்து இயங்க வல்லதும், தொடர்ச்சியான இலக்கண, இலக்கிய வளம் கொண்டதாகவும் இருப்பதுடன் பன்னாட்டு மொழியாகவும், சர்வதேச மொழியாகவும் உலகமெங்கும் வழங்குகிறது.

தமிழ்மொழியின் செம்மொழிக்கான தகுதிச் சான்றாதாரங்கள் குறித்து விளக்குவதற்குப் பாவாணர் குறிப்பிட்டுள்ள 15 ஆதாரங்கள் போதுமானதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்மொழி செம்மொழி அங்கீகாரத்தினைப் பெறுவதற்குப் பரிதிமாற்கலைஞர் உள்ளிட்ட அறிஞர்களின் முயற்சிகள் அளப்பரியதாக இருந்துள்ளது. இம்முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் 12.10.2004 அன்று வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலம், தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியக்காலம் என்று அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டுள்ள 41 நூல்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் சங்க இலக்கியங்கள் தொன்மையான இலக்கியங்களாகவும், பிற்காலத் தமிழிலக்கியங்களுக்கு விதையாகவும் திகழ்கின்றன.

செம்மொழி ஏற்பிசைவு வெற்றி விழாவானது கோவை மாநகரில் 2010 ஜூன் 23 முதல் 27 வரையிலான ஐந்து நாட்கள், அப்போதைய தமிழக முதல்வராக இருந்த கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் தலைமையில் நடந்தேறியது.

தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்குகிறது. செம்மொழிப் பண்புடைய இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகும். செவ்வியல் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கருதப்படுவது சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். அதற்குக் காரணமாக அமைவது இவ்விலக்கியத்தின் பாடுபொருளாகும். மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் பாடுபொருளானது அகப்பாடுபொருள், புறப்பாடுபொருள் என்னும் இருவகைப் பிரிவுக்குள் அடங்குகிறது. இவற்றுள் ‘அகப்பாடுபொருள்’ என்னும் தலைப்பில் இரண்டாவது இயலானது அமைந்துள்ளது.

அகப்பாடுபொருளுள், அன்பின் ஐந்திணை தலைமக்களின் ஒழுக்கத்தினைக் குறித்துள்ளது. திணை முதலானவை நிலம் சார்ந்து

அமைவதால் அவை நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. தலைமக்களின் அகவாழ்விற்கு ஆதாரமாகவும், இயங்கு தளமாகவும் அமைபவை முதல், கரு, உரிப்பொருட்களாகும்.

தமிழக நிலப்பரப்பு நானிலமாகவும், பின்பு நீராதாரமற்ற சுரமாகிய பாலைநிலமாகவும் உருவானதை அறிய முடிகிறது. அறுவகைப் பருவமும், அறுவகைப் பொழுதும் தலைமக்களின் அகவொழுக்கத்திற்கு முக்கிய காரணிகளாக இருந்துள்ளன. நிலம், காலம், உணவு முதலான சுற்றுச்சூழலின் அடிப்படையில் மக்களின் ஒழுக்கமும், பழக்கமும் அமைந்துள்ளதனைக் கருப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

அன்பின் ஐந்திணையாகிய அகவொழுக்கம் களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு வகைகளில் அமைந்துள்ளது. தலைமக்களின் களவொழுக்கம், பிறப்பு முதலான பத்துப் பொருத்தங்களுடன் பொருந்தி, அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஊழ் காரணமாக அமைந்து சிறந்திடும் ஒழுக்கமாக இருந்துள்ளது.

களவொழுக்கம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்குக் குறிஞ்சிநிலம் ஏதுவாக இருந்துள்ளது. களவொழுக்கத்தின் சிறப்பியல்பு என்பது தலைமக்களின் இயல்பும் அவர்தம் கூற்றுகளுமாகும். களவு முறையாக நிகழ்வதற்கு அவர்தம் பேச்சுகள் அவசியமாக இருந்துள்ளது. இதனைக் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன், தலைவியின் எழில்நலம் நினைத்து மகிழ்பவனாகவும், பொருள் தேடிச் செல்ல முயற்சிப்பவனாகவும், பிரிவாற்றாமையான் வருந்துபவனாகவும் இருந்துள்ளதைத் தலைமகன் கூற்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவனது அகவொழுக்கமானது மடலேறுதல் என்னும் அளவில் முடிவடைந்து கற்பொழுக்கம் தொடர்வதற்கு அம்மடலேறுதல் ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவி, தலைவனைக் குறித்து உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். காப்பு மிகுதி, வழியருமை முதலான காரணங்களினால் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்ந்துள்ளது. இக்கூற்றானது பெரும்பாலும் தோழியிடத்து நிகழ்ந்துள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கமாகத் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்குத் துணையாக இருக்கக்கூடியவள் தோழியாவாள். எனவே

தலைவியின் நலனைப் பாதுகாத்தல், குறியிடம் மறுத்தல், குறியிடம் உய்த்தல், ஆற்றுவித்தல், அறிவுரை வழங்குதல் முதலான சூழலில் தோழிக் கூற்று நிகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைமக்களின் களவொழுக்கத்திற்கு அல்லகுறி, ஊரார் அலர், தலைவியைச் சிறைப்படுத்தல் முதலானவை இடையூறுகளாக இருந்துள்ளன. இத்தகைய இடையூறுகள் தோழியின் அறத்தொடு நிலைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. அறத்தொடு நிலைக்கு வெறியாட்டு முக்கியச் செயற்பாடாக இருந்துள்ளது. அறத்தொடு நிற்பல் தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பட்ட நெறியாக விளங்கியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. அறத்தொடு நிற்பலின் மற்றொரு பகுதியாக வரைவுகடாதல் இருந்துள்ளது. வரைவு கடாதல் என்னும் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்க நெறிக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

நிலஞ்சார்ந்த தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கை திருமணத்தில் முடிந்து கற்பு வாழ்க்கையில் தொடங்குகிறது. சங்க காலத் திருமணமானது திணைமரபுத் திருமணம், உடன்போக்குத் திருமணம் என்னும் முறைகளில் நடந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பொழுக்கத்தின் சிறப்புகளை அவர்தம் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பொருளீட்டி இல்லறம் ஆற்றுதலைக் கற்பொழுக்கத்தின் கடமையாகத் தலைவன் கொண்டிருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் பறைசாற்றுகின்றது.

வினை முடிந்து மீளும் தலைவனுடன் இணைந்து இல்லறம் நடத்திச் சுற்றம் ஓம்பியுள்ளதைத் தலைவிக் கூற்றுத் தெரிவிக்கின்றது. களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பு வாழ்விலும் எல்லா வகையிலும் தலைவிக்கு உற்ற துணையாகத் தோழி இருந்துள்ளதைத் தோழிக்கூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கற்பொழுக்கத்திலும் அலர், பரத்தைமை முதலான இடையூறுகள் இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைமக்களின் அக வாழ்வில் இடையூறுகள் இருப்பினும் அவற்றைக் கடந்து சமூகத்தோடு இணைந்து வாழும் ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டு இல்லறமாற்றியுள்ள செம்மையான பண்பினையே அகப்பாடுபொருள் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே தமிழர்தம் வாழ்வின் அகமரபானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் கலை, பண்பாடு, உலகப் பொதுமை என்னும் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்து சிறக்கின்றது.

மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் புறவொழுக்கமானது ‘புறப்பாடுபொருள்’ என்னும் பொருண்மையில் முன்றாவது இயல் அமைந்துள்ளது. வீரம், கல்வி, புகழ், கொடை, வெற்றி, நிலையாமை முதலானவற்றைப் புறவொழுக்கங்களாகப் புறப்பொருள் இலக்கணம் வரையறுத்துள்ளது.

இவற்றுள், வீரத்தின் அடிப்படையிலான பண்டைத் தமிழரின் போர் முறையானது ஆ (வெட்சி-கரந்தை), மண் (வஞ்சி-காஞ்சி), கோட்டை (நொச்சி-உழிஞை), வலிமை (தும்மை-வாகை)என்னும் நான்கின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்துள்ளது. கல்வி, புகழ்,கொடை முதலானவை பாடாண் மற்றும் பொதுவியல் பொருளில் அமைந்துள்ளன.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களின் புறப்பொருள் குறித்த ஆய்வில் புறத்திணை இலக்கணம், புறத்திணை இலக்கணம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள ஆய்வு முன்னோடிகள் குறித்து எடுத்துரைத்துள்ளன.

வெட்சித்திணை உண்டாட்டு என்னும் துறையிலும், கரந்தையானது குடிநிலை முதலான துறைகளிலும் அமைந்துள்ளதனைப் புறநானூறு எடுத்துரைத்துள்ளது.

வஞ்சித்திணையுள் கொற்றவள்ளை முதலான நான்கு துறைகள் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித் திணையுள் பெருங்காஞ்சி முதலான எட்டுத்துறைகள் வழியே பாடுபொருள் அமைந்துள்ளது.

நொச்சித் திணையானது குதிரை மறம், மகள் மறுத்தல், செருவிடை வீழ்தல் என்னும் துறைகளில் பாடுபொருளினைக் கொண்டுள்ளது. உழிஞைத் திணை, துறைப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை.

தும்பைத் திணையானது எருமை மறம் முதலான பத்துத் துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. வாகைத்திணையுள் அரசவாகை முதலான ஒன்பது துறைகள் அமைந்துள்ளன.

பாடாண் பகுதி பதினான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவியல் திணை ஏழு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

அத்துடன் கைக்கிளை (பழிச்சுதல்), பெருந்திணை (குறுங்கலி) என்னும் திணைத் துறைகளையும் புறநானூறு கொண்டுள்ளது. இத்திணைகளைத் தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்குரியதாகக் கருதும் நிலையில் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணையில் வரையறுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே இலக்கண இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் புறவொழுக்கங்களைப் பல்வேறு திணை, துறைகளாக ஒழுங்குபட கொண்டிருந்தாலும் அவை வீரம், நிலையாமை, பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் உலகப் பொதுமையில் இயங்குவது புலனாகிறது.

பழங்காலப் போர் முறைகள் வீரம் என்னும் பொருண்மையிலும், காஞ்சித் திணை வாழ்க்கை நிலையின்மையினை எடுத்துக் காட்டும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித் திணையானது தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு நிலையாமைக் கொள்கையிலிருந்து விலகி மற்றுமொரு போர் நிகழ்வாகப் பதிவிடப்பட்டிருப்பதைப் புறப்பொருள் இலக்கணம் மற்றும் சங்கப்பாக்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

வாகைத் திணையானது வெற்றியை எடுத்துரைத்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் ஆதாயங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் கொடையை விளக்கி நிற்பதை அறிய முடிகிறது.

அவ்வகையில் தமிழர்தம் வாழ்வின் புறப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் உலகப்பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒரு மொழி செம்மொழியாக உலகினரால் அங்கீகரிக்க வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் தொன்மை முதலான பதினொரு தகுதிப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென மொழியியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். இத்தகுதிகள் அனைத்தினையும் சங்க இலக்கியங்கள் பெற்றுள்ளன. எனவே அவற்றின் செவ்வியல் கூறுகளைச் சங்கப் பாக்களுடன் பொருத்தி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில், **‘சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்’** என்னும் தலைப்பில் நான்காவது இயல் அமைந்துள்ளது.

சங்க காலத்தின் தொடக்கம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருத்தில் கொண்டாலும் சங்க காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து விடுகிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளான, இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டம், தமிழரின் பிறப்பிடம், பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள் பாரதப் போர் ஆகியனவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளான, முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், செப்புக் காசுகள் ஆகியனவும் இலக்கணச் சான்றாகத் தொல்காப்பியமும் அமைந்து செவ்வியல் தன்மையினைப் பொருத்தமுற விளங்கச் செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களுடன் கிரேக்கம், ரோமம், ஹீப்ரூ, சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளின் இலக்கியங்களை முன்னிறுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது சங்க இலக்கியங்கள் மாந்தர் தம் வாழ்வினை நேரடியாகப் பேசக் கூடிய இலக்கியங்களாகத் திகழும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன.

மனித வாழ்க்கையினை அகம், புறம் என்று பிரித்து அகத்தை களவு, கற்பு, எனக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ள சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வு நெறி சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றிச் சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவமுடையதாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணைப்பாகுபாடு பிற இலக்கியங்களில் காணப்படாத தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய உத்தியாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொரு திணைக்கும் மாயோன் முதலான கடவுளரைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருப்பினும், மக்களின் வாழ்வில் கடவுளரின் தாக்கமின்றிச் சமயசார்பற்றவையாக விளங்குவது சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையினைக் காட்டுகிறது.

சங்கப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவும், தேற்றமும் கொண்டு படைக்கப்பட்டு மனித வாழ்வினை உள்ளபடி காட்டியிருப்பது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமை கொண்டு விளங்கும் உன்னதமான இலக்கியங்கள் என்பதற்குப் புறப்பாடுபொருள் பொதுமையும் அகப்பாடுபொருள் பொதுமையும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

செவ்வியல் இலக்கியங்கள் சிறந்த ஒரு பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு. வாழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற ஒரு சமுதாயத்தின் பெரும் கலைப்படைப்பு. உடனே தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாது நடுவுநிலையில் நின்று எல்லா நிலையிலும் சிறந்து விளங்கும் செம்மாந்த இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையானது சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள், அன்றைய சமுதாய நிலையின் போக்குகளையும், மக்களின் கலையுணர்வுகளையும், அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் பேணி நடந்துள்ள பண்பாட்டு உணர்வுகளையும், செயல்பாடுகளையும் உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தியுள்ள படைப்புகளாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்கு தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினை மொழிக் கலப்பும் தமிழும், கலைச் சொல் உருவாக்கம் என்னும் பகுதிகள் விளக்கந்தருகின்றன.

சங்கப்பாக்கள் அதன் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் ஆராயும் போது இலக்கிய வளம் நிறைந்துள்ள செவ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்வதை அறிந்திட முடிகிறது. இவை அகவல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அந்தாதி வகை என்னும் பாடுபொருளுக்கேற்ற இலக்கணக் கட்டமைப்புடன் இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டிருப்பது சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய வளத்தினைக் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில், செவ்வியல் இலக்கிய பண்புகளுள் ஒன்றான உயர்ந்த சிந்தனையினைச் நோக்கும் போது அவை அறிவுறுத்தும் பாடல்களாகவும், நீதி நெறிமுறைகளை முன் வைத்து நல்வழிப்படுத்தும் பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பல சிறப்புகள் பொருந்தியிருப்பினும் அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள கலைத் தன்மையினைச் சங்கப் பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக்கோட்பாட்டினை விளக்குவதற்குப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்றாலும் அவற்றுள், மொழித்திறன், இடமாற்றங்கள், எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன, எழுவாய் 'உம்' பெற்று வருவன, ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன, என்னும் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள மொழிக் கோட்பாடுகள் குறித்து அறிய முடிந்தது.

சமுதாய மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக இருப்பது மொழி ஆகும். மொழி இலக்கியங்களாகவும், இலக்கணங்களாகவும், வரலாறுகளாகவும், தத்துவங்களாகவும் பரிணமிக்கிற ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமுதாய மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகங்களின் கூட்டமைப்பே சமுதாயம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் அடிப்படையில் 'செவ்வியல்' இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக அமைப்பினையும் சமூக மாற்றங்களையும் செவ்வியல் நெறிகளையும் ஆராயும் பொருட்டு 'செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு' என்னும் தலைப்பில் ஐந்தாவது இயல் அமைகிறது.

சங்க காலச் சமூகமானது காலந்தோறும் மாற்றமும், வளர்ச்சியும் கொண்ட ஒரு அமைப்பு. நிலவரையறைகளும், ஆட்சிமுறைகளும் மன்னராட்சி முறையில் போற்றப்பட்டுள்ளதைச் செவ்வியல் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் உணவு தேடும் வாழ்க்கை முறைகளில் பண்பட்டிருந்த காலமாகும். அத்துடன் உணவு உற்பத்தி முறைகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலமுமாகும். இதனால் உருவான நிலைத்த குடியிருப்புகளையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும், சங்ககாலத் திணைச் சமூக வாழ்வு முறைகள் காட்டுகின்றன.

ஒவ்வொரு திணைச் சமூகங்களிலும் ஒவ்வொரு வகையான உற்பத்தி முறைகளும், உற்பத்தி உறவுமுறைகளும் நிலவியுள்ளன. குறிப்பிட்ட பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு திணைச் சமூகமும் செயல்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் திணைச் சமூகங்கள் அதற்கான இயற்கைச் சூழல்களை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

சங்ககாலத் திணைசார் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்து அம்மக்கள் வாழ்ந்துள்ள நிலங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, குறிஞ்சியின் மலை, மலை சார்ந்த இடங்கள் மலை வளத்தையும், புன்செய் வேளாண்மையையும், வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டமைந்துள்ளன. எனவே குறிஞ்சி நிலம் இயற்கையிலேயே வளம் நிறைந்ததும், விதைக்காமலே விளையக் கூடியது என்பதும் அறிய முடிகிறது.

முல்லைநில வாழ்வு கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும் புன்செய் நிலவேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததை உணர முடிகிறது.

இந்த இருவேறு வாழ்வு முறைகளில் இருந்து மருத நிலம் வேறுபட்டுப் பொருளாதார மேம்பாடு உடையனவாய் இருந்துள்ளது. உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் மருதநிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

குதிரைகள், வடபுலப் பொருட்கள், நாவாய்கள், பண்டசாலைகள் பரதவர் மிக்க மாடங்கள், உயர்ந்த தெருக்கள், நெல் விளைதற்குக் காரணமான எருதுகளுடன் ஆடுகளும் உள்ள, சோற்று வளம் மிக்க நல்ல இல்லங்களையும் உடையதாய் நெய்தல் நிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தை நானில வாழ்க்கையாகக் கொண்டாலும் பாலை என்ற வாழ்க்கை முறை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூகமாகப் மாறிப் பின்பு நில அடிப்படையில் தொழில், பண்பாடு எனச் சமூக அமைப்பு வளர்ந்து உடைமைச் சமூகம் உருவாகத் தலைப்பட்டது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் சீறார் மன்னர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் சமூக நலம் பேணுதலை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

உடைமைச் சமூகத்தில் வேந்தர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் நால்வகைத் திணைகளும் ஒரு நிலப்பகுதியாக உருப்பெற்று வேந்தர் தலைமைகள் செல்வாக்கு பெறத் தொடங்கின.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

சங்க காலத்தில் முடியாட்சி நிலவினும், அரசர்களும் மக்களும் தம்முள் வேறுபாடின்றிப் பொதுநலத்துடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு முன்னோர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த மரபுகள் சட்டங்களாக இருந்து வந்துள்ளதை அரசனது அறம் முதலாயின விளக்குகின்றன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

அரசர்கள் தம்மை நாடி வந்த புலவர்களையும் இரவலர்களையும் தம் அவைக்களத்திற்கு வரவேற்று வேண்டிய சிறப்புக்களைச் செய்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில், விருந்தோம்பல், கல்வி, கலை, சமயம் முதலானவை போற்றப்பட்டுள்ளன. தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி முதலானவைகளை அளித்து மிக்க அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் அவர்களை உபசரிப்பது தலைசிறந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழகம் போற்றியது.

பொறையும், நிறையும் தமிழர்க்குரிய மாண்புகளாகப் போற்றப்பட்டிருந்தது. சங்ககாலச் சமூகத்தில் வீரம் மறப்பண்போடு போற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

மக்கள் கலைகளோடு இயைந்த வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தனர். திணை அடிப்படையில் இசைகள் அமைந்திருந்தன. இசைக்கலை, கூத்துக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டடக்கலை முதலான கலைகளில் மக்கள் சிறந்திருந்தனர். சங்ககாலத்தில் சமயநெறியும், தெய்வ வழிபாடும் ஒருசேர வளர்ச்சியடைந்தன. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களிலும், நம்பிக்கைகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வருங்கால ஆய்விற்கான களங்கள்

உலக மொழிகளில் தமிழ்மொழி மூத்த மொழியாகும். அவ்வகையில் இங்குச் சான்றாக அமைந்து ஆய்வு நிகழ்த்தப் பெற்றது சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகளாகும். இத்தகைய செவ்வியல் இலக்கிய வரிசையில் மேலும் பல ஆய்வுகள் நிகழ்த்த இடமுள்ளன.

செவ்விலக்கிய வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ள 41 நூல்கள் மட்டுமல்லாது தமிழ்மொழியிலுள்ள தொன்மையினை விளக்கும் பொருட்டுத் தமிழ் மொழியின் அனைத்து நூல்களுமே செவ்விலக்கிய வரிசையில் இடம்பெற வேண்டும். அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றை ஆய்வு செய்யலாம்.

இடைக்கால இலக்கியங்கள் பல வெளிவரா நிலையில் உள்ளன. அவற்றை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுப் 'பக்தி இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள், தன்மைகள்' முதலான தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்யலாம்.

இக்கால இலக்கியங்களில் உள்ள பிறமொழிக் கலப்பினைக் களைந்திடும் பொருட்டும், தமிழ் மொழியின் செழுமையினைப் பதிவு செய்யும் வகையிலும் அவ்வப் பொருண்மைக்கேற்ப ஆய்வுகள் அமையலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அகத்தியலிங்கம் ச. உலகமொழிகள் (முதல் பகுதி),
பொன்னகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
1968.
2. அகத்தியலிங்கம் ச. சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்களே,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2000.
3. அகத்தியலிங்கம். ச. சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
2010.
4. அருணையப்பன் (அருண்). சங்க இலக்கியக் காதல் கதை,
வானதி பதிப்பகம்,
முதற்பதிப்பு ஜனவரி - 1981
5. அழகம்மை ஜி. சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 103,
முதற்பதிப்பு, ஆகஸ்டு - 2001
6. அறவாணன் க.ப. அற்றை நாள் காதலும் வீரமும்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1,
பதிப்பு - 1978
7. ஆதிநாராயணன் கி. தமிழ்மொழி வரலாறு,
சிபியகம்,
சென்னை,
2011.

8. ஆதிநாராயணன் கி. தமிழின் செம்மொழிப் பண்புகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
2014.
9. ஆறுமுகம் அ. சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை,
அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருச்சி,
முதற்பதிப்பு, நவம்பர் - 1994
10. இராச மாணிக்கனார் மா. இலக்கிய அமுதம்,
ஒளவை நூலகம்,
முதற்பதிப்பு, ஜனவரி - 1958
11. இராசாராம் சு. சங்க இலக்கியத்தில் நடைமுறை
வாழ்க்கை, அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
முதற்பதிப்பு - 2007
12. இலக்குவனார் சி. இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்
(சங்க காலம்),
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை
13. இளங்கோவன் கு.வை. உறவு ஓர் ஆய்வு,
முத்துப் பதிப்பகம்,
விழுப்புரம்,
முதற்பதிப்பு, அக்டோபர் - 1999
14. கருணாநிதி மு. செம்மொழி வரலாற்றில் சில செப்பேடுகள்,
நக்கீரன் வெளியீடு,
சென்னை,
2010.
15. கவிமணி மலரும் மாலையும்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2008.

16. கால்டுவெல்
திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை.
17. குடந்தை கவிஞர்
கற்பெனும் சிறையினிலே,
நியூ செஞ்சரி புக் அவுஸ்,
சென்னை - 98,
முதற்பதிப்பு, நவம்பர் - 1996
18. குமரன் இரெ.
சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில்
கருத்துப்புலப்பாட்டு உத்திகள்,
அனன்யா வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்
முதற்பதிப்பு, நவம்பர் - 2001
19. குழந்தைசாமி வா.செ.
உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின்
வரிசையில் தமிழ்,
பாரதி பதிப்பகம்,
சென்னை,
2005.
20. கைலாசபதி க.
பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
மக்கள் வெளியீடு,
சென்னை.
பதிப்பு - 1966
21. கோவிந்தராச முதலியார் க.
அகப்பொருள் விளக்கம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1,
பதிப்பு - 1985
22. சக்திவேல் சு.
தமிழ்மொழி வரலாறு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2006.

23. சண்முகதாஸ். ஆ. செவ்வியல் தமிழ் வரலாறும் பண்புகளும்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை.
2010.
24. சாமிநாத ஐயர் உ.வே., ஐங்குறு மூலமும் பழைய உரையும்,
சாமிநாத ஐயர் நூல் நிலையம்,
சென்னை - 41
25. சாமிநாத ஐயர் உ.வே., பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 1986
26. சித்திர புத்திரன். ஏச். சங்கத் தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113,
முதற்பதிப்பு - 2002
27. சிதம்பரனார் சாமி. எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்,
அறிவுப் பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14,
முதற்பதிப்பு அக்டோபர் - 2003
28. சிவத்தம்பி கார்த்திகேசு திணைக் கோட்பாட்டின் சமூக
அடிப்படைகள், ஆராய்ச்சி 3:2,
பக்.337-352,
பதிப்பு - 1971
29. சுந்தரராசன் த. (தொ.ஆ.) தமிழ்ச் செம்மொழி ஆவணம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2005.
30. சுப்பிரமணியன். சா.வே. தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
1992.

31. சுயம்பு பெ. செம்மொழித்தமிழ் சிறப்பும் வரலாறும்,
பாரதி பதிப்பகம்,
திசையன் விளை,
நெல்லை மாவட்டம்
2010.
32. செந்துறை முத்து சங்காலச் சமுதாயச் சிந்தனைகள்,
அருண்மொழிப் பதிப்பகம்,
சேலம் - 636 001,
முதற்பதிப்பு, மே - 1989
33. செல்வராசு நா. சங்க இலக்கியமும், சமூகவியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை - 18
34. சோமசுந்தரனார் பி.மா. சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமயம்,
இராணிப்பேட்டை
பதிப்பு - 1984
35. சோமசுந்தரனார் பொ.வே., அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1.
பதிப்பு - 1966
36. சோமசுந்தரனார் பொ.வே., குறுந்தொகை,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1.
பதிப்பு - 1976
37. சோமசுந்தரனார் பொ.வே., நற்றிணை நானூறு,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்,
சென்னை - 1.
பதிப்பு - 1976

38. ஞானசம்பந்தன் அ.ச. **அகமும் புறமும் - (அகம்),**
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1,
முதற்பதிப்பு, ஏப்ரல் - 1956
39. தட்சிணாமூர்த்தி அ. **தமிழ் நாகரீகமும் பண்பாடும்,**
யாழ் வெளியீடு,
மேற்கு அண்ணா நகர்,
சென்னை - 40,
மறுபதிப்பு பிப்ரவரி - 1999
40. தண்டாயுதம் இரா., **சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு ஓர்**
அறிமுகம்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை - 5
41. தமிழண்ணல் **புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாறு,**
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
1992.
42. தமிழண்ணல் **சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - I,**
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
2003.
43. தமிழண்ணல். **சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - II,**
சோலை நூலகம்,
மதுரை,
1979.
44. தமிழண்ணல் **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்,**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை - 1

45. தமிழண்ணல் **தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், தொகுதி-1,**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை - 1
46. தமிழண்ணல் **தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், தொகுதி-2,**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை - 1
47. துரைசாமிப்பிள்ளை சு., **பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,**
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்,
சென்னை - 1
48. தேவநேயப்பாவாணர் **முதல் தாய்மொழி,**
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2008.
49. நாராயண வேலுப்பிள்ளை **பத்துப்பாட்டு தொகுதி - 1,**
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர், சென்னை - 17,
மறுபதிப்பு - 200
50. நாராயண வேலுப்பிள்ளை **பத்துப்பாட்டு தொகுதி - 2,**
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர், சென்னை - 17,
மறுபதிப்பு - 2003
51. பசுபதி மு.வே.
(தொ.ஆ.) **செம்மொழித் தமிழ் இலக்கண**
இலக்கியங்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
2010.

52. பரிதிமாற்கலைஞர் **தமிழ்மொழியின் வரலாறு,**
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2008.
53. பழனிச்சாமி செ. **புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு,**
வாணிப் பதிப்பகம்,
கோவை,
முதற்பதிப்பு, ஏப்ரல் - 1989
54. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ. **சங்க இலக்கியக் கொள்கை,**
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு - 2008
55. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ. **செம்மொழி ஏன்? எதற்கு?**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2004.
56. மணவாளன் அ.அ. **இலக்கிய ஒப்பாய்வு (சங்க இலக்கியம்),**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை
முதற்பதிப்பு, மே - 2009
57. மணவை முஸ்தபா **செம்மொழி உள்ளும் புறமும்,**
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை,
2010.
58. மலையமான் **செவ்வியல்மொழி தமிழ்,**
அன்புப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2001
59. மருதநாயகம் ப., **தமிழின் செவ்வியல் தகுதி,**
பொன்ராணி பதிப்பகம்,
டெல்லி,
முதற்பதிப்பு, மே - 2001

60. மாணிக்கம் வ.சுப., **தமிழ்க் காதல்,**
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1
முதற்பதிப்பு, மார்ச் - 1962
61. மாதையன் பெ., **தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள்,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
முதற்பதிப்பு, ஏப்ரல் - 2009
62. வரதராசன் மு. **பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,**
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
2011.
63. வரதராசன் மு. **மொழி வரலாறு,**
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
64. வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு., **அகநானூறு,**
திருநெல்வேலி,
பதிப்பு - 1963
65. வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு., **அகநானூறு,**
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்,
சென்னை - 1
66. ஜான் சாமுவேல் ஜி. **செம்மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ்,**
ஹோம் லாண்ட் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2007.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

அறவேந்தன் இரா.

ஆய்வுக் கோவை,

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்

மன்ற இரண்டாம் கருத்தரங்கம்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

சென்னை - 13,

வெளியீடு - 2000

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

ஆய்வுச் சிந்தனைகள்

ஐந்தாம் ஆய்வாளர் மன்றம்,

மதுரை,

பதிப்பு - 1996

சொற்பொழிவு நூல்கள்

அகநானூற்றுச்

சொற்பொழிவுகள்

கழக வெளியீடு,

சென்னை - 1,

மறுபதிப்பு, மே - 1956

பத்துப்பாட்டுச்

சொற்பொழிவுகள்

கழக வெளியீடு,

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம்,

சென்னை - 1,

பதிப்பு - 1969

ஆய்வேடுகள்

சுப்புலட்சுமி ஆர்.

சங்க இலக்கியங்களில் மனித நேயம்,

தமிழ்த்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,

சென்னை - 5

ரேணுகா ச.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் மனித உறவுகள்,

பகுதி நேர ஆய்வாளர்,

இராணிமேரிக் கல்லூரி,

பதிப்பு, ஏப்ரல் - 2001

ரேவதி க.

சங்க இலக்கியத்தில் செலவு விலக்கல்,
மாநிலக் கல்லூரி, (தன்னாட்சி),
பதிப்பு, ஜனவரி - 2002

சிவராஜ் து.

சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5,
பதிப்பு - 1984

ஆங்கில நூல்கள்

Arasthi Maheswari,

Public Administration,
Lakshmi Narain Agarwal Educational
Publishers,
Agra - 3,
16th Revised Edition : 1988 - 89

Chidambaranatha Chettiar. A.,

**English Tamil Dictionary University of
Madras,**
Edition - 1992

Hornby. A.S.,

**Oxford Advanced Learners Dictionary -
Sixth Edition,**
Oxford University Press, 2000

அகராதிகள் மற்றும் கலைக்களஞ்சியங்கள்

கழகத் தமிழ் அகராதி

கழகப் புலவர் குழுவினர்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
2004.

ஆங்கிலம் -தமிழ்ச்
சொற்களஞ்சியம்

சிதம்பரநாதன் செட்டியார். அ. (ப.ஆ.),
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
2010.

அபிதானசிந்தாமணி

சிங்காரவேலு முதலியார். ஆ.
Asian Educational Services,
New Delhi,
1996.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகப்
பேரகராதி

புலவர் குழு,
சென்னை.

தமிழ் அகராதி

புலவர் குழு,
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை.

தற்காலத் தமிழ் அகராதி

புலவர் குழு,
கிரியா வெளியீடு,
சென்னை.

Tamil Lexicon, Vol.III.

University of Madras,
Chennai,
1982.

மலர்கள்

1. ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர்

உலகத்தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு,
கோவை,
2010.

2. உலகத்தமிழ்ச் செம்மொழி
மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்

உலகத்தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு,
கோவை,
2010.

சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும்
முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

செல்வி ச.பிரேமகுமாரி,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002



தமிழ்த்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
வேலூர் - 632 002,
தமிழ்நாடு.

ஜூலை 2018

முடிவுரை

செவ்வியல் பண்புகள் பெற்றனவாக ஏற்கப்பெற்றுள்ள 41 நூல்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செம்மொழித் தகுதியினைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன. இத்தகுதிக்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைந்திருப்பது சங்க இலக்கியங்களாகும். அந்த வகையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வாகச் ‘சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வு அமைகிறது.

உலக மொழிகளுள் செம்மைப்படுத்தப் பெற்ற வளமிகு மொழி தமிழ்மொழி. செம்மொழி அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கும் தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் தகுதிகள் குறித்து விளக்கும் வகையில் ‘செவ்வியல் மொழிகள் - அறிமுகம்’ என்னும் தலைப்பில் முதல் இயலானது அமைந்துள்ளது. அதனடிப்படையில் செவ்வியல் மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள், உலகச் செவ்வியல் மொழிகள், இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகள், செம்மொழித் தமிழ், செம்மொழித் தகுதி முயற்சிகள், செம்மொழித் தகுதி அங்கீகாரம், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் முதலான பொருண்மைகளில் இந்தப் பகுதி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு மொழியின் இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதுவதற்கு அம்மொழியானது செவ்வியல் மொழியாக இருக்க வேண்டும். அதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களின் செவ்வியல் தன்மைகளை அறிவதற்குத் தமிழ்மொழியின் தன்மைகள், தகுதிகள் குறித்த விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

மொழியின் அவசியம் குறித்தும், மொழியின் ஒவ்வொரு பண்பும் சமூகத்தினால் வரையறுக்கப்படுவதனையும் குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று. இத்தகு மொழியானது முப்பதிலிருந்து நாற்பது மொழிக்குடும்பங்களாக உலகில் வழங்கப்படுகிறது.

செம்மொழி, செவ்வியல் மொழி என்னும் சொற்களின் பொருள் விளக்கம் குறித்து அகராதிப் பொருண்மைகளின் அடிப்படையிலும், மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்தினடிப்படையிலும் காணும் போது ‘செவ்வியல் மொழி’ என்பது பொருத்தம் உடையதாக இருக்கிறது.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் 11 தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென ஜார்ஜ் ஹார்ட் உள்ளிட்ட மொழியியல் அறிஞர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.

கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், ஈப்ரு முதலான உலகச் செவ்வியல் மொழிகள் குறித்தும் இந்தியச் செவ்வியல் மொழிகளான சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி, அராபி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் தன்மைகள் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் தமிழ்மொழியானது தனித்து இயங்க வல்லதும், தொடர்ச்சியான இலக்கண, இலக்கிய வளம் கொண்டதாகவும் இருப்பதுடன் பன்னாட்டு மொழியாகவும், சர்வதேச மொழியாகவும் உலகமெங்கும் வழங்குகிறது.

தமிழ்மொழியின் செம்மொழிக்கான தகுதிச் சான்றாதாரங்கள் குறித்து விளக்குவதற்குப் பாவாணர் குறிப்பிட்டுள்ள 15 ஆதாரங்கள் போதுமானதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்மொழி செம்மொழி அங்கீகாரத்தினைப் பெறுவதற்குப் பரிதிமாற்கலைஞர் உள்ளிட்ட அறிஞர்களின் முயற்சிகள் அளப்பரியதாக இருந்துள்ளது. இம்முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் 12.10.2004 அன்று வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலம், தமிழ்மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியக்காலம் என்று அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டுள்ள 41 நூல்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் சங்க இலக்கியங்கள் தொன்மையான இலக்கியங்களாகவும், பிற்காலத் தமிழிலக்கியங்களுக்கு விதையாகவும் திகழ்கின்றன.

செம்மொழி ஏற்பிசைவு வெற்றி விழாவானது கோவை மாநகரில் 2010 ஜூன் 23 முதல் 27 வரையிலான ஐந்து நாட்கள், அப்போதைய தமிழக முதல்வராக இருந்த கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் தலைமையில் நடந்தேறியது.

தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்குகிறது. செம்மொழிப் பண்புடைய இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகும். செவ்வியல் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கருதப்படுவது சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். அதற்குக் காரணமாக அமைவது இவ்விலக்கியத்தின் பாடுபொருளாகும். மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் பாடுபொருளானது அகப்பாடுபொருள், புறப்பாடுபொருள் என்னும் இருவகைப் பிரிவுக்குள் அடங்குகிறது. இவற்றுள் ‘அகப்பாடுபொருள்’ என்னும் தலைப்பில் இரண்டாவது இயலானது அமைந்துள்ளது.

அகப்பாடுபொருளுள், அன்பின் ஐந்திணை தலைமக்களின் ஒழுக்கத்தினைக் குறித்துள்ளது. திணை முதலானவை நிலம் சார்ந்து

அமைவதால் அவை நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. தலைமக்களின் அகவாழ்விற்கு ஆதாரமாகவும், இயங்கு தளமாகவும் அமைபவை முதல், கரு, உரிப்பொருட்களாகும்.

தமிழக நிலப்பரப்பு நானிலமாகவும், பின்பு நீராதாரமற்ற சுரமாகிய பாலைநிலமாகவும் உருவானதை அறிய முடிகிறது. அறுவகைப் பருவமும், அறுவகைப் பொழுதும் தலைமக்களின் அகவொழுக்கத்திற்கு முக்கிய காரணிகளாக இருந்துள்ளன. நிலம், காலம், உணவு முதலான சுற்றுச்சூழலின் அடிப்படையில் மக்களின் ஒழுக்கமும், பழக்கமும் அமைந்துள்ளதனைக் கருப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

அன்பின் ஐந்திணையாகிய அகவொழுக்கம் களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு வகைகளில் அமைந்துள்ளது. தலைமக்களின் களவொழுக்கம், பிறப்பு முதலான பத்துப் பொருத்தங்களுடன் பொருந்தி, அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஊழ் காரணமாக அமைந்து சிறந்திடும் ஒழுக்கமாக இருந்துள்ளது.

களவொழுக்கம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்குக் குறிஞ்சிநிலம் ஏதுவாக இருந்துள்ளது. களவொழுக்கத்தின் சிறப்பியல்பு என்பது தலைமக்களின் இயல்பும் அவர்தம் கூற்றுகளுமாகும். களவு முறையாக நிகழ்வதற்கு அவர்தம் பேச்சுகள் அவசியமாக இருந்துள்ளது. இதனைக் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன், தலைவியின் எழில்நலம் நினைத்து மகிழ்பவனாகவும், பொருள் தேடிச் செல்ல முயற்சிப்பவனாகவும், பிரிவாற்றாமையான் வருந்துபவனாகவும் இருந்துள்ளதைத் தலைமகன் கூற்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவனது அகவொழுக்கமானது மடலேறுதல் என்னும் அளவில் முடிவடைந்து கற்பொழுக்கம் தொடர்வதற்கு அம்மடலேறுதல் ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவி, தலைவனைக் குறித்து உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். காப்பு மிகுதி, வழியருமை முதலான காரணங்களினால் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்ந்துள்ளது. இக்கூற்றானது பெரும்பாலும் தோழியிடத்து நிகழ்ந்துள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கமாகத் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்குத் துணையாக இருக்கக்கூடியவள் தோழியாவாள். எனவே

தலைவியின் நலனைப் பாதுகாத்தல், குறியிடம் மறுத்தல், குறியிடம் உய்த்தல், ஆற்றுவித்தல், அறிவுரை வழங்குதல் முதலான சூழலில் தோழிக் கூற்று நிகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைமக்களின் களவொழுக்கத்திற்கு அல்லகுறி, ஊரார் அலர், தலைவியைச் சிறைப்படுத்தல் முதலானவை இடையூறுகளாக இருந்துள்ளன. இத்தகைய இடையூறுகள் தோழியின் அறத்தொடு நிலைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. அறத்தொடு நிலைக்கு வெறியாட்டு முக்கியச் செயற்பாடாக இருந்துள்ளது. அறத்தொடு நிறைத் தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பட்ட நெறியாக விளங்கியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. அறத்தொடு நிறைவின் மற்றொரு பகுதியாக வரைவுகடாதல் இருந்துள்ளது. வரைவு கடாதல் என்னும் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்க நெறிக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

நிலஞ்சார்ந்த தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கை திருமணத்தில் முடிந்து கற்பு வாழ்க்கையில் தொடங்குகிறது. சங்க காலத் திருமணமானது திணைமரபுத் திருமணம், உடன்போக்குத் திருமணம் என்னும் முறைகளில் நடந்துள்ளது.

களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பொழுக்கத்தின் சிறப்புகளை அவர்தம் கூற்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பொருளீட்டி இல்லறம் ஆற்றுவதைக் கற்பொழுக்கத்தின் கடமையாகத் தலைவன் கொண்டிருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் பறைசாற்றுகின்றது.

வினை முடிந்து மீளும் தலைவனுடன் இணைந்து இல்லறம் நடத்திச் சுற்றம் ஒம்பியுள்ளதைத் தலைவிக் கூற்றுத் தெரிவிக்கின்றது. களவொழுக்கத்தினைப் போன்று கற்பு வாழ்விலும் எல்லா வகையிலும் தலைவிக்கு உற்ற துணையாகத் தோழி இருந்துள்ளதைத் தோழிக்கூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கற்பொழுக்கத்திலும் அலர், பரத்தைமை முதலான இடையூறுகள் இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைமக்களின் அக வாழ்வில் இடையூறுகள் இருப்பினும் அவற்றைக் கடந்து சமூகத்தோடு இணைந்து வாழும் ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டு இல்லறமாற்றியுள்ள செம்மையான பண்பினையே அகப்பாடுபொருள் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே தமிழர்தம் வாழ்வின் அகமரபானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் கலை, பண்பாடு, உலகப் பொதுமை என்னும் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்து சிறக்கின்றது.

மக்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்துரைக்கும் புறவொழுக்கமானது ‘புறப்பாடுபொருள்’ என்னும் பொருண்மையில் முன்றாவது இயல் அமைந்துள்ளது. வீரம், கல்வி, புகழ், கொடை, வெற்றி, நிலையாமை முதலானவற்றைப் புறவொழுக்கங்களாகப் புறப்பொருள் இலக்கணம் வரையறுத்துள்ளது.

இவற்றுள், வீரத்தின் அடிப்படையிலான பண்டைத் தமிழரின் போர் முறையானது ஆ (வெட்சி-கரந்தை), மண் (வஞ்சி-காஞ்சி), கோட்டை (நொச்சி-உழிஞை), வலிமை (தும்மை-வாகை)என்னும் நான்கின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்துள்ளது. கல்வி, புகழ்,கொடை முதலானவை பாடாண் மற்றும் பொதுவியல் பொருளில் அமைந்துள்ளன.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களின் புறப்பொருள் குறித்த ஆய்வில் புறத்திணை இலக்கணம், புறத்திணை இலக்கணம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள ஆய்வு முன்னோடிகள் குறித்து எடுத்துரைத்துள்ளன.

வெட்சித்திணை உண்டாட்டு என்னும் துறையிலும், கரந்தையானது குடிநிலை முதலான துறைகளிலும் அமைந்துள்ளதனைப் புறநானூறு எடுத்துரைத்துள்ளது.

வஞ்சித்திணையுள் கொற்றவள்ளை முதலான நான்கு துறைகள் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித் திணையுள் பெருங்காஞ்சி முதலான எட்டுத்துறைகள் வழியே பாடுபொருள் அமைந்துள்ளது.

நொச்சித் திணையானது குதிரை மறம், மகள் மறுத்தல், செருவிடை வீழ்தல் என்னும் துறைகளில் பாடுபொருளினைக் கொண்டுள்ளது. உழிஞைத் திணை, துறைப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை.

தும்பைத் திணையானது எருமை மறம் முதலான பத்துத் துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. வாகைத்திணையுள் அரசவாகை முதலான ஒன்பது துறைகள் அமைந்துள்ளன.

பாடாண் பகுதி பதினான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவியல் திணை ஏழு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

அத்துடன் கைக்கிளை (பழிச்சுதல்), பெருந்திணை (குறுங்கலி) என்னும் திணைத் துறைகளையும் புறநானூறு கொண்டுள்ளது. இத்திணைகளைத் தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்குரியதாகக் கருதும் நிலையில் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணையில் வரையறுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே இலக்கண இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் புறவொழுக்கங்களைப் பல்வேறு திணை, துறைகளாக ஒழுங்குபட கொண்டிருந்தாலும் அவை வீரம், நிலையாமை, பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் உலகப் பொதுமையில் இயங்குவது புலனாகிறது.

பழங்காலப் போர் முறைகள் வீரம் என்னும் பொருண்மையிலும், காஞ்சித் திணை வாழ்க்கை நிலையின்மையினை எடுத்துக் காட்டும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. காஞ்சித் திணையானது தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு நிலையாமைக் கொள்கையிலிருந்து விலகி மற்றுமொரு போர் நிகழ்வாகப் பதிவிடப்பட்டிருப்பதைப் புறப்பொருள் இலக்கணம் மற்றும் சங்கப்பாக்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

வாகைத் திணையானது வெற்றியை எடுத்துரைத்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் ஆதாயங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் கொடையை விளக்கி நிற்பதை அறிய முடிகிறது.

அவ்வகையில் தமிழர்தம் வாழ்வின் புறப்பாடுபொருளானது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டின் கூறுகளுள் உலகப்பொதுமை என்னும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒரு மொழி செம்மொழியாக உலகினரால் அங்கீகரிக்க வேண்டுமெனில் அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் தொன்மை முதலான பதினொரு தகுதிப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென மொழியியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். இத்தகுதிகள் அனைத்தினையும் சங்க இலக்கியங்கள் பெற்றுள்ளன. எனவே அவற்றின் செவ்வியல் கூறுகளைச் சங்கப் பாக்களுடன் பொருத்தி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில், **‘சங்கப் பாடல்களும் செவ்வியல் கூறுகளும்’** என்னும் தலைப்பில் நான்காவது இயல் அமைந்துள்ளது.

சங்க காலத்தின் தொடக்கம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருத்தில் கொண்டாலும் சங்க காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து விடுகிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையினை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளான, இலெமூரியா என்னும் குமரிக்கண்டம், தமிழரின் பிறப்பிடம், பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பு, நந்தர், மோரியர் ஆகியோரின் குறிப்புகள் பாரதப் போர் ஆகியனவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளான, முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், செப்புக் காசுகள் ஆகியனவும் இலக்கணச் சான்றாகத் தொல்காப்பியமும் அமைந்து செவ்வியல் தன்மையினைப் பொருத்தமுற விளங்கச் செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களுடன் கிரேக்கம், ரோமம், ஹீப்ரூ, சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளின் இலக்கியங்களை முன்னிறுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது சங்க இலக்கியங்கள் மாந்தர் தம் வாழ்வினை நேரடியாகப் பேசக் கூடிய இலக்கியங்களாகத் திகழும் தனித்தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன.

மனித வாழ்க்கையினை அகம், புறம் என்று பிரித்து அகத்தை களவு, கற்பு, எனக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ள சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வு நெறி சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றிச் சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவமுடையதாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணைப்பாகுபாடு பிற இலக்கியங்களில் காணப்படாத தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய உத்தியாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொரு திணைக்கும் மாயோன் முதலான கடவுளரைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருப்பினும், மக்களின் வாழ்வில் கடவுளரின் தாக்கமின்றிச் சமயசார்பற்றவையாக விளங்குவது சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையினைக் காட்டுகிறது.

சங்கப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவும், தேற்றமும் கொண்டு படைக்கப்பட்டு மனித வாழ்வினை உள்ளபடி காட்டியிருப்பது செவ்வியல் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமை கொண்டு விளங்கும் உன்னதமான இலக்கியங்கள் என்பதற்குப் புறப்பாடுபொருள் பொதுமையும் அகப்பாடுபொருள் பொதுமையும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

செவ்வியல் இலக்கியங்கள் சிறந்த ஒரு பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு. வாழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற ஒரு சமுதாயத்தின் பெரும் கலைப்படைப்பு. உடனே தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாது நடுவுநிலையில் நின்று எல்லா நிலையிலும் சிறந்து விளங்கும் செம்மாந்த இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்குத் தமிழ் மொழியின் தாய்மைத் தன்மையானது சான்றாக அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள், அன்றைய சமுதாய நிலையின் போக்குகளையும், மக்களின் கலையுணர்வுகளையும், அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் பேணி நடந்துள்ள பண்பாட்டு உணர்வுகளையும், செயல்பாடுகளையும் உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தியுள்ள படைப்புகளாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினை அணுகுவதற்கு தமிழ் மொழியின் தனித்தியங்கும் தன்மையினை மொழிக் கலப்பும் தமிழும், கலைச் சொல் உருவாக்கம் என்னும் பகுதிகள் விளக்கந்தருகின்றன.

சங்கப்பாக்கள் அதன் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் ஆராயும் போது இலக்கிய வளம் நிறைந்துள்ள செவ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்வதை அறிந்திட முடிகிறது. இவை அகவல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அந்தாதி வகை என்னும் பாடுபொருளுக்கேற்ற இலக்கணக் கட்டமைப்புடன் இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டிருப்பது சங்க இலக்கியத்தின் இலக்கிய வளத்தினைக் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில், செவ்வியல் இலக்கிய பண்புகளுள் ஒன்றான உயர்ந்த சிந்தனையினைச் நோக்கும் போது அவை அறிவுறுத்தும் பாடல்களாகவும், நீதி நெறிமுறைகளை முன் வைத்து நல்வழிப்படுத்தும் பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின், கலை இலக்கியத் தனித்தன்மையினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பல சிறப்புகள் பொருந்தியிருப்பினும் அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள கலைத் தன்மையினைச் சங்கப் பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் மொழிக்கோட்பாட்டினை விளக்குவதற்குப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்றாலும் அவற்றுள், மொழித்திறன், இடமாற்றங்கள், எழுவாய்கள் அடுக்கி வருவன, எழுவாய் 'உம்' பெற்று வருவன, ஏகாரம் பெற்று எழில் கூட்டி வருவன, என்னும் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள மொழிக் கோட்பாடுகள் குறித்து அறிய முடிந்தது.

சமுதாய மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக இருப்பது மொழி ஆகும். மொழி இலக்கியங்களாகவும், இலக்கணங்களாகவும், வரலாறுகளாகவும், தத்துவங்களாகவும் பரிணமிக்கிற ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமுதாய மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகங்களின் கூட்டமைப்பே சமுதாயம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் அடிப்படையில் 'செவ்வியல்' இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக அமைப்பினையும் சமூக மாற்றங்களையும் செவ்வியல் நெறிகளையும் ஆராயும் பொருட்டு 'செவ்விலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பு' என்னும் தலைப்பில் ஐந்தாவது இயல் அமைகிறது.

சங்க காலச் சமூகமானது காலந்தோறும் மாற்றமும், வளர்ச்சியும் கொண்ட ஒரு அமைப்பு. நிலவரையறைகளும், ஆட்சிமுறைகளும் மன்னராட்சி முறையில் போற்றப்பட்டுள்ளதைச் செவ்வியல் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் உணவு தேடும் வாழ்க்கை முறைகளில் பண்பட்டிருந்த காலமாகும். அத்துடன் உணவு உற்பத்தி முறைகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலமுமாகும். இதனால் உருவான நிலைத்த குடியிருப்புகளையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும், சங்ககாலத் திணைச் சமூக வாழ்வு முறைகள் காட்டுகின்றன.

ஒவ்வொரு திணைச் சமூகங்களிலும் ஒவ்வொரு வகையான உற்பத்தி முறைகளும், உற்பத்தி உறவுமுறைகளும் நிலவியுள்ளன. குறிப்பிட்ட பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு திணைச் சமூகமும் செயல்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் திணைச் சமூகங்கள் அதற்கான இயற்கைச் சூழல்களை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

சங்ககாலத் திணைசார் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்து அம்மக்கள் வாழ்ந்துள்ள நிலங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, குறிஞ்சியின் மலை, மலை சார்ந்த இடங்கள் மலை வளத்தையும், புன்செய் வேளாண்மையையும், வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டமைந்துள்ளன. எனவே குறிஞ்சி நிலம் இயற்கையிலேயே வளம் நிறைந்ததும், விதைக்காமலே விளையக் கூடியது என்பதும் அறிய முடிகிறது.

முல்லைநில வாழ்வு கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும் புன்செய் நிலவேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததை உணர முடிகிறது.

இந்த இருவேறு வாழ்வு முறைகளில் இருந்து மருத நிலம் வேறுபட்டுப் பொருளாதார மேம்பாடு உடையனவாய் இருந்துள்ளது. உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாய் மருதநிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

குதிரைகள், வடபுலப் பொருட்கள், நாவாய்கள், பண்டசாலைகள் பரதவர் மிக்க மாடங்கள், உயர்ந்த தெருக்கள், நெல் விளைதற்குக் காரணமான எருதுகளுடன் ஆடுகளும் உள்ள, சோற்று வளம் மிக்க நல்ல இல்லங்களையும் உடையதாய் நெய்தல் நிலம் விளங்கியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தை நானில வாழ்க்கையாகக் கொண்டாலும் பாலை என்ற வாழ்க்கை முறை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்ககாலத் திணைச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூகமாகப் மாறிப் பின்பு நில அடிப்படையில் தொழில், பண்பாடு எனச் சமூக அமைப்பு வளர்ந்து உடைமைச் சமூகம் உருவாகத் தலைப்பட்டது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் சீறார் மன்னர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் சமூக நலம் பேணுதலை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

உடைமைச் சமூகத்தில் வேந்தர்கள் தலைவர்களாக விளங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் நால்வகைத் திணைகளும் ஒரு நிலப்பகுதியாக உருப்பெற்று வேந்தர் தலைமைகள் செல்வாக்கு பெறத் தொடங்கின.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

சங்க காலத்தில் முடியாட்சி நிலவினும், அரசர்களும் மக்களும் தம்முள் வேறுபாடின்றிப் பொதுநலத்துடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு முன்னோர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த மரபுகள் சட்டங்களாக இருந்து வந்துள்ளதை அரசனது அறம் முதலாயின விளக்குகின்றன. சங்ககாலச் சமூகத்தில் மன்னராட்சி மிகச் சிறப்பாகவும், உயர்வான நிலையிலும் நடைபெற்றது. எனவே சமூகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்துள்ளதைப் பண்டைத் தமிழகத்தின் ஆட்சிமுறை விளக்குகிறது.

அரசர்கள் தம்மை நாடி வந்த புலவர்களையும் இரவலர்களையும் தம் அவைக்களத்திற்கு வரவேற்று வேண்டிய சிறப்புக்களைச் செய்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில், விருந்தோம்பல், கல்வி, கலை, சமயம் முதலானவை போற்றப்பட்டுள்ளன. தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி முதலானவைகளை அளித்து மிக்க அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் அவர்களை உபசரிப்பது தலைசிறந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழகம் போற்றியது.

பொறையும், நிறையும் தமிழர்க்குரிய மாண்புகளாகப் போற்றப்பட்டிருந்தது. சங்ககாலச் சமூகத்தில் வீரம் மறப்பண்போடு போற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

மக்கள் கலைகளோடு இயைந்த வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தனர். திணை அடிப்படையில் இசைகள் அமைந்திருந்தன. இசைக்கலை, கூத்துக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டடக்கலை முதலான கலைகளில் மக்கள் சிறந்திருந்தனர். சங்ககாலத்தில் சமயநெறியும், தெய்வ வழிபாடும் ஒருசேர வளர்ச்சியடைந்தன. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களிலும், நம்பிக்கைகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வருங்கால ஆய்விற்கான களங்கள்

உலக மொழிகளில் தமிழ்மொழி மூத்த மொழியாகும். அவ்வகையில் இங்குச் சான்றாக அமைந்து ஆய்வு நிகழ்த்தப் பெற்றது சங்க இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகளாகும். இத்தகைய செவ்வியல் இலக்கிய வரிசையில் மேலும் பல ஆய்வுகள் நிகழ்த்த இடமுள்ளன.

செவ்விலக்கிய வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ள 41 நூல்கள் மட்டுமல்லாது தமிழ்மொழியிலுள்ள தொன்மையினை விளக்கும் பொருட்டுத் தமிழ் மொழியின் அனைத்து நூல்களுமே செவ்விலக்கிய வரிசையில் இடம்பெற வேண்டும். அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றை ஆய்வு செய்யலாம்.

இடைக்கால இலக்கியங்கள் பல வெளிவரா நிலையில் உள்ளன. அவற்றை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுப் 'பக்தி இலக்கியங்களில் செவ்வியல் கூறுகள், தன்மைகள்' முதலான தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்யலாம்.

இக்கால இலக்கியங்களில் உள்ள பிறமொழிக் கலப்பினைக் களைந்திடும் பொருட்டும், தமிழ் மொழியின் செழுமையினைப் பதிவு செய்யும் வகையிலும் அவ்வப் பொருண்மைக்கேற்ப ஆய்வுகள் அமையலாம்.